

Paul Feval

Misterele Londrei
vol. 1

Partea întâi — Gentilomii nopții

Capitolul I - Prin ceață

Într-o seară de noiembrie — era duminică — bravul căpitan Paddy O'Chrane se afla instalat la o masă în fața unui uriaș pahar cu grog, în salonul tavernei *The Crown's Arms*. Întrucât la Londra există vreo cincizeci de "bombe" cu aceeași denumire, *Armele Coroanei*, credem că nu-i inutil să precizăm că localul pomenit are cele patru ferestre ornate cu perdele roșii și intrarea principală (precedată de o scară cu cinci trepte) în Water Street, cartierul Turnului. În ce-l privește pe căpitanul Paddy, personajul nostru era un irlandez deșirat, înalt de un metru optzeci și trei, înveșmântat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni bufanți, ciorapi lungi și încălțat cu niște pantofi largi, care nu mai simțiseră de mult peria de lustruit.

La capătul celălalt al salonului (the parlour⁽¹⁾) se așezase la o masă un bărbat de vreo patruzeci de ani, arborând un aer de om cumsecade și liniștit. Purta un costum decent, lipsit de eleganță, dar care nu te ducea cu gândul la sărăcie. Ochii lui imobili și ieșiți din orbite aveau privirea fixă a oamenilor care și-au pierdut vederea. Obişnuia să treacă din când în când pe la tavernă, unde era cunoscut sub numele de Tyrrel Orbul.

Mrs. Burnett, patroana tavernei, care trona în chip de suverană absolută în spatele tejghelei, adresa din când în când câte-o amabilitate căpitanului Paddy, care, în mod vădit, era un client vechi al locandei.

În picioare, între cele două uși, se afla o tânără slujnică a tavernei. Dacă ar fi trăit pe când pictorii erau nababi și-și plăteau modelele cu aur, această fată ar fi strâns avere nefăcând nimic. Era nespus de frumoasă. Tipul semit îi domina trăsăturile, iar carnația ei n-avea nimic comun cu

cea a unei englezoaice. Asupra fetei erau ațintiți ochii fără văz ai orbului, care savura încet, sorbind puțin câte puțin, conținutul unui pahar cu vin îndulcit, între înghițituri, buzele i se mișcau ușor. Părea să întrețină una din acele convorbiri intime pe care oamenii lipsiți de vedere le poartă adesea cu ei înșiși.

În sala comună năvăliseră laolaltă vreo douăzeci de indivizi, ale căror gioarse mototolite semănau cu țealele *watermenilor* (marinarilor) de pe Tamisa: și acum ei stăteau în picioare, bând câte un păhărel de gin sec.

— Susannah! spuse căpitanul Paddy O'Chrane. Amestecă-mi, suflăte, de doisprezece bănuți, niște gin cu apă rece, fără zahăr... Pune și-o bucățică de lămâie, Susannah!

Frumoasa fată căreia îi era adresată comandă nu-i dădu nici o atenție și nu se clinti din loc.

— Fir-aș al naibii să fiu, dacă-i pasă de mine! bombăni căpitanul. Mă văd silit să apelez la Mrs. Burnett!... Mrs. Burnett!

Regina neîncoronată a tavernei *Armele Coroanei* își făcu apariția pășind maiestuos și discret totodată. Era stacojie la față, bondoacă și purta o bonetă înaltă de dantelă.

— Fir-aș să fiu afurisit, madam Burnett — continuă căpitanul — dacă n-am chemat-o mai întâi pe Suky... Dar poți să tragi și cu tunul lângă ea, lua-m-ar dracu, madam Burnett, și tot nu s-ar mișca din loc!

— Suky! chirăi Mrs. Burnett, cu o voce stridentă.

Un tremur imperceptibil cuprinse pleoapele orbului. Tânăra nu se urni.

— Ai văzut? Ce-ți ziceam eu, Mrs. Burnett?! spuse căpitanul. Pun rămășag un șiling contra șase penny — zău dacă nu pun! — că n-ar răspunde nici de-ar veni lordul primar în persoană.

În timp ce căpitanului îi turuia gura, Mrs. Burnett se repezi la Susannah și-o scutură de braț.

— Ascultă, tu, nepricopsito, ce-i cu tine, de ce nu te miști? se rățoi ea, mânioasă.

Frumoasa fată făcu un pas înapoi și se înroși toată. Și o regină i-ar fi invidiat gestul involuntar cu care înfruntase atacul brutal al stăpânei sale. Gestul avea o prestanță atât de spontană, o demnitate atât de verosimilă, încât patroana tavernei rămase cu gura căscată, nemaiputând articula nici un cuvânt. Orbul zâmbi și-și frecă mâinile, ca și cum un gând frumos i-ar fi trecut pe neașteptate prin minte. Dar Susannah își reluă numaidecât atitudinea de indiferență posomorâtă. Lumina frumoșilor ei ochi negri se stinse. Mrs. Burnett își recăpătă curajul.

— Să mai ai milă de-o nenorocită ca asta! spuse ea. Să mai dai adăpost unei cerșetoare goală-pușcă! Drept recunoștință, îți întoarce spatele, te duce de răpă...

— Mrs. Burnett — o întrerupse de la distanță căpitanul — fir-aș să fiu afurisit dacă mi-a trecut măcar prin cap c-o să se iște din cauza mea toată tevatura asta... Las-o în plata Domnului pe biata fată... și ieși cu grogul!

Patroana se supuse. Dar, jignită de tonul deșănțat pe care-l folosisese față de ea căpitanul, vru să se răzbune și, printr-un gest specific femeilor de condiție proastă, o amenință pe Susannah cu pumnul strâns. Frumoasa fată zâmbi, disprețuitoare. Orbul dădu pe gât dintr-o înghițitură restul vinului său îndulcit.

— Scena asta merită o sută de lire! murmură el.

Orologiul tavernei bătu ora cinci. Indivizii care beau în *the tap* începură să se agite și unul dintre ei, un găligan cu-o statură herculeană, scoase capul pe ușa salonului.

Căpitanul se ridică numaidecât.

— În regulă, Turnbull, haidem! Nefericita asta — bodogăni el, încheindu-și cu un aer milităros nasturii fracului strâmt — Susannah!... Să vezi că iar nu m-aude, afurisita! Mrs. Burnett! Scumpă doamnă, dacă nu mă ia dracu; mă reîntorc astă-seară... Te rog să-mi pregătești grogul... S-aude? De șase penny gin amestecat cu apă de la gheață, fără zahăr... și cu-o bucățică de lămâie.

Căpitanul își luă bastonul și coborî treptele tavernei.

Watermenii i-o luaseră înainte. Se îndreptau cu toții spre Lower Thames Street, singura stradă principală care-i despărțea de Tamisa. Mergeau în grupuri mici de câte trei-patru, prefăcându-se beți și cântând zgomotos. Paddy îi urmă la o distanță de vreo douăzeci de pași. Trecând prin fața lui Custom-House, unde doi sau trei vameși se învâluiau în smog, fumând trabucuri de contrabandă, Paddy își duse mâna la pălărie.

— Sunt afumați zdravăn, domnule Bittern — spuse el, arătând spre marinari.

— Da, chiar criță, domnule O'Chrane! răspunse vameșul.

— Afurisită ceață! adăugă Paddy.

— Într-adevăr, o ceață blestemată, sir!

Paddy îi ajunse din urmă pe marinari pe o stradelă pustie care ducea spre Tamisa, la capătul lui Rotoph-Lane. Străbătură ulicioara într-o liniște desăvârșită și ajunseră în dreptul unei scări într-o stare mizerabilă, motiv pentru care nu prea mai era folosită. Căpitanul aruncă în jurul lui o privire atentă. Se pare că nu observă nimic suspect, căci făcu un semn și mateloții începură să coboare tiptil treptele.

— Cine îmbracă mantaua astă-seară? întrebă Paddy.

Doi indivizi ieșiră din flanc.

— Saunie și Patrick? continuă căpitanul. Aveți grijă, copii... Iar noi,ăștilalții, haidem în barcă.

Saunie și Patrick rămaseră în capul scării, desfăcură niște mantale grele de paznici pe care le purtau sub braț, se înfășurară în ele și se culcară pe jos, nemișcați. Ceilalți marinari și căpitanul Paddy O'Chrane se împărțiră în număr egal în trei bărci negre, lungi și subțiri care se ridicau foarte puțin deasupra apei.

— Scoateți vâslele! vorbi cu voce joasă Paddy, care comanda *vasul-amiral*. Dați-i drumul!

Cele trei bărci părăsiră în liniște țărmul, manevrând și croindu-și cu mare greutate drum printre ambarcațiunile de tot soiul îngrămădite între cele două maluri ale

canalului Tamisei. O ceață deasă, aproape palpabilă și impregnată de trâmbe groase de fum de huilă acoperea fluviul cu un imens lîntoliu. Abia dacă zăreai ici-colo câteva lumini îndepărtate, înroșite de refracția ceței. Aproape toate felinarele vaselor ancorate erau stinse. Cele trei ambarcațiuni ale amiralului Paddy O'Chrane ajunseră în sfârșit pe canalul central și începură să navigheze pe fluviu în sus.

— Frumoasă vreme! Tomy, băiete, dracu să mă ia dacă nu-i o vreme splendidă! spuse căpitanul când trecură pe sub una din arcadele lui New London Bridge.

— Într-adevăr, căpitane! răspunse vlăjganul Tom Turnbull. Dar fluxul o să ne facă figura...

— Iar la reflux o să se stârnească briza, — adăugă unul dintre vâslași al cărui corp voluminos ocupa aproape toată lățimea bărcii — trebuie să ne grăbim. Ceața n-o să țină mult.

— Să ne grăbim, Charlie-bufleo, să ne grăbim — spuse un puști, o lichea precoce care răspundea la frumosul nume de Snail (melc). Ne șuiere vântul prin buzunare și viața e afurisit de scumpă, cum ar zice meșterul Bob Lantern...

— Gura, hoțomanule, liniște, iubițelule! comandă pe-un ton părintesc căpitanul. Cu cât pălăvrăgiți mai puțin despre Înălțimea Sa, cu-atât e mai bine... Dar ce naiba s-a ales de ticălosul ăla, scumpul de Bob Lantern?

— S-a-nsurat — răspunse Charlie — s-a-nsurat la Saint Giles, cu-o lungană de unu optzeci și trei, fără tocuri... Nu-l mai vede nici dracu, parcă l-a-nghițit pământul...

— Vă rog! strigă micuțul Snail. Meșterul Bob e mai dat dracului ca noi. Lucrează pe cont propriu... Duminică seara se duce la biserică... Se lucrează țeapăn și pe-acolo! Ascultați-l pe băiatu', că știe ce spune!

— Ține-ți clanța, sămânță de borfaș, iubițelule! îl întrerupse din nou căpitanul. Am ajuns sub podul Blackfriars, unde roiesc sticleții... Charlie! Trage, bufleo! Trage la babord, trage!...

Charlie se supuse. Barca ieși din întunericul dens care domnea sub arcadă și cele două maluri se iviră din nou.

— Ho! Ho! strigă Tom Turnbull. Trei lumini! Treaba-i ca și făcută, nici n-or să ne-ajungă trei bărci în seara asta.

Luminile despre care vorbea Tom se distingeau perfect prin ceață: una din ele strălucea în dreptul podului Whitefriars; cea de-a doua se zărea pe malul fluviului, sub Temple Gardens; în sfârșit, a treia era în Southwarck, în stânga scării lui Old Barge-House. Toate trei lansau semnale verzi de o mare intensitate; cu toate acestea, printre luminile de tot soiul care străluceau în aer liber sau în spatele ferestrelor, cele trei trebuiau neapărat să treacă neobservate.

— E cazul să ne despărțim — spuse căpitanul. Eu mi-l aleg pe ticălosul ăla bătrân de Gruff, prietenul meu cel mai bun, cu hanul lui blestemat, *Regele George*, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Tu, Gibby, iei în primire hanul *Frații Albi*... tu, Mitchell, Southwarck și hotelul *Jartierei*... Nu uitați, jigodiilor, purtați-vă ca niște buni creștini!

Conform dispozițiilor, una din bărci se îndreptă spre Southwarck; cea de-a doua, tăind cursul Tamisei în sens invers, ajunse în Cetate. Cea a căpitanului continuă să urce pe fluviu.

— Nici un felinar galben, astăzi — spuse Turnbull. Curios, tocmai pe vremea asta, când cei de pe continent vin în bande.

— Să mor spânzurat, dacă nu mă bucur! răspunse Paddy. Nu-mi place să văd felinarul galben... Parc-aș auzi ultimul sughiț al unui ticălos sugrumat... Da... E-o slăbiciune, dar când văd felinarul galben, schimb ginul de seară c-un *old-tom*⁽²⁾, ca să mă mai înveslesc puțin... Râzi, Tomy, bestie fără mațe... Ei bine! Află că mă costă chestia asta un șiling în plus și nu-mi convine.

— Un mort mai mult, un mort mai puțin — rosti Turnbull, cu nepăsare — nu mai contează atunci când lucrezi cu hurta.

— Cătuși de puțin! adăugă râzând micuțul Snail.

— Și pe urmă — continuă burduhănosul de Charlie — toată lumea trebuie să trăiască, meștere-căpitan. Dacă cei trei hangii ai noștri, nu și-ar face din când în când meseria de ucigași, ce s-ar alege de Bishop și compania?

— Mie-mi place felinarul galben! declară în încheiere micuțul Snail.

— La o vârstă atât de fragedă — murmură Paddy — copilașul ăsta scump a și ajuns cea mai veninoasă năpârca din câte am cunoscut vreodată... Bagă de seamă, Charlie!

Barca, lunecând acum singură, părăsise mijlocul fluviului, angrenându-se în labirintul de bărci amarate, de vapoare mari sau mici și de *pleasureboats* care împânzeau malurile. Charlie manevră cu dibăcie vâslele, Turnbull puse mâna pe cârmă și barca se strecură lin pe sub Temple Garden. Locul unde acostase era un fel de mic port, adăpostit de ieșitură unei clădiri înalte, construită parte pe niște piloni, parte pe pământ. Aceasta era casa cu felinarul verde.

Paddy pipăi unul din imenșii stâlpi care, susțineau bolta și găsi un fir de sârmă având la capăt un inel: sună trăgând de el. După câteva clipe se auzi un scârțâit chiar deasupra bărcii. Era zgomotul caracteristic al unei trape cu balamalele ruginite.

— *Who's there* (Cine-i acolo?) se auzi o voce înăbușită.

— *Fellow*, dragul meu *fellow* (prieten), preacinstite și respectabile Gruff — răspunse căpitanul — trăsnî-m-ar Dumnezeu dacă nu mă bucur să-ți pot spune bună-seara! Ce mai face respectabila dumitale consoartă?

Paddy fu întrerupt de izbitura zdravănă a unui balot care se legăna la capătul unei frânghii prinse de boltă.

— Bravo, Gruff, ticălos nemernic! mormăi el. Într-o noapte cețoasă ca asta, puteai să te strecuri și singur prin gaura trapei tale.

Continuând să bodogănească, o luă din loc într-o clipă și oamenii săi desprinseră balotul, aruncându-l în fundul

bărcii. Frânghia fu trasă în sus.

— Miroase a mosc — spuse Tom — precis că-i un geamantan de gentleman... Charlie, ai grijă de supapă, să nu se umple cala.

— Supapa merge grozav, Tom, dar tare n-aș vrea să intru la apă în seara asta — răspunse burduhănosul vâslaș.

Un al doilea balot se legănă deasupra capetelor lor. Avu aceeași soartă ca și primul. Funia urcă și coborî din nou. Cinci baloturi fură astfel azvârlite în barcă.

— *Good night!* (Noapte bună!) strigă vocea de sus morocănoasă.

Frânghia dispăru. Trapa se închise.

— Dă-i drumul, Charlie, lebedă borțoasă! porunci căpitanul. Ceața pare că vrea să se ridice... *Good night*, Gruff, vampir bătrân, măcelar în beznă, ucigaș nemernic, noapte bună!... Iată-i pe cei doi de la Whitefriars... Hei!

— Hei! Șase baloturi, căpitane!

— În regulă! Dați-i bătaie, copii! Zăresc barca damblagiului ăla de Mitchell, bunul nostru prieten... Hei!...

— Hei! Două pachetele, căpitane!

— Două pachetele! repetă Paddy, ridicând din umeri, nemulțumit.

Cele trei ambarcațiuni se îndreptară în josul fluviului. Mareea mai ținea cu ei. Înaintau cu repeziciune și, în scurt timp, se treziră sub arcadele monumentale ale lui London Bridge.

Ceața se mai subțiasse în urma unei brize puternice care se stârnise odată cu refluxul. Din toate părțile se înălța acum o pădure de catarge zvelte și aplecate înapoi, legate cu miile de ițe ale funiilor subțiri; apa fluviului începea să oglindească vag îndepărtatele sclipiri ale luminilor.

— Am sfeclit-o! spuse Turnbull. Lumina ne vine în plin, de pe pod. Putem fi ușor văzuți...

— Vâslește, Charlie, matahala lui Cristos! porunci

căpitanul. Încă o bătaie de vâslă și ne putem ascunde în spatele celor trei catarge ale Companiei... Dacă binevoiește Domnul Dumnezeu, ajungem cu bine, dacă nu...

Paddy se opri, scoase un oftat și continuă:

— Copii, cred că apa-i tare rece, ca să ne-mbăiem!

Barca părăsi mijlocul canalului, unde întunericul începea să devină transparent, spre a intra în umbra celor trei catarge. Charlie încetă să vâslească. Erau la aproximativ o sută de metri de locul unde se imbarcaseră. Celelalte două ambarcațiuni sosiră și ele și imitară exemplul celei dintâi: se opriră pe loc.

— Miaună, Snail, cotoi afurisit! porunci căpitanul.

În aceeași clipă, un mieunat strident, cu modulații admirabile, țâșni din fundul bărcii. După câteva secunde, un lătrat surd răsună dinspre mal.

— Ne-am ars! bodogăni Paddy. Am căzut în capcană! Dar, la urma urmei, diavolul ăsta de Saunie latră atât de bine, încât nu știi niciodată dacă-i el sau vreo javră râioasă rătăcită pe străzi... Mai miaună o dată, Snail.

Miorlăitul pisicii fu imitat a doua oară. Îi răspunse un al doilea lătrat.

— Nu mai încape nici o-ndoială! murmură Turnbull. E Saunie... Șalupa vameșilor se află între noi și debarcader.

— Hoții de vameși! se oțărî Paddy. De parcă noi ne-am îndeletnici cu contrabanda!... Haideți, copii! Trebuie s-o virăm și să-ncercăm a debarca pe sub pod... Din fericire, briza s-a liniștit și ceața revine... Dați-i bătaie!

Cele trei ambarcațiuni se puseră în mișcare în același timp. Dar în clipa când barca lui Paddy ieșea din beznă, o umbră se ivi în fața celor trei catarge ale Companiei.

— Hei, voi cei din barcă! strigă o voce aspră.

— Virează, Tomy! Vâslește, Charlie! şuieră, în șoaptă căpitanul.

Luntrea răspunse eforturilor reunite ale celor doi mateloți și se desprinse de malul fluviului. Însă o cange solidă mușcă din bordul ei și-o ținui pe loc.

— Tăiați-o imediat, pe toți dracii, drăgălașii mei prieteni! ordonă căpitanul.

Tomy dădu cu furie o lovitură de topor.

— E-un lanț — murmură el, inciudat.

— Hei, voi, cei din barcă! se auzi pentru a doua oară glasul cel aspru.

Nici un răspuns.

Lanțul de care era legată cangea se întinse și barca fu smucită cu violență spre umbra cea neagră, care era o șalupă a vămii. Căpitanul își trase pălăria pe cap și-și puse bastonul la centură.

— Fiți atenți! spuse el. Dracu să mă ia, dac-aveam chef de-o baie în seara asta... Cară-te, Charlie, deschide supapa... Șterge-o, Tomy! Cine poate, să se salveze! Se produse o lovitură de teatru. Fundul bărcii se desfăcu brusc: oameni și baloturi căzură laolaltă în apă. Cangea vameșilor nu mai aduse la mal decât o găoace goală și găurită. Celelalte două bărci, profitând de învălmășeală, ajunseră la debarcader aproape în același timp cu echipajul vasului-amiral.

— Apa-i ca gheața — bodogăni căpitanul, punând piciorul pe scară — rece ca gheața, lua-m-ar dracu să mă ia!

Nu-și pierduse nici bastonul, nici pălăria. Snail se scutură ca o mătă plouată, mieună și se strecură sub mantaua lui Saunie, care începu să latre. Ceilalți își încărcară baloturile pe umeri și o luară pe străzile întunecate ale cartierului Turnului, având grijă, de data asta, să nu mai treacă prin fața vămii. În ce-l privește pe eroul nostru, căpitanul Paddy O'Chrane, el se duse liniștit acasă, să-și îmbrace un alt frac albastru și o altă pereche de pantaloni gălbui, după care se îndreptă spre taverna *Armele Coroanei*.

Când intră în salon, o scenă violentă, asemănătoare aceleia pe care v-am povestit-o, avea loc între Mrs. Burnett și slujnica ei Susannah. Aceasta din urmă opunea zgomotoaselor și mânioaselor demonstrații ale

stăpânei sale un calm ce putea fi confundat cu disprețul sau apatia. Mrs. Burnett nu fusese niciodată vestită pentru răbdarea ei; nemaiputându-se stăpâni ridică mâna și lovi brutal obrazul livid al fetei.

"Drace! gândi Paddy. Acum o să-mi aștept mult și bine grogul!"

În tot timpul aventurii nautice a eroilor noștri, orbul nu se mișcase de la masă, comandând o a doua carafă de vin îndulcit. Fără îndoială, auzise zgomotul scatoalcei, deoarece se ridică brusc. Chipul, lui, de obicei inexpressiv, purta amprenta unei curiozități surescită la culme.

— Ce mai femeie zdravănă! gândi el cu glas tare. O femeie tare țeapănă!

Susannah fu cuprinsă de un tremur îngrozitor. Trăsăturile i se schimonosiră. În fundul ochilor săi mocnea un foc întunecat. Firea-i robustă, revoltându-se instinctiv împotriva insultei, te puteai aștepta să sară deodată și să lovească. Trupul ei zvelt și musculos se încordă brusc, asemenea unei tinere și grațioase pantere care-i gata să se năpustească asupra prăzii.

"Hait! își spuse căpitanul. Pun rămășag un șiling contra șase penny că distinsa mea prietenă o să-și primească papara... Și, după părerea mea, n-ar fi tocmai rău..."

Mrs. Burnett era și ea de aceeași părere, căci roșul aprins din obraji îi dispăru, dar tremura toată. Însă frumoasă fată, înfrângându-și mânia clocotitoare, își încrucișă brațele pe piept și aruncă o privire disprețuitoare. Bătrânul râsuflă ușurat. Fără să scoată o vorbă, Susannah străbătu cu pași înceți salonul și coborî scările tavernei. Tyrrel aruncă o coroană pe masă, nu mai așteptă restul și ieși băjbâind.

— Haida-de! spuse Paddy. Buna mea prietenă a scăpat ușor... Cât despre Suky, datorită acestui diavol de Tyrrel, o să aibă cel puțin unde dormi în seara asta... Dacă orbul n-o să-și frângă gâtul.

Ajungând în josul scării, Tyrrel auzi un pas ușor

îndreptându-se spre Thames Street, O porni numaidecât în aceeași direcție.

Pasul Susannei era ferm și-avea o cadență ritmică. Nu se grăbea deloc. În lumina șovăielnică a felinarelor, frumusețea formelor ei atingea o perfecțiune aproape desăvârșită. Tyrrel o urmărea fără ezitări, ca și cum un instinct misterios ar fi luminat noaptea lui profundă. Nu mai bâjbâia. Ieșind din Lower Thames Street, Susannah o luă pe același drum ca și marinarii noștri și intră pe poteca strâmtă ce ducea spre fluviu.

Tyrrel grăbi pasul și-o ajunse.

— Încotro, fată dragă? întrebă el pe un ton binevoitor.

— Spre Tamisa! răspunse Susannah, fără să se oprească și fără să iuțească pasul.

Erau primele cuvinte pe care Tyrrel le auzea din gura fetei. Vocea ei blândă și gravă îi exprima fidel sentimentele. Era nespus de tristă.

— Spre Tamisa? Deci ai de gând să mori?

— Da — răspunse Susannah.

— De ce, fata mea? De ce?

— Pentru că n-am nici o speranță de viitor și nici un adăpost pentru clipa de față...

— Am să-ți fac rost de-un adăpost și-am să-ți redau și speranțele...

Susannah nu se opri din mers.

— Mi s-a vorbit adesea în felul acesta — spuse fata — voiau să mă cumpere... Fără îndoială, dumneata urmărești același scop... Dar nu sunt de vânzare.

— Nu-l mânia pe Dumnezeu, Susannah!

— Iubesc un bărbat — continuă ea — de aceea nu mă pot vinde.

Tyrrel se dădu înapoi, mirat.

— Numai din cauza asta? întrebă el.

— Da — răspunse cu un aer obosit frumoasă fată.

O mai despărțeau doar câțiva pași de Tamisa, când Tyrrel o apucă de braț și îi spuse cu o emoție ciudată:

— Deci nu ți-ar fi rușine să te vinzi, Susannah?

— Rușine? repetă ea. Nu!

— Dar atunci ce te-a învățat mama dumitale? strigă Tyrrel, stupefiat.

— Nimic... Sunt copila unei femei care-a fugit de lângă leagănul meu și a unui om care-a fost spânzurat la Newgate fiindcă furase.

Susannah rosti aceste cuvinte pe un ton simplu și fără efort.

— Deci nu știi nimic? continuă Tyrrel.

— Nu — răspunse ea — știu să trăiesc.

Apoi, însuflețindu-se brusc, adăugă cu o voce vibrantă:

— Tatăl meu era foarte bogat înainte de-a fi spânzurat... Am învățat să mă gătesc, să cânt, să dansez, să vorbesc limbi străine...

— Adevărat, Susannah, spui adevărul?! o întrerupse Tyrrel.

— De vreme ce voi muri! răspunse cu răceală tânăra fată.

Lumina răătăcită a unei lămpi aprinse într-o casă din apropiere lumina vag chipurile celor doi actori ai acestei scene. Trăsăturile minunate ale fetei își recăpătaseră imobilitatea posomorâtă; dimpotrivă, ochii lui Tyrrel străluceau în chip straniu.

— Și dacă ți s-ar reda viața pe care ai dus-o acasă la tatăl tău? întrebă el.

— Viața mea! Viața mea! murmură frumoasa fată. Viața mea de odinioară!...

— Ți-o voi reda, crede-mă.

Susannah păru să ezite o clipă, apoi, desprinzându-se printr-o mișcare bruscă, străbătu distanța care o despărțea de fluviu și spuse:

— Nenumărați bărbați mi-au vorbit în același fel! Nu, inima și trupul meu îi aparțin doar lui.

— Dar nu-ți cer nici inima, nici trupul, copila mea — strigă Tyrrel — eu sunt orb!

Aceste cuvinte ajunseră la urechile feței în clipa în care se pregătea să sară în apă. Se trase îndărăt.

— Nici inima, nici trupul! repetă ea. Orbl... Atunci, ce vrei de la mine?

— Voința ta!

Susannah își plecă privirile.

— Într-o zi — murmură ea — am căzut, moartă de oboseală și de foame, la ușa femeii care m-a palmuit adineauri... în schimbul libertății mele, mi-a dat o bucățică de pâine, nimic altceva decât pâine. Aș mai putea fi slujnică.

— Așadar, accepți?! întrebă Tyrrel.

— Ce trebuie să fac?

Tyrrel scoase din buzunar o pungă mare cu bani și-o strecură în mâna fetei.

— Să aștepti — spuse el. Ascultă-mă cu atenție: te cumpăr, nu pentru mine, care sunt un om slab, ci pentru o organizație teribilă și puternică... Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși și știu ce poți... Să nu suflă nimănui nici o vorbă despre întâlnirea noastră. Credință; supunere oarbă, iată îndatoririle tale... Astă-seară, dormi unde vrei... Măine la prânz, bate la ușa casei de la această adresă (îi dădu un bilet), ușa ți se va deschide, vei intra și vei da porunci, căci această casă va fi a ta... Rămâi cu bine, Susannah! Ne vom revedea.

Capitolul II - O chetă la Temple Church

În timp ce căpitanul Paddy O'Chrane scăpa de urmărirea șalupei poliției fluviale, aruncându-se în apă, Stephen Mac-Nab, scoțian prin naștere, de profesiune medic, în vârstă de douăzeci și patru de ani, își lua verișoarele de braț pentru a le conduce la biserica Temple. Verișoarele lui Stephen Mac-Nab obișnuiau să meargă în prima duminică a fiecărei luni la Temple Church pentru a asculta predica reverendului John Butler și a cânta psalmi laolaltă cu ceilalți enoriași. Cea

mare se numea Clary, cea mică Anna. Tatăl lor, judecător de pace în comitatul Dumfries, trăia la castelul din Crewe, lângă Lochmaben, și se numea Angus Mac-Farlane.

Clary și Anna erau două din cele mai frumoase domnișoare pe care le puteai întâlni pe străzile Londrei. Aspectul lor îți reamintea, fără să vrei, de gravură în care Thompson a redat, într-o manieră cuceritoare, una din cele mai încântătoare creații ale marelui nostru romancier: Minna și Brenda Troil. Totuși nu aveau acea frumusețe încețoșată a fecioarelor din Nord; erau două fiice ale Scoției meridionale, grațioase, degajate, surâzătoare și binecunoscute. Clary avea însă o privire mai mândră, o frunte mai semeată, un surâs mai melancolic: ea era Minna; Anna, dimpotrivă, timidă și exuberantă totodată, își păstrase înfățișarea de copil; nu vedea decât bucurie și fericire în viitorul îndepărtat; nici un gând trist nu-i întunecase vreodată fruntea lipsită de griji; ochii ei mari, negri, care râdeau și scilipeau sub genele lungi, castanii ale pleoapelor, nu cunoșteau decât lacrimile care curg fără amărăciune și se usucă pe obraji fără a lăsa vreo urmă în suflet: ea era Brenda.

Mama lui Stephen Mac-Nab, mătușa lor, la care locuiau, era și dânsa scoțiană și la fel de pioasă. Casa ei nu era frecventată decât de câteva evlavioase domnișoare caritabile, dar foarte puțin amuzante, și de reverendul John Butler, care nutrea pentru cele două surori o afecțiune părintească.

În ce-l privește pe Stephen, acesta era un tânăr cumsecade care, după ce studiasse timp de cinci ani medicină, o profesa la Londra, așteptând ca *Royal College* să binevoiască a-l primi în rândurile savanților săi profesori. Voia să cunoască toate tainele vieții. Juca destul de bine whist, purta cu eleganță costume la modă și nu manifesta pedanteria odioasă a medicilor. Își iubea mult verișoarele: pentru Clary nutrea o dragoste gingașă sau ceva apropiat acestui sentiment, iar față de Anna o

caldă prietenie. Dar cele două simțăminte nu se deosebeau suficient în sufletul său, ca să-și poată da seama cu exactitate de ele. Definindu-le, anticipăm în privința evoluției lor și, dacă l-ați fi întrebat pe Stephen, desigur că n-ar fi putut să vă spună nici atât.

Oricum, în duminica despre care-i vorba, doamna Mac-Nab fiind bolnavă, Stephen primise însărcinarea de-a le însoți pe tinerele fete. Cobori bine dispus în Cheapside și se simți mândru să aibă la braț două făpturi atât de fermecătoare. Clary și Anna se sprijineau de brațele, lui, fiecare de-o parte. Clary era tăcută și gânditoare, surâzând uneori involuntar sau din complezență la glumele vărului ei. Anna asculta foarte atentă și nu-și amintea să mai fi întâlnit un bărbat atât de spiritual.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, Stephen se simțea tot mai puțin bine dispus. Cei cinci ani de universitate stinseseră flacăra devoțiunii pe care și el o adusese din Scoția. Rămăsese credincios, dar o rugăciune, urmată de câțiva psalmi constituia pentru el o perspectivă foarte puțin atrăgătoare.

— Dragele mele verișoare — spuse el deodată, tocmai când ieșeau din Fleet Street pentru a o lua pe Inner Temple — sunt un zăpăcit fără pereche!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

Clary nu auzise nimic.

— Am uitat că trebuie să-mi vizitez unul dintre bolnavi.

Stephen rosti aceste cuvinte cu o oarecare emfază. Bolnavul pomenit era primul lui pacient.

— Ai să te duci mâine — spuse Anna.

— Mâine? Mâine s-ar putea să fie prea târziu.

Clary îl privi pe Stephen, surâzând, și făcu un semn cu clipul. Credea că vărul ei glumise.

— Grozav! spuse ea.

Stephen o privi mirat.

— Ce găsești atât de grozav în asta, Clary? strigă Anna. Stephen susține că are de făcut o vizită importantă... O să rămânem singure.

— Ce importanță are? După aceea va veni să ne ia.

— Desigur! se grăbi să afirme Stephen. N-o să dureze decât o clipă.

Ajunseră în dreptul bisericii. Anna se desprinsese îmbufnată de brațul vărului ei și intra; Clary o urmă; Stephen rămase în prag și începu să reflecteze.

"Clary are idei năstrușnice — gândi el — am impresia că-i dispusă să renunțe foarte ușor la protecția mea... Ce-ar fi să intru?"

Cu riscul de a-i forma cititorului o părere cu totul nefavorabilă despre Stephen Mac-Nab, care va ocupa în această povestire un rol important, suntem siliți să mărturisim că n-avea de făcut nici o vizită pacientului său. Pur și simplu, predica reverendului John Butler îl înspăimântase. Foarte urât din partea lui — veți spune, poate — dar unui medic de douăzeci și patru de ani fără două luni, i se iartă multe. Deci, în loc să asculte predica, își propusese fie o șuetă la gura sobei, acasă la un prieten din apropiere, fie o partidă de biliard, fie altceva; dar felul cum primise Clary minciuna îl pusese pe gânduri. Trecu, la rândul lui, pragul bisericii și, strecurându-se prin spatele corului, se stabili într-un loc de unde, fără să fie văzut, putea să spioneze în voie pe cele două surori. Nici asta nu era prea frumos din partea lui; dar cândva se rostiseră, anumite vorbe referitoare la o eventuală căsătorie între Stephen Mac-Nab și una din verișoare, la alegerea lui: Stephen avea deci întrucâtva dreptul de-a se transforma în observator.

Temple Church fusese plină în tot cursul zilei. La ora aceea nu se mai afla în biserică decât micul grup devotat al reverendului John Butler, alcătuit aproape exclusiv din femei. Această neînsemnată congregație se ocupă, la slujba de seară, de cor; căci Temple Church, una din cele mai vechi relicve ale arhitecturii gotice din Londra, păstrează încă aparențele și rosturile unei biserici catolice.

La început, Stephen nu sesiză nimic. Cele două tinere

fete, îngenunchiate în mijlocul unui șir de femei, erau absorbite de rugăciune. Reverendul John Butler în picioare, în micul amvon lipit de unul din pereți, recita un psalm pe care asistența îl repeta în cor. Când preotul tăcu, se produse o liniște profundă în cursul căreia fiecare se reculegea, continuând mental orațiunea. Apoi toată lumea se sculă în picioare.

Abia atunci reuși Stephen să descopere chipul celor două surori. Înainte de a se așeza să asculte predica, Anna adresă câteva zâmbete binevoitoare vecinilor ei. Clary nu procedă la fel, aruncând spre stâlpul în spatele căruia se afla Stephen o privire indiferentă și distrată. În aceeași clipă tresări puternic; își lăsă capul în piept; o paloare subită luă locul nuanțelor vii din obraji ei.

"Ce neîndemânatic sunt! își spuse Stephen. M-a recunoscut!"...

Cu o mișcare instinctivă, se ascunse în spatele coloanei. După câteva secunde scoase din nou capul în afară, cu băgare de seamă. Clary nu-și schimbase poziția. Deși preotul rostise primele cuvinte ale predicii, ea nu se așezase. Părea că o forță misterioasă o imobilizase cu desăvârșire, iar privirea-i pătrunzătoare și plină de pasiune nu se putea desprinde de coloană.

"Ciudat, foarte ciudat! gândi Stephen. Niciodată n-am văzut-o privind astfel."

Apoi, după ce repetase de două ori această manevră, își puse întrebarea pe care oricine altcineva în locul lui și-ar fi pus-o probabil de la bun început.

"Dar oare la mine se uită?"

Pentru a se convinge, înconjură repede stâlpul și se trezi față-n față cu un bărbat ce se sprijinea, ca și el adineauri, de coloană. Individul avea ochii închiși și un surâs vag pe buze. Stephen tresări, devenind, la rândul său, livid. Aruncă o privire rapidă spre Clary, dar aceasta se întorsese cu spatele. Se așezase pe bancă. Anna răspunse privirii sale printr-un semn cu ochiul care voia să spună:

"Salve! N-a durat prea mult vizita."

Stephen simți atunci în suflet o neliniște profundă și adevărată, poate cea dintâi pe care o încercase vreodată. Conștiința lui, această carte pe care fiecare o poartă în străfundurile sufletului său și n-o răsfoiește decât atunci când vrea să se apere, se deschise și-i arară un nume scris cu litere limpezi. Își pierdu brusc acel calm indiferent, generat de necunoașterea propriilor sentimente. Clary, pe cure până atunci o iubise, ca să spunem așa, când n-avea ceva mai bun de făcut, Clary îi apăru drept scopul vieții, un lucru strict necesar fericirii sale. Nu mai avea nici o ezitare; nici măcar un gând pentru Anna, nici o îndoială că Anna ar fi putut vreodată să ia locul surorii ei. O iubea pe Clary; o știa bine, nu-și mai amintea de vremurile îndepărtate, care era de fapt clipa precedentă și de care o prăpastie îl despărțea de-acum înainte, de timpul când nu-și cunoștea încă pasiunea. Fruntea îi ardea, inima îi bătea violent în piept, ochii îi erau împăienjeniți și voiau să plângă.

De unde neașteptata revelație a unei iubiri latente până atunci și al cărei germene abia lua naștere?

Rămase timp de câteva minute ca buimăcit de această lovitură de trăsnet. Firea lui hotărâtă și sigură de sine făcu un efort să-și revină, dar nu izbuti. Aruncă o privire plină de ură individului pe care-l socotea rivalul său și, în adâncul sufletului, îi declară un război pe viață și pe moarte.

Acesta nu bănuia nimic. Ochii continuau să-i rămână închiși, gura își păstra surâsul. Stephen simți un impuls violent de a-l apuca de braț, a-l trage după el afară, a-l provoca și-a termina cu el dintr-o singură lovitură. Dar ce motiv să invoce? De altfel, Stephen, deși era ceea ce numim un om curajos și avusese mai multe dueluri în decursul celor cinci ani de studii, păstra în firea lui trăsăturile caracteristice scoțianului. Socotea spada și pistolul niște mijloace întâmplătoare și prea puțin sigure pentru rezolvarea unui conflict atât de important. Făcea

parte dintre oamenii inițiați și logici în ura lor, care se bat bucuroși pentru o privire piezișă, dar care consideră că, spre a repara o jignire gravă, duelul reprezintă o soluție insuficientă și adesea ridicolă. Raționamentul lui era demn de un licențiat de la Oxford: X... îmi pricinuieste prejudicii morale; îl provoc la duel; mă ucide: sunt oare răzbunat?

În cazul de față, raționamentul căpăta un argument în plus.

Individul rezemat de stâlp și care, deocamdată, reprezenta necunoscută numărul unu a problemei, părea un model de suplețe și vigoare musculară. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cel puțin în aparență, cu o talie înaltă, elegantă și aristocratică. Ținuta lui; de o simplitate perfectă, dar de un gust rafinat, semăna cu ținuta sclavilor modei, așa cum tabloul unui maestru poate semăna cu copia palidă a unui meșteșugar lipsit de talent. Cât despre chipul lui, acesta reprezenta un remarcabil tip de frumusețe masculină și inteligență; fruntea înaltă, lată și fără riduri, dar străbătută de o ușoară cicatrice aproape imperceptibilă când trăsăturile rămâneau nemișcate, era încadrată de un minunat păr negru. Nu i se vedeau ochii, dar, sub pleoapele lăsate, bănuiai forța lor. Gura, întredeschisă acum într-un surâs, având deasupra-i o mustață neagră subțire, de tip spaniol, lăsa să se vadă un șirag de dinți mici și albi. Acest ansamblu de trăsături, poate prea delicate, era subliniat de două sprincene frumos arcuite și desenate care-i atribuiau un aspect de fermitate și măreție. Rezemat de stâlp, într-o atitudine nepăsătoare, avea aerul că doarme și urmărește un vis frumos; chipul său oglindea în treacăt un șirag de senzații fugitive dar plăcute.

Stephen îl privi mult timp cu ciudă. Tânărul medic se știa frumos, dar nici nu-i trecea prin minte că s-ar fi putut stabili o paralelă între el și acest străin superb. Gelozia i-l înfățișa și mai perfect decât era în realitate, în

ochii lui, acest visător apatic căpăta proporții extraordinare, fatale: era unul dintre acei bărbați cu profil magnetic care, în romane, apar înadins pentru a tulbura virtuțile cele mai inexpugnabile; întruchiparea lui don Juan.

Stephen nu-i putea reproșa nici măcar acea ușoară cicatrice care-i brăzda fruntea; nu o vedea, deși ungherul bisericii în care se afla era învăluit într-o lumină foarte puternică. Într-adevăr, pentru ca această cicatrice să apară, albă și reliefată, ar fi trebuit ca fruntea să se înroșească sub impulsul unei pasiuni stârnite brusc. Or, în clipa aceea, fruntea visătorului era palidă și netedă ca a unui copil. În disperare de cauză, Stephen se agăță de ochii lui închiși: și-i imaginează injectați, ieșiți din orbite; apoi, îmboldit de-o speranță bizară, își frecă mâinile aproape strigând:

— Poate că-i sașiu!

Această idee binefăcătoare îl liniște de-a binelea și, întrucât slujba se apropia de sfârșit, se îndepărtă de frumosul visător spre a putea observa mai în voie comportamentul verișoarei Clary, în agitația care avea să se producă printre credincioși. Abia ajunse la noul său post de observație și asistență se sculă în picioare. Sufletul lui Stephen i se oglindea în priviri.

Ridicându-se, Clary aruncă iar o otheadă spre acel stâlp. Și de astă dată privirea-i fu îndelungată, pătrunzătoare și plină de pasiune. Stephen și-ar fi dat șase luni din viață pentru o privire asemănătoare. Vru să vadă cum răspundea la ea necunoscutul. Ciudat! Bărbatul continuă să viseze; nu-și deschisese ochii; părea străin de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Stephen se simți profund umilit.

— Nici măcar nu se uită la Clary! murmură el, fremătând de furie. Ea e cea care iubește, nu el!... Necunoscutul m-a învins fără s-o știe!

Deci problema nu era prea dificilă. Această concluzie implicită îl răni profund pe Stephen și făcu să-i apară

broboane de sudoare pe frunte. Îi invidie pe eroii teatrului Adelphi, care totdeauna au pumnale în buzunare pentru a se sinucide la nevoie.

Între timp, un suspin zvâcni în pieptul frumoasei Clary; care-și întoarse cu părere de rău fața spre altar. Preotul intonă un psalm, iar un cor de voci cristaline și pure înăbuși curând vocea sa tremurată.

Visătorul ciuli cu voluptate urechea, asemenea unui șarpe în apropierea căruia se cântă din flaut. Surâsul i se accentuă și mai mult, întreaga sa figură exprimând o încântare nedeslușită, Stephen îl contemplă cu uimire. Pe măsură ce psalmul continua, trăsăturile necunoscutului deveneau mai moi și mai senzuale; părea pradă unui extaz irezistibil.

— Pentru bolnavii noștri! spuse în acest moment o voce blândă în spatele lui Stephen.

Se întoarse și o recunoscă pe Anna, care ținea în mână "cutia milelor", după moda care începe să revină în unele congregații protestante. În tulburarea lui, Stephen consideră că-i cazul să procedeze ca un smintit; își scotoci buzunarele de la vestă și, apucat de un acces incalificabil de grandomanie, zvârli cu zgomot, una după alta, două coroane în cutie. Anna îi mulțumi printr-un surâs grațios. După acest romantic act de generozitate, Stephen își reveni și răsuflă zgomotos, apoi aruncă o privire triumfătoare misteriosului său rival.

"Măcar aici te voi depăși, necunoscut vrednic de ură!"

— Pentru bolnavii noștri! spuse iar Anna, oprindu-se în fața visătorului.

Acesta tresări și deschise ochii pe jumătate. La vederea Annei, făcu un pas înapoi, ducând mâna la frunte, așa cum procedezi atunci când ai impresia că ești pradă unei iluzii; apoi rămase nemișcat, ațintindu-și privirea asupra tinerei fete. Anna, rușinată și emoționată, vru să se îndepărteze, dar visătorul o reținu cu un gest plin de grație și, scoțând din buzunar un portofel voluminos, luă o bancnotă de zece lire pe care o depuse în cutie, cu o

adâncă reverență.

Stephen își strânse nervos pumnii și-și mușcă buza până la sânge. Văzuse în colțul bancnotei, imprimat cu litere gotice cuvântul *ten* (zece).

— Zece lire!... Iar eu zece șilingi — mormăi el.

Necunoscutul o urmări câțva timp cu privirea pe Anna, în vreme ce aceasta continua să strângă chetă. Când ea se pierdu în mulțime, necunoscutul aruncă o privire în jurul lui. Indiferentă și distrată, aceasta se opri asupra lui Stephen.

"Nu-i sașiu!" gândi mahnit tânărul medic. Dar, revenindu-și numaidecât, adăugă: "Unde naiba am mai văzut mutra asta?" Zadarnic scormoni prin amintirile sale. Fu nevoit să recunoască peste puțin timp că o vagă asemănare îl inducea, fără îndoială, în eroare. Într-adevăr, necunoscutul nu era sașiu. Ochii săi mari, de un albastru întunecat, îi sporeau farmecul. Privirea îi era pătrunzătoare și plină de strălucire.

Seara se lăsase de mult. O parte din templu, unde se ținea slujba, era viu luminată, în timp ce naosul dispărea, cufundat într-o obscuritate absolută. Frumosul necunoscut, trezit din visul său, părăsi stâlpul de care se sprijinise și se îndreptă încet spre partea cufundată în beznă.

Odată cu el se urni din loc un om prost îmbrăcat, cu un chip fioros, care holbase ochii la vederea bancnotei oferite Annei. Individul, în loc să-l urmeze pe visătorul nostru, se deplasă în partea opusă; astfel încât, în turul lor circular, urmau să se întâlnească în centrul naosului, adică în locul cel mai întunecos și pustiu.

Stephen văzuse manevra și un gând neașteptat îi trecu prin minte. Bănuî că se punea la cale un asasinat. Crima, în caz că bănuielile sale s-ar fi dovedit întemeiate, i-ar fi servit de minune interesele; dar Stephen, deși nu avea caracteristicile unui erou de roman, era un om cinstit și do onoare. Respingând deci sentimentul egoist, care-l făcuse mai întâi să se bucure, își părăsi, la rândul lui,

locul și se cufundă în umbra altarului, hotărât să dea, la nevoie, un ajutor loial necunoscutului.

Acesta mergea încet. Uneori se oprea, se întorcea, apoi își continua iar drumul ca și cum ar fi căutat, ca un cunoscător, punctul cel mai favorabil pentru a asculta, învăluită și pierdută în depărtare, sfânta muzică a psalmilor.

Stephen îl urmări multă vreme, dar naosul era cufundat într-o beznă atât de adâncă, încât, la zece pași, obiectele dispăreau cu totul. Într-unul din capricioasele ocoluri pe care le întreprindea visătorul nostru, Stephen îl pierdu brusc din vedere și, cu toate străduințele sale, nu reuși să-l regăsească. Atunci Stephen se îndreptă în partea cealaltă pentru a-l înhăța pe mizerabilul căruia îi atribuia intenții criminale. Omul cu hainele ponosite nu era de găsit.

Stephen fu măcinat de o bizară dilemă: era nevoie, pe baza unei simple bănuieli, care din capul locului putea să pară absurdă oricui, să întrerupă ceremonia religioasă și să lumineze naosul? Sau trebuia să aștepte un tipăt, un semn, care să-i arate încotro să alerge pentru a da ajutor? Primul mijloc era, firește, cel mai sigur și cel mai bun. Stephen nu îndrăzni să-l folosească. Așteptă, sub povara unei apăsări înfrigurate, părăndu-i-se că aude uneori strigătul răgușit și icnit al unui om lovit de moarte.

Între timp, frumosul nostru visător, ignorând primejdia, poate imaginară, și solitudinea al cărei obiect era, își continua plimbarea, cuprins de vrajă. Își oferea fără rezerve inima acestei poezii, invoca amintiri din zilele tinereții sale. Se odihnea, într-o fericire extatică, în urma oboselii unei vieți poate foarte agitate, poate foarte vinovate. Căci aceasta era structura necunoscutului nostru.

Putea să devină uneori generos pentru a se bucura de fericirea pe care ți-o dăruiește o faptă bună. Era un om plămădit din senzații, care știa să obțină satisfacții din orice lucru și orice întâmplare; un om capabil, în același

timp, de bine și de rău: caracter mărinimos, sincer, entuziast din fire, dar egoist alteori, rece din calcul și dispus să vândă universul pentru câteva momente de plăcere. Iar energia pe care alții o cheltuiesc pentru a se apropia de un țel statornic, unic și de mult râvnit, el o irosea spre a obține o satisfacție efemeră, pentru o fantezie, pentru; a-și satisface un capriciu; iar capriciul, odată satisfăcut, ceda locul unei noi dorințe, și-atunci deveneau necesare alte eforturi, totdeauna încununate de succes, deoarece erau puternice, însă mereu urmate de o oboseală cumplită, căreia îi succeda o activitate mistuitoare.

Deși viața lui nu fusese până atunci decât o lungă suită de pasiuni potolite și de capricii satisfăcute, inima să își păstrase o sensibilitate neprihănită. Gusta iubirea în înghițituri mici, așa cum un cunoscător de vinuri își soarbe licoarea tacticos; ura sa, când se întâmpla să urască, îi era dragă; nu putea suferi acele brutale răzbunări adresate corpului și săvârșite cu pumnalul. Dar era prea puternic ca să aibă deseori prilejul de a urî: cei care nu-l cunoșteau deloc îl admirau și îl iubeau; cei care-l cunoșteau nu puteau să-i reziste și-și plecau fruntea în fața voinței lui de oțel.

În ziua aceea avea chef de visare și se dăruia cu tot sufletul acestui sentiment. A doua zi ar fi zâmbit, dezgustat, dacă s-ar fi gândit la fericirea din ajun.

Congregaționistele își intonaseră ultimul psalm. Visătorul nostru, simțind că i se va răpi cupa din dreptul buzelor, nu voia să lase în ea nici o picătură: se întinse pe-a bancă pentru a privi și a asculta mai bine. Așezându-se, i se păru că aude un zgomot ușor în spatele lui, căruia, de altfel, nu-i acordă nici o atenție, dar e nevoie de foarte puțin ca să pui în mișcare axul nebulos al acestei sfârleze care se numește visarea. Pe nesimțite, fără ca el să-și dea seama, în creierul necunoscutului nostru năvăliră alte gânduri. Imensa tindă, tenebroasă și solitară, i se înfățișă deodată sub un aspect lugubru.

Ultimele acorduri ale muzicii divine i se păreau potrivite pentru înăbușirea unui geamăt de agonie. Umbra era în stare să ascundă niște răufăcători și, în timp ce acolo jos se adresau rugi lui Dumnezeu. Satan veghea poate în noapte și călăuzea hohotind pașii vicleni ai unui asasin.

Mintea îi era furată de aceste noi gânduri, când un strigăt, tot slab, dar mai apropiat, îi ajunsese la ureche. Necunoscutul rămase imobil; dar visul își luă zborul și spiritul său, readus brusc pe tărâmul realității, examinează cu răceală situația. Cu o mișcare înceată, imperceptibilă, întoarse capul și văzu o umbră venind spre el târâș.

"Caraghiosul ăsta mi-a tulburat gândurile — își spuse el — vrea să mă ucidă."

Continuă să stea nemișcat și să aștepte; după câteva secunde, individul care se târa astfel — era omul cu haine ponosite! — se ridică brusc și făcu un salt înainte; însă cuțitul său, deși bine mânuit, nu lovi decât spătarul unei bănci. Necunoscutul evitase la timp lovitura. Când asasinul încercă să se năpustească asupra lui, își simți încheietura mâinii strânsa ca într-o menghină. Își apropie chipul de cel al necunoscutului. Ochii lor erau obișnuiți cu întunericul. Se recunoscuseră în același timp.

— Bob Lantern! murmură frumosul nostru visător.

— Îndurare, Înălțimea Voastră! strigă asasinul, căzând în genunchi. Nu v-am recunoscut.

Înălțimea Sa slăbi din strânsoare brațul lui Bob Lantern. Acesta își împreună mâinile implorând.

— Preabunul meu stăpân — spuse el — preabunul meu Mr. Edward, în costumul ăsta aveți o talie subțire ca de domnișoară... Cum era să vă recunosc?!...

— Și ăsta-i un motiv să ucizi... în biserică?

— Mi-era foame, preabunul meu stăpân... Dumnezeu voastră nu prea plătiți la timp și viața e-al naibii de scumpă la Londra... Dacă era ca acolo, în Scoția...

— Gura! rosti pe un ton poruncitor Mr. Edward. Ce faci camarazii tăi?

— Nu prea grozav... Viața e-al naibii de scumpă...

— Vino mâine și ți se va plăti! Dar să nu te mai prind cu lovituri din astea prostesti, meștere Bob, că dai de dracu!

Mr. Edward se îndreptă spre locul unde se afla corul. Bob se ținea după el, cu mâinile în buzunare, având înfățișarea unui câine căruia stăpânul i-a aplicat o corecție.

Plictisit, Stephen se întorsese lângă pistol, unde congregația se pregătea de plecare. Rămase uluit când îl văzu pe necunoscut, întorcându-se escortat de omul prost îmbrăcat. Odată primejdia trecută, toate gândurile sale de ciudă și ură ieșiră din nou la iveală și aproape-i păru rău că fusese îngrijorat. În clipa aceea, Mr. Edward nu mai merita epitetul de visător pe care i l-am dat de atâtea ori. Mergea, cu fruntea semeată și talia cambrată, ca un om lipsit de orice preocupare. Se opri un moment în fața congregaționistelor. În timp ce-și punea mânușile, Mr. Edward o zări pe fermecătoarea domnișoară care venise cu cheta și-i apăruse apoi la trezirea din visare, dar nu o băgă deloc în seamă pe Clary, a cărei privire nu-l părăsea nici o clipă, Stephen, dimpotrivă, nu o vedea decât pe Clary și gelozia făcea să-i clocotească sângele. Înainte de a pleca, Md. Edward își duse lornionul la ochi.

— Hotărât lucru, e minunată! murmură el, făcându-i semn lui Bob să se apropie.

Când Bob ajunsese lângă el, se aplecă la urechea lui și-i spuse:

— O vezi pe fata aceea frumoasă de colo, de lângă amvon?

— Văd mai multe.

— Cea mai frumoasă.

— Depinde de gust.

— Cea care-și închide acum cartea de rugăciuni.

— Aia cu chetă?

— Exact... S-o urmărești și mâine să-mi furnizezi informațiile despre ea.

Bob Lantern făcu un semn de încuviințare, iar Mr.

Edward se retrase. Trecu pe lângă Stephen, dar nu dădu atenție privirii pline de ură a tânărului medic. Clary îl urmări din ochi până la ușă. Îndată după plecarea lui, Stephen se repezi la Bob Lantern.

— Vreau să știu numele acestui individ — spuse el.

— Care individ? Întrebă Bob, în loc să răspundă.

— Individul cu care ai stat de vorbă.

— Nu-i un individ — spuse Bob cu emfază — e-un domn!

— Cum îl cheamă?

— Habar n-am!

Stephen își duse mâna la buzunar și scoase o monedă pe care i-o strecură lui Bob Lantern.

— Atunci se schimbă chestia — spuse acesta din urmă, punând moneda de aur la loc sigur — vreți să știți numele lui?

— Da, dar mai repede.

— Habar n-am!...

Apoi, executând acea plecăciune care reprezintă, pretutindeni, modul de a mulțumi al cerșetorilor, adăugă:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, tinere domn!

Și se făcu nevăzut.

Capitolul III - Apariția unui leu

În aceeași seară, la Trevor House, avea loc un bal. Lordul James Trevor, mare senior prin naștere și avere, jucase un strălucit rol politic cu câțiva ani în urmă. De la venirea la putere a partidului *whig*, nu mai participa la viața politică, iar saloanele sale deveniseră locul de întâlnire al notabilităților partidului *tory*. Era văduv și locuia împreună cu sora sa, Lady Campbell, care-și luase de bună voie sarcina să se ocupe de educația tinerei Miss Mary Trevor, unica fiică a contelui.

Lady Campbell fusese fermecătoare în 1820. În 183...,

epocă în care se petrece povestirea noastră, pierduse o parte însemnată din frumusețe, dar nici o fărâmbă din dorința de a place. Nu agita evantaiul mai mult decât era necesar pentru a-și răcori chipul; nu arunca la orice vorbă priviri languroase și surprinzătoare; nu-și pedepsea intimitii, osândindu-i s-o angreneze în vârtejul amețitor al valsului. Cochetăria ei era de altă factură și mult mai subtilă. Femeie de spirit și cu gust, renunțase de bună voie la orice pretenție exterioară de tinerețe. Într-un mod atât de inteligent încât, în locul învinuirii care se aduce în mod obișnuit femeilor de vârsta ei, erai ispitită să formulezi împotrivă-i o acuzație neverosimilă: — Lady Campbell se îmbătrânește singură!

Dar nu-i suficient să te îmbătrânești pentru a ți se ierta că nu mai ești tânăr. Se; ivește o primejdie pe care trebuie neapărat s-o eviți, dacă nu vrei să fii și să rămâi bătrân cu adevărat. Lady Campbell își dăduse seama de această primejdie și o evitase cu abilitate. Deși se abținea de la plăcerile tinereții, le arăta înțelegere, le preamărea și, la nevoie, știa chiar să mărturisească, într-un chip fermecător, ceea ce numea regretele ei, în așa fel încât lumea se întreba de ce se retrăsese atât de devreme: lucru rar și măgulitor.

Lady Campbell era deci, în lumea în care trăia, o femeie aparte, a cărei vârstă rămânea în afara oricărei discuții; ea trona în mijlocul unui cerc ales căruia îi devenise și regină și oracol. Cavalerii care roiau în jurul ei erau floarea tineretului la modă. Orice ar fi făcut, nu i se arăta respect, ci dragoste. Era un rezultat strălucit, dar poate că succesul nu se datora în întregime savantelor manevre ale Lady-ei Campbell. În afară de puterea ei de atracție, avea lângă dânsa un magnet a cărui forță nu trebuie dată uitării.

Miss Mary Trevor avea optsprezece ani; era frumoasă, de o frumusețe suavă, dar firavă și oarecum ștearsă, al cărei tip se găsește reprodus adesea în pânzele lui Reynolds și pe care-l poți întrezări uneori în spatele

storurilor unui cupeu blazonat sau sub bolta nobilă a Westminsterului. Era înaltă și cu torsul ușor curbat înainte din pricina înălțimii. Tenul, de-un alb diafan și sidefiu, era însuflețit uneori de o gingașă nuanță trandafirie care însă nu atingea niciodată acel colorit, strălucitor simptom de vigoare și sănătate, căruia cunoscătorii îi spun *prospețime*, iar francezii *frumusețea diavolului*. Transparența tenului se putea observa mai cu seamă în jurul ochilor, unde căpăta un palid reflex azuriu, în mijlocul frunții și la tâmpile unde se zăreau o mulțime de vinișoare albastre. Părul blond, nespus de mătăsos, cădea în bucle ușoare de-a lungul obrajilor. Ochii, de-un albastru cald, se închideau adesea pe jumătate și păreau cufundați într-o umoare sclipitoare. Zâmbetu-i era cel al unui copil, dar, când devenea gravă, un rid tremurător și subțire îi apărea în colțul buzelor, atribuind gurii o expresie de dispreț.

Miss Mary era astfel de la natură; educația îi dăruise însă farmece noi. Știa să vorbească și să tacă; orice făcea, fiecare din mișcărilor ei dezvăluia o grație discretă. Timidă atât cât era necesar și ignorând de altfel ceea ce femeile n-au nevoie să știe, învățase să pară nesigură de ea însăși, ceea ce reprezintă modestia oamenilor orgolioși; învățase de asemenea să nu se îndoiască niciodată de valoarea altuia, să nu mintă decât în cazurile extreme și să-și prelungească zâmbetul mult timp după ce fusese uitat cuvântul care-i dăduse naștere.

Miss Mary era opera Lady-ei Campbell. Gingașă la minte ca și la trup, fusese în mâinile iscusitei ei mătuși o argilă moale și lesne de modelat. Lady Campbell era pe bună dreptate, mândră de opera ei și orgolioasă peste măsură de despotica putere pe care o exercită asupra nepoatei sale.

Miss Mary era singură la părinți. După câte se spunea tatăl ei avea o rentă de treizeci de mii de lire sterline, dar unii afirmau că cifra reală a rentei sale depășea cu mult această sumă. Nu-i greu să ne închipuim că

moștenitoarea acestei averi, care, chiar dacă ar fi fost săracă, ar fi putut fi iubită pentru ea însăși, nu ducea lipsă de adoratori. Într-adevăr, cu doi ani înainte, când își făcuse pentru prima oară, intrarea în lume, fusese înconjurată de extrem de mulți pretendenți. La apariția unui astru nou, fiecare, oricât de umil ar fi, începe să nutrească speranțe; s-au văzut doar atâtea miracole săvârșite de iubire. Dar, pe măsură ce astrul se ridică la orizont, lucrurile devin mai limpezi. Cei umili se recunosc singuri învinși, în cazul când nu preferă să ofteze de la distanță; nu mai rămân decât cei tari. Apoi, lupta se dă între cei puternici. Ar fi un spectacol frumos, dacă n-ar fi vorba de un lucru obișnuit, ușor de văzut în orice salon în care se află o moștenitoare.

Lupta dintre cei tari are un rezultat: tânăra alege sau familia alege pentru ea. Atunci, rândurile se formează din nou; ambițiile învinse tac; cei umili și cei puternici redevin egali; toți au dreptul la razele astrului, căci astrul, pentru a deveni de-aci înainte proprietatea unuia singur, intră, de drept, în domeniul public.

Existența mondenă a domnișoarei Mary trecuse în mod normal prin aceste faze diverse. Cel mai tare dintre cei tari fusese un tânăr modest ca avere, dar cu o origine princiară, fiul cel mai mic al răposatului Lord conte Fife și care purta numele de Frank Perceval. Miss Mary, sau mai degrabă Lady Campbell, îl remarcase și toată lumea considerase bătălia încheiată, dar deodată își făcu apariția un alt campion care redeschise competiția, dându-i un nou avânt. Acest campion nu era altcineva decât Rio Santo în persoană.

Moda a făurit uneori legende bizare care au reușit să amăgească vulgul. Astfel, ca să cităm un exemplu, Londra și Parisul au crezut odinioară în existența acelui mit care se numea domnul de Montrond. Ziarele vorbeau despre el, mulți oameni pretindeau că-l văzuseră, unii la Tuileries, alții acasă la domnul de Metternich, alții în saloanele ducelui de Wellington, în sfârșit, alții în cine

știe ce cârciuma ordinară. Era în contact cu întreaga diplomatie europeană și frecventa toți cămătarii de pe glob. Totul nu era decât o născocire îndrăzneată și nimic mai mult. Cei mai de seamă istorici pun la îndoială, de la o mie opt sute patruzeci și trei, existența domnului de Montrond și a fantasticului său valet, care era în același timp stăpânul său. Dar toată lumea l-a cunoscut, în 183..., pe marchizul de Rio Santo, uluitorul, incomparabilul marchiz. Toată lumea își amintește de magnificența lui orientală; mulțimea a putut afla că-n fiecare iarnă cheltuia cinci milioane, plus 500.000 franci pe lună și că totuși nu era deloc un nabab!

Într-unul din ani, luna decembrie nu l-a mai găsit instalat în palatul său din Pall Mall; trecu decembrie, apoi ianuarie. Jockey-Clubul s-a întristat, Hyde Park a purtat doliu, iar corpul de balet de la Queen's Theater a dansat un pas funebru în memoria lui. Murise? Era ruinat? Nimeni nu putea afirma nimic; nimeni n-a știut vreodată. Dar, la urma urmei, ce importanță are? Oameni de soiul lui Rio Santo au nevoie să trăiască prea mult? Ei petrec o zi, un an într-un oraș, apoi pleacă; dar amintirea lor rămâne.

Cei mai mulți cred că Rio Santo se va reîntoarce într-o bună zi. Nu suntem deloc în măsură, astăzi, să ne formulăm o părere în această privință.

Fapt este că în 183... Rio Santo sosise de la Paris, unde, timp de patru sau cinci ierni la rând, trecuse drept regele modei. El veni împreună cu armata sa de lachei, cu grajdurile din care ultimul cal făcea cât trei sau patru armăsari ai celebrului pseudonim, contele de Cambis, cu haitele sale regale de ogari și cu mai multe duzini de baroane care mureau de plăcere visând la tenul palid și la pătrunzătorii săi ochi albaștri.

De obicei, Londra nu se emoționează decât atunci când e cazul. Prinții străini, fiii de împărat trec pe acolo cu totul neobservați; Rio Santo nu era decât marchiz. Cu toate acestea, la trei zile după sosirea sa, era tema

tuturor conversațiilor. Palatele din West End vorbeau despre el, magazinele din Holborn și de pe Strand însăilau numeroase cancanuri în jurul persoanei sale, maghernițele din Bishop's Gate îi rosteau cu respect numele. Era subiectul discuțiilor de la Saint James, din Clare Market, Richmond și cocioabele de la Smithfield. Și totuși nimeni nu se putea lăuda că-l văzuse pe acest faimos marchiz de Rio Santo, despre care vorbea toată lumea. Primele trei sau patru zile după sosirea în Anglia și le petrecu în singurătatea minunatei sale locuințe din Belgrave-Square. Dar ce importanță avea asta? În saloanele aristocratice, tineri seniori îi aduceau osanale pe toate tonurile, în reuniunile burgheze tineri adolescenți se înclinau la auzul numelui respectat al ilustrului marchiz și, până și în taverne, între două ginuri, se pomenea același nume.

Fiecare și-l înfățișa pe misteriosul marchiz după înclinația firească a gândurilor sale. Bărbații însurați, induși în oroare de numele și reputația lui, se așteptau să-l vadă purtând mantaua roșie a lui Fra Diavolo sau cel puțin pălăria cu pene a lui Don Juan. Femeile înzestrau chipul lui necunoscut, cu aerul fatal pe care romancierii de duzină îl conferă amărăților lor de eroi diabolici. Fetele tinere îl vedeau în imaginația lor, cu privirea visătoare, fruntea frământată, un nas acvilin și un surâs infernal dar divin.

Este lesne de înțeles că misterul și incertitudinea înflăcărau și mai mult dorința fiecăruia de a-l cunoaște pe marchizul de Rio Santo. Totuși această dorință nu depășea o anumită sferă socială rămânând concentrată în lumea celor două aristocrații rivale și, într-o foarte mică măsură, în cea a comerțului de anvergură. Ca și cum n-ar fi existat până atunci destule motive de rivalitate, politica intră și ea în joc. Un zvon vag începu să circule în cluburile de obicei bine informate. Se spunea că marele marchiz era trimisul secret al unei puteri străine de prim rang. Se dădeau asigurări că misiunea sa era

confidențială și extrem de importantă. În rest, nimeni nu putea preciza despre ce era vorba; dar, tocmai din această cauză, faptul fu considerat pozitiv și materialmente dovedit. Întrebarea era căreia dintre personalitățile celor două partide — *whig* sau *tory* — îi va face prima vizită. Se încrucișară treizeci de invitații, semnate de nume ilustre, dintre care cel mai puțin celebru poseda un palat și câteva milioane. Rio Santo nu se grăbi deloc să aleagă. Se lăsă mult timp așteptat; apoi, într-o seară, după prima sa excursie la Richmond, acceptă să fie condus la Derby House.

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, era văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei. Averei ei rivaliza cu cea a bancherilor de pe Thames Street; avea douăzeci și cinci de ani și trecea drept cea mai fermecătoare femeie de pe King's Road, care-i o stradă foarte întinsă și plină de femei încântătoare. Când se anunță sosirea lui Rio Santo, o emoție mută străbătu cele două șiruri de femei care se aflau în saloanele contesei de Derby. Rio Santo își făcu apariția. Toate îl considerară un bărbat, frumos, dar ici-colo se manifestară unele mici dezamăgiri, deoarece, în ansamblu, nu era suficient de românesc. Mai întâi, stârni uimire faptul că marchizul, fără îndoială ireproșabil, dar neavând nimic extraordinar, izbutise să-i răpească, timp de trei ani, Lordului S... sceptrul sau mai bine spus cravașa modei pariziene; lumea se așteptase să poarte o cravată mai inefabilă, să aibă un mers mai poetic, o privire mai greu de definit. Pe scurt, prima impresie nu corespunse, întrutotul așteptărilor. Dar Rio Santo începu să vorbească. Farmecul lui cuceri lumea cu atât mai ușor și mai repede, cu cât împotriva seducțiilor sale anunțate exista un fel de reacție preconcepută. Tinerele doamne își lăsară inimile purtate pe aripile verbului său electrizant, iar doamnele mai în vârstă regretară vremurile fericite când mai puteau fi electrizate.

Curând trebui să se recunoască faptul că Rio Santo avea o inteligență scăpărătoare; știa nu numai să anime o

conversație, ceea ce este un lucru rar, ci și să vorbească. Inteligența lui, suplă și puternică, te cucerea. Era un om grav și strălucitor. Elocvența sa, deși nu făcea nici un efort pentru a o evidenția, putea să continue la nesfârșit și totuși poseda în cel mai înalt grad acea artă care le întrece pe toate: arta tăcerii. În același timp, lumea rămase uluită de fastul pe care-l etala nu ca un cămătar îmbogățit, ci ca un autentic mare senior. Astfel încât, după câteva săptămâni, Rio Santo deveni la Londra ceea ce fusese la Paris: bărbatul prin excelență, regele, zeul.

În perioada sosirii sale în Anglia, câteva figuri noi pătrunseseră în înalta societate, toți oameni de bună condiție, purtând nume sonore și ducând viața ușoară a nobilimii. Printre acești noi veniți vom cita pe maiorul Borougham, Sir Paulus Waterfield, doctorul Müller, cavalerul Angelo Bembo. Acești domni îl cunoșteau cu toții, mai mult sau mai puțin, pe marchiz, pe care-l văzuseră fie la Paris, fie aiurea, dar nici unul dintre ei nu părea să facă parte din cercul său intim.

Prima metresă a lui Rio Santo la Londra a fost, se spune, contesa de Derby. Până atunci, Lady Ophelia avusese o reputație de invidiat pentru o văduvă tânără. După părerea tuturor, era o femeie cu mult bun-simț, delicată, dar cu o inimă uscată; în sfârșit, o cochetă dintre cele mai periculoase și mai temute. Altminteri, cum cochetăria nu exclude nimic când știi să te slujești de ea, era o femeie cu principii alese, cu o minte ascuțită, evlavioasă atât cât trebuie și purtând nepătat numele răposatului ei soț, unul dintre cele mai nobile și mai ilustre ale vechii nobili mi engleze. Într-o lume în care clevetirile se încrucișează cu calomniile, Lady Ophelia reușise să rămână invulnerabilă; nici o pată, cât de mică, nu adumbrise imaginea imaculată a renumelui ei.

Bărbații o iubeau și se temeau de ea, rivalele o invita iau și-o urau. În viața ei apărură Rio Santo: existența contesei fu învăluită brusc într-un mister neobișnuit pe care gurile rele nu întârziară să-l considere suspect; ar fi

putut Na se apere, adică să ridice vălul și să se înfățișeze ea altădată privirilor mulțimii. Dar era adevărat: îl iubea pe Rio Santo; îl iubea cu aceeași pasiune care îl inspira și pe teribilul Don Juan: o dragoste fulgerătoare, tinerească, nechibzuită, lipsită de prudență...

În ce-l privește pe Rio Santo, el iubea pătimaș și fulgerător. Pasiunea lui ardea prea iute ca să dăinuie. Aruncă la picioarele tinerei Lady Ophelia inima lui sinceră, geniul o clipă îmblânzit, întreaga lui ființă, mai mult decât întreaga lui ființă, căci îi făgădui viitorul. Dar Rio Santo, dacă nu mințea niciodată, se înșela, vai! adesea. Se dăruia fără rezerve iubirii, ca și copiii care-și dăruiesc jucăriile tovarășilor de joacă, pentru ca apoi să le ia înapoi. Rio Santo lua astfel înapoi tot ceea ce dăruise iubirii. Și, ca și copiii de care am vorbit, nu avea nici o remușcare, deoarece era întotdeauna de bună-credință. Cum ar spune unii poeți, era o fire vrednică de ridicat în slăvi.

Dar să vă ferească Dumnezeu, domnișoarelor și doamnelor, să vă iasă în cale Rio Santo!

Capitolul IV - Cum se ivește dragostea în vis

Toate cercurile mondene ale Londrei comentară, timp de o săptămână, căsătoria lui Rio Santo cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby. Erau o pereche foarte potrivită. Totuși căsătoria nu avu loc. Rio Santo declară răspicat că se-nșelase. Unii luară drept sinceră această declarație, alții socotiră că, dimpotrivă, reușise prea bine.

Rio Santo se aclimatizase în metropolă. Superioritatea fantastică pe care i-o conferise la început renumele trecu cu bine examenul. Era, fără îndoială, demn de gloria lui. Saloanele îl solicitau, cele două aristocrații își disputau cu înverșunare favorurile lui. Erau acolo soții fermecătoare de bancheri milionari care s-ar fi

compromis, bucuroase, cu speranța legitimă de a stârni gelozia trufașelor castelane din Belgrave-Square. Rivalitatea dintre clici căpăta toate aspectele unei pasiuni. Marchizul trecea calm și senin, nepăsător față de aceste dușmăanii profunde. Frecvența West-End-ului, deoarece moravurile cartierului nobil măguleau înclinațiile aristocratice ale firii sale, dar nu disprețuia deloc City-ul și nici — dintr-o rațiune mai puternică — recepțiile partidului *whig*. În felul acesta putea lucra întocmai ca o albină: să aleagă fără a exclude.

După contesa de Derby iubi, fără îndoială, și alte femei. Dacă ni s-ar cere să întocmim bilanțul aventurilor sale, am fi puși în mare încurcătură. Într-o bună zi, o întâlni pe Miss Mary Trevor și găsi că această copilă palidă, ștearsă la chip, cu o frumusețe aproape nebuloasă, n-avea nimic atrăgător în ea. Pesemne nici nu se gândise prea mult. Mary se simțea stingherită în prezența acestui bărbat al cărui renume bizar îi inspiră repulsie. Se întâlniră apoi a doua oară. Miss Mary începu să cante. Vocea ei caldă, dar fără volum, ajunsese la urechile lui Rio Santo ca un zgomot inutil. Rio Santo începu să vorbească. Timbrul lui vibrant și grav afectă în chip dureros auzul domnișoarei Mary Trevor. De ce? Mary n-ar fi putut să răspundă la această întrebare. În sfârșit se întâlniră a treia oară la un concert dat în saloanele distinsei Lady Ophelia. Rio Santo era, în seara aceea, palid, taciturn și arunca în jurul său priviri distrase. Miss Trevor, care ședea lângă Miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei, într-o sală încă neinvadată de mulțimea jucătorilor, discuta în șoaptă. Diana era verișoara și prietena din copilărie a lui Frank Perceval, pe care o călătorie îl ținea departe de Miss Trevor, logodnica sa. Cele două fete — nu mai încapă nici o îndoială — vorbeau despre el. Rio Santo, în picioare, sprijinit de o coloană, a cărei proeminență îl ascundea pe jumătate, ora ispitit să asculte, dar nu auzea nimic. Pe nesimțite, cele două tinere, care mai înainte vorbiseră foarte încet,

încetară să se mai ferească, deoarece se credeau la adăpost de orice ascultător indiscret. Conversația lor ajunsese ca un murmur la urechile lui Rio Santo. El nu-i dădu nici o atenție și continuă să viseze. Căci Rio Santo era un visător pasionat. Nemulțumit de satisfacțiile fără număr pe care i le dăruia realitatea, invoca adesea forțele bine tănuite ale structurii sale poetice și legănat de nălucile evocate, se lăsa purtat pe aripile vreunei reverii încântătoare.

În momentul despre care vorbim, Rio Santo avea un vis de dragoste. În îndepărtatul miraj pe care extazul îl înfățișează ochilor sufletului și care seamănă cu un decor de teatru, zărea o copilă blondă ce ridica spre el o privire angelică, încrezătoare, tandră, timidă. Orchestra acompania o melodie brodată pe unul din acele motive simple și emoționante pe care barzii inspirați ai nesfârșitelor întinderi verzi ale Irlandei le găsesc în ținuturile sălbatice. S-ar fi putut spune că această arie avea o legătură directă și reală cu tânăra fată din vis și, fiind vorba de o amintire, lucrul era posibil. Chipul lui Rio Santo exprima un soi de încântare amestecată cu melancolie.

— Mary — murmură el — blajina mea Mary!...

— Sărmană Mary! strigă în aceeași clipă Miss Diana Stewart, tânăra cu care se întreținea Miss Trevor. Apoi adăugă cu un surâs ușor: Așadar, îl iubești?

La auzul numelui de Mary, Rio Santo deschise ochii și privirea lui căzu asupra profilului grațios al domnișoarei Trevor. Rio Santo o mai văzuse pe Miss Trevor, și totuși i se păru că o vede atunci pentru prima oară. Probabil că delicatul și grațiosul surâs al sfoasei Miss Trevor își găsise locul în visul care-l subjuga pe Rio Santo în clipa aceea; poate vreo asemănare îndepărtată venise în ajutorul acestui nume de Mary spre a purta pe culmi iluzia marchizului. Din această cauză sau din altele, el își simți inima tresărind și luându-și zborul spre fermecătoarea fată imaginată de fantezia sa. O privi ca pe

o pradă viitoare și, știindu-se răsfățat de succes, nici nu se gândi la mijloacele pe care le va folosi spre a-i intra în grații.

Miss Trevor ezitase o clipă înainte de a răspunde la întrebarea Dianei.

— De când a plecat, sunt tristă și aștept cu nerăbdare întoarcerea lui — spuse ea, în cele din urmă.

Rio Santo era fascinat de armonia vocii pe care-o disprețuise în ajun. Îi admiră căldura, delicatețea timbrului îl fermeca deoarece, într-un colț întunecat al memoriei sale, atingea o coardă ce nu mai răsuna de ani de zile, făcând să vibreze o notă uitată. Se mișcă involuntar. Miss Trevor întoarse capul și obrazul palid i se îmbujoră; fata își dădu seama că răspunsul ei fusese auzit. Apoi, stăpânită iarăși de sentimentul de teroare care-o dominase la vederea marchizului, tremură din cap până în picioare și strânse brațul Dianei.

— Să mergem — spuse ea, îndemnându-și prietena uimită să se îndrepte spre salonul în care se desfășura concertul.

— Ai zărit vreun șarpe în spatele fotoliului tău? întrebă pe un ton vesel Miss Stewart.

— Am zărit un bărbat... — șopti Mary.

Diana se întoarse brusc și observă privirea înflăcărată a lui Rio Santo care o urmărea pe prietena ei. Își luă un aer serios.

— Cum te mai soarbe din ochi! spuse ea cu invidie. Privirea-i parcă aruncă săgeți de foc spre tine.

Mary tremură mai cumplit.

Rio Santo părăsi coloana și merse să ia loc în fotoliul ocupat mai înainte de Miss Trevor. Zăbovi acolo multă vreme și nu se reîntoarse în salonul de concert decât atunci când mulțimea jucătorilor năvăli în sală.

— Sărmana Mary! murmură el, ridicându-se. De-atunci, n-am mai iubit niciodată ca acum...

Câteva zile după aceea, Rio Santo fu prezentat Lady-ei Campbell și Lordului Trevor. Lady Campbell era omul cel

mai potrivit să aprecieze toate calitățile frumosului marchiz; fu măgulită de inițiativa pe care o luase apelând la ea și-și dădu seama că importanța ei mondenă avea să sporească în mod considerabil. Într-adevăr, Trevor House deveni dintr-o dată locul de întâlnire al cercurilor mondene. Toată lumea voia să se afișeze acolo, iar tinerii gentilomi care veniseră la Londra aproape în același timp cu Rio Santo sollicitară printre cei dintâi această onoare. Hotărât lucru, maiorul Brougham, doctorul Muller, Sir Paulus Waterfield și frumosul cavaler Angelo Bembo nu găseau nicăieri uși închise.

Abia introduși în cercul Lordului Trevor, se grăbiră s-o copleșească cu atenții pe Lady Campbell și să-i facă o curte asiduă. Cei patru gentilomi întrețineau relațiile superficiale și ocazionale care se încheagă atât de ușor în înalta societate, dar aparent nu-i lega nici o intimitate. Totuși ai fi zis că se înțeleseseră să sprijine, pe lângă Lady Campbell, interesele lui Rio Santo. Probabil o simplă coincidență...

De altfel, Rio Santo n-avea deloc nevoie de ajutor. Cu cât o femeie era mai spirituală, cu atât avea mai puține șanse să scape de seducțiile spiritului său; or, credem că am mai spus-o, Lady Campbell, având o inteligență delicată și aleasă, era neîntrecută în această privință. Fu curând cu totul subjugată: După câteva zile, îl privea pe Rio Santo ca pe un prieten al familiei; după o lună, nu mai vedea decât prin ochii lui. Lady Campbell, fiind de fapt capul familiei fratelui ei, toată lumea suferi, mai mult sau mai puțin, influența marchizului; toată lumea, chiar și Miss Trevor.

Trebuie să spunem totuși că Rio Santo nu acționa direct asupra domnișoarei Mary Trevor. Lady Campbell era cea care-și luă, în locul lui, misiunea de a solicita inima maleabilă a nepoatei sale. Într-adevăr, această femeie îndatoritoare, copleșită de calitățile marchizului nu se putea abține. Îl prezentă pe Rio Santo nepoatei sale ca pe un obiect de studiu, de analiză, un ultim personaj

care, odată cunoscut, avea să-i completeze cunoștințele despre lume. Și încă multe altele. Astfel încât Miss Trevor se rușină și regretă spaimă din trecut. Începu să nutrească față de Rio Santo un fel de admirație în care se mai amesteca o teamă nelămurită, dar în nici un caz repulsia de odinioară. Simțea că Rio Santo o iubește. Când o femeie simte acest lucru și când de la aversiune trece la ceva mai mult decât indiferența, poți pune rămășag, după părerea comună a cincizeci la sută dintre observatori, că va iubi la rândul ei. E chestiune de timp.

La un moment dat, se răspândi la Londra un zvon extravagant și lipsit de orice aparență de adevăr. Se vorbea că Rio Santo intenționa să se căsătorească! Să se însoare ca cel mai simplu muritor, să pună punctul final, să renunțe la sceptru, să treacă de la poezie la proză, să-și pună o bonetă de bumbac peste coroană. O născocire stângace ridicolă, imposibilă. Și totuși era adevărat.

Când se răspândise acest zvon, Rio Santo ceruse mâna domnișoarei Mary Trevor. Contrar așteptărilor sale, întâlnise mai multe obstacole, dintre care nici cel mai mic nu era de neglijat. Mai întâi, Lady Campbell, carp eră loialitatea întruchipată, refuză, în ciuda dorinței ei, să-l ajute pe marchiz. Dragostea dintre Frank Perceval și nepoata ei era intrucâtva propria-i operă; pregătise cu trudă unirea lor. Să abandoneze interesele lui Frank, absent, ar fi însemnat o adevărata trădare, or Lady Campbell era incapabilă de așa ceva. În al doilea rând, Lord James Trevor, vechi gentleman cu principii generoase, își dăduse cuvântul lui Frank. În sfârșit, în al treilea rând, Miss Trevor îl iubea pe Frank Perceval. Astfel, marchizul trebui să îndure un refuz triplu motivat. În adâncul sufletului său nu se simți prea afectat, deoarece obișnuința îndelungată cu succesul nu-i îngăduia să deznădăjduiască; dar își luă un aer de profundă tristețe, sărută descurajat mâna Lady-ei Campbell și se retrase grăbit, ca un om care se teme să arate nevolnic în fața nenorocirii. Ajungând acasă, ticlui

în minte cel mai uluitor dar de nuntă pe care imaginația surescitată a unei tinere cochete l-a visat vreodată.

Lady Campbell era dezolată. Se căia amarnic că-i dăduse cuvântul lui Frank, care, desigur, era un bărbat foarte distins, dar, în comparație cu Rio Santo, nu reprezenta nimic. Lady Campbell, care era disperată, putea, firește, să creadă că Mary suferea la rândul ei. Ceea ce nu era tocmai exact, dar totuși posibil. Odată recunoscută durerea domnișoarei Trevor, această mâhnire putea fi interpretată în mai multe feluri: avea voie să aleagă: Lady Campbell alese. Își spuse că nepoată-sa îl iubea pe Rio Santo și că refuzul suferit de acesta constituia pricina tristeții tinerei fete. Își spuse acest lucru de mai multe ori, fără să-l creadă, apoi, în cele din urmă, îl crezu. Dându-i crezare, avea în mod incontestabil dreptul de n-și împărtăși părerea altcuiva; or, cui să-i comunice impresiile ei dacă nu nepoatei dragi, ficei adoptive?

La prima confidență, Mary avu senzația că pică din cor. Dar Lady Campbell era de bună-credință și posedă atâta elocvență! Mary, fire slabă, neobișnuită să-și analizeze cu atenție adâncul sufletului, era obișnuită, dimpotrivă, să-și însușească, fără să le judece, toate ideile mătușii ei. Și Mary se lăsă convinsă.

Faptul poate să pară ciudat, dar se întâmpla în mod curent. De-aci înainte, Lady Campbell se simți la largul ei. Își recăpătă întreaga seninătate. Trebuie să recunoaștem că situația se schimbase. Nu mai era vorba de ea, ci de nepoata ei. Nu poți, cu una cu două, să sacrifici fericirea unei tinere fete. Ceea ce îi păruse o slăbiciune, deveni pentru dânsa o datorie indiscutabilă. Își mărturisii că, în aceste împrejurări, nu te poți opri la jumătatea drumului. Pentru ea devenea o datorie să-l sprijine pe Rio Santo din toate puterile.

La drept vorbind, Miss Trevor trăia pe atunci într-un fel de amețelă continuă care o obosea și plictisea în același timp. Rio Santo produsese asupra ei o impresie stranie pe

care nu putea deloc s-o definească. Lady Campbell numea asta dragoste; probabil că era. Și totuși imaginea lui Frank Perceval rămăsese adânc gravată în inima fetei. Copleșită de forța infaibilă a mătușă-si, Lady Campbell sfătuită și de indolența slăbiciune a caracterului ei, se complăcea în această îndoială stranie, aproape fantastică. Suferea în tăcere, fără să caute o soluție.

Rămânea de învins obstacolul pe care Lord Trevor, neclintit ca o stâncă și amintindu-și de cuvântul dat, avea desigur să-l înlăture în fața acestui nou proiect. La o înfruntare fățișă nici nu se puteau gândi, deși — între noi fie vorba — lucrul acesta era cel mai ușor cu putință. Când ai reușit să te înșeli pe tine însuși, să înăbuși conștiința unei tinere fete și să-ți păstrezi totuși liniștea sufletească, poți, pe bună dreptate, să sperii a suci capul unui bătrân gentilom ale cărui cizme călcaseră mai, mult pe câmpurile de luptă decât pe covoarele discrete ale oficinelor diplomatice.

Lui Rio Santo i se îngădui să-și declare sentimentele față de Miss Mary Trevor, care, în tot cursul nopții următoare, îl visă pe Frank Perceval.

Trebuie să recunoaștem că tânărul nobil își alesese cam prost momentul pentru călătorie. Așa se întâmpla de obicei la vârsta lui, când părinții, spre a dovedi tuturor înțelepciunea lor superioară, amina o căsătorie dorită, sub pretextul că nu-i încă timpul.

Sărmană înțelepciune! Biet pretext! Există un singur moment când poți fi fericit. Dacă-l lași să treacă, spunând: *nu-i încă timpul* sau orice altă nerozie, diavolul se amuză și-și vâără coada. Frank Perceval, acceptat de întreaga familie Trevor, era logodnicul aproape oficial al blândeii Mary, dar aceasta nu avea încă vârsta potrivită! "Peste un an", i se spuse. Frank se întreabă cum va putea aștepta trei sute șazeci și cinci de zile, fără să moară de șapte sute treizeci de ori. Unul dintre prietenii lui — căci atunci când un om trebuie să-și frângă gâtul, se găsește întotdeauna un prieten care să-l ajute — unul dintre

prietenii lui îl sfătui să ia poștalionul și să viziteze Elveția. Frank plecă în Elveția. Rămase acolo un an, nici mai mult nici mai puțin. În clipa când intră pe ușă, îngrijitoarea casei îi dădu o scrisoare datată cu opt zile în urmă, prin — care era invitat să-și petreacă seara acasă la Lord James Trevor. Frank își schimbă în grabă costumul. Balul de la Trevor House avea loc în aceeași seară.

Capitolul V - Balul

Trevor House, edificiu seniorial situat în Norfolk Street și unul dintre puținele paiate particulare londoneze pe care echerul inginerului constructor nu le-a nivelat în chip jignitor, își înălță, între grilaj și grădină, ansamblul corpului său de case flancat de două aripi ieșite în afară. Fațada principală dă spre niște boschete minunate, dincolo de care se întinde o peluză înconjurată de-a pădure deasă de arbuști, destinată să ascundă zidul ce desparte grădina de Park Lane; această grădină, foarte întinsă, pare și mai vastă datorită planului ei savant întocmit.

În seara aceea, ferestrele înalte ale fațadei erau inundate de lumină, iar bieteile santinele însărcinate să păzească statuia colosală a lui Ahile ridicată în cinstea ducelui de Wellington puteau zări, printre crengile despuiate ale copacilor, luminile lustrelor atenuate de apărătoarea diafană a draperiilor.

Ora când se vine la bal sunase, saloanele se umpleau încetul cu încetul, iar orchestra condusă de Angelini, acest rege al cadrilului, își încerca instrumentele în acorduri nehotărâte și timide. Dansul nu începuse încă, dar fotoliile plasate în saloane își primeau treptat oaspeții; îndeosebi salonul principal, unde se afla Lady Campbell, avea un aspect fermecător și părea un coșuleț aproape plin, care mai aștepta doar câteva flori. Lumea

înfrîpa dialoguri. Lady Campbell și Miss Trevor, înconjurate de un grup numeros care se înnoia neconținut, salutau, primeau omagii, răspundeau, salutau iar și-o luau iar de la capăt.

— Vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi permite, doamnă... — spuse tânărul viconte de Lantures-Luces, ridicând mâna grațioasei Lady Campbell până la o jumătate ție deget de buzele sale și sărutând-o. Domnișoară, vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi permite... Aveți, vorbesc foarte serios, un evantai minunat!

— Viconte — spuse Lady Campbell, surâzând — este pentru a șaptea oară că evantaiul nepotei mele te farmecă.

Grupul care le înconjura pe cele două doamne în acest moment se amuză mult, deoarece remarcă avea pretenția unei ironii. Viconte de Lantures-Luces râse mai tare și mai mult decât ceilalți.

— Adorabilă! graseiă el. De șapte ori... fermecător? De șapte ori fermecător.

Dar la această remarcă grupul nu râse deloc, ceea ce-l surprinse nespus pe viconte de Lantures-Luces, care, decepționat, bolborosi cu nasul în jaboul cămășii:

— Vorbesc foarte serios!

Lady Campbell se înclină de trei sau patru ori la dreapta și la stânga pentru a fi la zi cu contul ei curent de saluturi; dădu mâna cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, care intră, iar Mary o sărută pe Diana Stewart, a cărei mamă tocmai era anunțată.

— Sir Paulus — se adresă Lady Campbell unuia din. cei care sosiseră — n-aveți să ne povestiți nici o noutate?

— Circulă zvonul — răspunse Sir Paulus Waterfield — că marchizul de Rio Santo își schimbă atelajele și mobilierul din casă.

— Vorbești serios? întrebă viconte de Lantures-Luces. Nu sunt nici trei luni de când și-a reînnoit casa.

— Marchizul are motive să procedeze astfel.

— Scumpul meu Rio Santo nu mi-a spus nimic! murmură vicontele de Lantures-Luces a cărui marotă era să treacă drept un Pilade al marchizului.

— Ce fel de motive? începu Lady Campbell.

— O căsătorie — răspunse maiorul Borougham. Marea noutate a zilei.

Mary își pierdu surâsul de circumstanță pe care și-l fixase pentru totdeauna pe buze. Simți brusc o fierbințeală și mâinile i se răciră. Lady Campbell îi aruncă o privire.

"Cât de mult îl iubește!"... gândi ea.

Miss Trevor se gândea la Frank Perceval, pe care nu-l mai iubea de vreme ce se stabilise astfel, dar care, de dimineată până seara, îi frământa gândurile, la concurență cu Rio Santo; căci Mary ajunsese să-i dăruiască marchizului jumătate din gânduri, dacă nu jumătate din inima ei. Rio Santo făcuse asupra ei o impresie care în nici un caz nu era dragoste, dar care, adesea, prezenta simptomele iubirii. Astfel încât, cu ajutorul sfaturilor primite din partea Lady-ei Campbell, Mary, necunoscând bine și neizbutind să definească sentimentul pe care i-l inspira marchizul, putea să se îndoiască, putea să considere chiar și să ia drept dragoste preocuparea ei de fiecare clipă. Dar, cum e de presupus, această credință ușurelnică nu atingea decât gândurile tinerei fete, neinfluențându-i inima, care, neutră în aceste dezbateri mistice, își păstra, ascunsă și latentă, tandrețea dintâi. Între inima și gândurile nepoatei sale, Lady Campbell își așternuse cuvântul ca un vâl. Inima, orbită, se cufundase într-un somn apatic. Mary nu mai trăia decât prin gândurile ei, care în acest sens aparțineau matusii, adică lui Rio Santo. Iar gândurile, prevenite astfel, rămâneau ostile inimii; erau tăcute, dar influențate de o amintire. Mary, obsedată de confuzia chinuitoare care sălășluia în ea, era iritată de memoria-i prea fidelă și respingea imaginea lui Frank, ca pe o obsesie supărătoare, atunci când n-o întâmpina cu mângâiere și

visare. În felul acesta, sufletul ei rătăcea nehotărât, într-un fel de haos unde numai ea singură ar fi putut să descurce firul Ariadnei, dar Lady Campbell veghea, aruncându-și neconținut vălul și împovărându-o pe Mary.

Deci, cum spuneam, Lady Campbell încercase un sentiment de sinceră bucurie sesizând tulburarea sfioasei Mary, care își dădea de gol toată intensitatea simțămintelor ei de afecțiune. Cel puțin așa își imagina Lady Campbell. Se înșela. Tulburarea fetei nu scotea nimic la iveală, era doar o criză a suferinței ei confuze și neîntrerupte, înțelesese semnificația zvonului pus în circulație pe seama marchizului; înțelesese că momentul când va trebui să acționeze și să ia o decizie se apropia și firea ei șovăitoare nu rezistase șocului, resimțind însutit indispoziția pe care-o încearcă orice fată tânără în clipa când trebuie să-l accepte definitiv pe bărbatul ce urmează să-i fie soț.

Lady Campbell se simți înduioșată și nu întrebă care era numele logodnicei lui Rio Santo.

— Marchizul e cu totul alt om — reluă cavalerul Angelo Bembo.

— Să nu-l mai recunoști! adăugă maiorul Borougham.

Sir Paulus Waterfield spuse ceva asemănător, iar doctorul Muller emise un mormăit gutural, specific gâtlejurilor germanice când își exprimă aprobarea.

— Ce găsiți schimbat la scumpul nostru marchiz? întrebă viconte de Lantures-Luces.

— E îndrăgostit! răspunseră în cor cei patru gentlemen ale căror nume nu l-am amintit.

— Pentru trei zile — adăugă viconte, trecându-și jobenul sub brațul stâng.

— Pentru toată viața — rosti pe un ton grav maiorul Borougham.

Miss Mary Trevor avu o tresărire de orgoliu, dar simți și un fior de neliniște; orgoliul aparținea fiicei Evei, și poate că-n toată Londra n-ai fi găsit o singură femeie care să nu accepte un asemenea bărbat, văzându-l pe Rio Santo la

picioarele ei; neliniștea reprezenta un vag protest al inimii, o semitrezire, un strigăt înăbușit al conștiinței.

Viconte de Lantures-Luces plecă hohotind zgomotos și prelungit, atât cât îngăduia locul în care se afla.

— Delicios! strigă el. Vorbesc foarte serios.

Se anunță deschiderea balului. Cavalerul Angelo Bembo o luă pe Miss Trevor de mână pentru a o conduce la cadril, în saloane se stârni o forfotă generală; grupurile se amestecară; Lady Campbell, fără a-și pierde suita masculină, se trezi înconjurată de un cerc de doamne, alcătuit din acele femei care constituie un mijloc de legătură; o tranziție între partea activă și cea pasivă a unui bal, în sfârșit, din acele doamne cărora conveniența mondenă nu le interzice încă riguros dansul, dar care nu îndrăznesc să danseze tot timpul. Printre aceste doamne există fapteuri încântătoare și una dinte ele i-a furnizat lui Balzac tipul femeii la treizeci de ani.

Conversația continua cu accente frivole, clevetitoare, spirituale. Lady Campbell lansa vorbe de duh, viconte de Lantures-Luces exclamații de satisfacție, iar doctorul Muller note răgușite și germanisme neînfrânate.

— Sinceră să fiu, când lipsește marchizul nostru — spuse Lady Campbell, cu o imperceptibilă ironie — domnul de Lantures-Luces reprezintă providența reuniunilor noastre.

— De ce să-l trecem pe viconte pe planul al doilea? întrebă o baroană.

— Sunt sigură — adăugă o foarte distinsă doamnă — că marchizul ar putea fi mândru de această comparație.

— Ah, doamnele mele! Ah!... Miladies!... bolborosi Lantures-Luces. Vă rog... Vă cer iertare. Sunt prea strâns legat de acest scump marchiz pentru a pretinde...

— Fără modestie, viconte!... Dumneavoastră aveți totdeauna de povestit o istorioară spirituală...

— Câte o anecdotă picantă...

— O bârfă de bun gust...

— Vai, miladies!... Vai, miladies! Mă flatați!... Vorbesc

serios.

Viconte se evaporă într-o bucurie vanitoasă. Nu mai putea rezista; se simțea în al șaptelea cer.

— Hai, viconte — continuă Lady Campbell — modestia îți șade foarte bine, dar nimic nu trebuie exagerat, nici chiar virtuțile... Parie? că, în această clipă chiar, ai să ne spui o istorioară.

— Să auzim, să auzim! răsună din toate părțile.

Viconte se lăsă rugat trei sferturi de minut.

— N-aș fi vrut să v-o spun — începu el în cele din urmă — vorbesc foarte serios... Deoarece istorioara se referă la scumpul nostru Rio Santo...

— Marchizul?!... Povestiți, vă rugăm! Hai povestiți mai repede!

Aceste cuvinte erau rostite de un cor de voci feminine.

— Este o poveste veche — reluă viconte — dar n-am aflat-o decât astăzi de la un cunoscut de-al meu, un parizian... E destul de nostimă, s-ar putea spune chiar foarte nostimă...

— Dar povestiți-o odată!

— Imaginați-vă, frumoase doamne, că-n timpul șederii lui Rio Santo la Paris, contesa de L... și contesa de P... erau foarte îndrăgostite de marchiz... s-ar putea spune chiar că erau nebune după el... Într-o bună zi, paznicul din Bois de Boulogne auzi două focuri de armă în desișul pădurii. Alergă într-acolo și... și... Mă prind că ați ghicit ce se întâmplase.

— O crimă?

— Nu.

— O sinucidere?

— Și mai puțin... Un duel, doamnele mele... Un duel între contesa de P... și contesa de L...

— Fermecător! exclamă corul, izbucnind în râs.

— Un duel între două contese — spuse Sir Paulus Waterfield — numai Rio Santo ar fi fost în stare să-l provoace!

— Un duel între două contese! repetă doctorul Muller.

— Stați puțin! Partea cea mai nostimă e motivul duelului... închipuiți-vă, frumoase doamne, contesa de P... și contesa de L... încheiaseră între ele un acord: de îndată ce una dintre ele avea să-l cucerească pe marchiz, cealaltă trebuia să cedeze locul și să renunțe la orice pretenții.

— S-a întors lumea pe dos — interveni Lady Campbell. Oare nu era vorba de două rivale?... Aceste două femei își dezonorează sexul.

— Și, în același timp, dezonorează nobilimea! adăugă baroană.

— Nu, nu, doamnele mele! strigă Lantures-Luces. Întâmplător e vorba, pur și simplu, de două contese ale imperiului.

— Minunat!

— Cele două doamne încheiaseră deci un pact — continuă francezul. După opt zile, soarta bătăliei părea hotărâtă: trăsura doamnei de L... staționase timp de două ceasuri în fața casei lui Rio Santo. Doamna de P... se perpeli o zi întreagă; a doua zi culese informații și dobândi certitudinea că rivala ei procedase tocmai ca scelerății regentei, care compromiteau o femei, trimițând trăsura goală în fața locuinței acesteia... Doamna de L... îl compromisese pe Rio Santo.

— Delicios! intonă corul.

— Vă dați seama, frumoase doamne — continuă Lantures-Luces — contesa de P... deveni furioasă. Când își întâlni prima oară dușmanca în saloanele de dincolo de Canal, îi spuse: "Doamnă, ești o înfumurată!"

— Această contesă de P... nu era lipsită de inteligență — observă Lady Campbell.

— Contesa de L..., ca o veritabilă rafinată a Imperiului, îi răspunsese printr-o lovitură de evantai peste obraz. "Destul! ripostă doamna de P... Fără scandal... Ce armă alegi?" "Pistolul." "La ce oră?" "La amiază..." "Pe mâine, la poarta Maillot, fără martori, luptă până la moarte!" Își strânseseră mâinile și asta a fost tot.

— Ce diavolițe!

— Acest Rio Santo — spuse Sir Paulus — transformă mielușei în tigri.

— Digri și bandere! adăugă neamțul...

Cadrilul luând sfârșit, cavalerul Angelo Bembo o conduse pe Miss Trevor la locul ei. Abia se așezase lângă mătușă-sa, când vocea sonoră a majordomului, dominând brusc vacarmul petrecerii, anunță în saloane numele onorabilului domn Frank Perceval.

Miss Trevor își pierdu imediat nuanțele delicate cu care dansul îi îmbujorase obraji; deveni mai palidă decât un chip cioplit în marmură și-și duse mâna la inima care abia mai bătea. Lady Campbell se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

— Curaj, fata mea! Bietul Frank își închipuie că are drepturi; întrevederea va fi penibilă... Dar era atât de tânără! Inima ta se înșelase... De altfel, cine știe dacă Mr. Frank însuși nu și-a schimbat părerea?...

Acest ultim cuvânt, care voia să însemne o consolare, aduse o lacrimă în ochii sărmanei Miss Mary Trevor.

— Nu-ți arăta slăbiciunea! continuă Lady Campbell. Dacă un bărbat vede o femeie plângând, totdeauna crede că i s-a păstrat un rest de afecțiune... Iar tu nu-l mai iubești, nu-i așa? adăugă ea, plină de autentică solitudine, Mary nu răspunse. Cum ai putea să-l mai iubești? continuă Lady Campbell. Sărmanul Frank! Venirea la Londra a irezistibilului nostru marchiz a reprezentat pentru el o lovitură cumplită, o culme a nenorocului...

Spirituală femeie tăcu și porni să cugete că, fără sprijinul ei, nepoată-sa ar fi interpretat eronat strigătul inimii, ar fi luptat zadarnic, în tăcere, împotriva iubirii ei pentru marchiz și că, din timiditate, s-ar fi căsătorit cu Frank Perceval și ar fi fost nefericită...

Imaginația este un lucru sublim!

Lady Campbell nu fusese niciodată atât de mulțumită de sine. În ce-o privește pe Miss Trevor, nu suferise

nicicând atât de crâncen.

Frank Perceval fu întâmpinat de Lord Trevor cu o sinceră și vie prietenie. Bătrânul lord se deranjă personal să-l prezinte fiicei sale; dar aici atmosfera se schimbă. Mary își întâmpină logodnicul cu o oarecare răceală, care devenea cu atât mai evidentă, cu cât inima ei trezită brusc se avânta spre el și mai puternic. Simpla rostire a numelui lui Frank o smulsese violent din toropeală și sfâșiasse o parte din vălul diabolic în care-i fusese înfășurată hotărârea ei deliberată. Apariția lui Frank puse capăt diabolicului tratament metafizic. Cataracta care acoperise ochii gingașei Mary — ochii inimii — căzu deodată: fata începu să vadă, fu uimită, înspăimântată de faptul că vedea atât de limpede în străfundurile sufletului ei. Apoi, printr-o reacție necesară și spontană, se răzvrăti împotriva mâinii despotice care-o orbise. Dar era slabă, fusese subjugată; sclavul nu se. răzvrătește decât noaptea, în pădure, unde nu-i urmărit de privirea temută a stăpânului: Lady Campbell se află lângă Mary.

Mary se supuse din nou. Ochii abia deschiși se închiseră la loc. Ea reacționează asemenea sclavului când întunericul se risipește și aude biciul vâtafului; își înăbuși dorința de a se plânge; redeveni pasivă.

Cerul e martor că Lady Campbell n-avea deloc intenții rele. Dacă cineva i-ar fi arătat cu degetul rana sângerânda pe care-o întreținea în inima unei flințe dragi, faptul acesta nu numai că ar fi uimit-o, dar ar fi făcut-o să se simtă descumpănită. Cine însă ar fi putut să bănuiască un lucru atât de neverosimil? Miss Trevor era una din cele mai strălucite fete și, hotărât lucru, în toată mulțimea aceea elegantă care umplea saloanele tatălui ei, nu existau decât foarte puțini observatori în stare să înțeleagă sau să bănuiască situația ei paradoxală și dramatică.

Mary plecă ochii sub privirea lui Frank și nu răspunse la complimentul lui, șoptit cu o voce emoționată, decât îngăimând câteva cuvinte lipsite de sens. Frank se simți

învăluit de o teamă cumplită. Vru să mai spună ceva, dar Lady Campbell îi atinse ușor brațul cu evantaiul:

— Ai călătorit bine?

Apoi, schimbând brusc tonul, se aplecă la urechea lui și-i strecură aceste cuvinte:

— Te conjur nu astă-seară; toată lumea-i cu privirea ațintită asupra ei, asupra noastră!...

Frank nu înțelegea ce voia să-i spună.

— Măine — continuă Lady Campbell, cu o voce în care era prea multă milă, pentru ca Frank să se mai lase înșelat — mâine am să-ți explic totul... Consideră-mă prietena dumitale, dragă Frank... biata copilă a rezistat mult... a suferit mult...

— Ce spuneți, milady! strigă Frank. Trebuie să cred că?...

— Te rog, Mr Perceval, să așteptăm până mâine.

În același timp, Lady Campbell luă mâna lui Frank pe care o strânse cu o sinceritate nesimulată. Frank salută și se îndepărtă, cu inima zdrobită.

— Miss Trevor mi-a făcut onoarea să-mi accepte mâna pentru acest cadril — spuse maiorul Borougham, la primele acorduri ale orchestrei care atacă un preludiu.

Mary rămase nemișcată, buimăcită.

— Vă rog s-o scuzați pe nepoata mea, domnule maior — răspunse Lady Campbell, căreia nu-i scăpa nimic — către sfârșitul balului își va respecta promisiunea și va dansa cu dumneavoastră.

Un surâs bizar se ivi sub mustața maiorului Borougham.

— Rio Santo cam întârzie! spuse el la urechea doctorului Muller.

Doctorul Muller răspunse cu glas înăbușit, dar în engleza cea mai pură, dacă nu cea mai aleasă, fără nici un accent german:

— Se bizuie pe amabila Lady Campbell, și-al naibii să fiu dacă n-are motive... Fără ea, n-aș pune mâna în foc pentru micuța...

— Mititica bâjbâie... nu prea știe ce-i cu ea... Cred că-l iubește pe celălalt.

— Aș! Poate că are o inimă... dar ochi?

— De altfel, are grijă mătușa!

Mătușa îi spuse nepoată-si:

— Copila mea, ce-a fost mai greu a trecut... Acum, restul mă privește pe mine. Ah! Dacă n-ar fi fost pentru tine, Mary, m-aș fi lipsit de misiunea asta... Bietul Frank!... Dar e vorba de fericirea voastră; mă voi jertfi pentru ea, draga mea.

Depuse un sărut pe fruntea rece și transpirată a domnișoarei Trevor.

— Nu te simți bine, dragostea mea? întrebă ea, grijulie.

— Nu știu — răspunse Mary — simt o durere... Cred...

— Ce crezi, fata mea?

— Cred că ne-nșelăm amândouă... Când l-am văzut pe Frank...

— De asta era vorba? o întrerupse Lady Campbell, care-și recăpătă de îndată seninătatea. Lasă totul în seama mea, dragă Mary, mă pricep în problemele astea... Ah! Ferice de tine c-am știut să citesc în adâncul inimii tale!

Frank rătăcea prin saloane, încercând să se elibereze de teama dureroasă care-i chinuia gândurile; voia să mai spere. La urma urmei, primirea manifestată de Lordul Trevor fusese la fel de cordială ca în trecut, iar cuvintele Lady-ei Campbell puteau fi interpretate în mai multe sensuri. Dar Mary?! Era oare posibil să se înșele asupra acelei răceli de gheață care urmase brusc căldurii de odinioară? Avea dreptul să se mai îndoiască? Frank se străduia din răputeri să lupte, dar evidența îi reducea la zero toate eforturile. Ici-colo prietenii săi îl opreau să-i strângă mâna și să-i ureze bun-venit.

— Ce noutăți ai, bătrâne? îl întrebă unul dintre aceștia.

— Să nu uiți să-mi arăți albumul, Frank — îi spuse altul.

— Ce trist arăți! strigă un al treilea. Ai și aflat?

Frank îl opri burse.

— Ce să aflu? întrebă el, neliniștit.

— Bietul băiat! murmură prietenul. Dar încă nu-i nimic oficial... Simple zvonuri... Se spune că... poate că-s minciuni... Se spune că Miss Trevor se va căsători cu Rio Santo.

Frank își duse mâna la frunte.

— Cine e Rio Santo? întrebă el.

Prietenul îl privi stupefiat:

— Încă n-ai auzit vorbindu-se despre Rio Santo, Frank?!... Dar atunci despre cine se vorbește acolo, în Elveția?... Rio Santo e un marchiz, un marchiz cum nu mai există altul, un marchiz... La revedere, Perceval, sărmane prieten! Îl zăresc colo pe Sir Paulus, care-mi face. semn că-i lipsește al patrulea la whist.

Frank rămase singur, buimăcit de nouă lovitură...

— Hei, bună scumpule! strigă o voce dogită la urechile lui. Nu te-am văzut de-un secol și tocmai îi spuneam ieri... Cui naiba îi spuneam? Ah, da, marchizul... îi spuneam: "E-un secol de când nu l-am mai văzut pe Frank, cu siguranță că-și face de cap în Elveția"... Vorbesc serios, așa i-am spus... Dar ai un aer tare amărât, dragul meu... înțeleg. Mi s-a spus că Rio Santo...

— Deci e adevărat! șopti Frank.

— Dragul meu, eu nu știu nimic, dar diavolul ăsta de Rio Santo e grozav de întreprinzător!... Și-apoi, dragul meu, are mai multe milioane decât ai tu sute de lire rentă... Ah! E-un tip teribil!...

Spunând acestea, vicontele de Lantures-Luces piruetă pe călcâie și plecă să trâncănească aiurea.

Frank mergea fără să vadă și se clătina ca un om beat; simți un braț de femeie strecurându-i-se sub al său.

— Mr. Frank Perceval — îi spuse contesa de Derby — ești nefericit, tare nefericit! Te plâng... Desigur ai aflat...

— Cred că știu totul, milady.

— Tot?... Nu, Mr. Perceval, nu știi totul. Ascultă-mă!... Și eu sufăr; aș vrea să-ți alin durerea și poate că...

În adâncul inimii oricărui bărbat există un demon al înfumurării neroade. În ciuda descurajării, Frank înțelese greșit și o privi pe Lady Ophelia, cu un aer plin de uimire.

Aceasta schiță un zâmbet trist.

— Poate că-ți voi pune la dispoziție mijloacele necesare pentru a lupta împotriva lui Rio Santo — continuă ea — căci pe Rio nu-l poți învinge cu armele obișnuite...

"Iar Rio Santo!" gândi Frank, care simțea cuibărindu-i-se în inimă o ură mâniaoasă și fără margini.

— Vino mâine pe la mine — urmă contesa de Derby — lucrurile pe care trebuie să ți le spun se rostesc în șoaptă și cu ușile închise, într-o cameră în care nu se află decât două persoane... și chiar atunci cel ce vorbește este în primejdie, ca și cel care-l ascultă... Pe mâine, domnule Frank Perceval.

Ea se înclină, grațioasă și surâzătoare, ca după o discuție frivolă. Frank însă nu avea atâta putere. Durerea i se citea în fiecare trăsătură; își continuă mersul, căutând un perete de care să se sprijine, un fotoliu în care să se prăbușească.

Miss Diana Stewart, verișoara lui, îl zări și-l strigă:

— Stai aici lângă mine, Frank, am o mulțime de lucruri să-ți spun... Oh, știam că lovitura te va zdrobi.

— Ești prietena ei — murmură Frank, care abia mai putea vorbi — tu trebuie să cunoști ce-i în inima dragei mele Mary... spune-mi...

— Îți voi spune tot ce știu, bietul meu verișor; dar fă un efort și nu te pierde cu firea.

— Diana, vorbește-mi despre Mary; aștept.

— Suferă ca și tine, Frank, crede-mă... Se petrece cu ea ceva ce nu-nțeleg, dar inima nu i s-a schimbat deloc... Mary Trevor continuă să te iubească.

Un suflu imens de fericire străbătu inima adânc mahnită a lui Frank.

— Dar căsătoria?! spuse el.

— Se vorbește despre ea; Lady Campbell o dorește... iar Mary nu se opune.

— Nu se opune! repetă automat Frank.

— Rio Santo le-a vrăjit!...

— Iar Rio Santo!... Diana... îl cunoști pe-acest Rio Santo?...

— Îl cunosc — răspunse Miss Stewart, plecând ochii și roșind.

— Arată-mi-l... Spune-mi cine-i...

— Un bărbat căruia nimic nu-i rezistă — rosti în șoaptă tânăra fată — un bărbat frumos, nobil, puternic, care nu seamănă decât foarte vag cu ceilalți bărbați... Vai de rivalii lui, Frank!...

— Mai degrabă vai de el! o opri Perceval, care se înfierbântă într-o clipă de exaltare teribilă. Arată-mi-l!... Ah! Trebuie să-l văd la față pe acest om, trebuie!...

Vocea monotonă și sonoră a majordomului îl întrerupse pe Frank, anunțând cu emfază:

— Don José-Maria-Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo...

Numele de Rio Santo, lansat astfel în chip pompos, în saloane, îi țiuu în urechi lui Frank Perceval, stârnind un fel de zgomet violent și năprasnic. Tocmai în clipa când îl invocă pe rivalul necunoscut dar detestat, soarta i-l scotea în față. Tremurând de furie și neînsuflețit de bucuria sălbatică pe care o resimt oamenii curajoși la apropierea dușmanului, își scutură deodată toropeala și dădu la o parte, cu un pas grăbit, mulțimea. Instinctiv se instalează la jumătatea drumului dintre ușa de la intrare și locul ocupat de Lady Campbell și Miss Travor. Bănuia că Rio Santo va trece mai întâi pe acolo.

Într-adevăr, Rio Santo se ivi aproape numaidecât. Era un bărbat înalt și cu prestanță. Chipul avea trăsături fine, delicate și o expresie de calm olimpien. Era frumos, frumos precum un zeu. Ovalul pur al obrazului nu-i era brăzdat de acea barbă romantică a cărei modă pătrundea pe-atunci chiar și-n cele mai aristocratice saloane. Purta doar o mustață subțire, neagră ca pana corbului și răsucită ca la spanioli și portughezi. Păru-i cârlionțat n-

avea o tăietură precisă și grupa la întâmplare șuvițele grațios buclate, dezvăluind o frunte lată, plină de francheță și mândrie. Ochii săi fermecau și dominau sub arcul îndrăzneț desenat al unor sprincene întunecate. Mersul lui Rio Santo era plin de măreție, dar lipsit de ostentație și avea o grație inimitabilă. Purta un costum sobru în eleganța lui ireproșabilă. Trei distincții imperiale îi străluceau pe piept.

Rostirea numelui Rio Santo stârni un murmur înăbușit printre cei prezenți. Câteva doamne greșiră pașii cadrilului; altele uitară să răspundă unei banale întrebări adresată de partenerul lor. Murmurul se risipi curând, dar emoția rămase. Petrecerea obținea un element în plus și fiecare femeie își simțea stimulat instinctul cochetăriei.

Frank Perceval nu putea fi comparat cu strălucitorul marchiz, sub raportul însușirilor exterioare. Era și el frumos, dar frumusețea lui nu consta atât în trăsăturile regulate cât în nobilul reflex de inteligență și generozitate care-i lumina fruntea. Avea în el ceva cavaleresc; timiditatea lui era trufașă dar curtenitoare. Pe scurt, dacă Rio Santo n-ar fi existat, el ar fi fost regele acestui tineret elegant și distins.

Frank era mult mai tânăr decât marchizul, deși Rio Santo aparținea acelei categorii de bărbați asupra cărora vârsta nu lasă urme și pe care timpul pare să-i fi uitat în drumul său. N-ai fi putut spune cu exactitate câți ani apăsau fruntea lui Rio Santo. Însă marchizul nu mai poseda acea floare a tinereții pe care o păstrau trăsăturile lui Frank. Acesta își privi stăruitor și îndelung rivalul, căruia i se pusese de-a curmezișul în drumul îngust deschis de mulțime. La prima vedere, i se păru că acest chip îi mai șocase cândva privirea, dar impresia fu scurtă și fugitivă; ceea ce văzu Frank, cu pățimașă gelozie, fu extraordinara frumusețe a lui Rio Santo. Ura îi spori pe măsura spaimei ce-i încrâncena sufletul. Căci, în asemenea clipe de chin sentimental, când neliniștea paralizează rațiunea, frumusețea se dovedește drept armă

unică și suverană: Frank se simți învins, strivit de frumusețea rivalului. Continua să-l privească și să stea neclintit în calea lui. Rio Santo încetini mai întâi pasul, apoi se opri, căutându-le din priviri pe Lady Campbell și pe nepoata ei. Nici măcar nu-l observase pe Frank.

— Acolo, marchize, acolo! strigă curtenitorul viconte de Lantures-Luces, arătând spre colțul salonului unde se afla Lady Campbell. Doamnele se plâng de întârzierea dumneavoastră... Ei bine, Perceval, scumpul meu, fii bun și fă-ne loc, marchizului și mie.

Frank nu se urni din loc, având în ochii ațintiți mereu asupra marchizului expresia unui dispreț provocator. Rio Santo își îndreaptă spre el privirea-i senină și nu răspunse la sfidarea mută a lui Frank decât printr-un salut plin de curtenie:

— Voi încerca să obțin onoarea de-a fi prezentat domnului Frank Perceval! spuse el simplu.

Și înainte ca Lantures-Luces să fi înrăutățit situația prin graba lui intempestivă, marchizul făcu un semn imperceptibil cu capul, semn căruia îi răspunse un personaj care tocmai intră în sală, lumea dându-se la o parte din calea lui, manifestând condescendența fățișă și de prost gust aflată la temelia curtoaziei engleze. Acest personaj cunoscut nouă, căruia elegantul costum de bal nu putea să-i răpească aspectul insignifiant și burghez dăruit de natură, mergea cu capul sus și cu ochii larg deschiși, fără să se abată din drumul său: era orbul de la tavernă *Armele Coroanei*.

La gestul lui Rio Santo, schimbă direcția și se așeză în fața lui Frank, silindu-l astfel pe acesta să-l piardă din vedere pe marchiz.

— Dați-vă la o parte, domnule! spuse Frank, mânios.

Orbul se întoarse spre el, ațintindu-și asupra-i ochii ficși și lipsiți de viață.

— Cu mine vorbiți? întrebă el, cu blândețe.

— Cu dumneavoastră, domnule, și găsesc ciudat faptul...

— Hei, hei, scumpule — strigă Lantures-Luces, izbucnind în râs. Nu prea ești în apele tale astă-seară! Sper că n-ai de gând să-i cauți gâlceava lui Sir Edmund Makensie, care-i orb?

— Vă cer iertare — murmură Frank, mușcându-și buzele, și continuă să-l caute din ochi pe Rio Santo în timp ce orbul rosti blajin:

— Eu sunt cel care vă cer scuze, domnule.

Rio Santo dispăruse în mulțime.

— Să fie oare un laș?... se întrebă Frank.

Parcurse saloanele cu privirea. Găsea ciudat faptul că marchizul acceptase să profite de primul prilej oferit de hazard pentru a se eschiva.

— Să fie oare un laș? repetă el. Ah!... Tare aș vrea să fie curajos!...

— Îl vei avea așa cum dorești, tinere gentleman! șopti o voce batjocoritoare la urechea sa.

Frank se întoarse brusc. Lângă el nu se mai afla decât un tip înalt, cu figură exotică, ce-și ștergea grijuliu lentilele unor ochelari uriași.

— Ce-ați spus? întrebă tânărul, cu trufie.

— Eu nu spus nimic — răspunse flegmatic lunganul care nu era altul decât doctorul Muller.

— Mi-ați adresat cuvântul, domnule.

— Eu nu atresat cuvânt la tumneta — declară neamțul, întorcându-i spatele.

Frank socoti că se înșelase; îi vâjâiau urechile; febra îi făcuse să audă cuvinte pe care nimeni nu le pronunțase. De altfel, avea alte lucruri la care trebuia să gândească.

Rio Santo se duse lângă Lady Campbell și nepoata ei. Colțul în care se așezaseră deveni deodată punctul de atracție al balului. Toate privirile erau îndreptate într-acolo și suita Lady-ei Campbell deveni numaidecât de două ori mai mare. Spirituală femeie constatase probabil mai de mult acest efect inevitabil al prezenței lui Rio Santo, iar rezultatul contribuia oarecum la afecțiunea pe care i-o purta frumosului marchiz. Îl întâmpină așa cum

o!mamă își întâmpină fiul — un fiu iubit și admirat.

— Mary începuse să se întristeze... — spuse ea în timp ce Rio Santo săruta mâna fetei.

— Oare numai absența mea să fi pricinuit tristețea domnișoarei Trevor? întrebă Rio Santo, surâzând.

Miss Mary încercă și ea să zâmbească, dar nu izbuti. Indispoziția ei devenea și mai confuză în prezența marchizului, care nu-și pierduse deloc forța nefastă exercitată de la bun început asupra tinerei fete. În prezența lui Rio Santo; sub privirile lui, Mary nu mai știa realmente ce se petrece cu ea. Dacă, în clipele acelea, ar fi avut curajul să înlăture dominația morală a mătușă-si, nu știm ce-ar mai fi răspuns la această întrebare pusă pe neașteptate: pe cine iubești?

Astfel încât eroarea Lady-ei Campbell era riguros scuzabilă. Și ea se afla sub influența farmecului emanat de marchiz. Putea să-i reproșeze ceva greșeala în care cădea uneori Miss Trevor însăși?

În seara aceea, Rio Santo fu mai prevenitor, mai tandru și mai convingător decât de obicei. Miss Mary, căreia o voce lăuntrică îi sugeră să fie atentă și să nu uite, se lăsa purtată, fără voia ei, pe aripile farmecelor acestui bărbat pe care nu-l iubea, dându-l uitării pe iubitul ei Frank. Era mai mult decât o fascinație și Miss Diana Stewart folosisse cuvântul potrivit: Mary era vrăjită.

Lady Campbell îl asculta pe Rio Santo, îi dădea replica cât mai spiritual cu putință și mai găsea timp să se și extazieze de fericirea nepoatei. Asistența strecura câte un cuvânt de admirație, vicontele de Lantures-Luces se topea de entuziasm la fiecare vorbă rostită de ilustrul său model și-și fâgăduia să-l repete cu primul prilej.

Frank stătea într-un colț al salonului. Era prea departe ca să audă ceva, dar vedea tot și golea cu o lăcomie cumplită cupa amară a geloziei. Privea cu sufletul la gura, interpretând fiecare gest, dând fiecărei mișcări o semnificație care-i atâta frenezia și-i sporea suferința. Când Rio Santo se apleca spre Mary și-o învăluia cu toată

magia privirii sale, Frank era convins că citește în ea o dragoste sfioasă dar elocventă prin tăcerea ei, și atunci mânia să deveni agonie. Stătea acolo nemișcat, trecând de la mânie la martiraj; nu voia să plece, pentru că bărbatului care iubește cu pasiune îi place să se tortureze singur.

Orele treceau. Un singur amănunt întrerupsese obsedantul spionaj al lui Frank. În momentul când conversația grupului prezidat de Lady Campbell atinse cel mai înalt grad de însuflețire, Rio Santo, aprins fără îndoială de căldura discuției, își încruntă o clipă sprâncenele. Lumina unui candelabru căzu puternic asupra chipului său. Frank, care-l privea, tresări și se întrebă, pentru a doua oară, unde-l mai văzuse pe acest om. Dar trăsăturile lui Rio Santo își recăpătară poziția normală și Frank se îndoi din nou. Amintirea care-i străbătuse mintea era legată de un eveniment îngrozitor; pe temeiul unei asemănări reale sau fanteziste, memoria îi evocase o imagine atât de odioasă, încât ura însăși sau, și mai rău, gelozia nu și puteau găsi locul acolo, pe senina și nobilă figură a lui Rio Santo. Frank consideră că se înșelase. Fu cu atât mai convins, cu cât avusese nebunia să bănuiască contrariul. O năpastă cumplită se abătuse asupra lui, odinioară, în împrejurări ciudate. Omul care jucase rolul principal în drama aceea înspăimântătoare — va trebui s-o istorisim cândva cititorului — omul acela și Rio Santo se asemănau, așa cum un cerșetor poate semăna cu un prinț. Frank alungă orice bănuială. Avea suficiente motive recente să urască, fără a mai fi nevoie să-și lege aversiunea de ipoteze incerte, clădite pe ultraje îndepărtate. Și astfel își puse tot sufletul în mânia actuală. Furia lui nu se înșela deloc; era concentrată asupra marchizului, lăsând-o la o parte pe Mary, despre care știa că are un caracter slab și influențabil.

În sfârșit, Rio Santo se ridică pentru a se plimba prin saloane și a prezenta omagiile sale doamnelor. Frank,

care aşteptase cu nerăbdare această clipă, îşi părăsi postul de observaţie şi-i adresă cuvântul:

— Domnule — rosti el cu acel calm afectat, specific omului de lume care ştie totdeauna să-şi stăpânească emoţiile cele mai puternice — v-aţi manifestat adineauri dorinţa de a-mi fi prezentat.

Rio Santo nu-l recunoscuse de la prima vedere. Când îşi dădu seama cu cine are de-a face, îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Mr. Perceval?... spuse el. Într-adevăr, era firească dorinţa mea de a cunoaşte pe omul despre care Lady Campbell mi-a vorbit adesea cu o afecţiune maternă şi pe care Miss Trevor îl iubeşte ca pe-un frate drag...

Frank luă mâna lui Rio Santo şi-o strânse puternic.

— Aţi şi început deci să iubiţi tot ceea ce iubeşte ea? întrebă el, cu un surâs amar. Domnule, dumneavoastră deţineţi cel mai frumos rol; în timp ce eu, fără să vreau, am devenit personajul acela ridicol al iubitului uitat care stinghereşte şi pe care toată lumea îl dispreţuieşte sau compătimenteşte... O iubesc pe Miss Trevor, domnule!

Rio Santo nu-şi retrase mâna.

— Ştiam acest lucru declară el pe un ton mai rece — Lady Campbell mă pusese la curent... speram... cu toţii nădărduiam că absenţa...

— În numele cui vorbiţi, domnule? îl întrerupse Frank.

— Vorbesc în numele meu, al Lady-ei Campbell...

— Destul, domnule, destul! îl întrerupse iarăşi Frank, cu o voce poruncitoare. Dacă mai pronunţaţi un singur nume, vă declar mincinos.

— ...Şi în numele domnişoarei Mary Trevor — rosti încet Rio Santo. În acelaşi timp, îşi retrase mâna şi duse un deget la buze. Privirea lui îşi păstra calmul, nici o cută nu-i tulbura fruntea. Mr. Perceval — continuă el, cu blândeţe — nu cred să fi răspuns provocării dumneavoastră. Aş fi dorit să fim prieteni, dar întrucât aţi hotărât altfel, fie...

Frank roşi de plăcere.

— Pe mâine deci, domnule — spuse el. Doresc ca unul din noi să moară și mulțumesc lui Dumnezeu c-am găsit în dumneavoastră un gentilom... Pe mâine!...

Rio Santo își continuă plimbarea prin saloane, depuse omagiile sale doamnelor, apoi se așează din, nou lângă Mary.

— V-am văzut stând de vorbă cu Frank Perceval — îi spuse în șoaptă, pe-un ton neliniștit, Lady Campbell.

— E-un tânăr foarte simpatic — răspunse Rio Santo.

Capitolul VI - Fiica spânzuratului

Bilețelul oferit de Tyrrel Orbul frumoasei fete din tavernă, Susannah, în seara precedentă, pe malul Tamisei, purta următoarea adresă: Wimpole Street, 9.

La amiază, Susannah, punctuală la întâlnire, trecu de poarta deschisă, urcă treptele de piatră ale, peronului și sună la ușa cu numărul 9 de pe Wimpole Street. Era o casă deosebit de frumoasă. Susannah nu trebui să sune a doua oară. Ușa se deschise imediat. Un servitor într-o livrea strălucitoare o întâmpina și, fără să scoată un cuvânt, i-o luă înainte, conducând-o în prima cameră de la parter, unde o subretă, pe care puteai ușor s-o iei drept o lady, ședea pe scaun și părea că așteaptă. Când Susannah intră pe ușă, fata se ridică grăbită și făcu o reverență la fel de grațioasă, la fel de prelungă, în sfârșit, la fel de perfectă ca aceea pe care ar fi putut-o executa o subretă de teatru.

— O voi anunța pe doamnă ducesa de sosirea Înălțimii Voastre — spuse ea apoi în franțuzește. Rog pe Înălțimea Voastră să binevoiască a intra în salon... dacă Înălțimea Voastră nu preferă să urce în apartamentul domniei sale... Înălțimea Voastră se află acasă...

— Știu — confirmă Susannah.

Intră într-un salon splendid, luxos mobilat în stilul

numit *rococo* de cealaltă parte a Canalului. Se trânti într-un fotoliu. Servitoarea ieși de-a-ndăratelea, făcând reverențe grațioase.

Frumoasa slujnică din tavernă acceptase titlul de prințesă și dovezile de respect, fără să manifeste cea mai mică uimire. Își lepădase veșmintele din ajun ca să îmbrace o toaletă elegantă, dar bizară și aproape teatrală. O rochie de catifea neagră îi desena formele minunate; în loc de pălărie, avea pe cap un vâl de dantelă, aruncat parcă la întâmplare și ale cărui cute lăsau să se întrezărească, sclipind prin păr, reflexele unei diademe de jais negru. La lumina zilei, ca și la cea a lămpilor, arăta nespui de frumoasă, însă acum se observa clar o oarecare oboseală pe chipul ei; îți dădeai seama că numai neliniștea, o neliniște crudă și îndelungată, înfruntată cu curaj, putuse să adumbrească flacăra înăscută a ochilor ei mari, negri.

În sfârșit, ziua, exista mai puțină vigoare și mai puțină îndrăzneală în înfățișarea și atitudinea acestei minunate făpturi. Disprețul din ajun căpătase aspectul suferinței; era în avantajul farmecelor ei; prea multă forță surprinde și respinge; bărbatul care ar fi văzut-o astfel ar fi simțit un soi de bucurie egoistă, bănuind slăbiciunea femeii îndărătul acestor perfecțiuni trufașe.

O ușă a salonului se deschise încet, în timp ce draperia care o ascundea luneca de-a lungul unei vergele de metal daurit. În prag își făcu apariția o bătrână care se pierdea aproape cu totul într-o multitudine exuberantă de panglici și dantele. În centrul acestei figuri ale cărei trăsături oflitate luptau încă împotriva "ireparabilului ultraj al anilor", doi ochi vioi, peste măsură de mobili, pătrunzători și curioși, străluceau sub pleoapele agitate de-un tremur nervos. Era multă viclenie răutăcioasă în acești ochi, dar și mai multă în trăsăturile din jurul lor. Exista, de asemenea, o bunătate prefăcută și o oarecare voioșie nelipsită de distincție. Era o femeie mărunțică și plăpândă, înfășurată într-un capot matlasat, larg, de

satin. Se opri în prag și-și aținti privirea asupra tinerei fete. Se uită la ea timp îndelungat. Era privirea unei femei experte, cunoscătoare. După acest examen, schiță un zâmbet și un gest de satisfacție.

— Perfect! murmură ea. Perfect!... Numai un orb e-n stare să scoată la iveală femeii atât de frumoase!

Tuși și închise ușa. Susannah se întoarse încet.

— Scumpa mea copilă — spuse bătrâna — eu sunt văduva ducesă de Gêvres, iar mata ești văduva nefericitului meu nepot, mort în floarea vârstei, pe care-l voi regreta în veci, prințul Philippe de Longueville... îmbrățișează-mă, scumpa mea nepoată.

Bătrâna franțuzoaică se aplecă și-o sărută pe frunte pe Susannah, care nu se împotrivi.

— Prințesă — continuă ea — sper că vei ține minte numele soțului tău pe care-l deplângi de șase luni. Philippe de Longueville, frumoasa mea scumpă, Philippe de Longueville... Ne-am înțeles?

Susannah ridică ochii ei mari, plini de nepăsare, asupra noii mătuși.

— Philippe de Longueville! repetă ea. Fie și așa.

— Pfui! Susanne!... Te numești Susanne; scoatem terminația ebraică... Pfui, copila mea... Măcar din respect pentru numele descendenților lui Dunois!... Suntem bastarzi de sânge regal, scumpa mea, și-o sută de poezi l-au slăvit, mai mult sau mai puțin inspirat, pe ilustrul nostru strămoș!

Bătrâna franțuzoaică declama această tiradă cu o emfază pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică.

— Prințesă — continuă ea, apropiind un fotoliu în care-și cufundă brusc micuța-i persoană — ești nepoata mea, sunt mătușa ta, trebuie să ne iubim mult... Legea naturii e categorică în această privință... Ești într-adevăr cea mai frumoasă fată pe care am întâlnit-o în cursul celor șaiszeci de ani de când mă aflu pe pământ!... Dar, desigur, ți s-a mai spus!... Apropo, iată armele fale, scumpa mea nepoată: de azi înainte această pecete îți aparține. Puse în

degetul Susannei un inel mare cu briliante, în interiorul căruia era gravat ecusonul Franței cu însemnele casei Orleans și contraînsemnele atestând bastardul regal. Și-acum, să ne ocupăm de afaceri — continuă ea. Mai întâi, binevoiește să citești această scrisoare care îți este adresată.

Susannah luă scrisoarea și o deschise. Iată conținutul ei:

"După ce te-ai despărțit de omul care ți-a salvat viața ieri seară, te-ai dus în Goodman's-Fields, cartierul evreiesc. Acolo te-ai învârtit mult timp în jurul ruinelor unei case demolate..."

— Casa tatălui meu! exclamă Susannah.

"Te-ai întors apoi prin Leadenhall Street, te-ai urcat într-o trăsură la capătul lui Cornhill, lângă Bancă, și te-ai dus la Warren's Hotel, Regent's Street, unde ți-ai petrecut noaptea. Azi-dimineață, ai plecat cu noaptea în cap, pe jos, ți-ai cumpărat rochia aceea pe care va trebui s-o schimbi cu una mai decentă, apoi ți-ai petrecut două ore așteptând, în colțul lui Clifford Street, o persoană care n-a venit..."

— Care n-a venit! repetă cu tristețe Susannah.

"Totuși doreai mult s-o vezi! continua scrisoarea care părea să răspundă gândurilor Susannei. Ai părăsit Clifford Street, apoi te-ai întors, te-ai îndepărtat din nou că să vii iar.

Nu poți ascunde nimic privirii care-ți urmărește de-acum înainte acțiunile.

Așteaptă. Fii pregătită pentru misiunea care ți se va încredința; păstrează tăcere după ce-o vei fi îndeplinit!"

Nici o iscălitură.

Susannah aruncă scrisoarea și-o privi pe bătrână drept în față.

— Am fost urmărită spuse ea. În ce scop?... Acești oameni susțin că sunt puternici; ce mă privește asta pe mine?... Mă amenință: e-o nebunie să ameninți o femeie pe care ai întâlnit-o pe drumul morții.

Sub privirea pătrunzătoare a Susannei, văduva ducasă de Gêvres își plecă ochii, așa cum coarnele unui melc se retrag la atingerea neașteptată, a unui corp străin. Se simți brusc dominată și rămase multă vreme tăcută după ce vocea fermă și gravă a Susannei încetase să vibreze în urechile ei.

— Să mă ierte Dumnezeu, copila mea — spuse ea, în sfârșit, pe un ton supus și total lipsit de nuanța sarcastică întrezărită în primele ei cuvinte — mergi mult prea departe. Posibil să fi fost urmărită... înclin s-o cred, dar asta nu arată decât o grijă deosebită. Ei susțin că sunt puternici: sunt, într-adevăr, fata mea; sunt chiar într-o asemenea măsură, încât nici nu-ți poți da seama... Cât despre amenințări, fii liniștită, te-asigur că te-nșeli... Nu-i vorba de nici o amenințare!... Vei fi folosită la realizarea unui proiect... a mai multor proiecte... ce știi eu? Dar, în schimb, vei trăi înconjurată de lux, de plăceri, vei fi fericită...

— Fericită!... murmură frumoasă fată, a cărei privire își pierduse fixitatea mohorâtă. Nu mă iubește!

— Cine ar putea să nu te iubească pe tine, fata mea?

— Nici nu mă cunoaște!

— Cu-atât mai bine!... Îți dai seama câte noi puncte de atracție ai dobândit de ieri?... Ieri nu erai decât frumoasă; astăzi ești bogată, ești prințesă... Ascultă-mă și crede-mă, Susanne... De-aci înainte ai la dispoziția ta o putere aproape supranaturală... Cu cât vei servi mai devotat această forță misterioasă despre care vorbeam adineauri, cu-atât mai bine te va servi și ea. Începând de astăzi, ești unul din miile de atomi care-o alcătuiesc; vei mări puterea ei irezistibilă și această putere îți va aparține...

Tot ce vei dori ți se va îndeplini; ceea ce ți se părea un vis nebunesc va deveni realitate...

Susannah se ridicase pe jumătate. Frumosu-i chip își pierdea treptat expresia de nepăsare posomorâtă. Privirea ci scânteia din când în când sub arcu violent încordat al sprincenelor negre. Nările îi palpitau, pieptul i se înfiora; un fel de curent magnetic părea să injecteze viața în valuri în fiecare din arterele ei. Nu mai era frumoasă, era sublimă.

Franțuzaica, uluită de această strălucire spontană, o privea amuțită.

— Tot ce voi dori, mi se va împlini... — repetă Susannah, cu efort. Ceea ce mi se părea un vis va deveni realitate...

Ridică ochii spre cer și două lacrimi i se prelinseră ușor de-a lungul obrazilor.

— Oh, ceea ce doresc? continuă ea, împreunându-și mâinile. Visul meu e să am dragostea lui!... Sunt ei destul de puternici ca să-mi dăruiască iubirea lui?

Franțuzaica zâmbi și îi apucă amândouă mâinile.

— Ei pot orice — răspunse ea, dând vocii stăpânite o emfază misterioasă. Ai plâns mult, nu-i așa?

— Oh, nespun de mult! răspunse Susannah.

— Vei uita ce-nseamnă lacrimile... Spune-mi... Omul pe care-l iubești, fără îndoială, e puternic și bogat, nu-i așa?

— Cred că-i sărac... Venea adesea să se împrumute de la tatăl meu, pe vremea când exista aur în casa dărmată. acum, la Goodman's-Fields.

— Cum îl cheamă?

— Brian de Lancaster — răspunse frumoasă fată, cu un aer orgolios.

— Brian de Lancaster! repetă franțuzaica, care nu-și putu reține o grimasă de dispreț. Fratele sărac al bogatului conte de White-Manor!... Dumnezeu! Fata mea... Pentru Mr. de Lancaster, sărăntocul, ai plâns atât de mult?...

Susannah își retrase brusc mâinile și privirea ei aspră stăvili cuvintele în gâtleele ducesei de Gêvres.

— Îl iubesc — spuse ea, ridicându-și capul cu o privire de regină — și sunt mândră că-l iubesc.

— Ai dreptate, frumoasa mea — replică timid bătrâna — sunt franțuzoaică și-mi place să glumesc: nu trebuie să te superi niciodată pe mine... La urma urmei, Brian de Lancaster va moșteni poate într-o bună zi White-Manor și demnitatea de pair... Pe el îl așteptai în Clifford Street?

Susannah făcu un semn afirmativ cu capul.

— Sărmana mea copilă! strigă ducesa. Dar chiar dacă ar fi trecut prin fața ta, nu te-ar fi observat; dacă te-ar fi observat, nu te-ar fi luat în seamă, iar dacă te-ar fi luat în seamă, ai fi fost pierdută! Nu holba așa frumoșii tăi ochi uimiți, draga mea... pierdută, ți-o repet!... Doamne Dumnezeu! Crezi că Brian de Lancaster, oricât ar fi el de original și nebun... te rog să mă ierți, s-ar lăsa copleșit de pasiune pentru o domnișoară pe care ar întâlni-o întâmplător la un colț de stradă?

— E adevărat! murmură Susannah, îngălbenindu-se, ca și cum ar fi scăpat de-o mare primejdie.

— Nu așa trebuie să faci cunoștință cu el, prințesă... ci la o petrecere din West End... la Almack... în parc, în trăsură cu blazon...

— E adevărat — spuse din nou Susannah, — luxul, bogăția... el mă făcuse să uit toate astea... Ieri mi s-a făgăduit luxul...

Se ridică și, ca și cum ochii i s-ar fi deschis deodată, își plimbă privirea prin salon. Ceea ce văzu o făcu să zâmbească, bucuroasă; bucuria îi era nobile și frumoasă, la fel că durerea.

— N-am nimic de zis — continuă ea — oamenii s-au ținut de cuvânt. Totul aici e-aproape la fel de strălucitor ca în locuința din Goodman's-Fields, acum dărămată, înainte de spânzurarea tatălui meu... Oh, da, voi trăi aici, ca odinioară... Voi picta flori frumoase și ți le voi dărui dumitale, doamnă... voi cânta, apoi am să-l întâlnesc.

Când îl voi vedea?

Susannah rostise primele cuvinte pe un ton visător; această ultimă întrebare o puse brusc, cu o voce pasionată. Bătrâna rămase o clipă pe gânduri, încrucișându-și mâinile mici și zbârcite pe genunchi și mijindu-și ochii:

— Îl vei vedea astă-seară — spuse ea în cele din urmă.

— Astă seară?! strigă Susannah, sărind ca o ciută tânără, cuprinsă parcă de un fel de delir. Astă-seară!...

Apoi, reluându-și atitudinea grațioasă și semeață, întinse mâna franțuzoaicei și-i spuse cu o expresie de recunoștință nemărginită:

— Îți mulțumesc, simt c-am să te ador.

Bătrâna clătină încet din cap.

— Sărmana mea copilă, mult îl mai iubești, prea mult!... O asemenea dragoste e primejdioasă, deoarece alungă prudența... Vei ști să păstrezi secrete față de el?

— Nu — răspunse Susannah — îi voi spune totul.

— Te vei nenoroci, fata mea!...

— Ce importanță are?

— Iar pe el îl vei uide.

Susannah își pierdu surâsul și-și încruntă sprâncenele.

— Nu ameninț pe nimeni, copila mea — continuă franțuzoaica — n-are rost să te mânie; îți spun doar care-i situația... Ascultă-mă: cunosc, ca de altfel toată lumea, caracterul excentric și îndrăzneț al onorabilului Brian de Lancaster. Dacă-i vei spune un cuvânt, vă înțelege totul, va bănuî, va voi să lupte... Or, a lupta împotriva lor, înseamnă a muri. El este unul singur; organizația are atâția membrii, încât nici nu le mai știe numărul. El este mezinul familiei, un simplu gentilom sărac; printre noi se găsesc lorzi și oameni a căror bogăție a devenit proverbială... La prima lovitură, va fi strivit ca o muscă.

— Voi ști să tac — o întrerupse Susannah.

— Te cred; vei tăcea, fiica mea — zise ducesa, aruncând nepoatei ei improvizate o privire profundă și scrutătoare

— vei tăcea, deoarece ți-ai dat seama că-n jurul tău există ochi și urechi la pândă... Va trebui să-ți savurezi fericirea prezentă și să nu te angajezi într-o luptă fără noimă... Ești prințesa de Longueville; ce secrete îți poate cere el să-i dezvălui? Îi vei dărui dragostea ta; oare nu-i de ajuns pentru un gentilom sărac, dragostea; unei prințese văduve de douăzeci de ani, mai frumoasă decât un înger și mai bogată decât o regină?

— Nu, vai! Nu, nu-i de ajuns — spuse Susannah — regină să fi fost și nu era de ajuns, căci Brian e mai preț, sus de orice; dar nu voi scoate un cuvânt... Spui că-l voi vedea astă-seară?

— Am să mă țin de cuvânt, fata mea.

Franțuzaica se ridică și sună. Servitoarea își făcu apariția și, primind poruncă, aduse cele trebuincioase pentru scris.

— Este ora trei — murmură ducesa în timp ce așternu câteva cuvinte pe hârtie — mai avem trei ore; mai mult decât, ne trebuie... Mariette, dă-i biletul ăsta lui Joe și spune-i să-l ducă în pas alergător doctorului... Pe-acesta i-l dai lui Dick; maiorul trebuie să-l primească și într-o jumătate de ceas... Ai grijă ca Ned să pregătească pentru orele șase și jumătate trăsura Înălțimii Sale prințesa... Du-te!

Servitoarea ieși.

— Scumpa mea nepoată — continuă ducesa, — astă-seară are loc un spectacol german la teatrul din Hay Market... În mod excepțional, lumea mondenă va părăsi astăzi, *King's Theatre*. Pregătește-ți toaleta, frumoasa mea dragă...

— Și Brian?

— Brian de Lancaster va fi acolo.

— De unde știi?...

— Va fi acolo, fata mea.

Capitolul VII - Edward and Company

Exista pe atunci, în apropiere de unghiul format de Finch Lane și Cornhill, o străduță îngustă, pavată cu macadam, la capătul căreia nu se zărea decât o fâșie subțire de cer abia luminat. Această stradă se întindea de-a lungul uneia din laturile imensei clădiri dreptunghiulare care, de cealaltă parte, dădea în Finch Lane și în Cornhill, unde se afla fațada să impunătoare.

Pe vremea aceea, Finch Lane era și mai noroios, și mai sumbru decât astăzi. Stradela era în bună măsură răspunzătoare de reputația proastă a cartierului. Nu întâlneai pe acolo decât umbre de samsari care-și plimbau în jurul lui *Royal Exchange* mizeria famelică și orgolioasă. Asta, în timpul zilei. Noaptea, lumini roșietice apăreau în fundul străzii. Țipete prelungi răbufneau din tavernele sordide. Se auzea sunetul fascinant al aurului, vocea provocatoare a curtezanelor și blestemele stridente răcnite în cursul încăierărilor. Nici una din condițiile necesare celor ce se îndeletniceau cu tâlhăria la drumul mare nu lipsea acestui loc de elită.

Parterul impunătoarei clădiri care dădea în Cornhill era ocupat de două elegante magazine gemene. Primul înfățișa, dincolo de geamurile vitrinei, un minunat sortiment de bijuterii; celălalt cuprindea diverse obiecte necesare ambelor sexe, de la pantofi de lac, ciorapi și dantele, până la fracuri gata confecționate și cașmire indiene. Aceste două magazine, cu o bogată clientelă, făceau minuni. Pe firmă bijutierului se putea citi numele Falkstone; pe cea a magazinului de galanterie, Bertram.

În Finch Lane răspundea, aflându-se în aceeași clădire, prăvălia unui zaraf; dar aici aspectul era total diferit. Finch Lane, stradă strâmtă și sufocată, constituia un fel de fundătură între marea arteră și aleea întunecată despre care am vorbit. Aici, lumina zilei era mai cernită, ceea ce, adăugat la așezarea specială, a perdelelor și a grilajelor interioare, dădea oficiului de schimb o

fizionomie aproape misterioasă. Cu toate acestea trebuie să credem că aici nu se petrecea nimic extraordinar, deoarece, cât era ziua de mare, se schimbau bancnote pe aur și aur pe bancnote.

Lângă zaraf era un negustor de lucruri de ocazie. Aici, întinericul avea o intensitate ceva mai mare. Negustorul aprindea lumina cu douăzeci de minute înaintea zarafului. Zaraful se numea Mr. Walter; negustorul, Peter Practice.

În sfârșit, în spatele clădirii, în aleea strâmtă, dădeau opt sau zece ferestre cu gratii, ale căror geamuri, spoite cu var, nu permiteau privirilor indiscrete să răzbată în interior. Acolo se aflau instalate birourile casei de comerț Edward and Co.

Ce comerț făcea această casă? Nimeni n-ar fi putut spune exact, și acest mister frământa foarte mult pe micile negustorese din Finch Lane, ca și pe marile comerciante din Cornhill. Se vorbea, în termeni foarte vagi, fără să se știe ceva precis, că Edward and Co. ar fi niște angroșiști de mărfuri străine. Dar ce fel de mărfuri?

Deseori erau văzuți venind acolo oameni încărcăți cu pachete; uneori, apăreau căruțe care se opreau în fața ușii. Baloturi și pachete intrau în clădire; dar niciodată, absolut niciodată, nu se vedea ceva ieșind.

Trebuie să recunoaștem că era nespus de straniu. Dar mai existau și alte lucruri bizare. De ce, bunăoară, nu puteai vedea niciodată în această casă extraordinară vreun funcționar sau vreun patron? Cei care pătrunseseră în birouri, fie sub pretextul de a schimba vreun act bancar fără cont, fie sub orice alt pretext uzitat în comerț, văzuseră gratii; iar în spatele acestor gratii, perdele verzi de nepătruns, atâta tot. Un valet înveșmântat într-o livrea roșie, care se afla în dreptul ușii de la intrare, era singura ființă vie ce-și arăta chipul în acest straniu birou. De ce, apoi — și acest lucru atâta îndeosebi curiozitatea negustorilor din apropiere — de ce patronul magazinului de galanterie, bijutierul, negustorul

de vechituri și zaraful se stabiliseră acolo toți patru. În același timp și exact în perioada în care birourile casei Edward and Co. se instalau pe străduța fără nume?

Poate că — mulți gândiseră astfel la început, — Edward and Co. erau comanditarii celor patru negustori subalterni, pe care de altfel nimeni nu-i cunoștea în oraș; dar atunci de ce nu se frecventau deloc între ei și, mai ales, de ce nu aveau nici o legătură, măcar de simplă vecinătate, cu birourile Edward and Co.?

Iată atâtea întrebări grave, dificile, imposibil de lămurit.

Din când în când, cam o dată pe lună, se vedeau deschizându-se ferestrele largi de la primul etaj, care dădea în spre Cornhill. Un bărbat frumos, un gentleman impunător apărea atunci îndărătul faldurilor mătăsoase ale perdelelor. Cine era acest gentleman? Patronul casei Edward and Co.?

Ceea ce se știa era faptul că Edward and Co., negustorul de vechituri, zaraful, patronul magazinului de galanterie și bijutierul se aflau acolo de un an, că, după toate aparențele, făceau afaceri foarte bune și, că, nu se putea spune absolut nimic despre creditul lor.

Odată, vecinele curioase crezuseră c-au găsit cheia enigmei. Văzuseră vreo treizeci de bărbați vânjoși și sărăcăcios îmbrăcați trecând pragul lui Edward and Co. Evident, oamenii erau marinari; evident, veniseră să caute de lucru; evident, Edward and Co. erau mijlocitori de angajamente.

O meserie bună, bănoasă și cinstită!

Excelent raționament!

Numai că, după o lună, aceiași oameni au fost văzuți venind din nou. Se angajau cam des marinarii! După o altă lună veniră iar, apoi din nou, la capătul celei de-a treia luni. Nu puteau fi marinari.

Dar atunci ce erau?

Se merse până acolo încât se vorbi despre lucruri nemaiauzite: asociații tenebroase, negoțuri criminale,

hoții!... în sfârșit, prostii de care niște oameni cu judecată nu s-ar fi încumetat să se ocupe.

Oricum, a doua zi după balul de la Trover House, era tocmai ziua aleasă de pretinșii marinari pentru a vizita birourile casei de comerț Edward and Co. Pe la orele unsprezece dimineața, fură văzuți sosind în ceață și trecând pragul clădirii dreptunghiulare care dădea în stradelă. Valetul în livreaua roșie îi recunoscuse, îi salută și-i lăsă să intre. Erau treizeci și șase. Când trecu și cel de-al treizeci și șaselea, valetul încuie ușa de două ori și se retrase.

Cei treizeci și șase de nou-veniți erau aproape toți niște vlăjgani mătăhăloși cu mutre deocheate. Unii purtau pe chip trăsăturile acelea josnice pe care le lasă desfrâul; alții aveau pe obraz răni rezultate din recente înfruntări pugilistice; în sfârșit, alții prezentau o față netedă și: plină, cu favoriți bogați. Aceștia n-aveau aerul, c-au bătut multă vreme străzile Londrei, dar nu ți-ar fi făcut plăcere să-i întâlnești noaptea pe un drum pustiu. Aveau cu adevărat chipuri de oameni certați cu legea. Cei mai mulți dintre ei au și trecut prin fața ochilor noștri și cititorul a recunoscut, desigur, în această distinsă adunătură pe câțiva dintre navigatorii nocturni de pe Tamisa.

Astfel, se afla acolo vigurosul Tom Turnbull, care, la lumina zilei — trebuie s-o spunem spre cinstea lui — avea aerul unui pungaș remarcabil, burduhănosul Charlie, vâslaș al vasului-amiral comandat noaptea trecută de căpitanul Paddy O'Chrane, Patrik, Saunie-lătrătorul, Snail-miorlăitorul și alții ale căror nume nu le-am pomenit. Nu mai lipsea din tacâm decât însuși bravul căpitan, fracul său albastru cu nasturi negri, pantalonul bufant și i bastonul salvat de la naufragiu.

Biroul în care se găseau adunați era o încăpere mare, despărțită în două de un grilaj de care era lipită o perdea verde opacă. Grilajul avea niște mici ferestruici. Deasupra uneia din ele, se putea citi cuvântul: CASSA.

Cei treizeci și șase de gealați ai noștri știau să citească

destui de bine pentru a descifra acest cuvânt magic. Se i instalaseră tăcuți pe o bancă de lemn, dispusă ca un divan în jurul camerei. Numai ultimul sosit, nemaigăsind loc pe bancă, stătea în picioare, într-o *ambrazură*, și-și lipea nasul de geamurile a căror transparență era ascunsă sub un strat gros de var.

La prima vedere, ai fi zis că încerca să privească prin: această barieră opacă; dar, dacă te uital mai bine la el, îți puteai da seama că o treabă mai puțin materială îi frământa gândurile. Degetul arătător de la mâna dreaptă parcurgea rapid, unul după altul, degetele de la mâna stângă: calcula, aduna. Omul nostru era un calculator în zdrențe. În zdrențe nu este totuși cuvântul cel mai potrivit. Diversele părți componente ale costumului său abia se mai țineau una de alta. Avea o haină trei sferturi, scurtă și strâmtă, cum poartă *lightermenii* (lampagiii), peste o cămașă albastră, niște pantaloni de postav negru, despicați deasupra gleznei, care lăsau să se vadă o pereche de ciorapi cârpiți peste măsură. Pe cap purta o pălărie de fetru veche, cu boruri microscopice, iar în picioare niște pantofi cu o talpă groasă de două degete. În ciuda înălțimii obținute prin aceste formidabile încălțări, omul nostru era foarte scund, iar membrele sale, dizgrațios îmbinate, ofereau un ansamblu lipsit de orice simetrie. În schimb, fiecare din membre, luate în parte, avea o particularitate foarte viguroasă. Iar chipul, său nu se putea spune că avea o expresie comună. Fruntea era lată de cel mult trei degete. De la această frunte pornea, fără nici o punte de trecere, un nas acvilin, subțire, palid, ale cărui nări înguste abia reușeau să inhaleze cantitatea de aer indispensabilă respirației. N-avea barbă, ci doar, ici-colo, câțiva țepi roșcați care-i denivelau pielea amărâtă a obrazului. O gură subțire și teșită, în colțurile căreia un surâs din obișnuință săpase două cute destul de voioase. O privire pătrunzătoare, uneori vicleană, alteori nerușinată, sub niște sprâncene roșcate și stufoase.

Așa arăta omul nostru când stătea nemișcat. Când

începea să meargă, întreaga lui persoană căpăta o notă în plus de urâtenie. Lipsa de grație a mișcărilor atingea ridicolul, iar ridurile în mișcare ale gurii, învâlmășindu-se într-un chip bizar, dădeau figurii sale o expresie de îndrăzneală nemiloasă și umilă ipocrizie. Înainte de a-i pomeni numele, cunoscut cititorului, vom adăuga o ultimă trăsătură care-și avea originalitatea ei: peste tot, la pantaloni, la haină, la vestă și la cămașă, avea buzunare. Numai la haină număra cinci. Buzunarul principal, plasat într-un loc neobișnuit, cobora de la centură în dreptul șoldurilor prin față și era căptușit solid cu piele. Celelalte, largi și bine cusute, erau cât se poate de bine ascunse.

Acest om era Bob Lantern, asasinul de la Temple Church.

Cei treizeci și cinci de asociați ai lui Bob Lantern sosiseră cu toți în păr de câteva minute, când dindărătul perdelelor verzi se auzi o voce:

— Sunteți aici?

— Suntem cu toții, Mr. Smith — răspunse Tom Turnbull, vlăjganul care părea să exercite o oarecare influență asupra restului trupei.

— Suntem aici! repetă, cu o voce dogită, micuțul Snail.

Prin spatele perdelei se auzi zgomotul strident și sec al unei broaște cu combinație secretă.

— Tii, ce zăpăcit sunt! exclamă în aceeași clipă invizibilul Mr. Smith. Am uitat să pregătesc mărunțișul... Nicholas!

Și cum acesta nu răspunse destul de repede la chemarea lui, scutură cu violență un clopoțel. Nicholas, valetul cu livreaua roșie, intră numaidecât printr-o ușă interioară în colțișorul unde se afla Mr. Smith. Acesta îi puse în brațe un teanc de bancnote.

— Monede! spuse el. Haide, mai repede!

Nicholas ieși.

— Ați auzit, gagiilor? îngăimă Tom Turnbull, cu glas înăbușit. Monezil...

— Ei, da, Tomy, micuțele — răspunse buflea de Charlie, proiectându-și saliva înnegrită de tutun în mijlocul unui pătrat alb — s-a dus să ne-aducă monezi.

— Charlie are dreptate — îi sări în ajutor Snail, puștiul pe jumătate gol, ale cărui trăsături, de pe acum ofilite, oglindeau, în fașă, toate apucăturile rele.

— Ține-ți fleanca, Snail, gâlma nefericită! continuă aspru Charlie. Toți știu c-am dreptate, pușlama afurisită!

— Da, Charlie — mormăi puștiul — se știe, Charlie.

Tom Turnbull se ridicase. Apoi, fără să spună un cuvânt, se urcase pe bancă spre a privi pe deasupra grilajului.

— Ce naiba mitocosești acolo, Tomy? întrebă Charlie.

— Chiar așa, Tomy, ce-nvârți acolo? răsună vocea pițigăiată a micuțului Snail.

Tomy coborî în mijlocul tovarășilor săi și duse un deget la buze.

— Gura! şuieră el încet printre dinți.

— Gura! îl imită Snail, recomandând prin gesturi tăcere.

Charlie îl trase de urechi.

— Într-o bună zi, am să te strivesc, lepădătură afurisită — murmură el — iar tu, Tomy, ce-ai de spus?

Snail mieună pe-un ton plângăreț. Tomy adună toată bandă în jurul lui.

— Aici, dincolo, la doi pași de noi — spuse el întrerupându-și brusc fraza — e-o casă de bani, o casă deschisă.

— Ei și, ce-i cu asta?

— În casa de bani, nu-i nici o pițulă...

— Cu-atât mai rău!

— Nici o fărâmbă de roșeață, canci aur!

— Nu mai spune!

— Pentru numele lui Belzebuth, legați-vă odată cleanța! strigă Tom Turnbull. — Primul care mai vorbește moare de mâna mea.

Snail se retrase prudent în ultimul rând.

— Canci aur! repetă Turnbull. Și știți de ce nu-i pic de aur?...

— Nu, Tomy, spune-ne tu.

— Fiindcă nu mai e loc! Fiindcă, de sus și până jos, e burdușită cu bancnote...

Toți ochii scânteiară; se auzi un murmur surd.

— Asta înseamnă că aici, la doi pași de noi, sunt destui bani, să ne facă pe toți milionari...

Murmurul deveni mai puternic. O aviditate pătimașă se așternu pe fețele lor. Toate privirile atacară grilajul.

— Aveți răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith, care lua asta drept un semn de neliniște.

Mr. Smith ședea la biroul său și citea liniștit coloanele lungi și înghesuite ale ziarului *Times*.

E cu neputință să vă schițăm portretul lui. Poate că era un bărbat foarte frumos, dar niște ochelari imenși, verzi și o vizieră de o dimensiune neobișnuită îi acopereau aproape în întregime fața.

— Misionari! murmură micuțul Snail. E grozav să fii milionar!

— Misionari! repetă burduhănosul *waterman* Charlie.

— Dragii mei — rosti o voce care nu mai fusese auzită — trebuie să dovedim mai multă băgare de seamă.

— Bob Lantern! se auzi din toate părțile. De unde dracu ai mai apărut și tu, Bob Lantern?

Bob Lantern părăsise pe nesimțite locul de lângă fereastră pentru a se alătura grupului care făcea roată în jurul lui Tom Turnbull. Toată lumea se întorsese spre el. Printr-un semn cu mâna, ceru să se facă liniște, clipi din ochi și spuse în șoaptă:

— Eu niciodată nu fac mai mult zgomot decât trebuie, dragii mei. Sunt aici de când sunteți și voi... A, da! V-am căutat azi-dimineață, din partea Înălțimii Sale, dar dac-aș fi știut c-o să vă purtați atât de urât...

— Caiafă nenorocită! spuse Tomy. Ai să fii primul care-o să ne ajute!... Acolo sunt mormane de bancnote!...

— Al naibii de ispititor! ripostă Bob Lantern, lingându-

și buzele. Dacă-am putea lucra fără scandal... nu zic că...
Măcar știm precis că nu vine căpitanul Paddy?

— Nu vine — răspunse Charlie.

— Al naibii de ispititor! — repetă Bob, dus pe gânduri.

Se strecură până la grilaj și-l scutură cu precauție.

— Răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith care continua să-și citească ziarul.

— E tare — murmură Bob Lantern.

— Tare! repetă Tom Turnbull, ridicând din umeri.
Ascultați, gagiilor, sunteți bărbați sau muieri?

— Da, trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse micuțul Snail.

— Ce trebuie să facem? întrebă ceilalți.

Tom nu răspunse, dar sări înainte și lovi zdravăn cu piciorul în scândurile care susțineau grilajul. Grilajul se clătină, dar nu căzu.

— Ce-i asta! strigă Mr. Smith, cu glas tulburat și mânios.

Tom vru să lovească din nou. Bob Lantern îl opri.

— Faci prea mult zgomot, puștiule! spuse el.
Întotdeauna trebuie să lucrezi astfel, încât să nu fie nevoie a lovi decât o singură dată.

Și, fără să-și ia avânt, fără să facă, în aparență, mari eforturi, lovi broasca grilajului atât de violent eu călcâiul său de fier, încât aceasta zbură numaidecât. Apoi, se dădu deoparte, lăsând mulțimea să năvălească în biroul casieriei.

— N-am lovit decât o singură dată — murmură cu satisfacție — dar lovitură, nu glumă!

Când cei treizeci și șase de invadatori se repeziră în incinta rezervată, Mr. Smith, prevenit de prima izbitură a lui Tom Turnbull, încerca tocmai să se pună în gardă, împinsese biroul între ușă și casa de bani și acum se străduia să încuie seiful, dar, din cauza tulburării, nu izbutea. O pulpană a redingotei sale prinsă înăuntru făcea zadarnice toate eforturile.

— Nu te oboseai chiar atât de mult, Mr. Smith — spuse aspru Tom Turnbull — treaba-i făcută, și dacă ești drăguț,

te lăsăm pe dumneata să-mparți.

— Tâlharilor! strigă Mr. Smith, a cărui vizieră lăsa să i se vadă partea de jos a obrazului, mai palidă decât a unui mort. Ca să vă atingeți de-această casă de bani, trebuie mai întâi să mă ucideți pe loc.

— Dacă asta ți-e dorința, te putem servi! răspunse rece Tom Turnbull.

Un imens hohot de râs îi sublinie replica.

— Te putem servi! repetă micuțul Snail. Să mă trăsnească Dumnezeu! Te putem servi!

Bob Lantern își întinse gâtul în spatele ușii aruncă o privire vicleană și sclipind de inteligență până în adâncul seifului.

— Lovitura promite, asta-i sigur — murmură el — dar la viața mea am văzut multe asemenea chichițe ieșind pe dos...

Interiorul biroului ocupa aproape jumătate din încăpere. Era mobilat ca toate birourile. În dreapta, o ușă făcea legătura cu uriașele magazine ce slujeau întreprinderea Edward and Co., în stânga, o scară în spirală urca la primul etaj.

Invadatorii noștri nu se gândiseră să observe toate acestea. Aveau altceva de făcut. În timp ce Tom, Charlie și alți câțiva dădeau la o parte masa pe care Mr. Smith o împinsese ca un baraj în fața seifului, un altul, mai agil sau mai grăbit, sări pe masă și începu să strige:

— Mie mi se cuvine prima porție la împărțeală!

— Bravo, Saunie! rosti mulțimea.

Mr. Smith renunță la orice efort pentru închiderea casei de bani.

— Ție ți se cuvine prima porție! repetă el, ducând rapid mâna la piept, de unde scoase un pistol.

Trase. Saunie se clătină. Asediatorii dădură îndărăt.

— Aha! Va să zică așa stă treaba! spuse Bob Lantern, retrăgându-se până aproape de ușa de la intrare.

Dar ceilalți nu făcură la fel. Tom Turnbull și Charlie, avântându-se în același timp, îl puseră jos pe Mr. Smith.

Turnbull își căută cuțitul, să i-l înfigă în beregată. În acest moment, se petrecu ceva straniu. Toți invadatorii, cu excepția lui Turnbull și-a lui Charlie, cuprinși subit de-o spaimă cumplită, urmară exemplul lui Bob Lantern și se retraseră în grabă în spatele grilajului, lăsând cadavrul lui Saunie întins pe masă. Cu toții se ascunseră cât putură mai bine, cu capetele plecate și cu înfățișarea unor copii prinși în greșeală de un profesor sever.

Iată ce pricinuiuse această spaimă. Auzind zgomotul stârnit de focul de pistol, care trebuie să fi răsunat foarte puternic în interiorul clădirii dreptunghiulare, un om cu mască neagră apăruse în capul scării spiralate și-și aruncase privirile în jos. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, coborâse una câte una treptele scării. Toți îl observaseră, în afară de Charlie și Tom, care-și vedeau mai departe de treabă. Adresându-se casierului, omul mascat îi spuse cu calm:

— Ce-i zgomotul ăsta, Mr. Smith? Am nevoie de odihnă... Să fie liniște...

Auzind această voce, Turnbull și Charlie lăsară pradă din mână și ridicară capul; apoi se dădură cu câțiva pași îndărăt, tremurând din toate măduarele.

— Înălțimea Sa!... spuse Tom.

Charlie luă o atitudine umilă.

— Au dat de dracu! murmură Bob Lantern în colțul său. Ziceam eu că afurisita asta de scară trebuie să ducă undeva...

Înălțimea Sa se întoarse cu pași mărunți pe drumul pe care venise. Charlie și Tom se alăturară spășiți camarazilor lor. Mr. Smith se ridică și așeză biroul la loc.

— Să dispară de aici — zise el cu răceală, arătând cadavrul lui Saunie.

— Da, Mr. Smith — răspunse respectuos Turnbull.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Mr. Smith deschise *Times*-ul și-și continuă lectura de-acolo de unde o întrerupsese, așteptând că Nicholas să-i aducă mărunțișul.

Capitolul VIII - Cele două laturi ale străzii

Cei treizeci și cinci de indivizi care asediaseră casieria întreprinderii Edward and Co. rămaseră un minut sau două sub impresia apariției ce pusese capăt răzmeriței lor. Această impresie fusese, fără îndoială, foarte vie și profundă, căci nu mai îndrăzneau să sufle o vorbă. Cei mai turbulenți deveniseră acum cei mai sfioși. Turnbull se ascundea în spatele lui Charlie, care încerca zadarnic să-și pună osânda în umbra ciolanelor sfrijite ale micuțului Snail. Nimeni nu se putea ascunde în spatele lui Bob Lantern, deoarece onorabilul, ca să zicem așa, se încrustase în perete.

Afară, câteva negustorese, mari și mici, emisera părerea că parcă se auzise un foc de pistol. Se discută mult și toate îndoielile se îneacă în câțiva decalitri de ceai.

După trei minute, Snail, căruia nu-i plăcea niciodată să stea locului, făcu o mișcare; Charlie se îndreptă din șale; Tom Turnbull tuși discret. Gheața era spartă.

— Bietul Saunie!... murmură Tom Turnbull.

— Bietul Saunie!... repetă micuțul Snail, prefăcându-se că plânge. Lătra atât de frumos!

Micuțul Snail era o sămânță de bandit destul de ciudată. Părea să aibă maximum treisprezece ani; dar chipul lui livid, ofilit, gălbejit, zbârcit semăna cu-al unui bătrân. Trăsăturile sale aveau o expresie dublă: când înfățișau o abrutizare totală, când erau fulgerate de-o undă de răutate într-adevăr drăcească.

— De ce nu ne-a spus Mr. Smith de la început că Înălțimea Sa e sus? mormăi Charlie, aruncând casierului o privire puțin binevoitoare. Am fi stat liniștiți.

— Lucrurile se aranjau — spuse în șoaptă Bob Lantern — dacă nu s-ar fi făcut zgomot... Cât despre Înălțimea Sa,

trebuie să fii Dumnezeu ca să știi unde-o să apară și unde nu...

— Tu îl cunoști, Bob? interveni Tom Turnbull, cu o curiozitate înfocată.

— Eu!... Dragii mei, viața e-al naibii de scumpă și-mi vād de trebșoarele mele... Fapt e că Mr. Smith l-a aranjat zdravān pe Saunie... Nu poți spune nu.

— Bietul Saunie! exclamă cāteva voci.

Iar micuțul Snail repetă vāicārindu-se:

— Lātra atāt de frumos!

Bob își părăsi colțul și se apropie de cadavru, pe care-l pipāi o clipă, cu aerul unui cunoscător.

— Era țeapān tipul — conchise el. Cine m-ajutā să-l car?

— Nimeni nu mișcă! strigă Turnbull. Corpul āsta e-al meu.

— De ce, Tom?

— Pentru că — răspunse Turnbull, ștergāndu-și o lacrimă — Saunie era prietenul meu... Mācar să profit de sārmanul lui trup!

Acest argument sentimental fu acceptat de toată lumea și corpul lui Saunie intrā în posesia lui Turnbull, cel mai bun prieten al său, pentru ca zisul Turnbull să-l vāndā pe o guinee, la morgā, pentru diseccii. Bob se îndepārtā de cadavru, cu un aer ciudat.

În clipa aceea, Nicholas, valetul cu livreaua roșie, intrā în birou, fārā să bānuiască nenorocirile pe care întârzierea lui era cāt pe-acī să le provoace. Vāzānd corpul lui Saunie și grilajul rupt, nu se arātā de fel surprins, ceea ce lāsa să se înțeleagā cā era adeseori martorul unor lucruri ciudate în birourile lui Edward and Co: îi înmānā un sēculeț bine burdușit lui Mr. Smith, iar acesta îl goli pe biroul său, care se acoperi într-o clipā cu aur.

Mr. Smith întocmi treizeci și șase de fișicuri a cāte cinci guinee fiecare. Apoi scoase dintr-un sertar un tabel pe care erau înscrise treizeci și șase de nume și făcu apelul.

De fiecare dată când rostea un nume, un om se apropia și primea cinci guinee. Când fu strigat numele lui Saunie, Turnbull și Bob Lantern se apropiară în același timp.

— Am fost cel mai bun prieten al lui! spuse Turnbull, cu emfază.

— Tu i-ai luat și cadavrul, ripostă Bob, care întinse mâna să înhațe aurul.

Turnbull își strânse pumnii.

— Jos laba — strigă el — sau te ucid!

Bob își strecură mâna sub cămașă și mângâie lama cuțitului de care nu se despărțea niciodată. În același timp se proțăpi zdravăn pe picioare; ochii săi aruncau o lumină înspăimântătoare. Turnbull îngălbeni, având aerul i că simte pumnalul rece între coaste. Dar Bob Lantern se răzgândi și, pășind tacticos, își reluă locul în colțul său: îl văzuse pe Mr. Smith luând înapoi cele cinci guinee și aruncându-le în grămada de aur de la celălalt capăt al biroului. Turnbull îl văzu și el. Primul îndemn fu să se repeadă la Mr. Smith. Dar nu se clinti.

— Dacă nu m-aș teme de Înălțimea Sa, care-i diavolul în persoană și ceva în plus — mormăi el, înghițindu-și furia — ți-aș vârî ochelarii verzi în fundul capului, slugoi nenorocit!

Poate că Mr. Smith auzise. Dar tăcu mâlc.

Ultimul fișic cu cinci guinee fu ridicat în clipa când se rosti ultimul nume de pe listă.

— Acum spuse Mr. Smith, arătând cadavrul lui Saunie — scăpați-mă de rămășițele astea de pungaș și altă dată băgați-vă mințile în cap.

— Ne-ar trebui un sac, Mr. Smith — replică Turnbull — și niște paie ca să-l împachetăm... bietul băiat!

Mr. Smith îl sună pe Nicholas, care aduse un sac și puie. În doi timpi și trei mișcări, nefericitul Saunie, împachetat grijuliu, semăna ca două picături de apă cu un balot. Tom Turnbull îl încărcă pe umerii săi robuști.

În birou nu mai rămăseseră decât Mr. Smith, Nicholas și Bob Lantern.

— Ce mai vrei? îl întrebă Mr. Smith.

— Aștept — răspunse Bob. Înălțimea sa va fi fericită să mă vadă.

— Pe tine?!

Bob își aruncă, manifestând o nerușinare plină de candoare, privirea în jurul camerei.

— Nu mai sunt decât eu aici, stimabile Mr. Smith — replică el.

— Și ce treabă poate să aibă Înălțimea Sa cu tine?

— Depinde, onorabile Mr. Smith... Poate să mă întrebe ce-mi mai face familia... Oricum, precis că m-așteaptă.

— Nicholas — spuse Mr. Smith — du-te și întreabă pe Înălțimea Sa dacă vrea să-l primească pe caraghiosul ăsta.

— Nu! strigă Bob. Eu sunt un om cuviincios și nu-mi plac fasoanele... întreabă pe Înălțimea Sa dacă vrea să stea de vorbă, doar o clipă, cu sârmanul Bob Lantern.

O clipă mai târziu, Bob urca scara spiralată, care ducea la primul etaj, și călca cu ghetele lui pline de noroi pe covorul unui elegant salon. Străbătu salonul, precedat de Nicholas, apoi, trecu prin două sau trei odăi somptuos mobilate, unde avu prilejul să facă să dispară o jumătate de duzină de obiecte în adâncurile vastului său buzunar de piele.

"Asta-i pentru Temperance!" gândea el, de fiecare dată când șterpelea ceva.

Ultima odaie în care intră era un fel de budoar cu vederea spre Cornhill. Lângă una din ferestre, ale cărei perdele groase ridicate lăsau să pătrundă soarele palid al dimineților de decembrie, frumosul nostru visător de la Temple Church, pe jumătate culcat într-un jilț de catifea, trăgea dintr-o pipă orientală, cu o țevă lungă de ambră. Era palid, toropit, iar atitudinea lui indica acea indolență nefirească, rezultat al unei nopți nedormite. Sub ochii mari albaștri, avea cearcăne foarte vizibile. Totul, până la albul aproape diafan al mâinii, te făcea să gândești la o oboseală bolnăvicioasă.

În fața lui, un negru mititel — pupitru viu — ținea o carte deschisă pe paginile căreia Mr. Edward își arunca din când în când privirea distrată. Lângă el, pe un fotoliu, se găseau o mască neagră și un pistol cu patru gloanțe. Masca am văzut-o; cât despre pistol, dacă năvălitorii ar fi încercat să opună rezistență atunci când *Înălțimea Sa* coborâse scara în spirală, l-am fi auzit, fără îndoială, spunându-și cuvântul în cadrul discuției. Distingând zgomotul pașilor lui Bob Lantern, Mr. Edward luă instinctiv masca și, cu un gest rapid, își acoperi fața, dar apoi o scoase punând-o lângă el.

Bob înainta încet, salutând cu stângăcie la fiecare pas și dându-se îndărăt ori de câte ori întâlnea un ornament al covorului pe care nu îndrăznea să pună piciorul. Mr. Edward făcu un semn cu capul și micuțul negru dispăru.

— Ce vrei? spuse el, adresându-se lui Bob.

Acesta făcu să înflorească pe buzele sale subțiri și arse un zâmbet lingușitor.

— Am venit, dacă *Înălțimea Voastră* n-are nimic împotrivă, să dau bună ziua și, totodată, să vorbesc despre chestiunea pe care *Înălțimea Voastră* o cunoaște prea bine.

Rostind aceste ultime cuvinte, Bob clipi șiret din ochi.

— Nu știu nimic — răspunse Mr. Edward. Încearcă să te explici cât mai repede și mai limpede.

— O să-ncerc, *Înălțimea Voastră*... Cum! Ați și uitat de Temple Church și de micuța aceea?... Pe sufletul și pe cinstea mea, strașnică bucățică...

Într-adevăr, Edward uitase sau poate gândurile lui rătăceau în altă parte; dar puținele cuvinte au fost de ajuns să-i readucă în minte scena din ajun. Senzațiile pe care le încercase la Temple Church fuseseră atât de plăcute și, în același timp, atât de vii, încât le resimți ca un gust amar în adâncul sufletului. Își acoperi ochii cu mâna, să recheme în gând acele imagini fugare.

— Da — spuse el după un minut sau două de tăcere — e-o copilă minunată! Câtă patimă sfânta în atitudinea ei!

Câtă nevinovăție în privire! Câtă modestie în glas! Și câtă dragoste în toate astea!

— Da, bineînțeles — vorbi apăsător Bob Lantern — se poate spune că-i o miss cumsecade!

Edward lăsă mâna în jos și privi la Bob Lantern.

— Îți dădusem o misiune — zise el.

— Exact! Tocmai de-aceia am profitat de cinstea de-a veni să vă salut, Înălțimea Voastră... Am urmărit-o pe domnișoară... pe domnișoare, căci sunt două, și erau însoțite de-un soi de boboc, ceea ce face trei... Până una alta, m-a întrebat cum vă cheamă.

— Cine?

— Bobocul... Mi-a lăsat o frumoasă amintire pentru oboseala mea.

— I-ai spus?

— Nimic, Înălțimea Voastră, nici gând de-așa ceva...

— Și unde locuiește tânăra?

— Ah! În privința asta, Înălțimea Voastră, nu trebuie să luați un *cab* ca să-i faceți o vizită, și mi-am zis imediat: "Ce bine s-a brodit!"

— Unde locuiește? îl întrerupse Edward, nerăbdător.

Bob Lantern își întări zâmbetul slugarnic.

— La doi pași — răspunse el — în fața dumneavoastră, pe cealaltă parte a străzii.

Printr-o mișcare instinctivă, Edward întoarse repede capul și urmări gestul lui Bob, care arăta ferestrele de peste drum, de la etajul al doilea. Mișcarea fu atât de rapidă, încât chipul fermecător al unei fete, care se arătase pe jumătate dindărătul unei perdele ridicate, n-avu timp să se ascundă. Tânăra se înroși, ochii se plecară și perdeaua căzu.

— Ea e — spuse Edward — n-am, putut să-i văd părul; dar ea e, sunt sigur... De unde știi că locuiește la etajul acela?

— Păi să vă povestesc — răspunse Bob. Eu nu pot să bat la ușile oamenilor din pricina uniforme mele, care nu prea inspiră respect... Când cele două domnișoare și

bobocul lor au intrat acolo, am rămas în stradă, cam plouat. Dar pe urmă mi-a venit o idee. Am privit în sus: toate ferestrele erau luminate, în afară de cele de la etajul al doilea, unde lumina s-a aprins după trei minute... taman cât a ținut până ce-au ajuns sus.

Mr. Edward găsi, fără îndoială, bună ideea, căci o aprobă făcând un semn cu capul.

— Foarte bine — spuse el — roagă-l pe Mr. Smith să te plătească.

— Aș prefera, dacă nu vă supărați — răspunse Bob Lantern, încurcat — să primesc din mâna Înălțimii Voastre.

— De ce?

— Viața e-al naibii de scumpă și...

— Și?...

— Mr. Smith o să-mi spună că m-a mai plătit o dată.

Mr. Edward îi aruncă două monede și-l alungă cu un gest. Bob Lantern sărută monedele de aur, așa cum fac cerșetorii cu pomana pe care o primesc.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, Înălțimea Voastră! spuse el. Retrăgându-se, adăugă în șoaptă: Patruzeci de șilingi amărați, când dă bancnote de zece lire uneia care face cheta în biserică! Nu-i drept. Poate că bobocul o să fie mai mărinimos!... Sunt tare curios s-o văd și pe-asta...

Mr. Edward rămăsese în jilțul său și continua să privească fereastra de geamul căreia se lipeau acum faldurile discrete ale unei perdele. Se strădui să-și reamintească de Temple Church și încercă să reconstituie în gând palatul acela frumos, plin de poezie magică, în care ațipise atât de ușor în ajun. Uneori, idei nedorite se suprapuneau în visul lui, dar le respingea și savură cu nesaț cele câteva picături de poezie mistică lăsate pe fundul cupei. Auzea din nou, poate chiar mai bine decât în realitate, melodia sacră a imnurilor pioase; revedea, mai angelic și mai suav, strălucitorul păr castaniu, chipul acelei frumoase fete a cărei apariție pusese capăt reveriei sale, când, sprijinit de o coloană a bisericii Temple, își

dăruia tot sufletul unor amintiri de dragoste nevinovată...

Era atât de cufundat în plăcerea visării, încât nu observă perdeaua de la fereastra de peste drum ridicându-se iarăși și frumoasa frunte a Claryei Mac-Farlane arătându-și pentru a doua oară jumătate din linia ei grațioasă. Tânăra coborî spre el una din acele priviri lungi și pătrunzătoare pe care Stephen Mac-Nab le socotise atât de stranii în ajun, în seara de la Temple Church. Privirea ei, înfocată și tristă, învăluia frumosul chip al lui Edward și părea să nu se mai poată desprinde de el. Clary era și mai palidă decât în ajun. Pleoapele suferinde purtau urme de lacrimi, iar obrazul mărturisea o lungă noapte de iarnă fără somn. Totuși, pe măsură ce-l privea pe Edward, întreaga ei figură se însenina treptat; tristețea lăsa loc melancoliei, care se transforma de la sine într-o fericire austeră și spirituală.

Clary era nespus de frumoasă și, în asemenea clipe, sufletu-i neprihănit dar pasionat strălucea prin focul privirilor sale. Clary îl iubea pe Edward; nutrea pentru el dragostea profundă, exaltată, nebunească, pe care-o stârnesc singurătatea și puritatea cvasiclaus-trală a moravurilor la firile generoase și pătimăse. Trăind departe de lume și ducând o viață monotonă, n-avea nici un prilej să-și cheltuiască preaplinul vigoarei născute din exuberanta sevă a tinereții ei. Această vigoare adunată creștea neconținut odată cu ea însăși și se cerea cheltuită.

Clary și sora ei mai mică, Anna, își petrecuseră copilăria la Lochmaben, unde Mr. Mac-Farlane, tatăl lor, era principalul magistrat. La vârsta la care orice fată simte nemărginita nevoie a mângâierilor și sfaturilor unei mame, Clary și Anna și-o pierduseră pe-a lor. Mr. Mac-Farlane se ocupă de ele timp de doi sau trei ani. Apoi, deodată — Clary era pe atunci foarte tânără, dar totuși își amintea vag — purtarea lui Mr. Mac-Farlane se schimbă, învăluindu-se într-un mister neobișnuit. Oameni necunoscuți începură să-i frecventeze casa; ținea adeseori cu ei conferințe lungi, făcea tot felul de călătorii secrete,

în direcții și cu scopuri necunoscute de nimeni.

În perioada aceea, o rugă pe sora lui, Mrs. Mac-Nab, pe care legături de familie o rețineau la Londra, să aibă grijă de cele două fiice ale sale. Când se gândea la acest moment din viața ei, Clary era aproape convinsă că tatăl său dorea să scape de sarcina supravegherii lor și că avea motive tainice să creeze astfel un vid în jurul lui.

Când i se făcuse această propunere, mama lui Stephen era văduvă de curând și trăia, copleșită încă de povara nenorocirii îngrozitoare care-i răpise soțul: Mr. Mac-Nab murise asasinat. Ea își întâmpină nepoatele cu blândețe, dar fără entuziasm. Totuși, pe măsură ce durerea i se potolea, prețuia din ce în ce mai mult farmecul natural al celor două nepoate. Clary și Anna nu semănau deloc, dar amândouă erau drăguțe și bune. Mrs. Mac-Nab începu să nutrească pentru ele o afecțiune maternă.

De câte ori Mr. Mac-Farlane venea la Londra — și trebuie să spunem că vizitele lui nu erau prea frecvente — doamna Mac-Nab tremura ca nu cumva să-i treacă prin gând ideea de a-și lua acasă cele două fiice. Se înșela amarnic; Mr. Mac-Farlane n-avea de gând să-și ia fetele înapoi. Scurtul răstimp al șederii sale acolo și-l petrecea făcând diverse drumuri, în mare grabă, pe care le explica în bloc prin acel cuvânt care răspunde la orice: *afaceri*, cuvânt admirabil și special inventat pentru a dejuca orice tentativă de curiozitate. La fiecare nouă călătorie, Clary și Anna constatau cu amărăciune schimbarea rapidă petrecută în comportamentul tatălui lor. Îmbătrânea înainte de vreme; la cincizeci de ani, nu mai avea nici un fir de păr. Cele două biete fete ar fi dorit să ogoiască durerea ascunsă ale cărei efecte se arătau atât de palpabil, dar lui Mr. Mac-Farlane nu-i plăceau deloc: întrebările. Clary și Anna, respinse fără ocolișuri, nu mai stăruiau și se mărgineau să-și deplângă în tăcere tatăl.

Stephen Mac-Nab nutrea aceleași sentimente ca și mama lui. Își iubea foarte mult verișoarele. Moartea tatălui său, la care fusese martor din întâmplare, îl

șocase violent la început. Dar pe atunci era încă un copil și, cu trecerea anilor, își recăpătase echilibrul. Numai că amintirea tatălui său mort și cea a asasinului îi rămăseseră gravate cu sânge în memorie. Asasinul, pe care nu-l văzuse decât în clipa când îi căzuse masca ce-i acoperea fața, nu i se înfățișa ca o imagine bine definită; dar împrejurarea rămânea, vie și precisă, în amintirea sa: era un bărbat înalt, robust, suplu; în clipa când căderea măștii îi descoperise trăsăturile, lovea; lovind, sprâncenele sale negre se încruntau și desenau în alb, pe fruntea înroșită, linia tremurată a unei prelungi cicatrice. Stephen avea tot timpul înaintea ochilor această cicatrice. O vedea și fremăta de-o nestăpânită dorință de răzbunare.

Crescut la Londra, acest mare centru al lumii materiale, petrecându-și zece ani din viață la liceu și la Oxford, printre oamenii aceia ambițioși, savanți, sceptici, care studiază cum să răzbată în viață — studiul învățându-i de la început să respingă orice credință poetică — Stephen nu putea să colinde pe cărările pierdute, unde imaginația îi poartă uneori pe tineri. De altfel, era scoțian, adică prudent, chibzuit și puternic.

Părăsind Oxfordul, devenise ceea ce trebuia să ajungă, adică un tânăr medic înzestrat cu o cultură aleasă, dotat cu un spirit pozitiv și demn de stimă, cu o inimă susceptibilă să iubească profund, dar la adăpost de acele pasiuni teribile ce uzează sau sfarmă o viață și, de asemenea, incapabil de sentimentalisme dulcegi cântate de poeții moderni și care nouă, în atmosfera apăsătoare de proză în care respirăm gâfâit, ne par o himeră imposibilă și fermecătoare.

În cursul primilor ani petrecuți la universitate, legase o prietenie mai serioasă: această legătură, rezistând despărțirii care urmează aproape întotdeauna între tinerii de condiții diferite, odată cu prima lor apariție în lume, se transformase într-o caldă și trainică prietenie. Stephen și fostul său tovarăș din copilărie țineau foarte mult unul la

altul, deși totul la ei era diferit, aproape opus: într-adevăr, unul era fiu de burghez, în timp ce celălalt aparținea celei mai înalte aristocrații din Anglia. Gentilomul mândru, energic, visător și mizând tot viitorul pe o dragoste dusă până la cult, contrasta cu *physicianul*, al cărui caracter nu era lipsit de fermitate, a cărui inimă poseda acea bravură comună tuturor gentilomilor, dar care nu împingea lucrurile până la limită și nu putea să aibă nici un fel de pretenție la titlul de erou.

Prietenul lui Stephen Mac-Nab era Frank Perceval.

Ziua precedentă fusese o zi mare pentru Stephen. Își fixase alegerea asupra uneia din cele două verișoare, față de care crezuse până atunci că nutrea o afecțiune egală. Iubirea lui, din lipsă de obstacole rămânând într-o stare latentă, ieșirea la iveală cu o oarecare violență. Această dragoste, brusc recunoscută, îi schimba întrucâtva felul de-a fi. De la scena din Temple Church, Stephen devenise visător. Oftase toată noaptea ca un june-prim romantic; trecea, în sfârșit, prin acea stare de melancolie pe care prima iubire o strecoară în sufletul cel mai puțin suspect de sensibilitate. Și-apoi era gelos, sentiment care imblânzește și pe cei mai fanfaroni!

Se întoarce acasă într-o stare de adâncă tristețe. În seara aceea era invitat la un bal din societatea înaltă, la balul dat de Lord James Trevor. Hotărât lucru, un mare bal este ceva atrăgător pentru un bărbat de vârsta lui Stephen, mai cu seamă când acest bal urmează să-i faciliteze intrarea într-o lume nouă, necunoscută. Acesta era cazul tânărului nostru medic. Născut în comitatul Dumfries, la frontiera Scoției, unde Lord Trevor poseda întinse proprietăți, se bucura de moștenirea stimei care-l înconjurase odinioară pe tatăl lui. Într-adevăr, Lord Trevor, căruia îi fusese prezentat de puțină vreme, îl întâmpinase ca pe fiul unui prieten și se alăturase bucuros viitorilor pacienți ai tânărului doctor. Această clientelă, pe lângă faptul că-l măgulea, ai deschidea lui Stephen toate ușile. Invitația îl frământase timp de opt

zile. Totuși, când se apropie ora la care trebuia să-și îmbrace fracul, Stephen se trântise, bosumflat, în fotoliul său, în fața focului aproape stins.

La orele zece, Mrs. Mac-Nab bătu încet la ușa lui.

— Ce-i cu tine, dragul meu — spuse ea — nu pleci?

— Aș fi plătit fiecare privire cu șase luni din viața mea! răspunse Stephen, cu căldură...

Acest răspuns ne îngăduie să înțelegem îndeajuns care erau gândurile lui Stephen. Se gândea la Clary și la acel necunoscut detestat de la Temple Church, atât de frumos, de bogat și trufaș!...

— N-ai de gând să mergi la bal? întrebă iar bătrâna doamnă.

— La ce bun?! răspunse Stephen. Ce să caut printre nobilii aceia orgolioși care vor râde de mine sau nu mă vor lua în seamă!... Detest aristocrații, mamă! Și adăugă pentru el: Cu siguranță, vanitosul acela de risipitor de bancnote trebuie să fie cel puțin conte!

— Ah, Stephen — spuse Mrs. Mac-Nab, pe un ton de reproș — uiți că bietul taică-tău se bucura de stimă tuturor gentilomilor din comitatul nostru... de stima și prietenia lor?! continuă ea, cu un ușor accent de orgoliu. Familia noastră nu aparține nobilimii, dar valorează mai mult decât burghezia Londrei, căci clanul lui Mac-Nab...

— Ei, ce importanță are asta, mamă?! o întrerupse Stephen, iritat.

Mrs. Mac-Nab îl privi uimită.

— Cum îmi vorbești în seara asta, dragul meu! spuse ea. S-a întâmplat ceva cu tine?... Cât despre bal, n-ai decât să faci ce vrei. Nu venisem numai pentru a sta de vorbă cu tine. Poftim o, scrisoare...

— De la Frank! strigă Stephen, a cărui frunte se însenină.

— M-am străduit să-i recunosc scrisul, dragul meu, fiindcă știu că scrisorile te bucură.

Stephen își sărută mama, având aerul că-și cerea iertare pentru proasta lui dispoziție.

— Sosește astăzi! spuse el după ce citi primele rânduri. Trebuie să fi și sosit!... Bietul Frank! Și el va fi nefericit!...

— Și el?! repetă Mrs. Mac-Nab. Deci tu ești nefericit, Stephen?

Acesta se sili să zâmbească, iar mama, liniștită, își părăsi fiul și se duse la culcare. Abia ieșise, când două bătași ușoare se auziră în ușă și o voce duioasă de fată, răzbătând de-afară, aduse aceste cuvinte rostite cu timiditate:

— Mulțumesc, verișorule!

Apoi se auzi un pas de gazelă urcând sprinten treptele scării care ducea la etajele superioare.

Trebuie să spunem că frumoasa Anna folosise, de opt zile încoace, întreaga ei putere de convingere pentru a-l determina pe Stephen să nu se ducă la balul de la Trevor House. Avea și ea gelozia ei naivă. Bănuia vag seducțiile irezistibile ale unei femei mondene; instinctul ei de femeie ghicea tulburarea care pune stăpânire pe tânărul ce pătrunde în saloanele acelea unde zâmbetele se încrucișează într-o atmosferă înmiresmată, unde privirile se caută, se provoacă, se întreabă, își răspund... și biata copilă era tare speriată, căci îl iubea din tot sufletul pe Stephen.

Acesta ciuli brusc urechea.

— Vocea Annei! murmură el după o tăcere. Pasul Annei. Biata fată!... Ah! Clary, ea nu va veni. Ce-i pasă oi dacă mă duc sau nu la bal?!

Își luă capul în mâini.

— Doamne, ce frumoasă era — continuă el — și cât de mândru m-a făcut privirea aceea! Oh, o iubesc, o iubesc de când mă tem că nu-s iubit... Dar cine o fi omul acela? — adăugă el cu o violență spontană. Unde-a putut să-l cunoască?... Oare la el se uita? Dar atunci, cum de s-a uitat la un străin care nu ne-a călcat niciodată pragul casei, în care nu te poți încrede?...

Capitolul IX - Prins în păienjeniș

Stephen Mac-Nab era ca buimac din pricina gândului care-i trecuse prin minte. Făcea parte dintre oamenii la care bănuiala se prinde foarte ușor și, odată înfiripată, nu-i mai părăsește cu una cu două. Dar, în seara aceea, dragostea care-l frământa imprima un alt curs ideilor sale. Suspina... Or, suspinele — fapt bine cunoscut — topesc bănuielile, așa cum primele zefiruri topesc promoroaca preeriilor.

— Sunt nebun! — continuă el după câteva minute de tăcere. E neprihănită, întocmai ca îngerii a căror frumusețe o-ntrupează... Ah, cât sufăr!... Trebuie să-l văd pe bietul Frank. Vom jeli împreună și ne vom consola reciproc.

Trecuse mai bine de-un an de când Stephen nu-l văzuse pe Frank. Iar ultima oară când se întâlniseră, avuseseră o întrevedere scurtă, o discuție frivolă. Pe vremea aceea erau amândoi fericiți și lipsiți de griji. De curând, Stephen aflase întâmplător o parte din zvonurile care circulau pe seama lui Mary Trevor. Știa că, în unele cercuri, de obicei bine informate, se vorbea despre apropiata ei căsătorie cu faimosul marchiz de Rio Santo, ca de un lucru sigur și aproape îndeplinit. La această împrejurare făcuse aluzie în convorbirea lui cu Mrs. Mac-Nab.

Amândoi erau de aci înainte în situația aceea care face prietenia de două ori mai prețioasă, iar mărturisirile reciproce devin o nevoie imperioasă. Astfel că Stephen aștepta nerăbdător ziua următoare. Bucuria pe care o încerca la gândul că-l va revedea pe Frank îi înăbușea oarecum vocea suferinței.

Nu se duse la balul de la Trevor House. A doua zi se sculă, încă îndurerat, dar mai calm. Stephen avusese o noapte destul de agitată, prima lui noapte de martir al dragostei; nu voia s-o ia de la capăt și-și făgăduise cu

hotărâre să închidă brusc acest capitol de incertitudini și bănuieli, cerând o explicație Claryei Mac-Farlane. Cu alte cuvinte, voia să meargă drept la țintă.

La micul dejun, Clary părea distrată și oarecum absorbită de gânduri tiranice. Stephen observă numaidecât acest lucru, dar se stăpâni și hotărî să aștepte părerea lui Frank înainte de a pune lucrurile la punct. Anna, dimpotrivă, arăta veselă și adresa vărului ei, care n-o lua în seamă, elanurile naive ale recunoștinței sale. Biata copilă era ferm convinsă că Stephen se lipsise de plăcerea balului de dragul ei și nu știa să-și ascundă mulțumirea.

Îndată după gustarea de dimineață, în timp ce aburul ceaiului plutea încă deasupra mesei, Clary se ridică și plecă. Știm unde. În spatele perdelei care, ridicată pe jumătate, îngăduia privirii ei să pătrundă în salonul de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare de pe Cornhill. Clary stătea acolo în fiecare zi. Adesea în zadar, deoarece aparițiile lui Edward în birourile sale erau scurte și rare. Dar ea nu contenea să privească. În ziua aceea găsi ceea ce căuta.

Nu vom încerca să redăm impresiile profunde și multiple care se succedau în mintea tinerei fete, în răstimpul cât dura contemplarea ei mută. În locul acela îl văzuse pentru prima oară pe Edward; în locul acela îl aștepta în fiecare zi; în locul acela suferea, era fericită, învățase să iubească... Stătea acolo, vrăjită, fără să-și dea seama de scurgerea orelor. Când Edward, călăuzit de gestul lui Bob Lantern, își aruncă privirea spre ea, inima îi fu cuprinsă de-o emoție caldă și sfâșietoare totodată. I se făcu frig; simți că i se taie picioarele, apoi un val de sânge fierbinte năvăli în vinele ei până ce obrații i se îmbujorară. Dădu drumul perdelei. Rămase astfel multă vreme, rușinată, emoționată până la disperare, fericită până la visare, în spatele firavei apărătoare de muselină care o proteja împotriva fascinației. Dorea nespus să ridice iarăși draperia, dar avea și remușcări că la-nceput

o ridicase.

Biata fată!

Clary întinse timid mâna ei albă și mlădioasă, apoi o retrase, în sfârșit o întinse iar. Perdeaua se ridică din nou, dar atât de puțin!... Era de ajuns. Izbuti să-l vadă pe cel al cărui gând îi umplea viața. Privirea lui Edward, distrată, plutind în gol, nu mai căuta fereastra ei. Atunci Clary se temu mai puțin și-și reluă poziția inițială. După câteva minute, ceea ce prevăzuse, ceea ce dorea poate, se întâmplă. Starea de reverie a lui Mr. Edward luă sfârșit și privirea lui mângâie din nou fereastra. Clary ar fi vrut să se ascundă iar. Trase brusc muselina, dar aceasta se agăță; un obstacol neprevăzut, probabil un ac uitat, o împiedică să cadă și tânăra rămase descoperită în fața frumosului visător, care o contemplă cu pasiune.

— Clary! strigă doamna Mac-Nab din interior.

Clary n-o auzi. Privirea lui Edward era însoțită de cuvinte ametoitoare. Fără să rostească vreo vorbă, spunea: "te iubesc", cu mai multă căldură decât ar fi putut-o face vocea lui.

— Clary! strigă Stephen la rândul său.

Clary nu auzea. Era năucită; inima ei se avânta spre Edward, care o rugă acum prin gesturi și părea să ceară îndurare. Două lacrimi picurară pe genele ei și i se prelinseră aprinse pe obraz.

— Doamne, mă iubește! murmură ea.

Edward, care își dădea seama de victoria sa, duse două degete la gură și-i trimise un sărut. De data aceasta, acul nu mai reuși să rețină perdeaua. Clary se simțea jignită. Perdeaua căzu. În aceeași clipă, două uși ale camerei în care se afla ea se deschiseră brusc.

— Clary! Clary! strigară într-un glas Mrs. Mac-Nab și Stephen, intrând în același timp.

Clary se înfioră.

— Ce faci aici, copila mea? întrebă Mrs. Mac-Nab, cu duioșie. De cinci minute te tot strig!

— Trebuie să fi fost ceva foarte interesant, miss —

spuse pe-un ton aspru Stephen — dacă n-ai auzit nici vocea mea, nici pe-a mamei?...

Tânăra se fâstâci și nu știu ce să răspundă. Stephen, care continua să fie frământat de gelozie, se îndreptă spre fereastră și se prefăcu că vrea să ridice perdeaua. Clary încercă să-l oprească cu un gest rugător, dar Stephen nu ținuseama de această rugă mută și draperia lunecă scârțâind pe vergeaua metalică. Clary, Stephen și Mrs Mac-Nab își aruncară deodată privirile afară. Nu mai era nimeni la ferestrele de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare, unde se vedeau, trase, draperiile duble ale perdelelor de mătase. Clary oftă adânc, iar Stephen își stăpâni o exclamație de ciudă. În ce-o privește pe Mrs. Mac-Nab, ar fi trebuit să se întâmple ceva mult mai grav pentru, ca; eterna ei liniște sufletească să se simtă tulburată.

Edward își părăsise, locul în clipa în care Clary se ascunsese din nou după perdea. Se ridică, cu aerul unui om pe care jocul începe să-l plictisească, și sună. Negrul mititel apăru numaidecât.

— Bate gongul în salonul din mijloc — spuse el.

— De câte ori, stăpâne?

— De cinci ori.

Micuțul negru ieși pe-o altă ușă decât cea prin care intrase Bob Lantern. Câteva secunde mai târziu se auziră cinci lovituri înăbușite și prelungi zbârnâind din direcția indicată micuțului negru. Mr. Edward ieși din budoar. Pătrunse într-un salon rotund care, după cât puteai să-ți dai seama, ocupa exact mijlocul clădirii dreptunghiulare. Salonul n-avea nici o fereastră și, deși era amiază, un policandru îl scâldea în lumină. În schimb, avea șase uși, din care cinci dădeau spre niște scări în spirală. Mr. Edward intrase printr-a șasea. La sosirea lui, vibrațiile profunde și unduioase ale gongului răsunau încă de-a lungul pereților. Salonul era pustiu. Cinci scaune și un fotoliu se aflau rânduite în jurul unei vaste sobe de tuci ale cărei guri deschise încălzeau salonul cu răsufierea lor

de jar.

Mr. Edward se trânti nepăsător în fotoliu. Aproape în aceeași clipă, cele cinci uși se deschiseră. Prin primele două, venind dinspre Cornhill, își făcură apariția o doamnă împopoțonată și un gentleman foarte modern îmbrăcat. Prin a treia, care dădea în Finch Lane, intră un domn cu aer cumsecade, îmbrăcat ca un negustor de primă mână. Prin cea de-a patra ușă se introduse un omuleț gălbejit și slăbănog, al cărui costum jerpelit abia i se mai ținea pe trup. În sfârșit, prin cea de-a cincea ușă intră Mr. Smith, mascat de ochelarii săi verzi și de uriașa-i vizieră.

Frumoasa doamnă venea din somptuoasele magazine de galanterie din Cornhill, pe care le conducea în calitate de patroană sub numele de Mrs. Bertram. Gentlemanul, Mr. Falkstone, era vecinul ei, bijutierul. Domnul cu aer cumsecade ținea biroul de schimb din Finch Lane. Era Mr. Walter. În sfârșit, al patrulea, nu era altul decât bătrânul Peter Practice, fost *attorney* (procuror), care, după ce-și pierduse averea, patrona prăfuita și întunecoasa prăvălie a negustorului de haine vechi, situată de asemenea pe Finch Lane, după *exchange-office*.

Dintre aceste cinci personaje, Mrs. Bertram și Peter Practice erau singurele care-și arătau chipurile așa cum le făcuse natura. Faptul era în dezavantajul bătrânului procuror, care avea o mutră respingătoare de cămătar dubios și nerușinat, dar o avantajă pe Mrs. Bertram, încă frumoasă, deși depășise de multă vreme limitele primei tinereți. Celelalte trei personaje purtau măștile permise de civilizația noastră. Astfel, Mr. Smith avea viziera lui pentru ochi; Mr. Walter, zaraful, se bucura de protecția unor ochelari verzi, la care adăuga o perucă neagră în contrast cu rarele fire cărunte de pe obraz, cruțate de tăișul briciului; Mr. Falkstone, strălucitul bijutier, avea dimpotrivă obraji bătând în albastru, niște frumoase mustăți blonde și un păr de aceeași culoare, admirabil pieptănat. Oricum, cei cinci nou-veniți înaintară sfioși

spre Mr. Edward și-l salutară în chip respectuos.

Edward atinse mâna doamnei Bertram, iar celorlalți le făcu uri semn protector cu capul. Mrs. Bertram luă loc. Cei patru bărbați rămaseră în picioare, așteptând ea, printr-un gest, Edward să le acorde permisiunea de a se așeza pe scaune. Urmară o tăcere de câteva minute. Mr. Edward se răsturnase în fotoliu și părea că uitase de prezența partenerilor săi. Aceștia tăceau și așteptau. În cele din urmă, Mr. Edward duse mâna la buzunărașul de la vestă, de unde scoase un splendid ceas împodobit cu diamante.

— Douăsprezece și jumătate! murmură el. Merge bine, Falkstone?

— Perfect, domnule.

Peter Practice scoase un ceas de argint, mare și gros pe care-l potrivea după ora lui Mr. Edward.

— Dacă merge bine — continuă acesta din urmă — n-am prea mult timp să vă ofer... Să trecem direct la fapte: am nevoie de zece mii de lire.

— Zece mii de lire?! repetă Peter Practice, strângând agitat în mână ceasul masiv de argint.

— Zece mii de lire?! repetară în cor zaraful, bijutierul, Mr. Smith și Mrs. Bertram.

— Până diseară — adăugă rece Mr. Edward.

Toate capetele se plecară deodată.

— Mr. Walter — continuă Edward — ai putea să mi le numeri pe loc?

— Aș putea, domnule, dar...

— Dar ce?

— În moneda pe care o știți.

— Nu vreau... Dar dumneata, Falkstone?

— Afacerile merg prost, domnule...

— Dar dumneata, Fanny? îl întrerupse Edward, nerăbdător, adresându-se doamnei Bertram.

— Casieria mea stă la dispoziția dumneavoastră, domnule — răspunse frumoasa negustoreasă — dar îi mai lipsește mult până la această sumă.

— Voi lua cât se află, Fanny... Ești o fată bună și drăguță... Dar dumneata, maestre Practice?

— Voi spune Înălțimii Voastre — răspunse fostul *attorney* — îi voi spune limpede și fără ocolișuri, îi voi spune ceea ce i-a spus onorabilul meu vecin, domnul Falkstone: afacerile merg prost, foarte prost; aş adăuga chiar că nu merg deloc.

— Și, în concluzie, maestre Practice?

Fostul procuror deschise de trei ori gura înainte de a rosti răspunsul următor:

— Casieria mea, așa cum este, și Dumnezeu știe că nu-i prea îmbelșugată, dar, în sfârșit, așa cum e, stă la dispoziția Înălțimii Voastre.

Mr. Edward reflectă timp de un minut.

— Iar dumneata, Smith — spuse el apoi — știu ce bani ai... Formidabil, domnilor, cu toții trândăviți, pe cuvântul meu! De câte ori vă cer o nimica toată de...

— Zece mii de lire! oftă Peter Practice.

— Vă văicăriți ca niște muieri — continuă Edward. Este intolerabil!... Sunteți lăsați fără marfă? N-aveți o parte rezonabilă din câștig? Vă tulbură poliția? Lumea elegantă din Londra nu vă frecventează magazinele? Și, mă rog, cui datorați toate acestea? Mărfuri, siguranță, vogă? Eu vă dau totul, și voi mai șovăiți să-mi satisfaceți cerințele?

— Ne-ar bate Dumnezeu! spuse Falkstone.

— Știți bine, domnule, că sunt. Întotdeauna la dispoziția dumneavoastră — murmură Mrs. Bertram.

— Pe dumneata, Fanny, te cred și-ți mulțumesc... Dar acești domni...

— Suntem la dispoziția dumneavoastră! îl opri Falkstone.

— Vă stau la dispoziție! confirmă Peter Practice, oarecum șovăind.

— Perfect — continuă Edward, ridicându-se. Mă bizui pe voi pentru astă-seară... Bizuiți-vă și voi pe mine și nu vă temeți de nimic. Vă sunt alături, la necaz și la primejdie. La revedere, Fanny!

Mrs. Bertram se retrase pe ușa care ducea la magazinul de galanterie, tot așa cum celelalte trei duceau spre fiecare din prăvăliile de la parter, cea de-a cincea comunicând cu birourile Edward and Co.

— Ai ceva să-mi spui, Falkstone? întrebă Edward.

— Problema dumneavoastră din noaptea asta... — răspunse bijutierul, surâzând.

— Ca de obicei, Falkstone, ca de obicei... nu ne va mai dă bătaie de cap multă vreme!

— Cu-atât mai bine!... Cui să remit contribuția mea?

— Ca de obicei, doamnei Bertram.

Falkstone salută și ieși.

— Vești proaste, domnule, — spuse zaraful Walter de îndată ce rămase singur cu Smith și Edward. Ieri mi s-au refuzat trei bancnote și în City au început să circule zvonuri îngrijorătoare.

— Ce se spune?

— Nu se spune nimic precis, dar fiecare e circumspect; nu se mai acceptă nici o amărâtă de bancnotă de zece lire, fără să fie întoarsă de douăzeci de ori pe toate fețele.

— Nu te teme, Walter, prietene — spuse Edward, surâzând — în curând îți voi remite niște bancnote pe care nimeni nu ți le va refuza... du-te.

Zaraful străbătu salonul cu pași numărați și dispăru pe ușa care ducea spre scara prăvăliei sale.

Smith dădu tiptil o raită în jurul salonului și întredeschise toate ușile pentru a se convinge că nu mai rămăsese nici un ascultător indiscret. Apoi se întoarse spre Edward.

— Prietene Smith — i se adresă acesta din urmă — pe viitor trebuie să fii prudent și să nu te mai joci cu pistolul decât atunci când este absolută nevoie. E-o armă flecară și nu ne mai aflăm în paradisul terestru de la Teviot Dale... Dar să nu mai vorbim despre asta; am văzut cu ochii mei c-ai fost strâns cu ușa... Sper că n-am ajuns până acolo, încât și oamenii noștri să ne refuze bancnotele?

— Depinde — răspunse Mr. Smith — furnizorii noștri — și apăsă pe acest cuvânt, surâzând — iau orice fără nici o bănuială, dar foștii dumneavoastră *paznici personali*, din regiunea pe care tocmai ați pomenit-o, nu vor decât aur... Sunt niște netrebnici cu care nu se poate sta de vorbă!

— Îmi plac așa cum sunt... Spune-mi... dar cum merge afacerea din Prince's Street?

— Am fost acolo azi-dimineață. Paddy își îmboldește cât poate uriașul de la spate. Îl îndoapă cu carne, îl satură ție gin și uriașul muncește mai mult decât zece zdrahoni laolaltă: dar se istovește...

— E mult de lucru! spuse Edward, oftând înciudat.

— Prince's Street are o lățime de patruzeci de picioare! replică Smith — și elefantul nostru sapă la o adâncime de douăzeci... încă opt zile și uriașul o să crape ca un bou, dar drumul va fi gata.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă Smith! Atunci seiful tău va deveni o realitate...

Mr. Edward dădu la o parte fotoliul și-și vârî mâinile albe într-o pereche de mănuși parfumate.

— La revedere — spuse el — ai grijă ca bătrânul Peter Practice să aducă banii diseară... Ori de câte ori i se cere o mie de guinee sau ceva în genul ăsta, îl doare inima.

Mr. Edward o luă pe scara care ducea la bijutierul Falkstone și rămase acolo câteva minute, prefăcându-se că vrea să aleagă și să cumpere niște obiecte de valoare; apoi, ieșind ca un client ce și-a făcut târguielile, se urcă într-o trăsură minunată, la care erau înhămați patru cai, cărora nu li se găsea pereche în toată Londra; nici măcar în grajdurile fără rival ale marchizului de Rio Santo. Abia se instalase pe perne, și trăsură porni în goană, îndreptându-se spre elegantul cartier West End.

Ieșind de la Edward and Co., Bob Lantern își croi drum, dând din coate, pe trotuarul noroios din Cheapside și o luă în jos spre cartierul Saint Giles. Preacinstitul și demnul cetățean îmbrâncea copiii și-și vâra coatele noduroase în pieptul femeilor; dar dacă vreun gentleman îi ieșea în cale, se grăbea să-l ocolească sau să se piardă în mulțime. Acesta-i cavalerismul oamenilor cumsecade din Londra. Bob Lantern se strecura pe lângă case; prin ceață, cu o agilitate neobișnuită pentru formele-i dizgrațioase și încetineala mișcărilor sale. Curând ajunse în spațiul ce desparte Cornhill de labirintul înecat în noroi, căruia i se spune Saint Giles, și o luă pe o stradelă strâmtă și întortocheată unde aerul devenea apăsător, iar ceața era atât de groasă, încât nu vedeai la doi pași, deși nu trecuse de amiază. Împinse o ușă de lemn, ale cărei scânduri mâncate de cari și prăfuite erau prinse cu niște scoabe de fier ruginit.

Casa în care intra nu avea, ca aproape toate locuințele din acest cartier dezgustător, decât un etaj. Bob Lantern nu locuia nici la parter, nici la primul etaj: bârlogul lui era în pivniță. Pe măsură ce cobora scara, se simțea învăluit de o atmosferă caldă și greoaie. Miasme fetide îi umpleau pieptul. Un altul s-ar fi sufocat poate; dar Bob Lantern întâmpina duhoarea, așa cum un cal întâmpina mirosul grajdului. Scoase un grohăit de satisfacție, își pipăi buzunarul, să se convingă că agoniseala rezistase primejdiilor din timpul călătoriei, apăsă pe clanța unei uși cu boltă în semicerc prin care intrai într-un fel de cămară încălzită de-o sobă de tuci umplută cu cărbuni aprinși.

— Dumnezeu să mă ierte, Temperance — spuse el, trecând pragul — dar te prăjești ca o baborniță blestemată ce-mi ești.

Nu răspunse nimeni. Soba, înroșită, duduia ca un cuptor încins.

— Temperance! continuă Bob Lantern. Temperance! Nu-mi răspunzi?

Un glas pus pe sfadă rosti câteva cuvinte, bâiguind ca

un om mahmur:

— Înc-un pahar, Mrs. Goose; ginu-i bun și bătrânul Bob plătește.

Lantern sări ca un tigru spre locul din pivniță de unde se făcuse auzită vocea. O clipă dispăru în beznă atotcuprinzătoare, unde nu răzbătea lumină roșietică răspândită de gura sobei, apoi se întoarse cărând după el un obiect neînsuflețit, un fel de pachet greoi și voluminos. Ajuns lângă sobă, îi dădu drumul. Pachetul rămase nemișcat.

— E beată-turtă! strigă el, mânios. Temperance! Cotoroanță blestemată! Temperance!

Temperance — acesta era numele pachetului — nu se clinti.

— Lua-m-ar dracu să mă ia! continuă Bob. Nu poate să rămână aici... Poate reușesc s-o trezesc.

Puse mâna pe vătraiul încins și-l apropie de nările nepăsătoarei Temperance. Aceasta tresări violent și se ridică, clătinându-se, pe picioare. Era o femeie înaltă și voinică de vreo patruzeci de ani, al cărei obraz aprins și-ai cărei ochi înroșiți îi trădau viciul.

— Mi-e sete! spuse ea, cu glas răgușit, ațintind asupra lui Bob privirea-i năucă.

— Aha! Ți-e sete, burete afurisit! ripostă el, ridicând vătraiul. Ți-e sete, ai?!... Eu muncesc toată ziua, să câștig câțiva penny nenorociți, și ție ți-e sete, tu bei și tembeți... Să mă trăznească Dumnezeu, Temperance, dacă într-o bună zi n-o să-ți crăp capul de pereți.

În ciuda brutalității acestor amenințări, în vocea lui Bob era o oarecare duioșie.

— Ei, și tu acum, Bob-frumușelule! își dădu drumul vlăjgana. Ce contează un păhărel mai mult sau unul mai puțin?!... Îmi arde gâtulejul...

— Burdihanul plin de gin, soba îndesată cu cărbuni... Drept cine mă iei, femeie, crezi că-s milionar?

Temperance dăduse lin ocol mașinal sobei și se apropiase de-o masă pe care se afla un pahar și o sticlă

de rachiu, ambele goale.

— Nici o picătură! mormăi ea, înciudată. Bob-frumușelule, n-ai cumva prin buzunări vreo jumătate de coroană, să-i faci o plăcere pițipoancei tale scumpe?

— O jumătate de coroană, nenorocito?!... O jumătate de coroană?! Asta-i câștigul unui om pentru o zi întreagă de muncă... O să m-aduci la sapă de lemn...

— Mi-e sete! îl întrerupse Temperance, care se ghemuise în spatele sobei și începuse iar să cucăiască.

— Trebuie totuși s-o scot de aici! murmură Bob. Dacă-ai ști... Femeie — adăugă el, cu glas puternic — să mă ia dracu dacă pot să-ți refuz ceva... Na, ia șase penny... du-te să-i bei.

— Șase penny!... Bob-frumușelule, încă șase!

Lantern își încruntă sprâncenele roșcovane și ridică vătraiul, amenințător. Temperan-ce, căreia ideea de-a sorbi două sau trei pahare de gin îi dădea aripi, o luă din loc și urcă scara cântând.

Lantern o urmări tiptil până la ușa din stradă, pe care o închise în urma ei. După aceea se întoarse în bârlogul lui, încuind ușa cu grijă.

— O muiere valoroasă ca asta ar trebui să aibă pretenții pe măsura ei — murmură el, aprinzând o lampă la focul sobei. Un metru optzeci și doi și șase degete!... Să cutreieri mahalalele Saint Giles și Holborn, ei drace și Cheapside, zău așa... și Cornhill, și White-Chapel, și nu-i găsești pereche!... Arză-m-ar focul dacă nu-s o mulțime de lorzi care ar vrea s-o aibă de nevastă... Fiindcă, pomenii de lord, cursa mea de ieri seară ar putea să slujească două scopuri... Conte-i un mare cunoscător, și fetișcana aia micuță, cu cheta, e-o făptură grozavă... nu, pentru mine: mie-mi plac femeile zdravene; dar pentru gentlemanii care se dau în vânt să-și plimbe ibovnicile năpârstoace... de-un metru cincizeci și doi!...

Lantern ridică din umeri și se îndreaptă spre unul din ungherele pivniței.

— Așa că — urmă el — contele de White-Manor o să-

nhațe zdravăn momeala... Una peste alta, vreo cincizeci de guinee tot o să-mi aducă porumbița aia metodistă... poate chiar mai mult... O să-mi pice bine! Viața-i afurisit de scumpă și Temperance ar bea și Tamisa... Trebuie să recunosc că are unele calități...

Pipăi una din pietrele zidului, care cedă sub presiunea degetelor sale. Piatra se clătină și căzu, lăsând descoperită o gaură mare și adâncă. Lantern își aruncă privirea înăuntru. Nu mai vorbea. O bucurie lacomă și pătimașă făcea să-i scânteieze ochii. Puse jos lampa aprinsă și se duse să asculte la ușă. Apoi, din două salturi, ajunse din nou lângă gaură și-și vârî în ea amândouă mâinile, întinse și tremurătoare. Un freamăt îi străbătu tot corpul când auzi zgomotul aurului zornăitor. Chipul lui Lantern, luminat de jos de lampa lăsată pe podea, reflecta sclipirile unei bucurii ajunse la paroxism. Mai întâi, mișcă încet aurul și-l mângâie ca pe-o femeie iubită, apoi mâinile i se preschimbară în gheare; murmură cuvinte ciudate; parcă-și, frământa comoara cu degetele.

N-am ști să spunem exact câte lire conținea originala casă de bani, dar văgăuna era încăpătoare și uneori brațele lui Lantern dispăreau până la coate în grămada de aur. Din când în când scotea afară mâinile pline cu aur, le ridică deasupra capului, azvârlind apoi monedele cu zgomot în ascunzătoare. După ce se ameți zdravăn la vederea și atingerea comorii sale, scoase din buzunar cele șapte monede pe care le recoltase la casa de comerț Edward and Co. și le aruncă lângă celelalte.

— Drăgălașele mele scumpe! oftă el. Ați avut culcuș calduț în buzunarul meu!... Nu vă fie teamă, am să mai vin să vă văd și-am să v-aduc și altele să vă țină de urât, dac-o vrea Dumnezeu!

Privi din nou, le mângâie încă o dată. Bob suferea că trebuia să se despartă de scumpă lui agoniseală. În sfârșit, după ce șovăi îndelung, puse la loc piatra și-o înțepeni atât de bine, încât nici ochiul cel mai ager n-ar fi

izbutit s-o deosebească de pietrele învecinate.

— Când nu-i beată-cui, Temperance are mirosul gingaș, — spuse el — dar e-ntotdeauna matoală și băiatul are mirosul și mai subțire!... De altfel — adăugă Bob, dând jos baricadele interioare ale ușii — pentru cine muncesc eu, dacă nu pentru draga mea scumpă?

Câteva minute mai târziu, Bob Lantern călca pe ultima treaptă a scării și revedea lumina zilei, adică ceața deasă care umplea ulicioara. La câțiva pași de casa lui, într-o tavernă înecată în fum, o zări pe Temperance, dormind cu capul pe o masă.

— Ce păcat! mormăi el, cu părere de rău. O femeie de-un metru optzeci și doi și șase degete!

O porni din nou în pas alergător, trecând pe lângă clădiri cu iuțeala unei locomotive. Era aproape două după-amiază. Odată ieșit din cartierul Saint Giles, Bob Lantern se îndreaptă spre Oxford Street și, renunțând la trotuare, stropi cu noroi trăsurile galopând în mocirlă. Ajunse în Portman Square, în dreptul unei clădiri înalte, cu aspect opulent, a cărei fațadă, conform obiceiului, era apărată de un grilaj. Între grilaj și clădire, de ambele părți ale peronului, numeroși groomi și valeți trândavi stăteau la palavre și râdeau.

Bob Lantern puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— Ce vrea caraghiosul ăsta? strigă un jocheu-învățăcel în greutate de cincizeci de kilograme.

— Stimate Mr. Tulipp — răspunse Bob — nu vă mai amintiți de mine?

— Mda, cerșetorul!...

— Pfui! strigă Bob, disprețuitor.

Și adăugă în șoaptă:

— Nu cerșesc niciodată decât seara, m-auzi, mă, sfert de om!...

— Prea stimat domn — continuă el, cu glas tare — mi-s sluga dumitale, Bob Lantern.

— Într-adevăr — strigară doi sau trei groomi — e Bob Lantern, bărbatul lui Mrs. Temperance...

— La dispoziția dumneavoastră, stimați domni!

— Și ce cauți aici?

— Am venit să vă depun omagiile mele... și, dacă se poate, să-l văd pe intendentul lordului.

— Domnul intendent este ocupat.

— Firește... nu-i nimic... Nu că mă laud, dar Mr. Paterson și cu mine suntem cunoștințe vechi; sunt sigur c-o să-i facă plăcere să-mi vadă mutra.

— Oh! Oh! Mr. Bob fâgăduiește c-o să ne ai în grijă... Tulipp, du-te și anunță-l pe Mr. Bob...

— Faceți loc lui Mr. Bob!

— Lui Mr. Bob Lantern!...

— Soțul doamnei Temperance, al cărei nume i se potrivește de minune.

— La dispoziția dumneavoastră, domnii mei, la dispoziția dumneavoastră, — murmură Bob, care trecu cu capul descoperit tei fără să-și piardă zâmbetul, la auzul glumelor de prost-gust ale slugilor.

Bob Lantern era un om grijuliu. Băiatul de grajd Tulipp binevoi să coboare în funcția de groom și-o luă înaintea lui Bob pe scara care ducea spre etajele superioare.

— O s-aștepți cam mulțisor, onorabile Bob — spuse el, rânjind — căci e-o droaie de lume în anticamera lui Mr. Paterson.

— Ce să-i faci, stimate Mr. Tulipp! răspunse Bob. Viața e-al naibii de scumpă și trebuie să muncesc ca să-mi câștig o amărâtă de pâine, dar, dacă trebuie, voi aștepta.

În anticamera intendentului se afla, într-adevăr, o mulțime de oameni. Cinci sau șase arendași de-ai lordului care veniseră să-și reînnoiască învoielile, furnizori și o jumătate de duzină de geambași. Tulipp întredeschise ușa biroului lui Mr. Paterson și pronunță numele Lantern. Bieții nefericiți, care așteptau acolo poate de mai multe ceasuri, aruncară o privire lacomă prin deschizătura ușii, să vadă cine era nesimțitul a cărui vizită prelungită peste măsură îi împiedica, fără milă, să calce pragul domnului intendent. Se uitară foarte atent,

dar nu văzură pe nimeni altcineva în afară de Mr. Paterson, care, tolănit într-un fotoliu cu spătar jos, își sprijinea picioarele greoaie de grătarul șemineului și-și curăța dinții cu foarte multă grijă. Furnizorii, fermierii și geambașii își închipuiau că nu vedeau totul.

— Lantern! repetă Mr. Paterson, fără să se uite la Tulipp. Ah, drace! Lantern, zici... Cine mai e și Lantern ăsta?

— Eu sunt, dacă nu-i cu supărare Înălțimii Voastre — răspunse Bob, care vru să înainteze.

— După noi, stimabile, după noi! rostiră în cor fermierii, furnizorii și geambașii.

— Vocea mi se pare cunoscută — murmură Paterson. Ah, da, mi-am adus aminte! Lantern ăsta-i un ticălos de prima mână... spune-i să intre!

Printre fermieri, furnizori și geambași se iscă un murmur. Parcă ar fi vrut să-i bareze drumul.

— Stimații mei domni... — începu Bob, cu umilința lui obișnuită când se adresă unuia mai puternic decât el.

Dar n-avu nevoie să facă uz de elocvența sa. Tulipp, care ținea în mână o perie lungă, udă, se precipită curajos și distribui o ploaie de apă negricioasă în stânga și-n dreapta; geambașii, furnizorii și fermierii se dădură înapoi bombănind. Bob se grăbi să profite de drumul croit astfel și trecu, salutând printr-o mișcare circulară.

— Închide ușa! îi porunci Mr. Paterson, fără să se întoarcă spre el. Bob închise ușa. Vino-ncoace — mai spuse intendentul.

Bob înaintă.

Mr. Paterson era un om de statură mijlocie, cam dolofan, al cărui păr rar și spălăcit încadra un chip palid. În mijlocul acestui chip strălucea un nas cărnos de culoarea focului. Era un nas prodigious. Nu se îngălbenise decât de două sau de trei ori în cursul celor cincizeci de ani pe care Mr. Paterson îi petrecuse pe pământ; dar, și-n aceste ocazii, printr-o reacție inexplicabilă, obrajii săi, gălbejiți de obicei, deveniseră purpurii. Pe scurt,

fizionomia lui Paterson exprima un calm apatic, aproape brutal. Ochii săi nu spuneau nimic. Gura turtită și înțepată vorbea prin schimonoseli și salturi bruște, ca și cum cuvintele i-ar fi zgâriat gâtul. Intrând, Bob procedă ca și cei din anticameră; privi în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni. Mr. Paterson n-avea alte motive. Să nu primească lumea în audiență decât bunul său plac și curățirea dinților. După aproximativ un minut, ridică ochii spre Bob și dădu din umeri.

— Ai ceva de vânzare? spuse el, căutând o glumă pe care n-o găsea. Ce anume? Ei, fir-ar să fie! Ceva care... mă-nțelegi, caraghios afurisit!

Bob începu să râdă domol.

— Înălțimea Voastră, îmi stârniți o bucurie nespusă — murmură el — într-adevăr, am de vânzare ceva de felul ăsta...

— Ai picat prost; marfa ta e-n scădere aici... Milord nu mai vrea.

— Păcat — continuă Bob, cu răceală — păcat pentru Senioria Sa, căci, pentru mine, vedeți dumneavoastră, Mr. Paterson, pentru mine nu există primejdia de-a rămâne multă vreme cu marfa, cum ziceți dumneavoastră, în prăvălie.

— Deci e foarte frumoasă? întrebă intendentul.

— Un înger!... Și pun rămășag că nu-s mulți îngeri ca ea.

Mr. Paterson ridică pentru a doua oară din umeri.

— Toți geambașii își laudă caii — spuse el, sentențios.

— Înălțimea Voastră se poate încredința și singur, venind s-o vadă.

— La ce bun?... Milord a devenit un om blazat, sărmane Jack Lantern.

— Bob Lantern, nu vă fie cu supărare... Ah, ziceți că milord a devenit... n-am înțeles prea bine cum...

— Blazat!... Nu pricepi?... E-un cuvânt care ne vine din Franța, ca vinurile falsificate își cuțitașele de doi penny... înseamnă... ei, fir-ar să fie, e greu de explicat, cinstite

Jack...

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Cinstite Bob... e dificil... Spune-mi, tu ai mâncat vreodată mai multe fripturi de vită la grătar decât puteau să încapă în burdihan?

— Rareori, Înălțimea Voastră, viața e-al naibii de scumpă!...

— În sfârșit, n-are importanță dacă ți s-a întâmplat o dată sau de o sută de ori... Ei bine! În ziua aceea te blazaseși de viață.

— Adică mi-era lehamite.

— Exact... milord nu mai rămnește la îngerii.

— Fiindcă s-a lăcomit prea mult... Acum înțeleg... Dar dac-o luăm așa, nevastă-mea, Temperance, ar trebui să fie de mult blazată de gin... În ce-l privește pe milord, mure necaz a dat peste Senioria Sa... Îmi pare rău că v-am deranjat degeaba, Înălțimea Voastră.

Lantern salută până la pământ și se îndreaptă spre ușă. În clipa când atingea pragul, glasul lui Mr. Paterson îl opri.

— Ce vârstă are? întrebă acesta, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

— Cam în jur de șaptespe ani... poate optșpe... Ah! Înălțimea Voastră, e fragedă ca o cireășă, mlădioasă ca o sălcie, e nurlie, drăguță, blondă, modestă...

— Ta, ta, ta, ta! îl întrerupse intendentul. Unde locuiește?

— Asta depinde de ce mi se cumpără — răspunse Lantern, c-un surâs nerușinat — strada și numărul sunt jumătate din marfă... și, de altfel, milord a devenit... nu-mi mai aduc aminte cuvântul, dar știu că Senioria Sa se simte ca mine după ce-am mâncat prea multă friptură de vită... i s-a cam aplecat.

— Ascultă, cinstite John... — continuă Paterson.

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Jack, Job sau John, nu mă supăr, băiete, dar nu mă mai întrerupe... am putea face o ultimă încercare... Dacă

e-atât de frumoasă cum spui...

— De-o mie de ori mai frumoasă!

— Poate că milord se va îndrăgosti de ea când o va vedea.

— Să mă trăznească Dumnezeu, dacă n-o să se întâmple chiar așa, Înălțimea Voastră.

— Trebuie să-ncercăm.

— Asta-i și părerea mea.

— Cu-atât mai mult cu cât, de când milord și-a schimbat felul de viață, creditul mi-a scăzut. Ți-ar veni să crezi, cinstite Jack, că Senioria Sa mi-a cerut deunăzi unele explicații în legătură cu afacerile sale?

Bob își luă un aer adânc uluit:

— Nu se poa'!...

— Da, da, ăsta-i adevărul... a venit vremea să-l readuc pe fâgaș. Am să văd fata.

— Minunat!

— Am s-o văd chiar mâine.

— Când dorește Înălțimea Voastră.

— Cât ceri?

Bob se întoarse spre cămin și-și puse cotul pe tăblia șemineului.

— Eu vă spun numele, vă dau adresa, iar dumneavoastră îmi numărați treizeci de monede de aur — răspunse el.

— Ești nebun, onorabile John! strigă intendentul. Treizeci de galbeni pentru o adresă?

— Și-un nume... numele și adresă celei mai frumoase miss din Londra. Ce vreți mai mult? Înălțimea Voastră n-are atâtea bani, încât să ducă treaba până la capăt?

— Da, dar treizeci de monede!...

— Un fleac... După ce-o s-o vedeți, o să spuneți: săracu' Bob Lantern s-a tâmpit de tot! Merită o sută de guinee.

— Oricine altul ar fi putut s-o-ntâlnească pe tânăra miss.

— Londra-i mare Dacă Înălțimea Voastră vrea s-o

caute, n-am nimic împotrivă.

Mr. Paterson rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică fără să scoată un cuvânt și se îndreptă spre biroul său. Bob îl urmări cu o privire lacomă. Intendentul deschise unul din sertare și numără încet treizeci de monede de aur.

— E scump — șopti el — dar caraghiosul ăsta nu m-a păcălit niciodată. În treburi de-astea, e cel mai fin copoi din Londra... Și-apoi, în definitiv, milord plătește... Apropie-te — continuă el cu voce tare — bagă de seamă, dacă mă tragi pe sfoară!...

— Vai, se poa'! îl opri Bob. Înălțimea Voastră glumește, cum aș putea să-mi îngădui, pentru atât de puțin, să pierd un asemenea client!

— Ține banii!

Bob nu așteptă să i se spună a doua oară. Înghăță aurul și-l făcu să dispară, ca prin vrajă, într-unui din vastele sale buzunare.

— Anna Mac-Farlane — spuse el apoi, cu glas înăbușit, în timp ce Paterson scria, la dictarea lui — 52, Cornhill, peste drum de Finch Lane; două surori, o mătușă sau mamă bătrâna... un boboc care trebuie să le fie frate său văr.

— Nu-mi place figura cu bobocul! mormăi intendentul.

— E drept că-ncurcă treaba, dar... la nevoie... mă ocup și de-afaceri de soiul ăsta.

Lantern schiță un gest cumplit, a cărui semnificație nu lăsa loc nici unui dubiu. Mr. Paterson îl privi drept în ochi și începu să râdă.

— Măi, tu trebuie să câștigi milioane! rosti el după u clipă de tăcere.

— Eu?!... Viața e-atât de-afurisit de scumpă. Înălțimea Voastră! N-am nici o lăscaie în afara celor treizeci de monede pe care le-am căpătat adineauri... Să trăiți, Înălțimea Voastră, și vă mulțumesc! Mai trec pe aici peste două săptămâni, să văd dacă mai e nevoie de mine... Dacă nu cumva bobocul vă plictisește din cale-afară.

— Revino mâine — spuse Paterson.

Bob făcu un semn afirmativ și ieși. Fermierii, furnizorii și geambașii îl priviră cu o invidie ciudoasă. Ieși; salutându-i respectuos. După ce plecă, se auzi soneria Intendentului și un valet veni să-i anunțe pe răbdătorii solicitanți din anticameră că Înălțimea Sa nu mai primea pe nimeni până a doua zi. Bob își reluă cu înfrigurare cursa, dar, întrucât era ora patru după-amiază și noaptea Londrei se apropia, avu grijă să-și țină mâna în buzunarul care ascundea cele treizeci de monede.

"Am făcut o afacere bună! își spuse el. Am să-i dau șase penny Temperancei."

Un domn elegant îi aținu calea în clipa când se îndrepta spre Finch Lane; Bob încercă s-o ia la dreapta sau la stângă, dar domnul îl opri printr-un gest și, c-un foarte pronunțat accent franțuzesc, îi zise:

— Prietene, spune-mi, te rog, unde se află biserica Saint-Paul?

— Frumoasă biserică — răspunse rece Lantern.

— Mi-ai putea arăta cum s-ajung acolo?

— Păi!... Păi!... spuse Bob. Nu-i treabă ușoară, dar pentru doi șilingi aș face-o.

— Doi șilingi?! strigă francezul. Pentru un singur cuvânt?!...

— În sfârșit, fie și-un șiling, domnule, fiindcă sunteți francez...

Bob întinse mâna. Străinul îi dădu un șiling, mormăind câteva cuvinte puțin măgulitoare cu privire la ospitalitatea engleză.

— S-a făcut! zise Bob... Ei bine, milord, mergeți drept înainte și, după o sută ele pași, veți da de Saint-Paul.

— Deci mă îndreptam într-acolo? întrebă francezul.

— Exact și întocmai, milord.

Bob făcu un pas într-o parte și se-amestecă în mulțime, lăsându-l pe francez, uimit și înciudat.

"Ei, și-acum — își spuse Bob — să mă duc la boboc să-i vând numele lui Mr. Edward?... Nu. Las lucrurile în voia

lor. Asta i-ar putea trezi bănuielile și-ar împiedica afacerea să se desfășoare cum trebuie... Ah, ah, ah! Ce afacere strașnică a făcut Mr. Paterson! Mr. Edward o să-i sufle puicuța înainte de-a apuca să zică pis! Treaba lui."

Drept urmare, Bob nu-și continuă drumul spre Finch Lane. Cum nu era încă vremea de culcare, ținea să folosească restul zilei.

"Astă-seară — își spuse el — mă duc să-mi văd prietenii de la disecții...Munca lor e tare neplăcută și prost plătită... Dar fiecare trebuie să-și câștige pâinea... Fir-aș al dracului, dacă-n seara asta nu-i o vreme grozavă pentru cerșit. Ceața-i caldă și babornițele ies din găoace... Atenție la sticleți!"

Sfârșind aceste cuvinte, Bob făcu o mișcare ce-i dislocă în întregime torsul, dându-i cel mai jalnic aspect pe care și-l poate dori un cerșetor. Unul din umeri se înălța pe când celălalt dispărea aproape cu totul; brațul stâng, răsucit și întors pe dos, simula de minune paralizia. Piciorul stâng, scurtat de bună voie, șchiopăta și dădea întregului corp o mișcare de tangaj care-ți inspira milă. Aruncă în jurul său o privire circulară și vicleană pentru a se asigura că nu se afla nici un sticlete prin apropiere... O a doua privire alese din mulțime o doamnă bătrână, cu o uriașă pălărie neagră, care trebuia să fie cel puțin văduva unui patron de bancă sau a vreunui grangure decedat în serviciul statului. Bob se târî spre ea, clătinându-se ca o barcă surprinsă de furtună.

— Respectabilă doamnă — murmură Bob în spatele ei — n-am mâncat de cinci zile și jumătate.

Doamna grăbi pasul.

— O, milostivă doamnă! continuă Bob. Fie-vă milă de un marinar nenorocit... Rana căpătată în vestita bătălie de la Trafalgar, sub ochii preaslăvitului amiral Nelson, mă-mpiedică să muncesc și mă silește să mă-n-delețnesc cu trista meserie de cerșetor.

— N-am nici un ban, omule — declară doamna.

— Vai de mine! spuse Bob. Am să-ntind și-astăzi degeaba mâna care-a atins-o pe cea a marelui Nelson...

Doamna privi la mâna lui Bob. Numele lui Nelson impresionează întotdeauna puternic o ureche engleză.

— Îndurare, milostivă doamnă! De nu, am să-mi dau duhul la picioarele dumneavoastră, aici, pe stradă.

Doamna scotoci în imensa poșetă și scoase o coroană care, fără îndoială, urma să-i servească, în seara aceea, că miză la partida de whist. Bob sărută moneda și făgădui doamnei binecuvântarea lui Dumnezeu.

— Milady! strigă el, luându-se după o a doua victimă. Nu lăsați să piară de foame un brav soldat al sfântului nostru, Excelența Sa ducele de Wellington... Am cincizeci

și trei de răni, nobilă lady, și Napoleon — Napoleon în persoană, jur pe sănătatea mea — mi-a zdrobit piciorul cu o lovitură de cizmă...

Milady îi dădu un șiling, să scape de el. Bob continuă acest joc timp de-aproape o oră, cu diverse șanse de succes. Agonisi astfel un anumit număr de monede, dar și o porție zdravănă de bruftuluieli și o jumătate de duzină de lovituri de baston administrate de un membru al parlamentului pe care-l luase drept fermier galez.

În clipa în care tocmai avea de gând să se lase păgubaș, zări o doamnă tare bătrână, al cărei aspect îl ispitii nespus. Bob nu prea putea rezista ispitelor de acest soi. Se apropie de străvechea doamnă și-ncepu o relatare poetică a bătăliei de la Trafalgar. În mijlocul povestirii simți o mână grea pe umăr. Bob nu se mai osteni a-și întoarce privirea. Cunoștea mâna polițiștilor. Printr-o mișcare rapidă ca fulgerul, torsul lui își recăpătă forma obișnuită și, lăsându-se brusc în jos, scăpă de brațul polițistului: înainte ca acesta să fi luat o poziția de apărare, pumnii lui Bob îi lovira pieptul, ce răsună ca o tobă. Polițistul căzu în noroi spre marea satisfacție a cockneylor^[3]. Bob o șterse, cu inima împăcată. Se lăsase întunericul. Mai avea multe "indeletniciri" pe care le exercită în orele libere, dar, în seara aceea, se simțea stăpânit de gânduri pline de afecțiune față de Temperance, ale cărei farmece nu-i păruseră niciodată atât de atrăgătoare.

— Am să merg altă dată la cei de la morgă — își spuse el. N-a fost o zi rea și mă simt tare obosit. Bishop o să mă găzduiască o noapte, pentru o guinee... Nu-i puțin o guinee!... Dar Temperance mă așteaptă, sărăcuța de ea... Trăsni-m-ar Dumnezeu, de n-aș da și zece șilingi, dacă s-ar îmbăta numai de șase ori pe săptămâna!

Bob o luă deci spre Saint Giles spre Holborn; pășea acum cu fruntea sus și mâinile în buzunare, ca orice om cinstit care se simte cu conștiința împăcată și căruia i s-a răsplătit o muncă demnă.

Capitolul XI - Mors ferro nostra mors

Mr. Frank Perceval nu posedă nici un titlu, dar era un gentilom în adevăratul sens al cuvântului. Fratele său mai mare, contele Fife, moștenise aproape întreaga avere a tatălui lor, conform prevederilor jurisdicției engleze. În ciuda acestei împărțiri inegale, contele nu era destul de bogat ca să-i ofere o pensie fratelui dezmoștenit. De altfel, era un tip monden și ducea o viață de mare senior.

Frank era deci silit la o existență modestă, în comparație cu modul de viață princiar afișat odinioară de strămoșii săi. Trăia din anemicele lui rezerve și-o parte din averea mamei sale, care trăia în Scoția împreună cu ultima din fiicele ei, în vârstă de doisprezece ani. Văduva contesă Fife îl iubea pe Frank cu pasiune. Era copilul ei preferat atât pentru calitățile lui, cât și pentru faptul că, prin caracter, vârsta și fizionomie, îi amintea de fiica cea mai mare, răposată cu câțiva ani înainte. Această soră, Miss Harriett Perceval, și Frank erau gemeni.

Frank locuia la Londra, în Dudley House, proprietatea mamei sale, situată în Castle Street, lângă Cavendish Square. Avea un singur servitor, în afară de menajeră, și nu posedă nici trăsură, nici cai.

Când Stephen Mac-Nab păși pragul lui Dudley House, primele ore ale dimineții trecuseră de mult. Fu întâmpinat de bătrânul servitor al lui Frank.

— Bună, bătrâne Jack — spuse tânărul medic — stăpânul tău nu s-a sculat încă?

Jack era un servitor demn, discret, cinstit, credincios și devotat. Sărăcia lui, destul de relativă, ar fi însemnat pentru mulți alții bunăstare. De asemenea, Jack avea o ținută respectabilă: livrea sa, foarte îngrijită, nu părea deloc uzată, iar chipul său afișa un aer de prosperitate

care alungă orice idee de strâmtorare. Își iubea pățimaș stăpânul și nu-i găsea alt defect decât că nu se numea cel puțin Sir Francis Perceval, el care era fiu de conte și a cărei mamă, Miss Dudley, cobora din dinastia Stuart. Jack și-ar fi dat simbria pe trei ani, să-l determine pe stăpânul-său să-și ia un titlu care să-l scutească pe el, Jack, a i se adresa mereu cu: Înălțimea Sa. Îl știa pe Stephen de când era copil și cunoștea prietenia pe care-o nutrea față de Frank; din aceste pricini îi ierta oarecum tânărului medic faptul că nu era nobil.

— Înălțimea Sa se va bucura de prezența Înălțimii Voastre — spuse el, cu o cordialitate respectuoasă, continuând să-și vadă de treabă. Înălțimea Sa pomenea adesea despre Înălțimea Voastră în timpul călătoriei noastre... Înălțimea Sa a ieșit azi-dimineață foarte devreme; dacă Înălțimea Voastră dorește să-l aștepte, voi deschide biroul Înălțimii Sale...

După cum se vede, Jack avea oarecare dreptate să-i dorească stăpânului său un titlu. Asta l-ar fi scutit de nenumărate repetări. Persoana a treia cere, în mod. imperios, niște distincții; nu e posibilă egalitatea în fața persoanei a treia.

Stephen fu poftit în biroul lui Frank. Era o încăpere a cărei descriere n-ar prezenta nici un interes pentru cititor. Multe cărți, câteva obiecte de artă, două sau trei portrete de familie și un mare ecuson alcătuiau decorația camerei. Stephen se așeză lângă foc.

— Totul e neschimbat aici — spuse el, surâzând — iată autorii pe care-i îndrăgeam amândoi, iată portretul sârmanei domnișoare Harriett. Fruntea lui Jack era adumbrită de tristețe... Iată — continuă Stephen — statueta ducesei Berry... Frank a rămas același cavaler rătăcitor?

— Aș vrea să fie măcar cavaler — răspunse Jack.

— Stăpânul tău și-a luat deci armele cu el? continuă Stephen.

— Desigur, Înălțimea Sa și-a luat pistoalele de voiaj...

— Nu-i mai văd spadă...

— Înălțimea Voastră se înșală, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

— Nici valiza cu armele de luptă nu mai e la locul ei — continuă Stephen.

Jack pâli și începu să tremure.

— Adevărat — bâigui el — Înălțimea Voastră are dreptate... Dumnezeu să ne ocrotească!

— Ce vrei să spui? strigă Stephen, sculându-se în picioare.

— Înălțimea Sa a plecat cu noaptea în cap — răspunse Jack, cu voce sugrumată — atât de devreme, încât eram încă în pat... Nu l-am văzut... Și-a luat cu el spada... valiza cu armele de luptă...

— Un duel!... îl opri Stephen.

— Și Înălțimea Sa nu s-a întors încă! spuse bătrânul valet, căzând moleșit pe un fotoliu.

Stephen începu să străbată camera cu pași mari.

— Un duel! repeta el, agitat. Abia a venit ieri!... Un duel în dimineața asta!... Foarte ciudat!... Dar poate nu-i vorba decât de o ceartă fără importanță, care nu va avea urmări...

Jack clătină încet din capul său cărunt.

— Tot ce-i legat de onoarea numelui Perceval are importanță — spuse el — și stăpânul meu nu-i dintre aceia care-și iau armele, fără a se folosi de ele... în curând va fi douăsprezece!... Și-a plecat de la șapte!...

Își cuprinse fruntea în mâini.

— Doamne! Doamne! murmură el. Ai milă de bătrânul Jack, să nu vadă așa ceva!

— Dragul meu Jack — continuă Stephen, care încerca să se liniștească singur — ne alarmăm degeaba. Frank nu putea să aibă chiar de ieri vreo ceartă serioasă.

— Înălțimea Sa nu s-a întâlnit cu nimeni și n-a ieșit decât pentru a se duce la balul Lordului Trevor...

— Lordul Trevor! strigă Stephen, fulgerat de-o lumină. Apoi adăugă copleșit: Marchizul de Rio Santo!

Jack se uita la el, fără să înțeleagă.

— Marchizul — repetă slujitorul, cu dispreț — marchizul de Rio Santo! Toți străinii ăștia sunt cel puțin marchizi; se cred dezonorați când nu-s decât baroni. Înălțimea Sa nu-l cunoaște pe-acest marchiz, Înălțimea Voastră.

— Rio Santo! spuse iar Stephen. Probabil că s-au trezit față-n față... Doamne, de unde să iau informații? Unde să aflu adevărul?

— Unde trebuie să alerg? întrebă Jack. Fie-vă milă, Înălțimea Voastră, îndurați-vă de-un biet bătrân. Nu v-am înțeles vorbele, dar acum cred c-am ghicit... Oh, dacă știți unde se află stăpânul meu, spuneți-mi. Am s-alerg, chiar de-ar trebui să mor pe drum; am să-ncerc să-l ajut... Stăpânul meu! continuă el, împreunându-și mâinile și având lacrimi în ochi. Micul meu Francis, pe care l-am ținut în brațe, pe care l-am legănat, pe care-l iubesc!...

Stephen, a cărui neliniște creștea în fața deznădejdiei bătrânului Jack, se apropie de fereastră și ridică mașinal perdeaua. În clipa aceea, o trăsură dădea colțul în Regent Street.

— Vai! continuă Jack. Parcă-i urmărește o fatalitate... Aproape toți Percevalii au murit în duel, din tată-n fiu... Iar deviza care înconjoară scutul lor pare o veșnică și sângeroasa amenințare...

Stephen întoarse capul să citească deviza.

— *Mors ferro nostra mors!* șopti el (Moartea prin arme este moartea noastră.)

Sunt momente în care sufletul, bolnav, acceptă cele mai superstițioase presimțiri fără să le combată. Stephen întoarse cu groază ochii de la deviză. I se părea că vede sânge pe emailul strălucitor al marelui ecuson; vedea parcă picurând lacrimi din ochii nobililor lorzi austeri ale căror portrete ornamentau încăperea.

— *Mors ferro nostra mors!* repetă rar bătrânul Jack. Ultima oară când am auzit aceste cuvinte latinești, a fost din gura tatălui Înălțimii Sale, răposatul conte Fife.

Dumnezeu să-l odihnească în pace! Le rostea în timp cenoștea sicriul fiului său cel mai mare, mort într-o luptă stranie.

Stephen n-auzea nimic. Trăsura se opri în dreptul lui Dudley House. Doi oameni necunoscuți coborâră și, ajutați de vizitiu, ridicară un obiect inert întins pe una din banchetele trăsurii.

Stephen scoase un țipăt sfâșietor.

— Frank! Bietul meu Frank! strigă el, alergând afară.

Bătrânul Jack se repezi la fereastră și-aruncă o privire jos, în stradă.

— Înălțimea Sa! murmură el, prăbușindu-se pe spate: *Mors ferro nostra mors*.

Leșinase. Când își veni în fire, zăcea în același loc. Nimeni nu se gândise să-l ridice. Înconjură odaia cu o privire mohorâtă și buimacă. Încăperea era pustie. Amintirea celor întâmplare se învărtea confuz în memoria sa și nu voia să se fixeze. Își dădea vag seama că se întâmplase o nenorocire groaznică, dar nu era în stare sau, poate, nu voia să-și limpezească aceste bănuieli. În timp ce evită astfel orice explicație cu el însuși, privirea îi căzu asupra ecusonului înconjurat cu deviza latinească a Percevalilor. Simți o lovitură de cuțit în inimă.

— Înălțimea Sa! izbucni el într-un strigăt sfâșietor. Un duel... sânge!... Am văzut cadavrul lui Frank Perceval!...

— Gura! se auzi o voce necunoscută în dreptul ușii, care se întredeschise. Dacă ții la viața ta, nu suflă o vorbă!

Ușa se închise la loc. Jack se târî în genunchi până în pragul ușii.

— Nu se-aude nimic... — șopti el, lipindu-și urechea de ușă — nimic!... Ce se petrece, Dumnezeule?! Trăiește?... Sau?...

Jack nu avu tăria să-și termine gândul. Un zgomot slab se auzi din camera vecină. Era ca scârțitul a două bucăți de oțel frecate ușor una de alta. Jack se ridică nițel și-și apropie ochiul de gaura cheii. Văzu în mijlocul camerei

patul stăpânului său, care fusese mutat din loc, să aibă mai multă lumină. Pe pat, Frank Perceval se afla întins, nemișcat, cu ochii închiși, cu chipul livid ca al unui cadavru. Ici-colo, pe jos, împrăștiate, rufe pătate de sânge. Lingă fereastră, Stephen Mac-Nab, așezat pe un scaun, palid și cu capul aplecat, își acoperea fața cu amândouă mâinile. Lângă pat, în picioare, doi necunoscuți, fiecare într-o parte: unul, îmbrăcat în negru, cu fața ca de marmură, nepăsătoare și mohorâtă, ținea mâna lui Frank; celălalt își suflecăse mânecile. Mâinile lui pline de sânge țineau un instrument lung de oțel, al cărui capăt dispăruse sub cămașa înroșită a sărmanului Frank. Acest al doilea personaj nu era mai puțin indiferent decât primul. El deschisese ușa și ceruse să se păstreze liniște.

Jack încetă să mai respire. Toată viața îi era concentrată în facultatea de a vedea. Omul îmbrăcat în negru, care era fără îndoială medic, continua să ia pulsul lui Frank. Celălalt necunoscut, după toate aparențele, asistentul celui dintâi, introducea o sondă, palpa, pipăia și dădea din cap, nesigur. Rosti câteva cuvinte pe care Jack nu izbuti să le audă. Omul în negru răspunse printr-o ridicare din umeri, însoțită de-un surâs ciudat.

— Ce-o fi spus? se întrebă bietul Jack. Și ce-nseamnă zâmbetul ăla?... E-un semn că va fi salvat?...

În clipa aceea, asistentul scoase sonda plină de sânge și măsură rece adâncimea rănii. Jack nu mai putea suporta. Apăsă încet pe clanță. Ușa se întredeschise. Cei doi necunoscuți nu observară. Jack putea să audă, dar nu mai putea să vadă.

Capitolul XII - Fiola

Cel dintâi vorbi asistentul:

— O jumătate de linie în plus și artera bronhială ar fi

fost atinsă.

— O jumătate de linie! repetă omul în negru, pe același ton. Ești sigur, Rowley, că artera n-a fost atinsă?

— Absolut, domnule; e vorba de-o jumătate de linie.

O clipă de tăcere urmă acestor cuvinte. Jack, care nu mai auzea nimic, voia să vadă din nou și-și lipi iar ochiul de gaura cheii. Asistentul dăduse șefului său sonda plină de sânge. Mâna dreaptă îi era vârâtă sub reverul costumului. În cealaltă ținea un pachet cu vată.

"Vată! gândi sărmanul Jack, din al cărui piept apăsător răzbătu un lung suspin. Deci trag nădejde să-l salveze!"

Nu înțelesese nimic din discuția tehnică a celor doi, dar simțul lui drept și sănătos îi spunea că un remediu aplicat constituie deja cheazășia unei speranțe: doar cei vii sunt îngrijiți. Continuă să privească.

Înainte de a-și scoate mâna ascunsă sub reverele largi ale costumului, asistentul chirurgului aruncă o privire vicleană spre Stephen Mac-Nab, care continua să stea nemișcat, parcă în nesimțire. Cu un semn al capului, îi atrase medicului atenția asupra acestuia. Doctorul își duse mâna la ochi ca o vizieră pentru a-l examina cu atenție pe Stephen.

Bătrânul Jack rămase uimit de manevrele lor. De unde această bănuială? De ce atâtea precauțiuni?...

Doctorul lăsă mâna în jos și deschise gura să vorbească. Jack puse iar urechea în dreptul crăpăturii ușii.

— Tânărul nu vede nimic — spuse doctorul în șoaptă — fă ce ți-am poruncit.

O nouă tăcere.

Când Jack, din ce în ce mai intrigat, încercă din nou să privească prin gaura cheii, îl văzu pe asistent scoțând din sân o fiolă micuță căreia îi învărti iute dopul de cristal. O apropiă de vată, dar înainte s-o imbibe, aruncă iar o privire către Stephen. Era o privire atât de grăitoare, încât inima lui Jack începu să-i salte în piept. Stephen nu se clinti. Doctorul făcu un gest de poruncă imperioasă.

Rowley vărsă o picătură din conținutul fiolei pe vată. În clipa aceea, Stephen se mișcă. Rowley tremură și pâli. În loc să aplice vata pe rană, o aruncă jos și puse piciorul pe ea.

Teribila bănuială, care, de câteva secunde, lua proporții în creierul lui Jack, izbucni deodată devenind certitudine. Căută din ochi o armă și, zărind un pistol scoțian atârnat pe perete, îl înșfăcă, împinse ușa și năvăli în camera unde zăcea stăpânul său:

— Înălțimea Voastră! Domnule Stephen! strigă el. Nu vedeți ce se petrece aici?!

— Tăcere! ceru Rowley prin gesturi, arătând spre rănit.

— Tu să taci! răspunse Jack. Asasin blestemat!... Am stat acolo, — și arătă ușa — am văzut tot!

Rowley făcu instinctiv un pas spre ușă.

— Omul ăsta-i nebun? întrebă doctorul, adresându-se lui Stephen. Scoate-l afară, domnule, sau nu mai răspund de viața lui Mr. Frank Perceval.

Stephen se ridicase. Se uită rând pe rând la Jack și la Rowley, care reușise să-și recapete sângele rece.

— Taci, Jack! spuse el în cele din urmă. Iar dumneata, doctore, pentru numele lui Dumnezeu, isprăvește odată cu pansamentul acela, care mă tem c-a și durat prea mult.

Jack se interpușe între stăpânul lui și doctor.

— Înălțimea Voastră — spuse el pe un ton respectuos dar ferm, adresându-se lui Stephen, — respect ordinele dumneavoastră, pentru că sunteți prietenul lui Perceval, dar acest om n-o să-l mai atingă pe stăpânul meu, jur pe blazonul casei noastre!

— Valetul ăsta-i nebun — repetă medicul, cu răceală. Întârziind îngrijirile noastre, îl ucide pe preanonabilul gentleman, la fel de sigur cum ar face-o înfigându-i în inimă pumnalul pe care-l ține în mână.

Jack tremura din cap până în picioare. O sudoare rece îi apărură pe frunte, dar nu se mișcă.

— Am văzut — vorbi el, cu o voce înăbușită și profundă

— să nu vă-ndoiți de spusele mele, Mr. Mac-Nab, căci jur pe amintirea tatălui meu mort și n-am mințit niciodată... S-a încercat un asasinat... aici... adineauri... în prezența dumneavoastră... un asasinat asupra unui om în agonie... Oh, am văzut, credeți-mă! Acești oameni au vrut să-l ucidă pe Perceval!

Stephen aținti asupra doctorului Moore o privire adâncă și scrutătoare.

— Acest servitor este cel mai cinstit om pe care-l cunosc, domnule, — spuse el — pe de altă parte, știu că doctorul Moore este unul dintre cei mai iluștri membri ai lui *Royal College* și mă înclin în fața vastelor sale cunoștințe... dar pacientul mi-e cel mai bun prieten... iertați-mi deci bizarele îndoieli și îngăduiți-mi să vă slujesc drept asistent la operația de pansare pe care-o veți continua: sunt licențiat al universității din Oxford, domnule.

Stephen își suflecă repede manșetele.

— Înălțimea Voastră — spuse Jack — luați seamă!...

Se apropie în grabă de tânăr și-i șopti câteva cuvinte la ureche. În timp ce ei discutau astfel în șoaptă, Rowley se aplecă încet și puse mâna pe vata care se afla sub piciorul său. Apoi aruncă o privire spre doctor. Acesta făcu un semn imperceptibil cu ochiul. Rowley înțelese și se dădu la o parte.

— Imposibil! spuse Stephen, răspunzând confidenței bătrânului valet.

— Spuneți că nu-i cu puțință, Înălțimea Voastră?... Ei bine! Chiar de-ar fi să-l scotocesc pe individ până la piele, tot am să găsesc fiola...

Se întoarse spre Rowley; Stephen făcu la fel. Abia atunci își dădură seama că fugise.

— Ei bine, Înălțimea Voastră — strigă Jack — acum mă credeți?

Stephen aruncă doctorului o privire pătrunzătoare și aspră. Doctorul Moore își încrucișase brațele pe piept și stătea nemișcat, urmărind întreaga scenă cu un aer

liniștit și disprețuitor. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt și solid. Avea o frunte lată și inteligentă. Ochii săi scrutători și adânci aveau o privire demnă și hotărâtă, dar uneori scânteiau vicleni și perfizi. În general, figura sa nu era dintre acelea care cuceresc inima și inspiră încredere. Doctorul Moore era unul dintre cei mai influenți și stimați membri ai lui *Royal College*. Reputația sa îl situa în afara oricărei bănuieli.

Ceea ce, aici, s-a povestit în multe rânduri, s-a petrecut în foarte puține minute; când Rowley, alungat, trecu din nou pragul lui Dudley House, nu se scursese decât a opta parte dintr-o oră de la plecarea lui. Deci, în total, o întârziere de zece minute în pansarea lui Frank Perceval.

— Domnule doctor — spuse Stephen a cărui stăpânire de sine reușea să-i înfrâneze indignarea — acest cinstit servitor nu-i nebun... A văzut bine, domnule... fuga mizerabilului este grăitoare.

— Încerci să mă acuzi, domnule?

— Vă rog, să nu pierdem vremea cu vorbe deșarte... Nu vreau decât să vă determin a porni imediat la pansarea lui Frank Perceval... Imediat, mă-nțelegeți!...

— Imediat?! repetă Mr. Moore. Asta sună a ordin, domnule.

— Așa și este — rosti Stephen ferm.

Sprâncenele doctorului se încruntară. Se dădu un pas înapoi. Mâinile i se afundară instinctiv în vastele buzunare ale costumului său negru. Întreaga lui înfățișare lua un aspect amenințător. Apoi, deodată, fruntea i se însenină în timp ce un zâmbet amar îi cobori pe buze.

— Domnule licențiat de la Oxford — spuse el, cu o veselie forțată — pregătiți feșele și vată... Sunt gata să-l pansez pe acest gentleman.

Operația începu numaidecât. Era un pansament ciudat. Mr. Moore, dominat neconținut de privirea expertă a tânărului confrate, făcu apel la toate resursele experienței sale chirurgicale care contribuisese atât de mult

la renumele său față de reputațiile rivale. Opera rapid, sigur, punând o oarecare ostentație în a nu omite niciunul din detaliile prescrise de clinică în asemenea împrejurări.

Executându-i dispozițiile cu o punctualitate minuțioasă, Stephen îi urmărea în același timp fiecare gest plin de solitudine, în vreme ce doctorul încerca să se răzbune, păstrându-și surâsul batjocoritor și amar. În spatele lui se afla Jack. Bătrânul valet continua să fie neliniștit. Ținea în mână pumnalul și privirea lui interoga neconținut chipul lui Stephen. Aștepta, gata să lovească fără milă, la cel mai mic semn al tânărului medic. Nu te puteai aștepta la nici un fel de îndurare din partea lui.

Doctorul era întors cu spatele, dar vedea perfect imaginea slujitorului reflectată într-o oglindă. Poate că această amenințare vie contribuia la precizia matematică a mișcărilor sale. Totuși, pe măsură ce operația avansa, inima bătrânului Jack se muia în chip evident. Își păstra aparența înfricoșătoare, dar, în fundul sufletului, redevenea el însuși. Când Frank Perceval deschise pentru întâia oară ochii, sprâncenele lui Jack se destinseră; lumina ochilor îi fu umbrită de-o lacrimă. Mâna lui strângea acum fără furie prăselele pumnalului. Nu mai vedea în Mr. Moore un asasin, ci salvatorul.

Îl iubea atât de mult pe stăpânul său!

Odată pansamentul terminat, o nuanță rumenă apăru pentru o clipă pe buzele livide ale rănitului. Jack începu să râdă printre lacrimi și pumnalul îi căzu din mână.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! șopti el în spatele doctorului Moore. Și Dumnezeu să mă ierte, dacă m-am înșelat adineauri, acuzându-vă.

Doctorul nu se osteni nici să se întoarcă, nici să-i răspundă.

— Gentlemanul este salvat — îi spuse el lui Stephen, încăpută pe mâini neexperimentate, rana ar fi putut deveni mortală, dar acum e în afară de orice pericol... Răspund pentru viața lui.

Stephen se înclină și scoase din portofel o bancnotă de cinci lire pe care i-o oferî doctorului. Mr. Moore respinse fără afectare onorariul.

— Nu mai este nevoie de mine aici — spuse el, luându-și bastonul și mănușile. Presupun, domnule, că nu vreți să mă mai rețineți?

— Sunteți liber, domnule — răspunse Stephen.

— Foarte bine! replică Mr. Moore, îndreptându-se spre ușă.

În clipa în care era pe punctul de-a trece pragul, se opri, își vârî din nou mâinile în buzunarele largi ale costumului său negru și se întoarse.

— Acum că m-ai proclamat *liber* — continuă el, apăsând pe acest cuvânt — țin să te informez, tinere maestre, c-am fost tot timpul liber... În profesiunea noastră, ai să afli asta mai târziu, ești adesea expus unor capcane periculoase. Prudența cea mai elementară obligă să nu te lași niciodată luat prin surprindere.

Doctorul scoase din buzunare amândouă mâinile, având în fiecare câte un pistol.

— Acestea — continuă el — sunt argumente care nu se predau la Oxford, ci se învață la Londra, tinere maestre. Nu cunosc altele mai convingătoare... După cum vezi, aveam din plin cu ce să te silesc a nu-mi sta în cale și nu mă puteam teme cine știe ce de cuțitașul ruginit al bătrânului dumitale scoțian... Dar n-am vrut să ies de aici fără a opune unei bănuieli nesăbuite o dovadă concretă a loialității mele... L-am salvat pe acest gentleman fiindcă așa am vrut. Își puse pistoalele la locul lor. Și acum, adio, tinere maestre! Ți-ai făcut astăzi din mine un dușman de moarte... în viața mea n-am uitat nimic, n-am iertat nimic, niciodată... și-n-totdeauna m-am răzbunat.

Ușa se deschise, apoi se închise în urma doctorului Moore.

Stephen ascultase cu răceală prima parte a discursului medicului. La amenințarea cuprinsă în ultimele sale

cuvinte, nu răspunse decât printr-un salut calm și tăcut.

Jack nu dăduse nici o atenție acestui incident. Îngenunchease lângă patul stăpânului său și îi săruta mâinile reci plângând. Stephen se apropie și el de patul lui Frank Perceval.

— Ce să mai cred? murmură el. Să fi fost vorba de-o încercare de asasinat?... În ce scop?... Și mai cu seamă, când asasinul se numește Dr. Moore!... Jack, ești sigur că ai văzut ceva?...

— Cum vă văd, Înălțimea Voastră — răspunse Jack, ridicându-se — ticălosul avea într-o mână fiola, în cealaltă vată... La un semn al doctorului — care, la urma urmei, poate că-i un om cumsecade — blestematul de spițer a muiat vată. Atunci dumneavoastră v-ați mișcat; spițerul a ascuns fiola... dracu știe unde... și-a aruncat jos vata, peste care a pus piciorul... Stați! Trebuie să mai fie acolo...

Jack înconjură patul. Stephen îl urmă.

— Nu — reluă bătrânul valet — vata a pierit, dar se mai vede urma...

— Urma?... îl întrerupse Stephen. Unde-i?

Jack îi arătă o pată mare cât un șiling, produsă de apăsarea piciorului lui Rowley peste vata muiată.

Stephen îngenunchea iute, să examineze urma. Aplecându-se, zări sub pat o fiolă microscopică și puse mâna pe ea.

— Iat-o! Iată fiola! strigă bătrânul Jack.

Stephen o destupă și-o apropie de nări. Se dădu brusc îndărăt; fiola conținea otravă.

Capitolul XIII - Scularea de dimineață

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, se trezi, în ziua următoare balului de la Trevor-House, cu mult după-amiază. Trăsăturile-i delicate purtau amprenta oboselii din ajun; ochii nu voiau deloc să se deschidă, iar amintirile petrecerii se-nvălmășeau haotic în gândurile ei

amorțite. În cameră era frig, în ciuda unui foc bine întreținut care înroșea cu lumina lui puternică dormitorul. În loc să se scoale, Lady Ophelia se afundă tremurând sub plapumă, încercând să adoarmă din nou.

Dar vine o oră când somnul te obosește, când contactul cu așternutul te irită, o oră când trebuie să te ridici, să te miști, să trăiești. Această oră sunase de mult. În locul somnului chemat, își făcură apariția gânduri nedorite, amintiri, regrete, remușcări...

Își văzu, trecându-i prin fața ochilor, ca un tablou în mișcare, viața exuberantă de adolescență. Frumusețea ei, neprihănită ca și sufletul, eclipsa toate frumusețile rivale; fremătă de bucurie la gândul acelor dulci triumfuri ale cochetăriei copilăroase, care semănau flori în calea tinerei și frumoasei miss ce-și făcea intrarea în lume; zâmbi primelor ei iubiri, atât de gingașe, visătoare, timide și-atât de iute risipite! Se văzu apoi așezându-se pentru prima oară pe pernele mătăsoase ale trăsुरii conjugale. Era lady, era contesă. Faimoasa deviză: *Honni soit qui mal y pense* îi înconjura blazonul; avea egale, dar niciodată superioare în rang. Apoi își aminti primele luni de văduvie, acea văduvie care adaugă o perlă la coroana oricărei femei tinere. Cât era de invidiată, adulată, detestată!... Cât era de fericită! Mai departe, se văzu slabă, înfiorată, învinsă și de o mie de ori mai fericită decât înainte. Iubea. Iubea, pentru prima oară, la douăzeci și cinci de ani, vârsta la care dragostea unește energia cu blândețea, vârsta când mai suspini, dar suspinele ard, vârsta înfocată și puternică la care sufletul și trupul rivalizează prin plenitudinea vigoarei lor... Se văzu pasionată, geloasă, subjugată, și un vag sentiment de fericire trecută făcu inima să-i bată nebunește. Ce repede se prefirau ceasurile de voluptate discretă! Ce deplină era singurătatea împărtășită! Ce armonioasă și dulce era tăcerea sfâșiată doar de-o voce prietenă!

Vai! Acum orele se scurgeau triste și apăsătoare, singurătatea era pustie, iar liniștea de moarte.

Singurătatea și tăcerea îi apăsau sufletul ca o greutate de plumb. Fericirea se risipise. Totul era acum mohorât, posomorât, plicticos. Plictiseală, acest hidos coșmar, plutea în atmosferă...

Lady Ophelia dădu brusc la o parte plapumă, sări din pat și-și vârî picioarele în papucii de satin. Cuprinsă deodată de frig, îmbracă în grabă halatul de dimineață și se refugie într-un vast fotoliu care-și deschidea brațele primitoare în ungherul șemineului.

Altă amintire. Odinioară, în această clipă, se auzea o bătaie discretă la ușa exterioară a lui Barnwood-House. Camerista își făcea apariția și anunța "Milord așteaptă în salon". Milord era bărbatul iubit, bărbatul regretat acum cu amărăciune și deznădejde: marchizul de Rio Santo.

Ophelia întinse mâna spre sonerie. În clipa în care degetul atinse cordonul, se auzi o lovitură puternică la ușa de afară; Ophelia se încordă deodată. O lumină i se ivi în ochi; o rază de speranță îi însenina fruntea.

"Dacă-i el?!" gândi ea.

Dar această speranță se stinse repede. Ophelia își aminti deodată de evenimentele din ajun. Se întristă din nou.

"Trebuie să fie tânărul Mr. Frank Perceval — își spuse ea — vine la întâlnirea pe care i-am dat-o ca să-l informez... Doamne, nu vreau să dezvălui, această taină îngrozitoare!... Nu! Nu vreau!"

O cameristă întredeschise încet ușa.

— Milady s-a sculat?! spuse ea, cu uimire. Un gentleman solicită favoarea de a-și prezenta omagiile doamnei contese... Iată cartea lui de vizită.

— Nu-i Mr. Perceval! murmură Ophelia, aruncând o privire pe cartea de vizită pe care era scris numele lui Stephen Mac-Nab. Nu pot să-l primesc, Jane... Așteaptă!... Ridică storurile; văd ceva scris cu creionul.

Jane trase storurile și o lumină puternică inundă camera.

— Din partea lui Frank Perceval — citi Ophelia. Ce-

nseamnă asta?... Jane, poftește-l pe gentleman în salon și vino să-mi ajuți să mă-mbrac... grăbește-te.

— Ce înseamnă asta? repetă Lady Ophelia când camerista ieși. Din partea lui Frank Perceval! Cu siguranță, tânărul a comis o prostie din disperare. Jane se întoarse și Lady Ophelia îi porunci să-i încheie rochia și s-o pieptene. Dar nu-i lăsă timpul necesar pentru îndeplinirea celor de mai sus. Ajunge, ajunge! spuse ea. Lasă, Jane!

Păși grăbită spre ușa dormitorului.

Stephen aștepta în salon. Tânărul medic nu era obișnuit să stea de vorbă, în fiecare zi, între patru ochi, cu văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei, dar abia plecase de lângă patul în care zăcea cel mai bun prieten al său și emoția nu-i îngăduia acea suferință neînsemnată a amorului-propriu care se cheamă stinghereală. O salută destul de degajat pe contesă.

— Doamnă — spuse el — vă rog să scuzați venirea mea aici. N-am avut încă onoarea de a vă fi prezentat, dar îndeplinesc o datorie, aducându-vă un mesaj din partea lui Frank Perceval.

Contesa se înclină și-l invită să ia loc pe scaun.

— Mr. Frank Perceval n-a putut veni personal? întrebă ea.

— Nu, milady — răspunse Stephen cu tristețe — și numai o situație independentă de voința lui l-a împiedicat să vină.

— Dar ce i s-a întâmplat, domnule?

— Frank a fost rănit într-un duel, doamnă.

— Într-un duel?! repetă contesa.

— Grav rănit.

— Și de către cine, domnule?

— Nu mi-a spus numele adversarului.

— Și n-aveți nici o bănuială?...

— Ba da, milady, bănuielile mele sunt aproape o certitudine... dar am venit la dumneavoastră în numele lui Frank și trebuie să procedez ca el: să uit de acest duel

și să mă ocup de un lucru mai important...

— Mai important, domnule! murmură contesa, manifestând o oarecare indispoziție.

— Nu sunt nici două ore — continuă Stephen Mac-Nab — de când Frank a fost adus la Dudley-House, leșinat, trăgând să moară... O împrejurare teribilă, despre care nu vă pot vorbi, a întârzia primele ajutoare și puțin a lipsit că nefericitul meu prieten să-și dea duhul sub ochii mei, victimă a unui asasinat...

— Mă înspăimântați, domnule! spuse contesa. O crimă asupra unui rănit!...

— O tentativă de otrăvire, milady.

— Și... bănuți... e posibil să bănuți că adversarul lui Mr Perceval... ar fi oribil, domnule... e-amestecat în vreun fel în această mașinație lașă?

Stephen nu răspunse numaidecât; nu-și pusese încă această întrebare și o vagă bănuială îi trecu prin minte. Dar cum nimic nu justifica bănuiala, răspunse:

— Nu pot s-o cred, doamnă.

Lady Ophelia respiră ușurată.

— Oricum — continuă Stephen — primejdia a fost evitată. Când Frank și-a recăpătat graiul — e vreo jumătate de oră de-atunci — primul cuvânt pe care l-a rostit a fost numele unei persoane dragi...

— Miss Trevor?...

Stephen făcu semn afirmativ și continuă:

— Al doilea a fost numele dumneavoastră, doamnă.

Stinghereala contesei deveni și mai mare.

— Numele meu? spuse ea. Da... Cred că știu de ce... Ieri, la balul de la Trevor-House, îl rugasem pe Mr. Frank Perceval... Sunt realmente dezolată că rana îl împiedică...

— M-a trimis pe mine în locul lui, doamnă — spuse Stephen.

— Pe dumneavoastră, domnule?!... Cum ar putea să-și închipuie Mr. Perceval că... Ceea ce aveam să-i spun era absolut confidențial...

— Sunt cel mai bun prieten al lui.

— Nu mă îndoiesc, domnule, dar nu pot...

— Frank suferă mult, doamnă și-așteaptă! o întrerupse Stephen.

— Mă puneți într-o situație delicată, domnule!... O clipă, vă rog...

Contesa se opri deodată și ascultă cu atenție. Se auzea slab soneria de la poartă.

— El e — șopti ea — el e!

Indispoziția i se transformă într-o agitație febrilă.

— Domnule — continuă ea — această întrevvedere trebuie să ia sfârșit numaidecât. Refuz să v-accept drept intermediar între mine și Mr. Perceval... Nu mă judecați greșit, domnule, căci motivele mele sunt foarte grave și vă rog să nu vă simțiți jignit, deoarece aceste motive n-au nimic comun cu dumneavoastră personal...

Stephen se ridicase.

— Nădărduiam să-i pot aduce o consolare bietului Frank... — începu el.

— Spuneți-i — declară contesa — spuneți-i că va afla totul; spuneți-i...

— Milord!... îi întrerupse camerista, care întredeschise ușa salonului.

— Nu-i spuneți nimic, domnule, am să mă mai gândesc... Poftește-l pe milord în budoar, Jane... Rugați-l pe Mr. Perceval să mă ierte, domnule... transmiteți-i regretele mele pentru accident și... vă rog să mă iertați că-ntrerup atât de brusc această întrevvedere...

Stephen salută cu răceală și ieși. Contesa căzu epuizată în fotoliu.

— Nu! murmură ea. Oh, nu!... Nu pot să-i dezvălui secretul... ar însemna să-l pierd... Sfătuiește-mă, Doamne!

Coborând scara, Stephen se ciocni de un bărbat a cărui pălărie cu borul lăsat îi ascundea, în parte, fața. Necunoscutul îi aruncă o privire piezișă și tresări ușor.

Jane îl introduse aproape numaidecât în salon, anunțând:

— Milady, milord marchizul!

Rio Santo duse respectuos la buze mâna contesei și rămase în picioare în fața ei. Pe fața lui frumoasă era ceva ce semăna cu devotamentul, cu tandrețea, cu pasiunea chiar, dar acel ceva reprezenta o mască pe care un observator atent ar fi putut-o descoperi — în ciuda perfecțiunii ei. Contesa știa să observe, dar în prezența lui Rio Santo își pierdea această facultate. Îl privi o clipă în tăcere. Ochii ei triști începură să strălucească treptat, până ajunseră să exprime un fel de liniște sufletească.

Marchizul zâmbi blând și se sprijini pe spătarul fotoliului.

— Ai fost foarte frumoasă ieri, Ophelia, — murmură el la urechea contesei.

Aceasta se întoarse și fruntea ei atinse aproape gura lui Rio Santo. Lăsă capul în jos rușinată.

— Mă dușmănești — continuă el — și pe bună dreptate, doamnă, căci este un mare păcat să ți se pricinuiască durere, chiar fără voie... Totuși, îmi cunoști taina, știi absolut totul!... Nu-i o dovadă de dragoste faptul de a te destăinui cuiva fără rezerve?...

— De cincisprezece zile n-ai mai dat pe aici — spuse cu voce stinsă contesa, având lacrimi în ochi.

— Dar am venit, astăzi, Ophelia, am venit fără să țin seama de primejdie, fiindcă absența ta mă făcea să sufăr nespus... Crede-mă, regret că și tine, poate chiar mai mult decât tine, zilele acelea când eram fericiți și nu ne păsa de nimic... Mai mult decât tine, blestem fatalitatea care mă împinge mereu înainte. Nimeni nu se poate sustrage soartei sale. Trebuie să-mi ating țelul, sau să mor!

Rio Santo se dezvăluise. Chipul său nobil luase o expresie de mândrie hotărâtă, inflexibilă, fără margini. Lacy Ophelia îl contemplă câteva secunde și-și împreună mâinile pe piept.

— Oh, te iubesc! murmură ea. Dumnezeu n-are milă de mine!... Te iubesc mai mult ca niciodată!... Te voi iubi

întotdeauna!

— Îți mulțumesc, doamnă, îți mulțumesc! spuse Rio Santo, căzând în genunchi. De-ai ști câtă forță îmi strecoară în inimă un cuvânt de-al tău, câte gânduri îmi însuflețește... Ești geniul și nădejdea mea... Te iubesc! Și te voi iubi totdeauna!

Se așeză pe o pernă, la picioarele contesei, care-și trecu mâinile prin buclele strălucitoare ale părului său negru.

— Adevărat? murmură ea. Nu mă minți?... Doamnel! Dragostea pe care mi-o dăruiești, această dragoste, ascunsă și rușinoasă, care-i doar partea refuzată de rivala mea, eu țin la ea, țin la ea mai mult decât la viață... mai mult decât la onoare!... Ah, e vina mea că nu-s decât o biată femeie și n-am posibilitatea să-ți ofer puterea ce ți se cuvine... Greșesc sperând și crezând că tu, Rio Santo, vei coborî până la mine.

— Copil ce ești, copila mea! o întrerupse marchizul, acoperind cu sărutări mână albă a Opheliei.

Aceasta tăcu. Ochii umeziți i se uscară și începură să ardă. În privirea înfocată a lui Rio Santo sclipea acum dragostea, dragostea adevărată. Omul cu reacții spontane ceda emoției momentului. Venise să joace o comedie și, întocmai că actorii care-și iau în serios rolul învățat, simțea într-adevăr un sentiment puternic: iubea. Lady Ophelia savură această clipă de fericire și se agăță de ea, ca și cum s-ar fi temut să nu-și vadă iluzia pierind.

— Oh, nu... nu! spuse ea în cele din urmă, fără să-și dea seama că-și dezvăluise gândul. Nu-l voi trăda... Ce-mi pasă de oamenii aceia, ori de suferințele lor?!... Acum mă iubește... nu voi spune nimic... nimic!

Ochii închiși pe jumătate nu mai vedeau. Gândurile ei pluteau vag într-un vis. Dar Rio Santo prinse din zbor fiecare cuvânt. Își încruntase sprâncenele, lăsând să-i apară în mijlocul frunții înroșite linia lungă, albă, a unei cicatrice perpendiculare. Buzele îi tremurau, fără să scoată vreun sunet, și un freamăt de mânie îi agita întreaga făptură. Luă mâna contesei și-o strânse atât de

tare, încât biata femeie deschise ochii, scoțând un strigăt de durere. Văzând aerul amenințător și trăsăturile tulburate ale marchizului păli.

— Ce-i cu tine, don Jose? întreba ea.

— Doamnă — vorbi el cu voce aspră și stăpânită trebuie să-mi răspunzi, mă auzi!... Să-mi răspunzi limpede și fără ezitări... Pe cine voiai să trădezi și cine era bărbatul pe care l-am întâlnit adineauri în calea mea?

Capitolul XIV - Între patru ochi

Lady Ophelia, trezită brusc din visul ei, îl privea înspăimântată pe marchiz.

— Aștept, doamnă — spuse el cu răceală.

— Ce vrei de la mine, milord?

— Ai pomenit de trădare; ai avut acest gând, doamnă, poate un plan și-am zărit un bărbat ieșind de la tine. Acest om e prietenul lui Frank Perceval.

— E-adevărat... Venea din partea lui.

— Din partea lui! repetă Rio Santo cu amărăciune. Te-am văzut ieri stând de vorbă cu Perceval, doamnă; am surprins între voi priviri semnificative... Nu știi că nu-mi scapă nimic și că, atunci când ochii mei dorm sau nu văd, o sută de priviri veghează în locul lor?

— Știu că ești puternic, milord — răspunse contesa, ridicându-și capul cu o mândrie calmă — puternic în slujba răului, ca îngerul alungat din ceruri... Dar nu mi-e teamă de tine.

— Nu ți-e teamă de mine! repetă Rio Santo, a cărui voce izbucni înăbușit și se umplu de amenințări.

— Te iubesc, vai, te iubesc! spuse contesa, după o tăcere, cu o expresie neașteptată de dezamăgire.

Un surâs triumfător flutură pe buzele lui Rio Santo, care reluă cu un glas lipsit de mânie:

— Ophelia, trebuie să-mi ierți aceste ieșiri nesăbuite

prin care suferința mea tainică se descătușează... Sunt nefericit, o știi prea bine... în sufletul meu se înfruntă două pasiuni care mă ucid... dragostea mea pentru tine...

Contesa își ridică frumoșii ochi albaștri spre cer.

— Dragostea mea pentru tine — continuă hotărât Rio Santo — și ambiția mea nemărginită... Omul acesta, Frank Perceval, mi-a ieșit în cale; l-am ocolit. Pe onoarea mea, milady, mi-a fost milă de acest copilandru care, la urma urmei, nu era ieri decât un obstacol fără importanță... dar copilandrul acesta m-a insultat și trebuia să-l pedepsesc...

— Deci tu erai! exclamă contesa.

— Ai fost informată?... Ah, milady, dragostea ta prezintă uneori toate aspectele urii!... Da, eu am fost... dar chiar pedepsindu-l, mi-a fost milă de el... în loc să-l ucid fără milă, cum aveam dreptul și interesul să procedez, l-am scos doar din luptă.

— Iată un gest frumos, milord, și generos! spuse contesa cu căldură. Vai, mai ai în tine sentimente nobile și asta-i pierzania mea!...

— La ce mi-a servit clemența? continuă Rio Santo. I-ai dat întâlnire ieri... Spera să găsească aici armele cu care să mă distrugă... Să nu spui că nu-i așa, doamnă... Și primul lui gând, după ce ți-a recăpătat viața pe care mi-o datorează, a fost să trimită în grabă un emisar. Dar oare ce te frământa să mă distrugi, Ophelia? Vrei să te răzbuni... Sunt mai nefericit decât tine!

— Nu, milord, nu — răspunse contesa — nu vreau deloc să mă răzbun... Nimic nu mă determină să. te distrug... Întâmplarea... sau mai degrabă mânia ta nemiloasă... m-a făcut posesoarea unui secret teribil... Nu mă pot gândi la scena aceea îngrozitoare, fără să nu mă simt tulburată... și, uneori, într-adevăr, misterul acela pătat de sânge îmi apasă conștiința...

— N-ai fost niciodată geloasă, milady? întrebă Rio Santo, insinuant și tandru.

— Sunt, milord.

— Ei bine! Nu-nțelegi Un acces de gelozie?...

— Nici un cuvânt mai mult! îl întrerupse contesa. Vai, milord!

Rio Santo își plecă fruntea sub acest reproș. Încercase minciuna și minciuna îi stârnea rușine și dezgust, lui, omul căruia crima nu-i inspira, poate, repulsie. Între el și contesă existau nu numai nenumărate secrete de dragoste, ci și o mare taină de altă natură. Dacă ar fi fost dezvăluită, această taină l-ar fi împiedicat pe Rio Santo să-și atingă țelurile cele mai scumpe și i-ar fi pus viața în pericol. Or, dobândise certitudinea că Lady Ophelia — fie din răzbunare, gelozie sau alt motiv — avusese de gând să-l trădeze.

Încă din ajun, bănuielile lui în această privință se amplificaseră. Acesta era motivul vizitei sale. Acum, cunoscând primejdia, trebuia s-o înlăture. Avea o situație proastă și o poziție dificilă. O părăsise brusc pe contesă, păstrând, de ochii lumii, acele raporturi de curtoazie pe care un gentleman e nevoit să le ia în considerație. Insistențele sale față de Miss Trevor erau vădite și publice. Din cauza lui, contesa își compromisese reputația și-și pierduse liniștea și fericirea. Dan contesa îl iubea, ceea ce compensa toate acestea.

Marchizul, biziindu-se pe avantajul lui, aruncă în luptă toate resursele și câștigă partida, sau cel puțin își imagina c-o câștigase. Când crezi în tine ești puternic. Rio Santo credea. În timpul acestei discuții între patru ochi, trecu prin toate stările nuanțate care despart mânia de dragoste.

Contesa asculta vrăjită; se cufunda mulțumită în această fericire, pe care o crezuse pierdută; contesa trăia din nou, își regăsise tinerețea, speranța și iubirea. Oricine i ar fi cerut atunci să dezvăluie secretul lui Rio Santo ar fi fost refuzat categoric!

— În aceste momente — continuă el — ezit și sufăr mult... știu că renunțarea la proiectele mele ar însemna moartea, dar mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să mor

împreună cu tine, Ophelia, decât să trăiesc fără dragostea ta.

— Deci nu o iubești? întrebă contesa.

— Pe Mary?... Biata fată!... Cine ar putea să n-o iubească! spuse Rio Santo, prefăcându-se milos. Aș vrea s-o iubesc așa cum merită, dar între mine și ea se află imaginea ta...

— De-aș putea crede că mă iubești, don Jose!... murmură contesa, arborând o expresie ciudată.

— Fii convinsă, Ophelia! exclamă marchizul cuprins de o pasiune spontană și adevărată. Dacă țelul meu, țelul care mă domină și mă ucide, ar dispărea într-o bună zi...

— Ai fi iar ceea ce ai fost pentru mine, don Jose?

— Oare m-am schimbat, doamnă?... Ce trebuie să-ți spun pentru a te convinge?... Mă reîntorc la picioarele tale... Cine știe?... Poate vindecăt de patima ambiției care mă mistuie.

— Poate?!... repetă contesa, care începu să viseze. Și vei fi numai al meu?

— Numai al tău!...

Discuția continuă cu aceleași accente tandre și mângâietoare; orele treceau. Cine, în locul lui Rio Santo, n-ar fi crezut că dobândise o victorie totală? Totuși, încă din clipa aceea, contesa se gândea la altceva; un gând tainic, speranță sau teamă, părea s-o preocupe.

— Astă-seară, mă duc la Covent Garden — spuse ea, în sfârșit. Milord, vrei să mă-nsoțești?

— Te voi conduce, Ophelia! Dar am un loc în loja Lady-ei Campbell.

— Deși invitația pe care mi-o faci, milord, nu-i tocmai ce speram, o accept... Te rog să m-aștepți o clipă.

Sună. Jane își făcu apariția și primi porunca să pregătească toaleta stăpânei sale.

Rio Santo rămase singur în salon. Se trânti pe o sofa și căzu pe nesimțite într-una din acele obișnuite reverii dragi lui. Dar de data aceasta visarea nu-i rățăcea la întâmplare, ci era stimulată de un frumos tablou al Lady-

ei Ophelia, în picioare, care decora salonul. Acest portret, izbitor prin asemănare, o înfățișa pe contesă la vârsta de douăzeci de ani. Se schimbase foarte puțin de atunci și nu se putea spune că nu era la fel de frumoasă. Numai că acum, sub ochii ei, se desenasă un ușor semicerc albăstrui.

Între ea și Miss Trevor existau, desigur, unele asemănări vagi în ceea ce privește manierele și educația; aveau amândouă acea frumusețe britanică, suavă, inefabilă, dar, dincolo de diferența de vârstă, exista o mare deosebire între ele. Mary întruchipa slăbiciunea, Ophelia forța îmblânzită; Miss Trevor, blajina și sărmana copilă, se încovoia înainte de a fi luptat; Lady Derby, învinsă, își păstra mândria innăscută și știa să se ridice din nou la luptă.

De altfel, nici una, nici cealaltă n-aveau un caracter care să poată fi definit cu precizie sau zugrăvit dintr-o singură trăsătură. Erau capabile să se transforme sau să se lase purtate de avânturile capricioase care aduc calmul său furtună în atmosfera parfumată a saloanelor. Deși slabă, Mary putea fi uneori puternică, iar Ophelia dovedise și momente de slăbiciune.

Ne-a îndemnat la această comparație faptul că Rio Santo o făcea mental în timp ce contempla portretul Lady-ei Ophelia. Se afla încă sub vraja recentei întrevederi, dar nu într-atât, încât să nu gândească deloc la Miss Mary Trevor.

Cititorul s-ar amăgi singur dacă ar lua ad-litteram cuvintele rostite de marchiz în febra discuției între patru ochi. Rio Santo se înșelase el însuși când afirmase în fața Lady-ei Ophelia că numai ambiția îl apropia de Miss Trevor. O iubea pe Mary; o iubea poate mai mult decât o iubise pe Lady Ophelia. În privința a ceea ce numea ambiția lui, aceasta era — am mai spus-o — un sentiment viguros, de nebiruit, dar care merita poate alt nume. Rio Santo avea un țel uriaș; țintea sus de tot; brațul său era în stare să atingă culmile spre care năzuia, iar inima îi

era și mai robustă decât brațul. Ce se afla în adâncul sufletului său, nimeni nu știa. Mergea cu pas ferm și sigur pe cărări întunecate. Mijloacele pe care le folosea erau stranii, ca să nu spunem mai mult. În ceea ce privește întrebarea, dacă scopul poate să scuze mijloacele, rămâne ca cititorul să judece singur.

După cele arătate până acum, aproape nu mai e nevoie să adăugăm că marchizul mersese mult prea departe atunci când îi spusese contesei: *Îmi cunoști toate secretele*. Biata femeie surprinsese întâmplător una din verigile unui lung lanț de mistere, atâta tot. Acest secret izolat avea prin el însuși o semnificație teribilă, dar nu oferea nici o posibilitate pentru descoperirea întregului. Contesa nu-i cunoștea deloc proiectele. El justifica totul prin acest cuvânt "ambiiție", care nu scuza nimic, dar explică multe. Ophelia credea că înțelege, regreta și suferea.

În timp ce Rio Santo oscila între două imagini fermecătoare care-i solicitau deodată sau rând pe rând memoria, Lady Ophelia se pregătea, agitată, zorindu-și camerista.

— Îți mulțumesc, Jane! spuse, în sfârșit, cu acel aer care înseamnă textual: "Gata!"

— Milady nu-și aranjează coafura?

— Nu, Jane.

— Milady nu-și pune nici măcar câteva flori în minunatul ei păr?...

— Nu, Jane... Lasă-mă!... Stai, așteaptă... dă-mi, te rog, cele necesare pentru scris...

— Milady uită că milord...

Ophelia o opri printr-un gest de nerăbdare nervoasă și Jane se grăbi a-și dovedi supunerea.

— Du-te! spuse Ophelia, după ce camerista îi aduse cele cerute.

Jane ieși din cameră, aruncând stăpânei o privire de uimire prefăcută.

— Trebuie!... Trebuie!... murmură contesa, muindu-și

până în călimară. Doar mi-a spus că, dacă ar da greș...

Se opri, lăsând pana din mână.

— Doamne! continuă ea după o tăcere. Nu știu ce să fac... nu știu...

Își cuprinse capul în mâini și se gândi puțin, apoi luă din nou până și așternu în grabă câteva rânduri.

— Îi voi cere să-mi dea cuvântul — spuse ea — cuvântul lui de gentilom!... Frank e-un om loial... îl voi sili să făgăduiască... Ah, trebuie! Nu mai pot trăi așa, speranța asta mă scoate din minți...

Împături scrisoarea pe plicul căreia menționează: *Mr. Frank Perceval* etc. O lăsă pe măsuta de toaletă și se întoarse în salon.

— Te rog să duci numaidecât la poștă scrisoarea care se află pe măsuta mea de toaletă, Jane — spuse ea înainte de a pleca.

O clipă după aceea, eleganta trăsură a lui Rio Santo se îndrepta în goană spre *Covent Garden*. În momentul în care Rio Santo cobora în fața teatrului și-i oferea contesei mâna, un om îi atinse brațul, îi strecură un bilet și dispăru numaidecât în mulțime. În timp ce urca scările, Rio Santo desfăcu biletul și citi pe furiș:

"În stânga, nr. 5. Prințesa de Longueville".

— Un prilej unic! murmură el, aruncând o privire fugară contesei. Prințesa își va face intrarea în lume, așa cum se cuvine.

Capitolul XV - The Pipe and Pot

Teatrul *Covent Garden* se află situat în Bow Street și dă, la nord, în Harte Street. Este o clădire imensă, dar nu prea atrăgătoare.

În seara aceea, teatrul *Covent Garden* oferea o

reprezentatie germană. Actorii săi permanenți se odihneau, cedând locul unui ansamblu de artiști nemți care urma să cânte *Freischütz* de Carl Weber. O operă străină interpretată de străini.

Încă de la cinci și jumătate, se strânsese în jurul teatrului o mulțime de lume. Localurile vecine, aprinzându-și luminile, îngăduiau priveliștea interioarelor. pline de clienți, iar polițiștii începeau să-și arate căștile de piele și bastoanele plumbuite. La Londra, când se ivesc polițiștii, înseamnă că hoții sunt prin apropiere. Ai fi ispitit să crezi că aceștia din urmă îi urmăresc pe cei dintâi. Cel puțin un lucru e sigur: polițiștii nu-i urmăresc pe hoți. Chiar în fața teatrului, pe-o ulicioară, își avea cartierul general o adunătură de vagabonzi. Aceștia erau în zdrențe, iar aleea cufundată în beznă unde se adăposteau se potrivea de minune cu aspectul lor murdar, jalnic.

Unele fete ale căror toalete contrastau cu mizeria cartierului, rătăceau până în Before Lane, găsind și acolo cabarete, căci cabaretele nu lipsesc nicăieri în împrejurimile teatrului din Londra, dar, Doamne, ce taverne înfiorătoare! Unul din aceste localuri, situat la distanță egală între Bow Street și Drury Lane, avea un aspect ceva mai răsărit și părea să ducă dorul unor zile mai bune. Afară, o firmă ponosită atârna de o vergea de fier ruginit; înăuntru, teigheaua număra vreo duzină de pahare, din caro cel puțin șase erau sparte, și dacă salonul nu mai dispunea de draperii, poseda în schimb o tapițerie completă din pânză de păianjen. Cât despre *tap*, era un morman de moloz provenit de la prăbușirea unui tavan; nimeni nu intra niciodată în *tap*. Această tavernă, cea mai frumoasă de pe alee, se numea *The Pipe and Pot*.

{4}

În clipa aceea, adică cu aproximativ o jumătate de oră înainte de deschiderea teatrului, în local nu se aflau decât doi sau trei mușterii cu mutre triste care beau și fumau. Apoi, pe măsură ce se apropia ora spectacolului, alți

clienți veneau și consumau câte un pahar de gin la tejghea.

— Intrați, Mich, cumnate — se auzi de afară o voce pițigăiată și dogită — intrați voi întâi. Doar sunt bărbat, ce naiba, și știu ce-nseamnă politețea.

Peste câteva clipe, două perechi trecură pe lângă tejghea și intrară în salon. Erau două perechi foarte ciudate. Prima se alcătuia dintr-o fetiță de vreo treisprezece ani, care-și oferă brațul unui bărbat solid de vreo patruzeci. Fetița întruchipa prostituata minoră care constituie cea mai hidoasă rușine a Londrei. Era slabă, sfrijită și extrem de palidă. Un fard strident și grosolan aplicat încerca fără succes; să ascundă această paloare. Statura, oprită înainte de vreme din evoluția ei firească prin excese de tot soiul, avea, în mic, caracteristicile unei staturi de femeie formată. Figura, obosită, lăsa să se întrevadă o frumusețe pângărită în floarea vârstei, dar atât de hain pângărită și denaturată, încât nu mai rămăseseră decât urme abia vizibile. Ochii ei, cu pleoape înroșite, aruncau priviri îndrăznețe care n-au cunoscut niciodată pudoarea; gura i se deschidea spasmodic, lăsând să răzbată strigătele răgușite ale unei voci sparte și gâfâitoare. Se numea Loo-Ofticoasa.

Cavalerul ei, pe nume Mich, n-avea nimic deosebit ca aspect și comportament. Era pur și simplu un vagabond al Londrei, bine hrănit, cu părul roșcovan și fața rumenă. Remarcabil nu era el, ci contrastul dintre persoana lui și cea care-l însoțea. Într-adevăr, Loo, orice-ar fi făcut, atârna literalmente de brațul individului, de care mâna ei micuță se agăța din rășputeri.

A doua pereche era exact contrariul celei dinainte. Se compunea dintr-o femeie înaltă, cu aer aspru, insolent, posomorât, și dintr-un băiețandru. Femeia era îmbrăcată ca vânzătoarele la mare, adică avea o pălărie feminină, o redingotă masculină și niște cizme lungi. Toate diversele părți componente ale acestei ciudate uniforme încă nu erau în totală descompunere, dar nici mult nu mai aveau.

Se numea Madge, trecuse de patruzeci de ani și pufăia ca o șerpoaică dintr-o lulea scurtă. Cavalerul ei nu era altul decât micuțul Snail, fratele sărmanei Loo-Oficioasa.

Deși acest cuartet nu era din cale afară de strălucitor. Intrarea lui stârni o adevărată panică în rândurile personalului de la *Luleaua și Oala*. Patroana tavernei, Peg Witch, o bătrână oribilă cum nu poți găsi decât în mocirla Londrei, o strigă pe ajutoarea ei Assy și alergă în grabă spre separeul pe care noii soliți îl aleseseră.

— Bună, cotoroață Peg — spuse Snail, cu un aer de gentleman — bună, Assy-Roșcovano! Salutați-o pe nevastă-mea Madge și pe sor-mea Loo, ce dracu! Salutați-l pe cumnatu-meu Mich... Aduceți gin și bere!... Și tot ce se mai găsește pe-aici, în spelunca voastră împuțită, afurisitelor!... Băiatu' plătește!

— Bine, micuțele Mr. Snail — răspunse Peg, făcând temeneli în dreapta și-n stânga.

— Nu sunt micuț, cotoroață! țipă Snail, mânios, lovind cu pumnul lui anemic în masa șchioapă. Sunt mai înalt decât sor-mea Loo, care-i nevasta lui Mich... Și Mich are cinci picioare și șase degete înălțime. Adu gin, lele de călău!

Peg Witch se ploconi din nou, zâmbi și plecă s-aducă de băut. De obicei, reginele tavernelor nu fac asemenea concesii și rămân ca niște stane de piatră în spatele tejghelei; dar eticheta era un lucru necunoscut la *Luleaua și Oala* și Peg Witch nu semăna cu Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei*, să facă fasoane.

— Ți-e sete, Loo? întrebă Snail.

— Mie mi-e totdeauna sete — răspunse Loo — dă-mi niște tutun, Mich... Să fiu a naibii dacă mai am un pic în tabacheră!...

— Vezi tu, Mich — continuă Snail — vreau să mă ocup de viitorul tău, fiindcă te-ai încurcat cu soră-mea, pentru care sunt ca un tată fiindcă al nostru-i un afurisit om de treabă.

— Lasă-l în pace pe tata, Snail! interveni Loo, pe-a

cărei frunte se ivi o cută. E un om cumsecade... Dă-mi niște tutun, Mich!

— Bine, Loo, bine!... Tata e-așa cum e... însă pe Mich, nu mă las până nu-i fac rost de ceva... Madge, frumoaso, uite c-a venit ginul: bea un pahar în sănătatea lui bărbatu-tău!

Madge își scoase pipa din gură:

— Bărbătelul meu?... repetă ea, uimită.

— Ce glas dulce are pitulicea asta de Madge! exclamă Snail, mângâind bărbia lunganei. A-i zice că-i fagotul gârziilor călare... Eu ți-s bărbatul tău, drăguțo! Ei, drăcie! Nu-i așa?

— Așa-i! spuse Madge, vârându-și iar pipa în gură.

— Și cam ce fel de slujbă vrei să-mi dai, micuțule Snail? întrebă Mich.

— Dacă-mi mai spui micuțule Snail, îți frâng șalele, cumnățele... Ne-am înțeles?... Vreau să-ți fac rost de-o slujbă... Știi să latri, Mich?

— Să latru?

— Da... eu mă pricep să miaun... Ascultă!

Snail se strecură numaidecât sub masă, de unde se auzi un miorlăit ascuțit, prelung. Huiduma de Madge sări în sus ca arsă, într-atât de desăvârșită era imitația; Mich se uită sub masă, ceea ce-i oferă lui Loo prilejul de a goli dintr-o singură sorbitură paharul iubitului ei. Mai mult decât atât, Peg Witch și Assy-Roșcovana se repeziră înarmate cu cozi de mătură să alunge pretinsul motan care mieuna atât de jalnic.

Triumful lui Snail era absolut.

— Mai adu gin, cotoroanță Peg — comandă el — păstrează-ți măturile pentru noaptea vrăjitoarelor... Surioara mea Loo moare de sete, iar frumușica de Madge are gâtulejul uscat ca... în sfârșit, n-are importanță... Să vină ginul!

— Dă-mi puțin tutun, Mich! spuse Loo, simțindu-și capul greu ca plumbul din pricina băuturii.

— Ai văzut cum știu să miaun, cumnate?! strigă Snail.

Dar tu știi să latri?

— Asta nu-i o meserie — răspunse vlăjganul, dând din umeri.

— Zău! Nu mai spune! Nu-i o meserie!... Dar cât câștigi tu, Mich, cu descărcatul sacilor în port?

— Trei șilingi, ce dracu, doar se știe!

— Trei șilingi... bine! Și cât scoți cu meseria de pungaș?

— Vorbește mai încet, așchimodie mică...

— Nu-s mic, lua-te-ar dracu să te ia de pungaș!... Cât câștigi?...

— Depinde... nu cine știe ce.

— Dă-mi să beau, Mich! Spuse Loo. Și nițel tutun.

— Nu cine știe ce — repetă Snail, vârându-și mâna în buzunărașul de la vestă și scoțând guineele încasate de la Edward and Co. Ei bine! Cască ochii la ce câștig eu, cumnate, bașca ce mai pică!

— Cu mieunatul?... întrebă Mich, ai cărui ochi holbați exprimau stupefacția.

— Cu mieunatul, cumnate, mieunând ca un motan în martie... Uite, Madge, frumușico, îți dau o guinee... Ia-o!

Madge luă două, fără să mulțumească.

— Și mie? întrebă Loo.

— Ție-ți dau de băut...Ei, ce părere ai, Mich!

— Aș da mult să pot lătra, Snail.

— Trebuie să-nveți... Vezi tu, Mich, în loc s-o cotonogeshi pe biata Loo când nu-ți aduce seara o coroană, ai să poți și tu să dai un pahar cu grog fierbinte, pentru pieptul care-o ucide, sărmănică de ea!

În aceste cuvinte ale micuțului Snail răsuna o nuanță de sensibilitate adevărată. Continuă să se laude:

— Când ai să știi să latri, cumnate, datorită protecției mele, o să capeți locul lui Saunie-scoțianul. Îl știi pe Saunie, primul gagic al lui Loo, care s-a prăpădit azi... într-un accident?

— A murit? repetă Loo, cu glas răgușit. Nu mai e gin!

— Mai adu gin, cotoroanță Peg! Sor-mi Loo i-e sete și

trebuie să-și înmoaie pieptul... Deci ne-am înțeles, Mich?

— S-a făcut!... Iau locul lui Saunie.

Se aduse gin. Cei patru băură, fumară și iar băură timp de-aproape un sfert de ceas. După acest răstimp se stârni agitație în stradă.

— Uvertura! anunță Snail, ridicându-se. Vii, Mich?

— Haide, Loo! strigă Mich. Scoală-te, leneșo, scoală-te, să mergem la treabă!

Loo își deschise ochii fără viață, apoi îi închise la loc și-și lăsă capul de masă.

— Mă arde, aici, înăuntru! îngână ea, arătându-și pieptul și gâfâind.

— Sărmanică Loo! spuse Snail, compătimitor. Ți plătesc seara ei cu doi șilingi, Mich... Las-o aici!... Cotoroață Peg, dă-le lui Madge și Loo cât gin ți-or cere... și Scaraoțchi să te aibă-n pază, cotoroață Peg!

Snail ieși grăbit împreună cu Mich și-o luă în pas alergător pe Before Lane. Cei doi *cumnaiți* se treziră curând în fața sălii *Covent Garden*, ale cărei porți se deschideau chiar în clipa aceea.

Capitolul XVI - Inventariere de buzunare

Când Snail și Mich, *cumnatul* său, ajunseră în fața teatrului, priveliștea se schimbase cu desăvârșire. Întreaga lume a tavernelor, diverselor grupuri risipite până atunci în Long Acre, Harte Street, Russel și Before Lane se îndreptase în același timp spre fațada teatrului. Era o aglomerație artificială, o mulțime din care abia jumătate dacă reprezenta numărul spectatorilor adevărați. Cealaltă jumătate era alcătuită din hoți și agenți de poliție, primii *lucrând*, ceilalți privind cu acel calm imperturbabil care se potrivește atât de bine polițiștilor Londrei.

Era o zăpăceală, o dezordine ciudată, cum n-ai crede c-

ar putea să existe într-un oraș civilizat. Pungașii își vedeau de treabă, cu o abilitate meritorie, dar mai ales c-un aplomb de domeniul miraculosului. Eșarfele treceau, ca prin minune, dintr-un buzunar într-altul. Bani cădeau din buzunare tăiate în mâini întinse anume în acest scop; ceasornicele dispăreau laolaltă cu lanțul de siguranță și brelocul, până și cu cheile lor.

În clipa când se deschid porțile, năvălește mulțimea, *publicul* despre care, de altfel, se spune că-i format din oameni de nimic. Sub peristil, nu vezi decât negustori cinstiți cu jumătățile lor. În mijlocul mulțimii se strecoară un individ. Ai spune că-i un șarpe care se târăște pe un gard viu. Mâinile necunoscutului operează cu o rapiditate uluitoare. Unde dispar, Doamne, toate obiectele pe care și le însușește? Nu refuză nimic: eșarfe, batiste de bumbac, ceasuri, pulpane de frac pe care le taie fără ca proprietarii lor să-și dea seama; totul e bun pentru el. Găsește loc pentru tot: mâinile i se umplu neconținut și sunt mereu goale. Atenție! Apare un polițist în toane rele care-l prinde asupra faptului — *flagrante delicto*. Omul nostru se întoarce și-i adresează un surâs mios.

— Încântat să vă-ntâlnesc, Mr. Handcuffs — îi spune el, amabil. Nădăjduiesc că Mr. Handcuffs se simte bine, ceea ce îi și doresc... Sunt opt zile de când vă caut pentru a vă înmâna un mic dar.

Polițistul zâmbește la rândul său, întinde mâna și primește o monedă pe care o vira în buzunar cu îndemânarea ce te face să-l simți de la o poștă pe fostul pungăș.

— Bună seara! continuă omul nostru. Vă rog să transmiteți respectele mele sincere doamnei...

Apoi își vede netulburat de treaba întreruptă. Abilul necunoscut nu-i nimeni altul decât prietenul nostru Bob-Lantern. Posedă cinci buzunare la haină, patru la pantaloni, trei la vestă și nu se mai știe câte la cămașă! Viața e-al naibii de scumpă și Bob n-are reprezentatii cu ansambluri germane în fiecare seară.

Ici-colo își fac apariția și câțiva dintre răsculații de la Edward and Co.; însă cei mai mulți dintre ei, gătiți în toale de sărbătoare și având la braț însoțitoare trupeșe, dar groaznic de afanisite, beau în tavernele din apropiere guineele lui Mr. Smith.

Nicăieri nu veți vedea umerii largi și talia înaltă a frumoasei Temperance. Temperance, model desăvârșit de fidelitate conjugală, comparabilă Penelopei și Creusei, superioară Lucreției, nu se-mbulzește cu mulțimea, ci bea de una singură o cantitate incredibilă de gin, în atmosfera înfierbântată a pivniței din Saint Giles. Virtuoașa nevastă bea, asta-i singura și nevinovată ei pasiune. Nici cu prețul unui tron regal nu i-ați putea obține favorurile... Dar, cu ajutorul unei sticle de *old-tom*, cu siguranță veți reuși să puneți în pericol căsnicia lui Bob Lantern.

Să trecem de la pungași la *public*.

Iată, în mijlocul mulțimii, un cap subțire și lung care le depășește pe toate celelalte cu cel puțin patru degete; e grav, susținut de-un guler de blană și înghesuit între doi umeri înveșmântați într-un frac albastru; Capul aparține bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane. Căpitanul și-a luat liber astă-seară. A băut un pahar zdravăn de *cold-without*, preparat pe cinste de mâinile fetei care a înlocuit-o pe Susannah la *Armele Coroanei*. Poartă cel mai frumos frac albastru cu nasturi negri și cei mai galbeni pantaloni; și se află într-o companie grozavă. O are la braț pe însăși Mrs. Dorothy Burnett.

Între timp, lumea pătrunde în teatrul *Covent Garden*, dar încet, iar hoții au tot timpul să recolteze în voie.

— Răbdare, scumpa mea Mrs. Burnett! Răbdare, Dorothy! spune bravul căpitan. Încă un sfertuleț de oră și-o să ne lăfăim în cele două locuri de la galerie pe care le-am cumpărat. Să fiu al dracului, Dorothy, dacă n-am dat pe fiecare din ele șase șilingi.

— Ohh! Paddy! Oh, Mr. O'Chrane! șoptește Mrs. Burnett. Simt că mă-năbuș... aș da șase penny pentru oleacă de aer!

Căpitanul, a cărui scăfârlie primește în plin adierea serii, dar care nu ajunge până la nefericita sa însoțitoare cufundată în gloată, răsuflă prelung și satisfăcut.

— De unde dracu ai mai scos-o și p-asta că nu-i aer aici, Dorothy? întrebă el. Ah, ticălos afurisit, pun eu mâna pe tine!

Ultimele cuvinte sunt adresate unui personaj a cărui mână fusese prinsă de căpitan chiar în buzunarul său. O ține ferm, dar nu se poate întoarce din pricina înghesuiei.

— Domnilor — se adresează căpitanul Paddy vecinilor din spate — purtați-vă ca niște adevărați englezi, ce Dumnezeu!... Puneți mâna pe ticălosul ăsta afurisit, care nici nu-și cunoaște ca lumea meseria, dracu să mă ia!

Nimeni nu răspunde la acest apel — și pe bună dreptate. La Londra, maxima: *Fiecare pentru el* se aplică cu o rigoare de neclintit.

— Dorothy! țipă O'Chrane, a cărui strânsoare începe să slăbească. Mișcă-ți brațul, trăsni-te-ar Dumnezeu, și ajută-mă să-l rețin pe banditul ăsta!

Mrs. Burnett dă să se-ntoarcă, dar nu izbutește decât să șuiere ca o mașină cu aburi.

Între timp, pungașul, slăbind printr-o presiune continuă strânsoarea lui Paddy, izbutește în cele din urmă să se elibereze și să spele putina. Căpitanul își scotocește agitat buzunarul.

— Caraghiosul ăsta nu se dezminte! mormăie el. Numai ticălosul de Bob poate să dovedească asemenea sânge rece... tocmai când aveam de gând să vorbesc cu el... Iubirea mea, mi s-a furat eșarfa.

— Mr. O'Chrane — îi răspunde patroana tavernei — mă sufoc!

— Ce dracu ai... adică, iubițico, te plâng sincer... Eșarfa mă costase o jumătate de coroană în Field Lane, dragostea mea!

— Știi ce, Mr. O'Chrane, părerea mea-i că te-a pedepsit Dumnezeu... Toate eșarfele care se vând în Field Lane îs

de furat... Mă sufoc, domnule!... Dacă ți-ai cumpăra batistele de la magazine cinstite, bunăoară de la verișoara mea Mrs. Crubb sau de la...

— De la dracu, coană Dorothy!

— Mă sufoc, domnule!

Căpitanul Paddy O'Chrane și partenera lui puneau în momentul acela piciorului pe ultima treaptă a scării de la intrare. Supliciul roșcovanei patroane se apropia de sfârșit. În curând avea să respire în voie aerul îmbăcsit și cald care, într-o sală de spectacol plină, se înalță de la parter și asfixiază galeria. Această perspectivă o alina de pe acum, așa cum vederea țarmului suprimă, după câte se spune, răul de mare.

Ajuns la capătul scării, căpitanul Paddy se îndreptă din șale și aruncă o privire circulară asupra mulțimii. Fără îndoială, nu văzuse ceea ce căuta, căci bodogăni, își ridică gulerul de la blană și se înalță în vârful picioarelor. Privirea lui rătăci multă vreme prin învălmășeală, fără să obțină însă mai mult succes decât prima oară.

— Să te crucești, nu alta, pe cuvântul meu! mormăi el, lăsându-se greoi pe călcâie. Trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu-i ceva nemaipomenit!... Nici unul din ticăloșii ăia dedulciți la rele nu se află în gloată... Și cui dracu să m-adresez dacă nu băiețașilor ălor scumpi!

— Simt puțin aer, Mr. O'Chrane.

— Bine, Dorothy, foarte bine... Iar eu simt din nou o mână în buzunarul meu; dar, să mă ia dracu, dacă-mi scapă și ăsta.

Într-adevăr, căpitanul înhățase mâna unui al doilea pungaș și o strângea s-o frângă. Un miorlăit în care durerea se amesteca cu ironia se auzi în spatele lui și, aproape în același timp, doi dinți ascuțiți și tăioși ca dinții de știucă se-nfiripseră în carnea degetelor sale.

— Snail, cotoi înpuțit! strigă Paddy, făcând eforturi să se întoarcă. Ți rup gâtul dacă nu-mi dai drumul la mână.

— Ptiu, căpitane, ptiu! replică Snail după ce-l mai mușcă o dată. Nu ți-e rușine să vii la spectacol fără

eșarfă!... Fă-te-ncoa să-ți vrăjesc ceva la ascultătoare.

— Zău dacă năpârca asta afurisită nu mi-a mușcat mâna pân' la sânge! bombăni Paddy, care totuși își plecă urechea. Ce vrei să-mi spui, Snail?

— Trebuie să-ți spun, căpitane... Ia te uită! Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei!*... N-ai gust rău, Mr. O'Chrane! Trebuie să-ți spun... Doamne, ce s-a-nroșit Mrs. Burnett!

— Mă-năbuș! spuse biata patroană, pe care un nou val de mulțime o readuse în starea inițială.

— Se-năbușă, căpitane — repetă Snail — persoanele care se-năbușă au nevoie de câțiva pumni în spate... Țasta-i lucru știut!

Snail o lovi zdravăn între umeri pe voluminoasa hangită.

— Oh, Mr. O'Chrane! Oh!... horcăi ea, sufocată din pricina lipsei de aer și-a furiei.

Mulțimea din jur chicoti.

— Ai văzut! spuse Snail. Respectabila cucoană se simte mai bine și-mi datorează cel puțin un pahar de gin... în ce te privește, căpitane — adăugă el în șoaptă — trebuie să-ți spun c-o să fie *fun*^[5] în seara asta, cu siguranță!

— De unde știi, meștere *scamp* (nemernic)?

— Știu, ce-ți pasă... Și mai știi o mulțime de lucruri, căpitane... Cât despre *lark*^[6]-ul de astă-seară, o să fie mare tevatură!... Toți prietenașii noștri se țin de gagici și de băutură în *flash houses*^[7] din Drury Lane și Bow Street. Turnbull rage ca o vită în *spirit shop*^[8], lângă *station house*^[9]. Bea ca un porc în sănătatea răposatului Saunie... S-a făcut o convocare în stil mare, căpitane, și pun rămășag, Madge contra Mrs. Burnett, c-o să dănțuim tontoroiul la balul *larkers*-ilor din seara asta.

Paddy și femeia visurilor sale ajunseseră aproape de intrarea teatrului.

— Bine, băleguță, bine, scump și drag copilaș — spuse căpitanul printre dinți. S-ar putea să ai dreptate și-al dracului să fiu dacă doamnei Burnett nu i-ar sta mai bine

la tejgheaua ei decât aici... În sfârșit, n-are importanță! Dacă-i bal, bal să fie!

— Pe curând, căpitane! continuă Snail. Să știi că nu-ți port pică pentru eșarfa pe care-ai uitat-o acasă... respectele mele doamnei Burnett!

— Și unde te duci acum? întrebă Paddy.

— La *The Pipe and Pot*, căpitane; dacă ai nevoie de mine, vino. Ai să-i mai găsește acolo pe Madge, nevastă-mea, pe sor-mea Loo, pe Mich și pe-alții.

— Bine, Snail, lua-te-ar dracu, fiule!... Hai Dorothy, iubițico, să intrăm, te rog.

Dorothy nici nu voia altceva. Părăsi o clipă brațul căpitanului și trecu pragul. Paddy tocmai se pregătea s-o urmeze, dar era scris ca seara asta să fie presărată cu tot felul de incidente bizare. În clipa când voia să treacă pragul, două mâini îl înhățară zdravăn de umeri și-o voce necunoscută îi suflă la ureche:

— Nu te-ntoarce! Îți interzic să mă vezi, *gentleman of the night!*

Paddy rămase nemișcat. Mulțimea care continua să intre îl despărți de Mrs. Burnett și-l făcu s-o piardă din vedere.

— O cunoști pe Lady B..., amanta ducelui de York?

— Da, milord.

— Dacă apare la primul act în loja Excelenței Sale, vei coborî în foaier, imediat după lăsarea cortinei. Acolo cineva se va apropia de dumneata și va rosti parola. Vei executa tot ce-ți va spune.

— În regulă, milord!

— Dacă nu vine după primul act, îl vei aștepta după al doilea; dacă nici atunci nu se-nfățișează, vei continua totuși s-aștepți...

— S-a făcut, milord!... Și care va fi misiunea mea?

Mâinile nu se mai sprijineau pe umerii largi ai lui Paddy.

— Nici un răspuns! bodogăni el. Să fiu afurisit dacă n-aș da un șiling sau doi, să văd moaca nemernicului

ăstuia misterios pe care sunt silit să-l respect, cum îmi dictează datoria!... Mereu secrete! Nu-s curios din fire, dar dacă n-aș ști că milorzii nopții sunt mai puternici decât trebuie ca să mă spânzure, aș găsi eu un mijloc să mă dumiresc în toată tărășenia asta.

— Paddy! Mr. O'Chrane! strigă o voce jalnică sub peristilul interior al teatrului.

— Bine, Dorothy, iubirea mea, fântâna nesecată de gin! răspunse căpitanul. Bată-mă Dumnezeu! Dar vezi-ți odată de treabă!

Bravul Paddy intră în sală, neîndrăznind să-și întoarcă privirea pentru a-l zări pe posesorul vocii misterioase care-i vorbise la ureche.

Capitolul XVII - Șirul de trăsur

Mulțimea intrase în sală. O ploaie fină și nespus de rece începuse să cearnă. În fața teatrului nu mai erau decât câțiva polițiști. Pungașii se reîntorseseră în cabarete, unde negociau acum obiectele furate, fie între ei, fie cu samsari atrași în mod firesc de acest bâlci respingător.

Bob Lantern vându eșarfa căpitanului cu doi șilingi, iar Snail obținu trei coroane pe agrafa doamnei Burnett pe care i-o subtilizase cu abilitate în timpul conversației cu Paddy.

La aproape toate teatrele englezești există trei momente de intrare foarte distincte. Primul, cel al *publicului*, are loc odată cu deschiderea birourilor; cel de-al doilea se produce cu o jumătate de oră mai târziu; *gentle people* vine cu trăsura: așa că se formează un șir de trăsur, întocmai cum adineauri se formase un șir de pietoni.

Aici, rapacitatea hoților de buzunare e pusă la grea, încercare, căci cea mai mică plească e grasă și merită mai degrabă să scotocești printr-un singur buzunăraș nobil,

decât să umbli prin douăzeci de buzunare burgheze; dar dificultățile sunt mari și majoritatea hoților nici nu părăsesc localurile până ce nu aud zgomotul trăsurilor.

Mai întâi de toate, nu există o mulțime propriu-zisă; nimeni nu se grăbește, nimeni nu se îmbulzește. Apoi, însoțitorii trăsurilor, *groomii*, au niște bastoane lungi și flexibile care pot măsura cu o ușurință miraculoasă spinarea unui individ suspect; și-n afară de asta, polițiștii, atât de molii și indolenți când e vorba de public, se trezesc oarecum din apatia lor când e vorba să-i protejeze pe milorzi și pe miladies.

Cu toate acestea, unii hoți, majoritatea tineri, îndrăzneți, cumplit de îndemânatici, pe care experiența dobândită în cursul a două sau trei detenții de câte cinci ani, la Newgate, nu i-a lecut încă de maxima: "O biruință fără primejdie înseamnă un triumf lipsit de glorie", câțiva pungași de vârstă fragedă se strecoară printre trăsurile, se apropie de gentlemeni sub un pretext oarecare, avertizează cucoanele că au pierdut ceva etc., și izbutesc uneori să sustragă o cutie cu parfumuri, o batistă brodată, un ceas, totul aseasonat cu un număr suportabil de lovituri de baston.

Se înțelege de la sine că Snail ocupa un loc de seamă printre tinerii aventurieri din această specie.

În sfârșit, al treilea moment, când se intră cu jumătate de preț, este un privilegiu acordat ultimelor clase. Are loc de la nouă la zece și vom reveni asupra lui mai târziu.

Una din primele trăsurile care se opri în fața peristilului de la *Covent Garden* fu cea a Lady-ei Campbell. Miss Mary Tavor și mătușa ei coborâră fără dificultate și urcară treptele peronului.

— Înaintează, vizitiu! Ține-ți rândul...

— Ține-ți rândul, ticălosule! strigă din altă trăsură o voce subțire și melodioasă care graseia. Frumoasa mea, vorbesc foarte serios, caraghiosul ăsta e-n stare să-ngăduie amărâtei ăleia de trăsurile de piață să ne-o ia înainte!

Scărița trăsorii căzu, portiera se deschise și domnul viconte de Lantures-Luces coborî precaut. Întinse mâna.

— Viconte, nu-mi gălesc sticluța de parfum — se auzi o voce fandosită din interiorul trăsorii.

— O clipă, scumpa mea, o clipă!...

Viconteles sări, se urcă din nou în trăsură și găsi sticluța. Apoi coborî iar și întinse mâna.

— Sunt sigură, viconte — spuse vocea fandosită — că mi-ai rătăcit evantaiul!

Viconteles urcă din nou scărița și se arată destul de fericit când găsi evantaiul!

— Să mergem, *diva mia!* spuse el. Dă-mi mâna, te rog!

— S-a întâmplat un lucru îngrozitor, viconte! se auzi iarăși. Mi-a dispărut batista.

Cu o răbdare demnă de admirat, Lantures-Luces urcă pentru a treia oară în trăsură și aduse batista doamnei instalate pe bancheta din fund. Și nenorocirea e uneori bună la ceva. Dacă n-ar fi întreprins această mișcare, brelocurile i-ar fi trecut în buzunarul micuțului Snail, care se pregătea să le înșface.

— Scumpa mea — spuse viconteles, coborând iar — vrei să-mi faci onoarea de a-mi oferi frumoasa-ți mână?

— Dați-i drumul, *by god!* strigă birjarul *cab*-ului care aștepta ca persoanele din față să termine odată cu fasoanele și să-ți poată descărca "marfa".

"Marfa", pare-se, nu era mai puțin nerăbdătoare decât vizitiul. Îi smulse acestuia biciul din mâna și-i sfichiui, zdravăn, în cruciș, pe cei doi cai ai lui Lantures-Luces, dovedind un adevărat braț de sportiv. Caii se repeziră înainte și viconteles nu-i putu împiedica, lăsând astfel drumul liber. Doamna emise o serie de țipete, stridente.

— Ce-i cu tine, draga mea, ce-i cu tine, *cara mia?* strigă Lantures-Luces. Domnule, ești o brută! Vorbesc foarte serios. Poftim cartea mea de vizită, domnule!

Și-și zvârli cartea de vizită în *cab*-ul atacantului.

— Nu-ți fie teamă, frumoasa mea scumpă... și, te rog, fă-mi onoarea de a-mi oferi frumoasa-ți mână!

De data aceasta, doamna îndeplini rugămintea francezului, îi oferi mâna înmănușată și, călcând apăsător pe scăriță, făcu să se zdruncine trăsura și se trezi dintr-un salt la trei pași dincolo de Lantures-Luces, pe una din ultimele trepte ale peronului.

Câțiva filfizoni adunați acolo, sub peristil, începură să aplaude strigând:

— Brava! Brava! La Briotta!

— Scumpa mea! șopti Lantures-Luces, amețit. Pe cuvântul meu de onoare, scumpa mea!... Vorbesc foarte serios.

Snail, schimbând tactica, trase ușurel șnurul de mătase de care era prins lornionul vicontelui. Lornionul ieși pe jumătate din buzunărașul de la vestă.

Între timp, gentlemanul din *cab* coborâse și-i număra liniștit vizitiului banii.

La Briotta, fată ușurică și aiurită, își luă un nou avânt și se trezi în mijlocul grupului de filfizoni.

— Drace! spuse Lantures-Luces, căruia Snail îi furase lornionul, fără ca francezul să simtă ceva, preocupat exclusiv de *diva* lui.

În clipa aceea, Snail, în posesia prăzii, încercă firește să se volatilizeze, dar un policeman, cu bastonul ridicat, îi aținu calea. De cealaltă parte, gentlemanul din *cab* înainta grav spre Lantures-Luces, fără îndoială spre a-i cere socoteală pentru jignirea adusă. Polițistul, iritat de manevrele lui Snail, care încerca să scape aruncându-se când în dreapta, când în stânga, dădu să lovească în cele din urmă cu bastonul plumbuit. Snail îl evită mieunând, iar bastonul lovi umărul gentlemanului.

— Doamne! îngăimă proteste agentul de poliție.

Gentlemanul făcu un pas înapoi, își încheie rapid fracul elegant și luă poziție de box, ducându-și pumnii în dreptul ochilor. Polițistul părea dispus să susțină lupta, dar când felinarul unei trăsuri lumineă întâmplător chipul adversarului, o luă la goană de parcă l-ar fi fugărit diavolul.

— Ia te uită! strigă Lantures-Luces. Bravul nostru Brian de Lancaster... Ah, ah, bunule Dumnezeu! Domnilor, ați văzut ceva mai caraghios? Cum și-a luat polițistul tâlpășița... Dragul meu, tare aș vrea să știu a boxa, ca tine pentru a-l pedepsi pe netrebnicul care mi-a biciuit adineauri caii, punând în pericol viața scumpei noastre Briotta la Dival!

— Eu eram — spuse Brian, netezindu-și grijuliu reverele fracului.

— Atunci să nu mai vorbim de asta, dragul meu! spuse Lantures-Luces. Ce naiba! Doar mi-ești prieten, așa că-ți poți permite...

Viconteles făcu o piruetă.

— Bună seara, Brian! strigă italianca, părăsind grupul de filfizoni pentru a se repezi la Lancaster. Ești singurul lucru amuzant din Londra, prietene...

— Nu-i prea măgulitor! șopti Lantures-Luces. Nu!... Zău că nu-i deloc măgulitor!

— Ai venit să mă vezi dansând? continuă italiancă, strângând bărbătește mâna lui Lancaster.

— Am venit pentru mine, doamnă — răspunse Brian.

"Nu-i deloc politicos! gândi viconteles. Nu!... Zău că nu-i deloc politicos!"

Filfizonii îl ovaționară pe Brian de Lancaster. Abandonându-l pe viconte, dansatoarea se agăță nepoftită de brațul noului venit care, deși folosea trăsuri de piață, părea să ocupe, în ierarhia mondenă, o poziție de invidiat. Era un bărbat la vreo treizeci și cinci de ani, slab dar bine făcut, înalt peste media obișnuită, cu umeri lați. Trăsăturile sale, admirabil modelate, cu contururi ce păreau sculptate cu dalta, aveau aspectul acela foarte rece, înghețat al chipurilor englezești pursânge; dar în privirea gravă a ochilor săi verzi ca marea exista o îndrăzneală aproape nerușinată și un aer rece, batjocoritor, în contrast cu expresia obișnuită a britanicului. O frunte înaltă, lată și frumos desenată îi pune în valoare fața îndulcită de un fermecător păr

blond, moale, cârlionțat. În ochii multora, Brian de Lancaster nu trecea drept un bărbat frumos, dar unele femei îl considerau fermecător, iar altele, silite de poziția lor în societate să păstreze discreție, rosteau în șoaptă ceea ce primele susțineau cu voce tare. Dar pentru toată lumea era — ceea ce, de altfel, se vedea pe chipul său — un om energic și curajos. În plus, în ciuda aspectului exterior care-l făcea să pară un om rece, era un bărbat iute, aprig până la pasiune, dar numai când și când, după toane. Era, de asemenea, un original: un *eccentric man*.

Lantures-Luces, Brian și filfizonii intrară toți o dată. Dansatoarea se îndreptă spre intrarea rezervată artiștilor.

În clipa aceea, trăsură Lady-ei Ophelia opri în fața peristilului. Omul care vorbise în spatele căpitanului Paddy și părea să aștepte sosirea cuiva, ascuns după colțul unei case, scrise în grabă câteva cuvinte cu creionul pe o bucățică de hârtie, i-o dădu, împreună cu un șiling, unuia dintre aventurierii care treceau pe acolo și i-l arătă pe Rio Santo coborând din trăsură.

Prințesa de Longueville și mătușa ei, ducesa de Gêvres, veniseră de câteva minute.

Primul act era pe sfârșite, iar *Covent Garden*-ul avea în seara aceea un aspect deosebit de atrăgător. Toate lojile, de obicei goale sau neocupate în întregime, străluceau de podoabe minunate și chiar la galerie puteai observa lume elegantă.

În prima lojă, în stânga, nu se afla nimeni. Această lojă își aștepta proprietarul, pe Alteța Sa Regală ducele de York; loja vecină era ocupată de Lady Campbell și nepoata ei, următoarea de prințesa de Longueville și mătușa ei. În cealaltă parte a teatrului puteau fi văzuți, în prima lojă, Lady Ophelia și Rio Santo; în cea de-a doua un vast paravan stăvilea vederea persoanelor care se puteau găsi acolo; a treia era ocupată de niște doamne, în lojile din față, foarte puține chipuri cunoscute nouă. Dar domnul acela palid, întunecat, plictisit, obosit,

posomorât, care pare să privească foarte atent la plafonul lojii sale și nu-l interesează nimic altceva, e contele de White-Manor, fratele mai mare al lui Brian de Lancaster și stăpânul lui Paterson, intendentul care întreține legături de afaceri cu Bob Lantern.

La parter, în stânga, sub loja ducelui de York, se afla un imens benoar alcătuit din două loji. Acolo se agitau vicontele de Lantures-Luces, în mijlocul filfizonilor pe care i-am întâlnit sub peristil. În sfârșit, la galerie, bravul căpitan Paddy O'Chrane, drept și țeapăn, își expunea capul cu mult deasupra roșcovanei Mrs. Burnett, a cărei rochie desprinsă, grație lui Snail care-i furase agrafa, permitea formelor ei să se înfățișeze în toată înflorătoarea lor exuberanță.

În timp ce răspundea, așa cum sade bine unui irlandez galant și bine educat, la întrebările doamnei Burnett privitoare la spectacol și la actori, Paddy nu scăpa nici o clipă din ochi loja ducelui de York. Această lojă continua să rămână goală, iar bravul căpitan își închipui un moment că antracul următor va însemna pentru el prilejul unei agreabile conversații intime cu hangița iubită. Dar în clipa când cortina căzu, ușa lojii se deschise zgomotos și Lady B... apăru, acoperită de diamante, sub focurile încrucișate a sute de binocluri ațintite asupra persoanei Senioriei Sale.

Paddy scoase un oftat prelung.

— Iubițico — spuse el — scumpă Mrs. Burnett, ce dracu, n-ai vrea să mănânci o portocală?

— Păi ai așa ceva, Mr. O'Chrane?

— Mă duc să fac rost, doamnă, ei, drăcia dracului!

Căpitanul își părăsi în grabă locul, lăsându-și prietena uluită de o grabă atât de neobișnuită.

"E-un băiat de zahăr Mr. O'Chrane ăsta — gândi ea, — dar aș fi preferat un pahar cu rom."

În loc să meargă după portocale, Paddy coborî direct în foaier. Nu făcuse nici trei pași, când un bărbat necunoscut îi aținu calea și-l măsură din cap până-n

picioare.

— Căpitanul Paddy?... murmură necunoscutul. Apoi îi atinse ușor pieptul cu degetul întins, șoptind: *Gentleman of the night*.

Paddy se înclină respectuos. Necunoscutul îl luă deoparte într-o nișă. Discutară vreo zece minute.

— *Oameni de-ai familiei* sunt prin toate localurile din împrejurimi — spuse căpitanul la sfârșitul convorbirii — am să vă găsesc omul de care aveți nevoie.

— Un om dibacil!...

— Un țipar!... Fiți fără grijă, milord.

Necunoscutul duse un deget la gură și se retrase. Paddy oftă din nou.

— Al naibii să fiu dacă Mrs. Burnett nu s-ar potrivi mai bine la tejehea decât aici — șopti el. Dar pe cine să aleg acum, între năpârca aia veninoasă de Bob Lantern, bietul meu prieten, și scumpul copilaș, micuțul Snail... lepădătura aia scârboasă!... Pe care să-l iau?

Capitolul XVIII - Un antract

La căderea cortinei, se stârni o agitație generală în sală, în vreme ce o rumoare crescândă se răspândea din toate părțile. Parterul începu să discute; la galerie se încinseră conversații zgomotoase; lojile începură să-și facă vizite reciproce. Din toată sala numai biata Mrs. Burnett nu putea comunica nimănui impresiile produse asupra ei de muzica germană și talentul interpreților. Dar trăia cu speranța că galantul căpitan Paddy O'Chrane se va întoarce curând cu niște portocale.

Cea mai zgomotoasă lojă era, fără îndoială, marele benoar în care se aflau Lantures-Luces și filfizonii. Din această lojă își luau zborul, din clipă în clipă, exclamații care se străduiau să fie originale și spirituale, epigrame piperate și tot soiul de rămășaguri extravagante.

Lantures-Luces nu prea lua parte la conversație. Îi lipseau două lucruri: signora Briotta, cu care încerca mereu să se afișeze, dar îi scăpa printre degete la fiecare atingere, și lornionul său drag a cărui pierdere o resimțea în chip dureros.

Rio Santo, care se dusesese în loja ocupată de Lady Campbell, unde avea un loc rezervat, se întoarse, după terminarea vizitelor, la contesă. Se sprijini de spătarul fotoliului și-și plimbă lornionul, cu un aer indiferent prin sală.

— Nu, nu m-am înșelat! spuse el deodată, cu un aer de veselă uimire. E chiar prințesa de Longueville!

— Unde? întrebă contesa.

— Acolo jos, lângă Miss... alături de Lady Campbell... Îmi permiți să mă duc să-i prezint omagiile mele. Am cunoscut-o la Paris.

— Ce frumoasă-i! rosti involuntar Ophelia.

— Trecea drept cea mai frumoasă femeie din Faubourg Saint-Germain, cartierul protipendadei, renumit pentru femeile sale superbe — răspunse Rio Santo, salutând și retrăgându-se.

Contesa îl urmări o clipă cu privirea, apoi își aruncă ochii spre Susannah. Era într-adevăr tulburătoare. Purta o rochie de catifea bleu-foncé. Această culoare mată și întunecată îi evidenția carnația catifelată a umerilor și-i reliefa contururile minunate ale gâtului pe jumătate gol, pe care o splendidă agrafă de diamante răspândea din când în când scânteieri orbitoare. Minunatul ei păr negru se revărsa în șuvițe simetrice, de o abundență luxuriantă. Ici-colo, sub o buclă răvășită sau printre cosițele înfășurate de câte patru ori pe pieptenele de aur, sclipeau reflexele unui diamant. Aerul de disperare sau apatie dispăruse fără a lăsa vreo urmă. Frumoasa statuie de odinioară devenise o ființă vie. În jurul frunții de regină strălucea o aureolă de bucurie intimă și vagă. Privirea îi ardea sub genele lungi, mătăsoase. Atitudinea ei avea o grație imobilă, simboliza o adevărată trezire: Galatea se

înflorase însă înainte de a primi sărutul lui Pygmalion. Nu fusese necesară decât o licărire de speranță, pentru ca surâsul acela divin să înflorească din nou, iar focul care-i mocnea în suflet și-i lumină privirea să se reaprindă.

Susannah aștepta. Nu-i zărise încă pe Brian, care asculta, distrat și nepăsător, chiar sub loja ei, neroziile lui Lantures-Luces și prinsorile stupide ale însoțitorilor săi, dar știa că avea să-l vadă, să-i vorbească. În ce fel? Susannah nu-și punea această întrebare. Era în stare să rivalizeze, în ce privește perspicacitatea, cu un diplomat, dar uneori putea și să creadă orbește că un copil. Aceasta se datora într-o oarecare măsură firii ei și, în mare parte, era rezultatul școlii ciudate în care-și petrecuse, grație hazardului, copilăria.

Vom afla mai târziu povestea Suzannei.

Contesa nu izbutea să-și desprindă privirea de chipul ei.

— Doamne, ce frumoasă-i!... Ce frumoasă! șopti ea din nou.

Sărmana Ophelia lega totul de unicul ei gând. Fiecare femeie reprezenta o rivală pentru ea. Frumusețea acestei nou-venite îi strecură în suflet o spaimă descumpănitoare și, în același timp, un soi de gelozie retroactivă.

"A cunoscut-o — gândea ea. Ce grăbit era s-o revadă!"

Loja prințesei de Longueville se deschise și Rio Santo își făcu apariția. Susannah îi aruncă o privire indiferentă. Nu pe el îl aștepta. Rio Santo răspunse privirii ei cu una pătrunzătoare, rece, iscoditoare. Frumoasă fată, obișnuită să nu se mire de nimic, se simți stânjenită în fața acestei priviri puternice și bizare care o examina stăruitor. Simți o greutate ce-i apăsa genele; pleoapele-i căzură sub povara unei tulburări de neînving. Simți un fel de teamă și de respect în fața acestui bărbat, pe care totuși nu-l văzuse niciodată și al cărui nume nu-l cunoștea. În clipa în care-și plecă ochii, pe fruntea semeață a lui Rio Santo trecu un nor. Părea să caute printre numeroasele sale amintiri vreo asemănare îndepărtată, poate...

În timpul acesta, bătrâna franțuzoaică se agită și făcea tot felul de semne. Rio Santo o salută într-un mod echivoc, care contrasta ciudat cu distincția obișnuită și exemplară a manierelor sale. Apoi se apropie de Susannah, care își ridică timid ochii ei mari, negri. Îi sărută mâna.

— Doamna prințesă — spuse el — îmi permite să-i prezint respectuoasele mele omagii?

— Marchizul de Rio Santo, draga mea — adăugă ducesa de Gêvres în chip de prezentare.

Susannah se înclină și spuse cu glas înăbușit:

— Mi s-au povestit multe lucruri, domnule... De unele îmi amintesc, pe celelalte le voi afla...

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă — o întrerupse surâzând Rio Santo. Am venit să vorbim despre Paris. Ce mai e nou în Franța?

— Marchizul nu știe nimic, îngerașul meu! șopti ducesa la urechea Susannei.

— Credeam că-i stăpânul pe care trebuie să-l slujesc — bâigui frumoasă fată, roșind.

Ducesa făcu un gest de energică negație, iar Susannah își plecă din nou ochii, dar nu destul de repede pentru a nu se putea citi în ei expresia unei îndoieli.

Rio Santo o contemplă iar timp de un minut.

— Doamnă — spuse el apoi franțuzoaicei, pe care o luase deoparte, în fundul lojii — găsește imediat un pretext să te retragi... S-a găsească singură când mă voi întoarce în lojă.

Spunând aceasta, o salută pe Susannah și ieși.

Ducesa de Gêvres se simțise poate ușor jignită de brusca eliminare, dar nu-și trădă sentimentele.

— Scumpa mea copilă — rosti ea — aș fi vrut să rămân lângă tine să te călăuzesc și să te sprijin, dar mă simt extrem de prost și, la vârsta mea, omul trebuie să fie prudent... Te las singură, Susannah; nu uita instrucțiunile mele... Ascultă orbește pe oricine îți va șopti la ureche cuvintele pe care ți le-am spus... fie el și

cerșetor de pe stradă. Nu uita că vii din Franța și că ești văduva prințului Philippe de Longueville, nefericitul meu nepot... Cât despre marchiz, fata mea, ferește-te de indiscreții, te implor!... Marchizul nu-i de-al nostru și...

— Doamnă — o întrerupse Susannah — cât mai trebuie să aștept până ce am să-l văd pe Brian de Lancaster?

Bătrâna franțuzoaică începu să zâmbească.

— Răbdare, frumoasa mea, răbdare! răspunse ea. Ai să-l vezi în curând, ai să-l vezi multă vreme... La revedere, fata mea... curaj!... și petrecere frumoasă cu Brian de Lancaster!

Ducesa se înfășură în mantoul ei de mătase. Susannah rămase singură.

Rio Santo se reîntoarce la Lady Ophelia. Se așeză lângă ea și vru să-i vorbească, dar — lucru foarte ciudat, căci Rio Santo nu se intimidă atât de ușor — șovăi și păru să-și caute cuvintele. Ceea ce voia să-i ceară Rio Santo era un lucru menit să afecteze mândria ei de englezoaică și de lady. Simțind, ca să spunem așa, pământul fugindu-i de sub picioare, marchizul ezita și nu scotea o vorbă. Femeile care iubesc ghicesc. Contesa îi veni în ajutor.

— Vrei să-mi spui ceva, milord? îl întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Rio Santo, a cărui stinghereală era întrucâtva micșorată de acest sprijin — vreau să-ți cer o favoare... un serviciu, aparent un fleac care, în orice altă țară, ar fi lucrul cel mai simplu cu putință, dar aici ținând seamă de moravurile englezești...

— Nu știi, milord, că nu-ți pot refuza nimic?

Rio Santo trebuia să se aștepte la acest răspuns; totuși încercă o senzație penibilă.

— Firește, doamnă, cred în bunătatea dumitale nemărginită. Îți voi cere fără teamă un serviciu important; sunt totuși nimicuri care... Cred c-am lungit destul vorba... Prințesa de Langueville, a cărei ospitalitate mi-a folosit adesea, la Paris, se află aici singură cu mătușa ei, ducesa de Gêvres, a cărei bunăvoință e zădărnicită de starea proastă a sănătății sale... Iat-o! Se află acum

singură în loja ei și aş putea paria că ducesa a fost silită să se retragă... Aş fi fericit, milady, dacă ai consimţi să măjuţi să-mi achit faţă de prinţesă datoria de curtoazie... Voi avea cinstea să ți-o prezint...

— Aici, milord? îl opri Ophelia.

— Dacă-mi dai voie, milady.

— Nu, milord... așa ceva nu-i posibil... eticheta...

— Mă refuzi deci! spuse Rio Santo, cu un accent de reproş.

Contesa se ridică.

— Milord — spuse ea — dă-mi te rog braţul; ca să-ţi achiţi datoria cum trebuie, se cuvine ca străina să fie scutită de a, face primii paşi... Mă vei prezenta prinţesei de Longueville şi voi avea onoarea să-i ofer loja mea, milord.

Rio Santo sărută recunoscător mâna Opheliei şi contesa se socoti prea răsplătită prin dragostea mângâietoare din privirea lui.

Câteva clipe mai târziu, contesa şi Rio Santo intrau în loja Susannei. Aceasta se ridică şi, spre marea uimire a marchizului, care o socotise timidă şi stingherită, îşi îndeplini onorurile de gazdă cu o graţie simplă dar perfectă. Răspunse cum se cuvine invitaţiei contesei, susţinând cu cinste vechea reputaţie a acelei nobilimi a Franţei — considerată, pe drept sau pe nedrept, cea mai curtenitoare din lume — pe care era silită s-o reprezinte. Dacă marchizul de Rio Santo avusese vreun interes să deschidă Susannei porţile ferecate ale aristocraţiei britanice, trebuia să se felicite călduros. Rezultatul depăşise orice aşteptare. Două doamne — o prinţesă şi o contesă — prezentate una alteia de către un bărbat, la Londra!

Era un adevărat miracol!

Totul fusese spus. Odată primul pas făcut, nu mai exista nici un obstacol. La braţul contesei de Derby, Susannah putea să pătrundă peste tot, căci purta titlul de prinţesă; de asemenea, putea să triumfe pretutindeni,

căci era frumoasă între frumoase. Dar, fără Lady Ophelia, titlul ei de prințesă ar fi fost ca și cheițele de aur care nu se potrivesc la nici un lacăt. Trebuie să te prezinte cineva. Aceasta e regulă, axiomă, pivotul rigid, etern, greu de urnit, în jurul căruia se învârteste neconținut întregul eșafodaj al etichetei engleze.

Dar, repetăm, totul fusese spus. Susannah, fiica spânzuratului, intra de-a dreptul în acel palat al aristocrației, de pragul căruia se împiedică, fără să-l poată trece vreodată, atâția plebei milionari.

După ce le conduse pe cele două doamne în loja contesei, Rio Santo își luă rămas bun. Susannah se așează. Numaidecât, cele cincisprezece sau douăzeci de lornioane din marea lojă de la parter se ațintiră impetuos asupra ei; se auziră tot felul de exclamații admirative, alăturate unor propuneri de rămășaguri: că era italiancă, că nu avea douăzeci de ani, că posedă mai mulți cai decât Briotta, că agrafa ei valora două mii de lire etc.

Brian de Lancaster se afla în umbră, în fundul lojii, de unde privea entuziasmat.

— L-a văzut careva din dumneavoastră pe fratele meu, milordul? întrebă el.

— Nu mai am lornionul — declară Lantures-Luces.

Ceilalți răspunseră negativ, iar unul dintre ei adăugă:

— Vrei să-i plătești polița în seara asta, Lancaster?

— Pentru asta am venit, domnilor.

Se ridică și se aplecă peste balustrada lojii.

— Admirabilă femeie! spuse el, zărind-o pe Susannah.

— Într-adevăr! strigă viconte. Acum aș putea să jur că-i fermecătoare... Am o încredere oarbă în dragul meu Brian.

— La revedere, domnilor — spuse acesta — mă duc să-l caut pe fratele meu.

— Bietul conte! continuă dandy-ul după plecarea lui Brian. Vă mărturisesc, domnilor, dacă aș fi în locul lordului de White-Manor, diavolul ăsta de Brian m-ar scoate din minți!

— Ar avea și de ce.

— Brian îl joacă bine pe degete — spuse un altul — și pe bună dreptate.

În continuare se discută despre sport, dansatoare, ladies, șampanie, cai etc.

Susannah și contesa rămaseră singure. Ophelia avea desigur multe motive să se arate rezervată față de această femeie care-i fusese impusă pe neașteptate, pe care Rio Santo o cunoscuse și ținea atât de mult s-o servească. Contesa se simți, din primul moment, atrasă în mod irezistibil spre Susannah; se simpatizau tacit înainte de a fi schimbat alte cuvinte decât banalitățile obișnuite ale unei prezentări. Apoi, când începură să vorbească, își dădură seama, în același timp, că se plăceau. Discutau deci fără să țină seamă de atenția pe care întreaga sală o arăta noii venite și fără să fie neliniștite de exclamațiile felurite pornite din loja de la parter, când Brian de Lancaster se aplecă s-o privească pe Susannah. Frumoasă fată îl zări și se opri la mijlocul unei fraze. Întreaga ființă îi fu deodată imobilizată. Privirea lui Brian îi izbi inima, tot corpul, întocmai că șocul electric al unui pește-torpilă când atinge sub apă trupul gol al unui înotător.

Contesa resimți și ea o parte din șoc, într-atât de violent și de neașteptat se produsese; observă că Susannah devenise palidă și, urmărindu-i curioasă privirea, îl văzuse pe Brian ieșind din lojă.

"Îl iubesc" gândi ea.

Contesa păstră o tăcere discretă și întoarse capul, lăsându-și prietena să se izoleze și să-și deguste emoțiile. De altfel, se poate afirma că bănuiala îi spori simpatia prin însuși faptul că-l scotea din cauză pe Rio Santo, înlăturând astfel singurul motiv de răceală care s-ar fi putut opune bunăvoinței ce se născuse în sufletul contesei.

Susannah se aștepta să-l vadă pe Brian de Lancaster intrând în loja ei. De aceea rămase uimită și întristată

zărindu-l instalat lângă Lady Campbell. Lăsă capul în jos și se întristă...

— Va veni — îi șopti o voce la ureche — în curând!...

Susannah se întoarse. În spatele ei nu se afla nimeni, dar vastul paravan care acoperea loja vecină începu să freamăte și Susannah avu impresia că-l zărise, prin deschizătura produsă de clătinarea acestuia, pe Tyrrel Orbul. Când se aplecă să vadă mai bine, paravanul stătea imobil.

* * *

Între timp, bravul căpitan Paddy O'Chrane, în loc să cumpere portocalele făgăduite roșcovanei și preacredulei hangițe de la *Armele Coroanei*, coborî cu pași măsurați marea scară a teatrului și ajunse în dreptul peristilului. Căpitanul traversă Bow Street, prin fața teatrului, și se opri în colțul lui Before Lane.

— Îndemânatic om! murmură el. Să fiu al dracului dacă la ora asta nu dă târcoale prin preajma lui *Covent Garden*!... Unde sunt vremurile — o, Doamne! — când aveam și eu aceeași îndemânare... Dar eram om de nădejde... Cu ticălosul ăla, altfel stau lucrurile. Hahalera de Bob, vechiul meu prieten, ar fura și limba unei palavragioaice mai înainte de a apuca să spună: "Doamne sfinte!"... Zău, pe cinstea mea dacă nu-i adevărat!... Dar cere-i să-ți înapoieze ce-a șterpelit!... E ca și cum i-aș cere să-mi dea înapoi eșarfa!

Amintindu-și de eșarfă, căpitanul dădu trist din cap.

— Iar broasca aia râioasă de Snail, drăgălașul de el, precis că nu poți găsi o bestie mai fățarnică și mai pusă pe rele... O s-ajungă departe, capul mi-l pun zălog, canalia aia afurisită! Deocamdată însă-i prea crud să lucreze-n mulțime, la lumina felinarelor... Trăsni-m-ar Dumnezeu, dar parcă-i un făcut! Nu-i seară s-o-nsoțesc pe Mrs. Burnett la teatru, fără să nu se-ntâmples ceva...

Căpitanul nu-și termină ideea. Fără îndoială, isprăvisese

cu nehotărârile sale, căci o luă pe Before Lane cu pași grăbiți. Deschise cu piciorul ușa care abia se ținea în tâțâni a bombei *The Pipe and Pot* și intra.

Localul lui Peg With avea un aspect mult mai animat ca altădată, iar Assy-Roșcovana alerga împleticindu-se de la o masă la alta, neștiind pe cine să asculte mai întâi. Madge, nepăsătoare, cu luleaua în gură, cu pălăria pe cap, fuma, bea și tăcea mîlc. Mich își ținea coatele pe masă. Era cu capul gol. Avea o rană sângerînda deasupra tâmplei și, din când în când, câte o picătură de sînge albicios i se prelingea de-a lungul părului scăldat de sudoare și-i picura pe umăr. Snail bea, mieuna, cânta, o bruftuluia pe cotoroața de Peg, o pupa pe Madge pe bărbia-i nesimțitoare și zvârlea băutura de pe fundul paharului în capul: sărmanei Assy-Roșcovana. Într-un colț, Loo, hăbăuca de băutură, dansa și cânta un refren searbăd, înăbușit. Nimeni nu se uita la ea. Biata fată, istovită din pricina efortului nesăbuit, horcăia și nădușea din belșug. Abia mai răsufila. Două pete stacojii i se aprinseseră în pomeții obrazilor ei palizi. Din când în când, se apropia de masă și cerea de băut. Snail îi umplea paharul cu rom. Îl sorbea și o lua de la-nceput cu dănțuiala, învîrtindu-se pe loc într-un spațiu strîmt, plin de rămășițe și cioburi. În alt ungher, Bob Lantern, așezat la masă în fața unei bucățele de brînză mucegăită, tocmai isprăvea o cină foarte frugală pe care o stropea cu bere.

Apariția unui personaj atât de important ca Paddy O'Chrane nu putea să nu stârnească senzație. Peg se ridică, respectuoasă, pe jumătate, Assy-Roșcovana sparse un pahar, Snail miorlăi ca un cotoi îndrăgostit, Madge salută militărește, Loo ceru de băut, iar Bob Lantern făcu să dispară cu o iuțea magică o anumită eșarfă cu care tocmai avea de gând să-și șteargă nasul. Numai Mich nu se clinti.

— Bună seara, Peg, matracucă ciumată — spuse căpitanul — bună seara, scumpa mea prietenă!...

Servește-mi un pahar de rom, Assy dragă, împuțiciunea lumii, sufletelul meu scump!

Făcu câțiva pași înainte și se pomeni între Snail și Bob. Nehotărârea lui reapăru și mai abitir.

— Bună seara, căpitane, trăsni-m-ar Dumnezeu! spuse Snail.

— Stimabile Mr. O'Chrane — rosti Bob — vă salut cu plecăciune!

— Pe cinstea mea! murmură Paddy. Cu năpârca asta afurisită de Snail, bietul copilaș, ar mai fi ce-ar mai fi. Banditul de Bob e-un băiat vrednic de stimă, dar mă băga-n sperieți!

— Vom avea onoarea să bem cu dumneata, căpitane? întreabă Snail.

— Da, fir-ai să fii, vedea-te-aș tras pe roată, fiule, am să beau cu tine... și cu matahala de Mich, munte de prostie, cumsecade băiat... și cu frumușica Madge, cum îi spui tu, deși... Dar ce mă privește pe mine?... Și chiar cu Loo, sârmana fată!... Al naibii să fiu, dragule, dacă se poate bea cu-o șleahtă mai ticăloasă... În sănătatea voastră!

— În sănătatea dumitale, Mr. O'Chrane! spuse din spate Bob Lantern, care trase o dușcă de bere.

— Bine, diliu împuțit, bine, Bob prietene! Nu mai e nevoie să spun ce-ți urez... Acum, Snail, tinere prietene, lua-te-ar dracu, să stăm serios de vorbă, dacă-i cu puțință.

Snail izbucni în râs.

— Îl auzi, frumușică Madge! strigă el. Loo, l-auzi?... Să stăm serios de vorbă într-o zi de simbrie, într-o seară de *fun!*... Las-o baltă, căpitane!

— O să-ți pară rău, Snail.

— Iar eu țin să-ți spun — strigă copilandrul, care avea și el în cap mai mult rachiou de ienupăr decât putea să suporte prăpăditul lui creier — țin să-ți spun, căpitane, că vreau să mă distrez.

— Foarte bine, sămânță de bandit, ai să te distrezi,

fiule, însă mai târziu, după...

— Poate n-ai habar c-a avut loc un *regular row*^[10] la *spirit shop*-ul din Bow Street...

— Și ce-mi pasă mie, odrasla lui Scaraoțchi?

— Ah! Nu-ți pasă?... Uită-te la urechea lui Mich, cumnatu-meu... Loo e criță, sărmănică, i-a pierit tot chefull... Mich și Turnbull s-au certat și s-au bătut ca chiorii... Dar au apărut sticleții... Așa că Mich și Tom și-au dat întâlnire aici, pentru astă-seară... O să fie un *fun* grozav și n-am chef să mă mișc de aici...

— Bine, mă, lepădătură afurisită — strigă căpitanul, indignat — copilașul meu scump, dar e vorba...

— Ascultă-mă! îl opri Snail, venindu-și deodată în fire. Mich e-un băiat de treabă, deși o ciomăgește cam des pe biata Loo... dacă merg cu dumneata, îi dai lui Mich postul lui Saunie-lătrătorul?

— Fac tot ce vrei, copil blestemat!

— Nu mă duci?...

— Nu.

— Ai auzit, Mich? Caută să scapi cu viață în seara asta, cumnate... Să mergem, căpitane!

Loo, frântă de oboseală, gâfâind, continua să danseze și să cânte.

Paddy se grăbi să plece pentru ca Snail să nu se răzgândească. Amândoi ieșiră în străduță.

Bob se ridică alene de la masă și porni pe urmele lor...

Capitolul XIX - În timp ce se cânta

Căpitanul Paddy îl atrase pe Snail într-una din fundăturile întunecate care abundă pe toată lungimea acelei străduțe noroioase, mohorâte, închisă între ziduri înalte și botezată de hoți și de femeile de moravuri ușoare Before Lane. Înainte de-a deschide gura, se uită cu atenție jur împrejur. Nu văzu pe nimeni și începu.

— Dragul meu băiețuș — grăi el, cu voce gravă — deși se poate spune că, la tine, stricăciunea a luat-o înaintea vârstei și-ai un suflet mai negru decât văgăuna cea mai întunecată de pe străduța asta blestemată, totuși până acum n-ai îndeplinit nici o misiune însemnată... miorlăitul nu-i o meserie, ce dracu! adăugă Paddy, pe care elocvența îl îndemna să folosească formulele obișnuite. Nu poți, mârșav *scamp*, drăguțule, ce Dumnezeu, să miorlăi toată viața! Trebuie să-ți faci o situație, un destin, sau dracu să mă ia!... Casele de economii (*saving's banks*) nu-s făcute doar pentru javre... Spuneam, așadar, trăsni-m-ar fulgerele!... Hm!... Hm!... Ziceam, măi sămânța de ocnaș afurisit, scumpul meu băiețuș... sunt sigur, spuneam... fir-ar al dracului, spuneam... Dar, de fapt, ce spuneam, Snail?

— Habar n-am, căpitane — răspunse Snail.

— Habar n-ai, Snail! Nu știi ce ziceam... nici eu, dar o să-mi amintesc altă dată... Vrei să câștigi zece guinee?

— Mi-e totuna, căpitane.

— Cum, vierme nenorocit?! Cum, fiule?!... E vorba de zece guinee... cu care poți bea o grămadă de pahare cu gin, ticălos mic; cu care, viperă năpârlită, poți să-i cumperi o groază de tutun frumușicăi tale Madge, cea mai scârboasa făptură de pe pământ!... Dar să nu vorbim despre asta.

De câteva clipe, Snail întorsese capul pe jumătate și nu mai asculta. Altminteri, fără îndoială, ar fi judecat cu severitate ieșirea nepoliticoasă a căpitanului față de frumoasa lui Madge. Snail nu mai asculta fiindcă era foarte ocupat cu urmărirea unei umbre negre și tulburi ce se strecura pe lângă ziduri, de-a lungul caselor din vecinătatea lui *The Pipe and Pot*. Năluca înainta încet, dar neîncetat, spre fundătura în care avea loc importanta întrevvedere dintre Snail și căpitanul Paddy.

— Ei bine, gâlmă afurisită! continuă acesta din urmă. Ce zici?

— E Bob! șopti Snail. Curios mai e și candriul ăsta de

Bob!

— Puștiu-i beat sau s-a smintit — gândi cu glas tare Paddy. Snail, fiule, ce tot îndrugi acolo despre Bob Lantern, cerșetorul ăla hâd, drăguțul nostru prietenăș?...

— Uite-l colo! răspunse Snail.

— Unde? întrebă Paddy, tresărind.

Snail arătă cu degetul la mogâldeța întunecată care continua să se furișeze lin.

— Da, e Bob! murmură căpitanul. Se poate spune că, atât ziua cât și noaptea, drăgălașul băiețaș seamănă cu o târnă de noroi!... Cât despre tine, Snail, năpârstocule, comoara mea, nu cunosc pe nimeni care să-ți semene... Să mă ia dracu dac-am zărit ceva; eu care, totuși, am ochi destul de buni... Să vorbim în șoaptă... și să-l lăsăm pe scumpul nostru prietenăș să se-apropie: am o datorie față de el; fă-te că nu vezi nimic... Ziceam deci că ți-ar place, micuțule Snail, să câștigi zece guinee.

— Mi-ar fi și mai pe plac cinșpe, căpitane.

— Atunci fie cinșpe guinee, lipitoare, nu mă tocmesc... Treaba-i simplă și ușoară. Mergi la un negustor de haine vechi și cumpără-ți un costum de gentleman. Îți vâri în țoalele astea ciolanele-ți prăpădite, te duci la teatru și te proțăpești în foaier... S-a făcut?

— S-a făcut... Bob e la vreo treizeci de pași.

Căpitanul se ghemui și mai mult în colțul unde se ascundea.

— Lasă-l să se-apropie, copilașule... în foaier ai s-aștepți... ai s-aștepți până ce un gentleman o să vină să-ți atingă mâna așa.

Și îi atinse degetele într-un anumit fel.

— Dar — spuse Snail — cum mă va recunoaște gentlemanul ăla?

— Ai dreptate, am uitat! strigă Paddy. Să mă ia dracu dacă n-am început să-mbătrânesc, sămânța de ocnaș, scumpul meu fiu!... O să-ți pui la butonieră o bucățică de panglică galbenă.

— În regulă... Bob e lângă noi, la vreo douăzeci de pași.

— Lasă-l se se-apropie, fiule!... Gentlemanul îți va spune ce-ai de făcut și-i vei da ascultare... Na, ține cinci guinee pentru straiile de om cumsecade și cinci guinee, odrasla iadului, ca să ai curaj. Restul ai să-l capeți după.

— S-a făcut, căpitane... Bob a ajuns la zece pași.

— Aha, a ajuns la zece pași — mormăi Paddy. Drăguțul de el!...

Și, schimbând brusc tonul, adăugă în așa fel, încât să fie auzit de la un capăt la celălalt al străzii:

— Åsta-i adevărul, Snail, pe Dumnezeuul meu, ticălos mic!... Bărbații cei mai de treabă sunt cei mai încornorați... Uite, bunăoară, licheaua aia împruțită de Bob, bunul nostru prietenaș, pe care-l prețuim cu toții așa cum merită!... Ei bine, Snail, fiule, năpârca veninoasă, Bob e-ncornorat, încornorat cu nerușinare de Temperance aia după care-i înnebunit, bietul diavol!

Bob rămăsese locului. Snail râdea pe înfundate. Căpitanul strânse cu putere măciulia bastonului.

— Să mă trăsnească Dumnezeu, dacă nu-i păcat! continuă el. Bob o fi el ticăloșia întruchipată, un munte de bălegar; dar, lua-l-ar dracu, e totuși un prieten vrednic de cinste, la urma urmei... Și când te gândești că muierea lui îl părăsește pentru matahala aia caraghioasă de Tom Turnbull...

— Turnbull! horcăi Bob, furios.

— A vorbit cineva! strigă Paddy, ieșind din ascunzătoare. Cineva a vorbit de moarte, sânge, blestem!... Cine-a vorbit?... E cineva pe-aici!... Cineva care-ascultă!

Căpitanul apucă bastonul cu amândouă mâinile și-l lovi pe Bob din toate puterile. Lantern o luă la goană, urlând. Snail stătea deoparte.

— Să se-nvețe minte să-mi mai fure eșarfele! șopti Paddy, triumfător.

Dar răzbunarea mersese mult mai departe decât își închipuia. Bob nu simțea loviturile de baston, rănila lui erau în suflet. Înainte de-a se întoarce la *The Pipe and*

Pot, se sprijini, clătinându-se, de zid, și-și strânse chinuit pieptul cu amândouă mâinile.

— Temperance! gemu el. Ah!... Temperancel!... Și Turnbull strânse pumnii și făcu un gest de amenințare cumplită. Ah! Turnbull!... repetă el.

Când intră în local, se duse să-și reia locul lângă Mich.

Căpitanul Paddy, mulțumit de succesul farsei sale, îl părăsi pe Snail și se reîntorsese la teatrul *Covent Garden*. Uitase, fir-ar să fie, să cumpere portocale pentru Mrs. Burnett, care nu-i iertă niciodată acest *lapsus* de galanterie.

Snail se duse la un negustor de haine vechi pentru a-și cumpăra costumul de gentleman. În clipa când ne reîntoarcem în sală pe urmele bravului căpitan, al doilea act din Freischütz era pe sfârșite. Se aștepta deci baletul. Weber era doar pretextul; picioarele signorei Briotta constituiau adevăratul scop.

Între timp, vizitele continuau; fiecare lojă ocupată de doamne se deschidea din minut în minut, oferind adăpost câte unui gentleman care venea să-și prezinte omagiile. Pe la mijlocul actului, Brian de Lancaster părăsi loja în care se afla Lady Campbell. Inima Suzannei bătea să-i sară din piept. Așteptă, numărând fiecare pas pe care-l putea face Brian pe coridorul circular. Îl simțea apropiindu-se. Așteptarea dură un minut. După aceea, se auzi un ciocănit ușor în ușa lojii.

— A venit! șopti vocea misterioasă la urechea Suzannei. Bucură-te, dar fii prudentă!...

Ușa se deschise. Brian de Lancaster intră. O salută respectuos pe Lady Ophelia și se prezintă prințesei de Longueville. În timp ce Brian vorbea cu contesa, Susanna îl sorbea din ochi, dar nu pe furiș cum obișnuiesc fetele, ci cu fruntea sus și fără să încerce a ascunde puternica atracție pe care acesta o exercită asupra ei. Poate că Brian observase acest lucru; oricum, se comporta ca și cum n-ar fi remarcat nimic.

— Ieri n-ați fost la balul de la Trevor House — spuse

contesa.

— Nu, doamnă — răspunse Brian — în ciuda atracției unui mare bal, a trebuit să-mi văd de treburile mele și să vând toată seara chibrituri la ușa fratelui meu, lordul.

Declară acestea pe un ton foarte simplu, părând că vorbește serios.

Contesa nu-și putu reține zâmbetul:

— Bietul conte!... Sunteți nemilos cu el!... Dar cred că n-ați vândut chibrituri toată noaptea?

— Nu, doamnă, numai până la unsprezece seara... La unsprezece s-a petrecut un mic incident pe care mi-ar face plăcere să-l povestesc Senioriei Voastre... Stăteam liniștit pe prima treaptă a scării locuinței sale, anunțând cu voce tare că am de vânzare chibrituri, când intendentul fratelui meu — un mizerabil pe nume Paterson, milady — m-a șomat din capul scării să plec de acolo. Firește, l-am întrebat dacă voia să cumpere o cutie de chibrituri de doi penny... Drept răspuns, ticălosul a asmuțit asupra-mi un groom care m-a gratificat cu o duzină de lovituri de ciomag.

— Vorbiți serios, domnule?! exclamă contesa.

Susannah se înroși.

— Pe cuvântul meu de onoare, Senioria Voastră, lovituri zdravene de ciomag — continuă Lancaster.

— Și dumneata ce-ai făcut?

— Din nefericire, nu sunt un om prea bogat, milady am scos portofelul și i-am dat groomului doar o biată bancnotă de cinci lire.

— Cinci lire pentru niște lovituri de ciomag, domnule!

— Le-aș fi plătit din toată inima cu o sută de guinee, stimată doamnă, dacă mijloacele mi-ar fi permis... Oh, vedeți dumneavoastră, fratele meu, lordul, trebuie să fi petrecut o noapte îngrozitoare!... Aveam alături de mine câțiva prieteni buni care mi-au servit drept martori și am depus plângere în fața magistratului... Vor urma pledoarii, scandaluri, milady!... Un frate lovit de valetul fratelui său!... Sper că avocatul meu va izbuti să facă

auditoriul să plângă cu lacrimi fierbinți... Există motive, nu găsiți?... Dar, vă rog, fiți atât de; amabilă, milady, și spuneți-mi dacă nu cumva l-ați zărit în sală pe contele de White-Manor.

— Fiți convins, dacă l-aș fi văzut, tot nu v-aș fi spus — răspunse contesa — mi-e tare milă de bietul lord.

— Mulțumesc, doamnă! replică Brian, cu oarecare emfază. Nu-i puțin lucru ca, atunci când ești cel mai slab, să reușești a scăpa de compasiunea lumii pentru a o expedia, copleșitoare și batjocoritoare, asupra adversarului tău!

Rostind aceste ultime cuvinte, Brian de Lancaster se ridică; ochii îi străluceau; toată înfățișarea lui radia o energie gravă care contrasta puternic cu aparența frivolă a vorbelor sale.

Susannah înțelesese foarte puțin din această conversație. Luând de bune cele afirmate de Brian, presupunea că era nefericit. Inima îi fremăta de indignare la gândul jignirii aduse bărbatului pe care-l situa cu mult deasupra celorlalți bărbați. Ar fi vrut să-l consoleze și să acopere cu dragostea ei, ca un balsam, rana aceea pe care o vedea sângerând în sufletul lui Lancaster. Vizita acestuia părea terminată; Susannah încercă un sentiment de teamă, căci avea să plece așa cum venise, fără a fi devenit pentru el — ea care-l iubea atât — mai mult decât fusese înainte Când avea să-l revadă?

Ușa lojii se deschise și un vizitator își făcu apariția Brian, care o salutase pe contesă și se îndreptase spre ușă, se răzgândi brusc-și luă loc lângă Susannah. Contesa stătea acum de vorbă or noul venit. Părea să fie o discuție între patru ochi.

Brian tăcu câteva secunde înainte de a începe să vorbească. O învălui pe Susannah cu o privire stranie, fixă, stăruitoare. Biata fată tremura sub această privire care-i copleșea firea viguroasă, o îmblânzea, transformând-o în sclavă. Puzderie de gânduri confuze se învălmășea în creierul ei, iar inima îi bătea surd în piept,

de parcă s-ar fi umflat deodată și nu mai avea spațiu și aer.

— Sunteți foarte frumoasă, doamnă — spuse în sfârșit Brian, cu o voce gravă și tristă. Ar fi fost mai bine să nu vă fi văzut...

Se opri și luă mâna Susannei, pe care ea nu încercă s-o retragă.

— Nu mă tem de ridicol — continuă el — puțin mă interesează c-am fost înșelat și-apoi batjocorit... îmi va fi de-ajuns iertarea dumneavoastră, pe care-o implor dinainte... Mi s-a spus că mă iubiți, doamnă.

— E-adevărat — răspunse Susannah.

Brian de Lancaster rămase uluit de acest răspuns neașteptat. Involuntar, își lăsă ochii în pământ. Când îi ridică din nou, două lacrimi se rostogoleau încet pe obrazul palid al frumoasei fete. Brian de Lancaster era englez în toată puterea cuvântului. Nu cunoștea emoția. Tocmai de aceea, când, prin imposibil, emoția își croia drum spre inima lui, atunci o lua cu asalt, ca să spunem așa. Era tulburat, profund mișcat, și mantia de răceală în care se înfășură de obicei dispăru ca prin farmec.

— Mă iubiți! repetă el, cu glas pătimaș. Vai, doamnă, mă cunoașteți?... Știți ce viață fără rost duc?... Eu nu vă iubesc, doamnă, nu vreau să vă iubesc... ar însemna din parte-mi cruzime, perfidie, milă!...

Susannah îl privi și un zâmbet îi lumină pleoapele pe care lacrimile se zvântaseră.

— Mă vei iubi — spuse ea. Da, mă vei iubi!... O simt, o știu... vocea dumitale mi-o spune, în ciuda cuvintelor.

Brian nu răspunse numaidecât; admiră o clipă ființa aceea admirabilă care putea să-i aparțină printr-un singur cuvânt; sorbi cu nesaț pasiunea din ochii pe jumătate închiși ai Suzannei; era înfrânt.

— Da, vă voi iubi — rosti el în cele din urmă, cu glas înăbușit și profund. Am să vă dăruiesc tot ce am mai bun în mine, doamnă... Mulți oameni cu scaun la cap mă consideră smintit, și chiar eu însumi, uneori, nu știu ce

să mai cred... O clipă!

Brian rosti acest cuvânt pe un ton sec. Privirea lui, care până atunci fusese legată pățimaș de frumosul chip al Suzannei, aruncă spre fundul sălii o licărire plină de amărăciune și de furie. Zărise într-o lojă din fața lui figura somnolentă și plictisită a fratelui său, contele de White-Manor.

— Doamnă — continuă el, străduindu-se să-și reia masca de răceală — dacă mă veți iubi și peste zece minute, am să vă iubesc toată viața.

Se ridică și ieși în grabă, lăsând-o pe Susannah, uluită.

Lady Ophelia nu observase acest incident, având atenția concentrată asupra finalului celui de-al doilea act, care se cântă în clipa aceea.

Între timp, Mr. de Lancaster coborî scările, câte patru deodată, și nu se opri decât când ajunse în stradă.

— Johnny! strigă el.

Trăsura de piață care-l adusese staționa la mică distanță. Un om coborî din ea.

— Cutia și vesta, Johnny! continuă Brian, care-și dezbracă repede elegantul frac negru.

Johnny scoase o vestă de chelner de tavernă și un șorț alb, așa cum poartă oamenii de serviciu din foaierele teatrelor. Brian de Lancaster îmbracă vesta, își puse șorțul, luă sub braț cutia plată și pătrată pe care i-o întinse Johnny și urcă din nou, tot alergând, scările de la *Covent Garden*.

Capitolul XX - Un eccentric man

Brian de Lancaster, al doilea fiu al răposatului Hugh de Lancaster, conte de White-Manor, se găsisese încă de la început în acea situație falsă, aproape intolerabilă, pe care o au în Anglia mezinii nobili. Crescut într-o opulență aproape regească, se trezise deodată, la moartea tatălui său, redus la niște mijloace de trai dintre cele mai

precare. Datorită rigorilor legilor britanice, fratele său moștenea în același timp demnitatea de pair și nouăzeci la sută din avere; fratele său devenea mare senior; el, dimpotrivă, cobora la o situație învecinată cu sărăcia.

Brian dusesese până atunci o viață plină de neprevăzut și nechibzuință. Viitorul nu-l preocupase niciodată; refuzase să se supună îndemnurilor familiei sale, care voia să-l împingă spre cler, adică spre tot ce poate fi mai rău pentru mezinii înstăriți; refuzase deoarece cunoștea prea bine clerul din Anglia, atât de puternic, atât de bogat, atât de trândav, atât de absolut inutil, șarlatan și vrednic de dispreț! La moartea tatălui său, încă nu era prea târziu să intre în rândul clericilor, dar refuză din nou. Toate milioanele pe care episcopii și beneficiarii veniturilor bisericești le storc din sudoarea săracului îi inspirau oroare și dezgust. S-ar fi socotit pe veci pângărit, punând doar piciorul pe prima treaptă a ierarhiei protestante, atât de monstruoasă prin organizarea ei, atât de deșartă prin rezultatele dobândite. Continua să trăiască singuratic, dar nu mai era nepăsător. O mânie surdă îi clocotea în suflet împotriva supremei nedreptăți a legii, care se interpune între fiii aceluiși părinte, îmbogățind pe unul în detrimentul celorlalți.

Fiind unul din prinții vieții mondene a Londrei și membru foarte influent al cluburilor tinerei aristocrații, nu se ridică împotriva dreptului celui mai mare copil, pentru că ura adevăratului saxon nu se traduce prin cuvinte goale, ca la francezi sau irlandezi, dar acumula în el ura și se gândea mereu la mijloacele de a declara acestei legi, care-l jefuia, un război pe viață și pe moarte, un război englezesc, răbdător, legal, implacabil. Între timp, își consumă cu decență micul avut și-și consolida din ce în ce mai mult poziția de bărbat monden, adăugind celorlalte merite ale sale o nuanță foarte vie de *eccentricity*.

După cum nu este greu de închipuit, glumele pe care le făcea spre a stârni mânia fratelui său îl costau scump pe

Brian, care constată la un moment dat că modesta lui moștenire era pe sfârșite. Ruina totală fu grăbită de un incident: bogatul conte de White-Manor, sau mai bine zis intendentul acestuia, îi intentă lui Brian un proces pe care sârmanul *eccentric* îl pierdu din pricina neglijenței și a lipsei de bani.

Cei doi frați nu prea se iubiseră niciodată, iar de la moartea bătrânului conte, Brian, care se considera spoliat pe nedrept, nutrea față de fratele său mai mare o ură înăbușită. Pierderea procesului determină pe neașteptate izbucnirea ei. Brian făcu legământ să lupte împotriva celui care-l nedreptățise, până la moarte. Și se ținu de cuvânt. Armele pe care le alese erau stranii; dar le mânua teribil și lovea neconținut, astfel încât rana provocată continua să sângereze mereu, fără a se putea închide vreodată.

Contele se căi că-l împinsese atât de departe pe Brian, pe care simpatia societății îl făcea puternic și care, fără să depășească anumite limite, aparent în joacă, arunca asupra vieții lui o amărăciune cumplită; dar era prea târziu. Contele se răzgândi. Îi propuse o rentă mică, apoi una mai mare, apoi mii de lire; Brian îi ceru jumătate din imensa avere; contele refuză. Și astfel, continua războiul dintre ei, războiul miraculos al celui mai slab împotriva celui mai tare, în care cel slab avea toate avantajele; un război în care unul dintre combatanți, înarmat doar cu un ac, înțepa, înțepa neconținut un adversar redus cu desăvârșire la inerție... Cu cât loviturile de floretă date de Brian în acest soi de duel erau mai strălucite și mai bizare, cu-atât nobilimea aplauda mai tare. Întregul West End se prăpădea de plăcere când citea în coloanele lui *Times* vreo știre ca aceasta:

"Ieri, nobilul conte de Wh... M..., vrând să facă o plimbare pe Tamisa, a recunoscut într-unui din marinarii care trăgeau la vâslele bărcii pe Br... de L..., fratele său. Se spune că Senioria Sa a întors capul pentru a nu da

ochi cu celălalt fiu al tatălui său și a poruncit să i se tragă barca la țarm.

Ciudate vremuri mai trăim!... etc."

Sau:

"În noaptea atât de friguroasă și de umedă de duminică trecută, câțiva trecători au recunoscut, culcat pe dalele scării de la locuința nobilului conte de Wh... M..., pe Br... de Lan... r, fratele Senioriei Sale. Se spune — și trebuie s-o credem, deoarece martorii care atestă faptul sunt oameni serioși, și demni de încredere — că Senioria Sa și-a alungat, prin valeții săi, nefericitul frate"... etc.

Lumea râdea în hohote pentru că toți cunoșteau secretul farsei. Singurul care nu râdea era însuși Brian, care-și îndeplinea misiunea cu seriozitatea unui englez ce săvârșește o glumă atroce, iar nefericitul conte, care nu mai avea chef nici de băutură, nici de mâncare, se usca, îngălbenea, se *blaza*, cum spunea ticălosul intendent Paterson, chiar atunci când se iveau prilejul *mărfii* oferită de preacinstitul Bob Lantern.

Puternicul lord nu mai îndrăznea să se arate în nici un salon. Își plimba timid plictiseala prin locuri unde spera să nu-și întâlnească niciodată călăul; dar Brian părea să aibă o armată întreagă de urmăritori la ordinele sale. Oriunde se ascundea, contele întâlnea totdeauna în calea sa chipul glacial și batjocoritor al lui Brian. El, Brian, dimpotrivă, era din ce în ce mai sărbătorit. Acest duel prelungit era considerat de toți cunoscătorii drept o nemaipomenită *eccentricity*. Brian era solicitat în toate părțile, ar fi fost desigur *leul*, dacă n-ar fi existat marchizul de Rio Santo, care purta cu mai multă strălucire coroana model.

Cortina căzuse pentru a doua oară când Brian de Lancaster intră în sală, în costum de chelner de tavernă. Își deschisese cutia și-o ținea atârnată de gât cu o

panglică. Mai întâi făcu înconjurul parterului.

— Domnilor — strigă el — cumpărați, vă rog, drajeurile mele și oferiți bomboane cucoanelor dumneavoastră... Așa-i moda în Franța... La Paris, nu poți urmări un spectacol, fără să nu mănânci ceva dulce.

Foarte puțini cumpărară. Nu era un lucru obișnuit, or la Londra nimeni nu-și permite decât cu greu să facă un lucru pe care nu și-a permis să-l mai facă măcar o dată. Când Brian ajunse în dreptul lojii în care se aflau filfizonii, izbucniră zgomotoase strigăte de bravo și entuziaste aplauze. Brian își repetă pe un ton grav anunțul. Toți se-nghesuiră să cumpere drajeuri și cutia *eccentric*-ului s-ar fi golit într-o clipită, dacă el n-ar fi închis-o spunând:

— Ajunge, domnilor, ajunge! Trebuie să mai rămână și pentru cei de sus.

Rostind aceste cuvinte, ridicase ochii spre loja în care contele de White-Manor stătea nemișcat și plictisit de la începutul reprezentației. Contele nu era deloc emoționat și nu părea să se aștepte la furtuna ce se stârnise asupra capului său.

— Îți mărturisesc, dragul meu — strigă Lantures-Luces — că ideea-i grozavă, pe cuvântul meu, o idee de zile mari!... Numai că la noi, la Paris, se vând acadele *aux grisettes*... Vorbesc foarte serios... Dar cum naiba, scumpule, să fac să te văd când vei ajunge acolo sus?... Nu mai am lornionul... Ca să reviu la ideea dumitale, pe cinstea mea, nu glumesc, o găsesc minunată.

Brian era departe când francezul continua să sporovăiască. Se urcă la galerie și-și plimbă din lojă în lojă cutia și drajeurile. Pretutindeni era întâmpinat cu hohote de râs. Până și doamnele găseau ideea excelentă. De îndată ce trecea, ocupanții lojelor se aplecau în afară și-l urmăreau cu priviri curioase și încurajatoare. Astfel, când ajunse în fața lojii contelui de White-Manor, patru sau cinci sute de lornioane erau ațintite asupra celor doi frați.

Lumea aștepta, cuprinsă de o nerăbdare febrilă. Brian de Lancaster se opri în fața lojii contelui de White-Manor. Rămase câteva clipe nemișcat, gândind că singură prezența lui va atrage atenția fratelui său; dar se înșela. Lordul, cufundat într-un fel de somnolență întristată, întorsese spatele sălii și privea fix, absorbit, peretele lojii dinaintea lui. Plictisindu-se să tot aștepte în zadar, Brian își ridică cutia și lovi ușor în balustrada lojii. Contele de White-Manor se întoarse. Când privirea lui căzu asupra lui Brian, se cutremură din cap până în picioare, suferind un adevărat șoc. Se făcu verde la față, ochii săi lipsiți de viață se aprinseră, iar buzele începură să-i tremure, fără să scoată vreun sunet.

Toată sala urmărea scena în tăcere.

— Milord, fratele meu — spuse Brian, cu o voce limpede și gravă, care pătrunse în colțul cel mai îndepărtat al celei mai îndepărtate loji — ia o cutie de drajeuri de la fiul tatălui tău, ca să aibă cu ce să-și cumpere o bucată de pâine.

Loja filfizonilor aplaudă. Parterul, fără să știe de ce, aplaudă și el; galeria, imitând parterul, strigă bravo, iar Paddy însuși, în nevinovăția sufletului său bun, emise un "Trăsni-m-ar Dumnezeu!" aprobativ. Lojile în care se aflau doamne se manifestară mai puțin zgomotos, dar câteva chipuri frumoase se ascunseră îndărătul evantaielor ca să suradă, iar Lady Campbell declară că Brian de Lancaster era un glumeț răutăcios dar adorabil.

În timpul acesta, contele de White-Manor, obiectul jignitoareii curiozități generale, rămase ca lovit de trăsnet.

— Ei bine, milord, fratele meu? întrebă necruțătorul Brian.

Contele deschise gura, lăsând impresia că vrea să vorbească. Tăcerea se restabili ca prin farmec. Dar nu se auzi decât vocea pițigăită a vicontelui de Lantures-Luces care spunea:

— Vă jur, dragii mei, c-aș da trei napoleoni să am lornionul la mine... Vorbesc foarte serios!... Nu văd

absolut nimic!

Contele, incapabil să pronunțe un singur cuvânt, aruncase fratelui său o privire cruntă și, printr-un ultim efort, trăsese perdeaua lojii. Nu mai putea fi văzut.

În momentul acela, de la galerie și de la parter se auzi un vacarm infernal. O mulțime nouă se năpusti asupra spectatorilor care ocupau locuri pe scaune. Oamenii se ocărau, se băteau, locurile neocupate erau luate cu asalt. Era nouă și jumătate; momentul intrării celor cu *bilete la jumătate de preț*: privilegiu foarte drag populației Londrei, de care se abuzează în chipul cel mai grosolan cu putință.

Brian profită de învălmășeală și se strecură afară. Johnny își luă înapoi cutia cu drajeuri și-i dădu în schimb costumul elegant.

În timpul acesta, în sală se petrecea o scenă ciudată, în clipă când tumultul intrării celor cu bilete reduse începea să se calmeze, într-una din lojile avanscenei răsună un țipăt de femeie, un țipăt de durere și spaimă. Țipătul provenea din loja lipită de scenă și în cărei Lady B... aștepta singură sosirea ilustrului ei protector.

Toate privirile, care mai înainte se îndreptaseră spre fundul sălii, pentru a se bucura de disperarea contelui de White-Manor, erau ațintite acum spre scenă. Lady B..., palidă, cu trăsăturile răvășite, fu văzută repezindu-se spre culoar strigând după ajutor, iar aproape numaidecât, în fața lojii sale, se arătă chipul inert al lui Tyrrel Orbul, pe care lumea îl cunoștea sub numele de Sir Edmund Makensie.

Capitolul XXI - Loja neagră

Snail lucrase conștiincios. Cheltuisese cele cinci guinee la un negustor de haine vechi din Long Acre și ieșise de acolo îmbrăcat ca un gentleman, din cap până în picioare. Nimic nu lipsea: nici pantofii de lac, nici ciorapii de

mătase, nici mănușile albe. Înainte de-a intra în teatru, se înapoiase în Before Lane și-și ascunsese hainele, din care făcuse un pachet, în aceeași fundătură unde avusese loc întrevederea lui cu bravul căpitan Paddy O'Chrane. Tare ar fi avut chef. să se arate în toată splendoarea lui și să-i lase cu gura căscată pe cei de la *The Pipe and Pot*, ale cărei ferestre reflectau o lumină roșie și sumbră la numai cincizeci de pași, dar izbuti să reziste ispitei și-o luă înspre *Covent Garden*.

Cel de-al doilea act din *Freischütz* se apropia de sfârșit. În foaier nu erau decât vreo șase din acei spectatori ultrablazați care nu-și fac apariția în sală decât în timpul antractului și-o iau la goană de îndată ce se ridică cortina. Doamnele cu virtute îndoielnică plecaseră să-și afișeze în altă parte surâsurile provocatoare și goliciunea exagerată a toaletelor decoltate. Snail se plimba de colo până colo, umflându-și din toate puterile pieptul slăbănog, îndreptându-și șalele și mestecând între dinți o scobitoare pe care și-o cumpărase anume pentru a-și desăvârși ținuta de gentleman. Se uita cu atenție la toți cei pe care-i întâlnea în cale, tușea, scuipă, se ștergea la nas, dar degeaba. Nimeni nu-i dădea nici o atenție.

Cu toate acestea, arborase pe piept o fundă de satin galben care nu semăna cu nici o decorație cunoscută. Își bătuse oare joc de el? Snail începu să se teamă. Regretă amarnic scaunele șchioape de la *Pipe and Pot*, bărbia țepoasă a frumoasei Madge și chiar privirea stupidă a lui Mich, cumnatu-său. Se plictisea. Să n-ai nici măcar posibilitatea de a mieuna, ca să-ți mai treacă timpul! În disperare de cauză, se apropie de bufet și ceru un pahar cu bere. I se servi o înghețată. Snail nu mâncase niciodată înghețată. Probabil că și-ar fi exprimat nemulțumirea într-un mod cu totul neplăcut pentru nimfa din foaier, dacă n-ar fi intervenit un domn să-i tempereze furia. Acesta îi puse degetul pe piept, acolo unde se lăfăia faimoasa fundă de satin galben.

— Urmează-mă — spuse el în șoaptă.

— Cum adică, urmează-mă?! replică Snail, îndreptându-și mândru talia pitică. Faci pe glumețul cu mine?

Necunoscutul își încruntă sprâncenele, dar Snail nu era omul să se sperie doar de atât.

— Urmează-mă!... repetă el. Uite ce-i, eu nu merg decât cu oameni pe care-i cunosc. Iar pe dumneata nu te-am cunoscut nici de la Eva, nici de la Adam, fir-ar să fie, cum zice bravul meu prieten, căpitanul O'Chrane.

Necunoscutul îl privi o clipă, surâzând.

— E-ncăpățânat, nu glumă, caraghiosul ăsta mic — murmură el. Apoi, luându-i deodată mâna, îi făcu o cruce cu degetul arătător în palmă și adăugă: *Gentleman of the night!*

— Asta-i altceva! spuse Snail, dându-și importanță. Așa mai merge... Dar vă dați seama, milord, având o misiune de mare încredere, nu pot da ascultare primului aiurit care-mi spune: "Urmează-mă!"

— Ai dreptate... Cum te cheamă?

— Snail, milord... Dar pe dumneavoastră?

— Pe mine?... Numele meu contează mai puțin, tinere prieten Snail, și timpul ne zorește... Vino cu mine.

Părăsiră amândoi foaierul în clipa când mulțimea răbufnea prin toate ieșirile din sală, după căderea cortinei. Izbutiră cu mare greutate să-și croiască drum spre coridoarele aglomerate pe neașteptate și se opriră la doi pași de loja în care se aflau contesa Ophelia și prințesa de Longueville. Domnul bătu de trei ori la ușa lojii vecine. Ușa se deschise și Snail, înhățat brusc de umeri și împins, — se trezi într-o întunecime deplină. Locul în care se afla era evident, o lojă, însă mascată de un paravan, dar atât de bine, atât de ermetic închis, încât nici o rază din miile de lumini răspândite pretutindeni în sală nu putea pătrunde acolo. O tăcere profundă domni timp de un minut. Snail auzea doar zgomotul câtorva respirații reținute. Simți un fior de teamă.

— Te simt cum tremuri, copil al familiei — spuse o voce

înăbușită, prefăcându-și timbrul. Dacă ești un fricos, șterge-o!

— Să mă bată Dumnezeu, milord — răspunse Snail — mi-s bărbat în toată firea!... Numai că-mi place și mie să văd limpede ce-i în fața mea... La urma urmei, ce trebuie să fac?

— Să taci!

În aceeași clipă, Snail se simți apucat de braț. Fu tras până la marginea lojii. O mână atinse paravanul, în mijlocul căruia apăru numaidecât un punct luminos.

— Uită-te prin gaura asta — i se porunci.

Snail se supuse. Vederea lui, obișnuită cu bezna din lojă, fu orbită de valurile de lumină ce coborau din candelabre și urcau dinspre rampă. Omul care-i vorbise își dădea seama de aceasta și așteptă câteva secunde înainte de a lua din nou cuvântul.

— Uită-te drept în fața ta; în prima lojă — adăugă el apoi. Ce vezi?

— O lady, ce naiba, cu-o rochie de mătase și niște fluturași de aur care strălucesc pretutindeni.

— Îi vezi mâna acestei lady?

— Văd doar una din ele.

— Care?

— O clipă, să-mi dau seama, milord... Mâna dreaptă... Ba nu! E stânga, care-i sprijinită pe balustradă dinafară a lojii... Ah! Sfinte Sisoie, ce inele mișto! Frumușica de Madge ar fi în culmea fericirii să aibă două sau trei din astea!

— Gura... Așadar, foarte bine, mâna stângă... în inelarul mâinii se vede un inel care strălucește mai tare decât celelalte...

— Cred că l-am văzut, milord, cred că da... Ai zice că-i o bucătică de soare...

— Pleacă de-acolo!

Gaura fu astupată la loc. Snail se trezi din nou în plină beznă.

— Mâna stângă și degetul inelar — i se repetă

strângându-i-se cu putere brațul. Ai să ții minte?

— Da, milord.

— Acum, apropie-te aici.

Fu împins în partea dreaptă a lojii. Paravanul fu ridicat foarte puțin și o rază puternică luminează loja; dar două mâini îl prinseră de cap pe Snail, care nu se putea întoarce să vadă cine-i erau însoțitorii.

— Privește! i se spuse iar. Dar de data asta în jos. Ce vezi?

— Umerii unei femei... Arde-m-ar flăcările iadului, milord, dacă nu-s cei mai frumoși umeri...

— Gura!... Nu-i vezi fața?

— Nu, milord.

— Așteaptă nițel.

Capul lui Snail fu ținut mai departe nemișcat până ce pungașul spuse:

— Acum o văd, milord! îi văd fața... Ei, dar... am mai văzut chipul ăsta undeva...

— Gura!

Paravanul atinse din nou peretele lojii. Se făcu din nou întuneric beznă.

"Unde naiba am mai văzut-o eu pe frumoasa asta?... se întrebă el. Apoi, deodată, izbit de o amintire, adăugă: Mare nătărău mai sunt!... Seamănă cu Susannah, fata de la *Armele Coroanei*... Dacă ar vedea-o căpitanul, s-ar strâmba de râs... "

— Acum trebuie să pleci — spuse în acest moment vocea. Întoarce-te spre ușă și nu privi îndărăt.

Ușa se deschise; Snail fu împins afară, tot așa cum fusese împins înăuntru. Chiar de-ar fi avut intenția să nu se supună ordinului pe care-l conțineau ultimele cuvinte ale vocii misterioase, n-ar fi putut-o face, căci ușa se închise imediat în urma lui. Se trezi din nou pe coridor, lângă omul care-l acostase în foaier. Lumina îi readuse curajul și aerul lăudăros.

— Ei bine, milord — spuse el — sunt sluga preaplecată a senioriilor lor și a dumneavoastră; dar mi se pare ciudat

cum își petrec dâșii vremea! Acești preacinstiți gentlemani, care se află acolo înăuntru, n-ar fi trebuit decât să coboare în pivnița locuințelor lor, fără a se mai obosi să vină la teatru... Pe legea mea, ar fi văzut tot atâta... în ce mă privește, sunt foarte mulțumit de purtările lor și-aș fi vrut să-i văd nițel la chip.

— Liniștește-te, puștiule, liniștește-te!

— Milord, mi-s bărbat în toată firea. Nevastă-mea Madge și Mich pot să vă încredințeze... Vă rog numai un singur cuvânt: Înălțimea Sa se afla în loja diavolului?

— Pe cine numești Înălțimea Sa?

— Pe patronul din Finch Lane, ce dracu!... Cel care plătește... Domnul Edward.

— Nu.

— Așa! făcu Snail. Atunci nu-mi mai pare atât de rău că n-am avut un muc de lumânare... Cu înălțimea Să aș fi vrut să dau ochii.

— Sunt unii care l-au văzut împotriva voinței sale, tinere — spuse domnul din foaier, cu voce gravă și înceată. Dar acum au devenit foarte discreți...

— Li s-a închis gura?...

Domnul făcu un semn afirmativ.

— Cu bani? continuă Snail.

Domnul scoase de la piept un pumnal micuț cu lama scobită, minunat lucrat.

— Nu... nu cu bani — spuse el.

Snail tăcu mîlc și urmări cu privirea temătoare mâna gentlemanului care-și strecură micuțul pumnal sub reverele de satin ale vestei.

— Ei, și-acum — continuă acesta — îți amintești bine tot ce-ai văzut?

— Perfect, milord. În față, o lady, o mână și-un inel; alături, o altă lady și umerii ei... frumoși umeri, milord!

— Ascultă!

Necunoscutul îl luă de mână și-i vorbi timp de aproximativ zece minute, repetând de mai multe ori aceleași fraze, procedând, într-un cuvânt, ca profesorii

care încearcă să vâre în capul nereceptiv al unui elev o lecție dificilă.

— Bine, milord, bine! strigă în cele din urmă Snail, care nu mai avea răbdare. Dacă o să mă bateți atâta la cap, fir-ar să fie, n-o să mai înțeleg nimic... Gata, am priceput, știu tot... ta treabă!

— Ia seama! îl întrerupsese personajul, care probabil n-avea în Snail o încredere prea mare. Nu-i vorba de-un fleac.

— Chiar de-ar fi vorba de cinci sute de lire, și-un prăpădit de inel nu poate prețui atâta, și tot așa fi sigur de mine, milord.

— Mai cu seamă nu uita: când ai să ieși din loja aceea (o arată pe-a contesei Ophelia), o iei pe ușa de la capătul coridorului. Scară din spate te va duce în culise; voi fi acolo și-ți voi arăta pe unde să ieși în stradă.

Snail și însoțitorul lui făcură înconjurul sălii prin coridorul de serviciu și se îndreptară în direcția lojii ocupate de Lady B...

Un bărbat ieși tiptil din loja misterioasă și-i urmări la o distanță de douăzeci de pași. Era Tyrrel Orbul. Lăsa în urma lui, în lojă, patru gentlemen care, cu ochii lipiți de patru găuri făcute în paravan, asemănătoare acelei prin care se uitase Snail, priveau lacomi loja Alteței Sale Regale ducele de York.

Din cealaltă parte a teatrului, nu se putea bănuî uneltirea. Paravanul se vedea foarte puțin și numai acolo unde se încrucișau perdelele lojii. Totuși, loja ermetic închisă stârnise o clipă bănuielile comisarului însărcinat cu supravegherea teatrului. El dădu unui agent misiunea de a supraveghea loja respectivă. Agentul, urmând exemplul confrăților săi, ascultă, înțelese și se abținu de la orice acțiune.

Era tocmai momentul când Brian de Lancaster acaparase atenția sălii întregi. După cum spuneam, câteva minute mai târziu se produse invazia celor cu bilete la jumătate preț. Snail și însoțitorul său se aflau

atunci la dreapta scenei, în spatele lojii ocupate de Lady B.

— Atențiune! spuse în șoaptă călăuza lui Snail. Apoi, aproape imediat, chiar în clipa când tumultul ajunsese la culme, adăugă: La treabă!

Și dispăru.

Tyrrel Orbul își ocupă locul.

Snail bătu hotărât la ușa lojii ducelui de York. Ținea în mână un bilețel.

— Milady — spuse el, salutând respectuos — ducele mă trimite la Senioria Voastră cu porunca de-a vă înmâna acest mesaj.

Întinse scrisoarea. Lady B. vru s-o ia. Dar, în clipa când degetele ei atingeau hârtia, Snail i le înșfăcă violent și, cu un sânge rece nemaîntâlnit, îi smulse inelul.

Văzuse bine, ascultase bine; nu făcu nici o greșală.

Lady B..., înspăimântată de ciudatul atac, rămase la început năucită, neputând nici măcar să articuleze un țipăt. Când, în sfârșit, își recăpătă glasul, să strige după ajutor, Snail, biruitor, trecea pragul lojii și dispărea cu inelul. Lady B..., înnebunită, se avântă pe urmele lui, dar chiar în prag se izbi de Tyrrel Orbul, sau mai bine spus de nefericitul Sir Edmund Makensie.

— Dă-mi voie să trec, domnule, dă-mi voie! Prindeți hoțul!...

Bietul orb se strădui din răputeri să-i facă loc, dar interveni fatalitatea. Când Lady B... se precipită spre dreapta, Sir Edmund o imită; când o lua la stânga îl găsea pe acest om realmente demn de milă în calea ei.

— Nu-i al meu! țipa ea, găfâind ca o nebună. Alteța Sa Regală mi l-a împrumutat, mi l-a încredințat! Este un diamant al coroanei, Doamne Dumnezeule!... Un diamant care valorează douăzeci de mii de lire!... Opriți-l!... Ajutor!

În sfârșit, găsind forță în disperarea ei, apucă ambele brațe ale lui Sir Edmund Makensie, împingându-l cu violență în lojă. Apoi ieși, înnebunită, pe coridor.

Sir Edmund, care nu văzuse nimic, nu înțelese nimic;

bietul om, se sprijini cu mâinile de balustrada lojii și-și aruncă în sală privirea-i lipsită de vedere. Lumina voalată a ochilor săi se îndreptă, fără îndoiala întâmplător, spre loja închisă și făcu un semn imperceptibil cu capul. Paravanul coborî pe jumătate.

Între timp, Snail, profitând de avansul lui, făcuse liniștit înconjurul sălii și străbătu pentru a doua oară coridorul de serviciu; nimeni nu se gândea încă să-l urmărească. Intră în loja contesei Ophelia. Contesa, aplecată în afara lojii, încerca să vadă ce se întâmpla de cealaltă parte, de unde răzbăteau țipetele Lady-ei B... Susannah, dimpotrivă, privea, gânditoare, locul pe care abia îl părăsise Brian, în fundul sălii, sub loja contelui de White-Manor. Snail atinse cu degetul, din spate, pielea catifelată a umărului ei gol și rosti în șoaptă:

— *Gentlewoman of the night* ⁽¹¹⁾!

Frumoasă fată se întoarse tresărind.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră — spuse Snail, surâzând — puneți asta la sânul dumneavoastră. Senioriile Lor vi-l încredințează spre păstrare.

Susannah luă ceea ce îi înmâna Snail, iar acesta dispăru numaidecât prin ușița din fund ce dădea spre scenă. Susannah ascunse în sân obiectul ce-i fusese încredințat și care era învelit în hârtie. Era tocmai momentul când Lady B..., izbutind în cele din urmă să treacă peste obstacolul reprezentat de Tyrrel Orbul, fugise pe coridor. O agitație frenetică cuprinse întreaga sală. Era vorba de un diamant al coroanei, spunea lumea, împrumutat în mod imprudent Lady-ei B..., o bijuterie valorând o jumătate de milion.

Tot ce se chema poliție, înăuntru și-afară, începu să se agite. Se făcură cercetări. Nenumărați oameni cumsecade, purtând veșmântul nevinovăției, fură reținuți provizoriu. Apoi comisarul avu o inspirație subită. Își duse mâna la frunte și spuse:

— Am găsit chichița!

Sărmana Lady B... începu să nutrească speranțe.

Iuțind pasul, comisarul, urmat de-un batalion de polițiști, se îndreptă spre loja misterioasă unde Snail primise instrucțiunile. Își dispuse oamenii jumătate la dreapta, jumătate la stânga.

— Sunt indivizi periculoși — anunță el — băgați de seamă!... Sunteți gata?

— Da, să trăiți! răspunseră polițiștii, strângându-și rândurile în așa fel încât să nu poată trece nici măcar un șoarece printre ei.

— Atențiune!!! comandă iar comisarul.

În aceeași secundă deschise loja.

Nu ieși nimeni.

Polițiștii țineau în mâini bastoanele de cauciuc, pregătite să doboare pe primul ieșit. Dar nu ieși nimeni.

În ciuda faptului că ușa era deschisă, interiorul lojii era suficient de întunecat, pentru ca cineva să se poată ascunde acolo. Comisarul, care, întâmplător, era un om curajos, intră și dădu la o parte paravanul.

Valuri de lumină inundară loja. Era goală!

Capitolul XXII - Baletul

Emoția străbătu întreaga sală, de la locurile ocupate de lumea elegantă până la galerie și lojile de sus. Toți vorbeau despre Lady B..., despre Alteța Sa Regală și despre diamantul coroanei.

— Douăzeci de mii de lire! rosti voluminoasa Dorothy Burnett. — Vai! Mr. O'Chrane, douăzeci de mii de lire!...

— Nici mai mult, nici mai puțin, Dorothy, suflețelule, după cât se pare; trăsni-m-ar Dumnezeu!... Strașnică afacere!

— Strașnică afacere, domnule!... E un furt care merită ștreangul.

— Să mă bată Dumnezeu, Dorothy, dacă n-ai dreptate,

ștreangul, că bine zici!... Da, da, ștreangul, suflețelule, fir-ar să fie!

— Azi e ziua furturilor! strigă francezul Lantures-Luces, năvălind în loja ocupată de Lady Campbell. Îmi dați voie, milady?... Miss, îmi dați voie?... În toată Londra n-ai putea găsi, vorbesc foarte serios, un evantai mai minunat.

— A fost prins hoțul, viconte? întrebă Lady Campbell.

— Hoțul, doamnă?... Iertați-mă, vorbiți despre hoțul meu sau despre cel care a prădat-o pe Lady B..., despre lornionul meu sau despre inelul dânzei?

— Ei, viconte, se spune că diamantul valorează douăzeci de mii de lire.

— Doamnă, Alteța Sa Regală e bogată, iar eu nu sunt decât un biet gentilom... lornionul m-a costat două guinee la Paris, pe Rue Richelieu's Street, doamnă!... Dar asta nu-i cea mai tristă veste de azi, doamnă, vorbesc foarte serios, cunosc una care v-ar interesa mai mult... Ah, iată-l pe scumpul nostru marchiz... nu te-am recunoscut... Ce mai faci, scumpe marchiz?

— Mă neliniștești, domnule — spuse Lady Campbell. Despre ce veste vorbești?

— Uitasem... dar poate o știți, de vreme ce dragul nostru marchiz... nu?... Ei bine, voi fi primul care v-o aduce la cunoștință... E vorba de sărmanul Frank... Frank Perceval, doamnă.

Încă de la începutul spectacolului, ba chiar de la balul din ajun, Miss Mary Trevor stătuse adâncită într-un fel de apatie care-o făcea insensibilă. În tot cursul serii păstrase o tăcere posacă, iar prezența lui Rio Santo se dovedi de astă dată neputincioasă să-i alunge toropeală. Lady Campbell credea că-i bolnavă și-o înconjura cu mii de atenții pe care Miss Trevor nici nu le lua în seamă.

Văzând cele ce se petreceau de câteva luni la Trevor House, un observator atent nu s-ar fi putut învoi cu părerea exprimată de Lady Campbell. El ar fi ghicit în seara asta, dacă nu chiar și mai înainte, că o povară prea

grea apăsa inima bieteii fete, o greutate care avea s-o strivească până la urmă dacă nu era luată și îndepărtată la timp. Ar fi ghicit că o suferință ascunsă o mistuia pe palida Mary, a cărei voință slabă nu știa să respingă otravă ce i se oferea drept leac. Observatorul ar fi fost profund impresionat, căci frumusețea blajină a domnișoarei Trevor stârnea interes, tot astfel cum distincția ei minunată inspira respectul pe care orice englez îl are față de adevărata noblețe.

Or, marchizul de Rio Santo era un observator și, în mod cert, un observator puțin obișnuit; de altfel, știa mai bine decât oricine ce se petrecea la Trevor House de câteva luni. Astfel încât ghicea toate cele afirmate adineauri; mai mult de-atât, ghicea pricina acelei suferințe ascunse; o știa. Știa că povară cumplită sub care gemea inima blândeii Mary era incertitudinea, îndoiala, întunericul. Incertitudine provocată de altcineva, îndoială artificială, întuneric bine întreținut în jurul ei. Își dădea seama că, dacă într-o bună zi ar fi fost lăsată să gândească singură, doar o zi, ar fi alergat într-acolo unde o chema adevărata voce a sufletului ei, acea voce care-i fusese înăbușită, falsificată, vocea care trecea sub tăcere numele iubit, rostind silită un alt nume învățat în lacrimi; dar știa că această zi nu va veni, nu putea să vină. Lady Campbell veghea, ca o santinelă atentă; iluzia, oricât de ucigătoare putea deveni, avea să fie întreținută cu grijă, fără răgaz; fără milă...

Asta deoarece Lady Campbell, ajunsă pe culmea unui munte de sofisme, înălțat cu o prodigioasă risipă de spirit, era ferm convinsă de misiunea ei. Cu atât mai mult, cu cât convingerea izvora din ea însăși, spiritul o impusese inimii și, pentru un creier ajuns la un asemenea grad de autosofisticare (dacă ne e permis să întrebuițăm un termen atât de înspăimântător), evidența nu mai este decât un paradox.

Într-adevăr, există oare pe lume oameni mai riguroși convinși decât șarlatanii de bună-credință?

Rio Santo își dădea seama de toate acestea. O iubea deci îndeajuns pe Miss Trevor pentru a se considera complicele clarvăzător al cruzimii oarbe manifestate de Lady Campbell? Iubirea-i era oare dintr-acelea care răstoarnă toate barierele și, pentru a depăși un obstacol, strivesc totul în cale? Nu. Dragostea lui era reală; dar, în comparație cu celălalt sentiment din sufletul său, iubirea lui cobora pe un plan inferior. Era un simțământ secundar, sacrificat, un pretext poate. Sentimentul pentru care ar fi zdrobit toate barierele, pentru care ar fi călcat în picioare lucruri sfinte, prietenia, inima unei iubite, spre a se avânta și mai departe, nu era dragoste... Era ceea ce ei numea ambiție, ceea ce un artist ar fi numit idee, iar un cuceritor politică. Era un gând uriaș, o dorință nestăvilită, o pasiune mistuitoare. Era contemplarea unui scop, privit mai întâi, odinioară, ca o luminiță îndepărtată și care, treptat, sporise atât de mult, încât devenise un soare ce-i ardea imaginația, dogorind-o cu raze prea fierbinți. Între el și țelul propus, Mary era doar o etapă.

Dar cititorul nu trebuie să înțeleagă greșit și să-l aprecieze pe Rio Santo, cu măsura acelor burghezi care fac din dragoste o undiță de pescuit averi; să nu-l compare nici chiar cu don juanii diplomatici care *parvin prin femei*, cum se spune, pentru a exprima în cuvinte acceptabile o idee josnică. Rio Santo nu era nici una, nici alta, deoarece pasiunea sa dominantă se situa deasupra oricărui interes personal.

Prin urmare, nu numai dragostea îl împingea spre Miss Trevor. Dragostea își trăise clipă, ziua; o plăcuse într-o seară la bal; i-ar fi cucerit, poate, favorurile, așa cum procedase cu-atâtea alte femei, dacă un gând mai serios și mai măreț nu s-ar fi interpus în imaginația sa. Voia să se căsătorească cu Miss Trevor și o respecta.

Când vicontele de Lantures-Luces rosti, în loja ocupată de Lady Campbell, numele lui Frak Perceval, pesemne că francezul a rămas uimit de efectul produs. Rio Santo

tresări ca un leu somnoros înțepat de-o viespe; Lady Campbell își pierdu zâmbetul și-și încruntă sprâncenele; Miss Trevor își ridică deodată chipul frumos și se întoarse spre viconte, cu o privire lacomă și întrebătoare.

Lantures-Luces nu era deloc obișnuit cu asemenea succese. Se opri pentru a se face și mai dorit.

— Continuați, domnule! spuse Miss Mary.

Rio Santo își părăsi locul pe care-l ocupa în spatele fetei și se strecură lângă Lantures-Luces.

— Vorbesc foarte serios — spuse acesta din urmă — urâtă treabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule!... începu Mary, a cărei disperare inspira milă.

— N-ai de gând să vorbești? interveni sec Lady Campbell.

— Ba da, doamnă... Bietul Frank s-a bătut în duel.

— În duel?! repetă Mary, gâfâind.

— Și-a fost rănit...

— Ușor, domnule, nu-i așa? interveni iar Lady Campbell, cu un semn din cap care cerea imperios un răspuns afirmativ.

— Vă cer iertare — răspunse Lantures-Luces — foarte grav, doamnă... foarte grav.

— Frank!... Rănit!... murmură cu glas stins Mary, care-și duse mâna la fruntea-i palidă și închise ochii.

— În ce privește numele adversarului său... — continuă Lantures-Luces.

Se opri deodată: marchizul îi strânsese puternic brațul.

— Bine, dragul meu, am înțeles — continuă el — dar strânge mai ușor... Cred că discreția mea-i bine cunoscută... și, de altfel, nu cunosc numele celui care l-a rănit pe bietul Frank.

Lady Campbell și Rio Santo schimbă o privire; era vorba de o întrebare; de cealaltă, de o mărturisire.

Miss Trevor lăsă mâna să-i alunece de-a lungul corpului și-și deschise iar ochii.

— N-am auzit bine sau cineva a spus că Frank Perceval

e rănit? șopti ea. Rănit grav, Doamne Dumnezeule!

Lady Campbell vru să o ia de mână, dar Mary se clătină în fotoliu și căzu într-o parte, pierzându-și cunoștința.

Lantures-Luces se retrase, să povestească incidentul filfizonilor și s-o vadă mai de aproape și mai de jos pe signora Briotta, care intra în scenă.

— Sărmana copilă! spuse Lady Campbell, punând sticluța cu săruri sub nările nepoatei sale. Ah, milord ce-ai făcut!

— Mă insultase, doamnă, și-apoi este rivalul meu!

— Nefericit rival, domnule! Leșinul acesta dovedește că Mary nu și-a uitat prietenul din tinerețe... Bietul Frank!... Eu însămi, domnule, sunt dezolată... Fii bun, milord, și cheamă-mi trăsura, văd că Mary își revine.

— Un singur cuvânt, doamnă! spuse marchizul pe un ton rugător. Oare nu mă mai bucur de sprijinul dumneavoastră, deoarece am făcut ceea ce orice gentleman ar fi făcut în locul meu?

— Nu știu, milord... Nu mai știu... Dacă Mary nu te-ar fi iubit, cred că... Iată că-și revine!

Rio Santo sărută mâna distinsei Lady Campbell și se îndreaptă grăbit spre intrarea teatrului:

— Măine totul trebuie să se termine! murmură el. Acest eveniment trebuie să grăbească deznodământul și, cu orice preț, voi fi soțul lui Mary Trevor.

— Bietul Frank! repetă în timpul acesta Lady Campbell. Pesemne că-i tare nefericit!... Dar tremur la gândul că această rană ar fi putut s-o aibă marchizul... Ce lovitură îngrozitoare ar fi însemnat pentru biata copilă!

Susannah și contesa de Derby se găseau singure în loja acesteia din urmă. Vizitele luaseră sfârșit. Contesa vorbea despre Brian, iar Susannah o asculta fericită. Când Lady Ophelia tăcu, Susannah îi mulțumi cu naivitate, mărturisindu-i astfel taina și divulgându-și cu un cuvânt dragostea, ca și cum n-ar fi știut că dragostea-i un lucru pe care trebuie să-l ascunzi de lume.

Contesa îi luă mâna și zâmbi.

— Aș vrea să vă fiu prietenă — rosti Susannah.

— Îți sunt, draga mea — răspunse Ophelia — când vei fi fericită, ca în astă-seară, să vii la mine; văzându-ți fericirea, mă voi simți consolată; când vei suferi, să vii tot la mine, să vii neapărat: suferința împărtășită e mai ușor de îndurat.

Susannah o privi uimită.

— Dumneavoastră, care sunteți atât de strălucitoare, atât de frumoasă, vorbiți despre suferință!

— Ferească Dumnezeu, draga mea — spuse Ophelia, încercând din nou să zâmbească — ca dumneata, care ești și mai strălucitoare, și mai frumoasă, să afli că noblețea și frumusețea nu ne pot apăra de anumite suferințe.

Susannah strânse încet mâna contesei.

— N-am iubit niciodată pe nimeni, așa cum îl iubesc pe el și pe dumneavoastră — gândi ea cu voce tare — femeile care au surori sunt fericite...

Se despărțiră abia după spectacol, în fața teatrului.

— Trăsura prințesei de Longueville! strigă un groom într-o livrea strălucitoare.

Susannah aproape că-și uitase nobilul nume. Contesa își luă rămas bun, urcându-se în trăsura ei.

Susannah abia se așezase în trăsură, când o mână de bărbat îi închise portiera.

— Prințesă — spuse în același timp vocea lui Tyrrel Orbul, care se afla alături de ea — ce părere ai, ne desparte mult timp de seară de ieri și de Tamisa, nu găsești?... Dă-mi obiectul ce ți-a fost incredințat.

Fără să răspundă, Susannah scoase de la piept inelul înfășurat în hârtia cu care-l învelise Snail și-l întinse orbului.

— Bine — spuse el. Măine vei avea de lucru, doamnă. Va trebui să îngrijești un bolnav și să săruți fruntea unui bărbat care nu-i onorabilul Brian... Dar e tot un gentilom, iar Perceval face cât Lancaster...

Capitolul XXIII - Noaptea celor două tinere

Cam în aceeași vreme, contele de White-Manor se întorcea la el acasă. Cobori din trăsură, fără să scoată un Cuvânt, urcă încet scările locuinței și se închise în bibliotecă. Era mai palid ca un mort și ochii săi aveau privirea aceea vagă, nehotărâtă, uimită a oamenilor pe care-i amenință demența. Se prăbuși într-un fotoliu, își aruncă pălăria și-și luă capul în mâini. Emoția era un lucru ciudat și surprinzător la acest om, de obicei atât de rece, atât de bine ferecat împotriva oricărei lovituri, atât de închistat în egoismul său britanic și aristocratic. Deznădejdea găsisese o fisură în cămașa sa de zale; i se cuibărise, ca un pumnal otrăvit, până în fundul sufletului, unde o mână nemiloasă îl răsucea neconținut.

Contele suferea cumplit. Suferea cu-atât mai mult, cu cât rana lui nu se putea trata cu metodele obișnuite. Dușmanul său, un soi de fantomă neînduplecată, n-avea cum să fie înfruntat fățiș. Loviturile lui, aplicate cu perfidie, nu puteau fi răzbunate nici prin legi, nici prin disprețul lumii. Dimpotrivă, de fiecare dată când lovea, lumea zâmbea și aplauda. În auzul contelui răsuna încă ecoul odios al râsetelor mulțimii. I se părea că vede în fața ochilor surâsul jignitor al bărbaților și strădania, și mai jignitoare, a femeilor de a-și păstra aerul de seriozitate. Evantaiurile acelea insolente, în spatele cărora se ascunseseră pentru a chicoti, scânteiau în fața ochilor săi uluiți. N-avea la îndemână nici un mijloc de-a lovi la rândul său, de-a răspunde prin lovitură la lovitură, de a provoca rană pentru rană!

Contele de White-Manor era un om de vreo cincizeci de ani. Chipul său avea unele trăsături foarte vag asemănătoare cu cele ale fratelui, dar expresia era cu totul alta. O apatie melancolică, învălmășită cu

simptomele colerice care iau naștere și se întipăresc, odată cu vârsta, pe figura anumitor oameni cu temperament sanguin. În ochii săi, acum stinși, pesemne că arsese cândva pasiunea, o pasiune brutală, neînfrânată. Se puteau ghici goliciunea, plictiseala, dezgustul care urmează potolirii depline și monotone a tuturor dorințelor; dar în plictiseală aceea pe care mulți o socotesc un rău imaginar exista și suferință adevărată: furia sa lupta cu apatia, plictiseala dispărea sub mușcătura neliniștii.

Fusese multă vreme unul dintre cei mai desfrânați cheflii din Londra.

După ce petrecu zece minute într-o stare de imobilitate totală, Lordul de White-Manor se ridică brusc. Fața lui, mai înainte atât de palidă, căpătase acum o vinețea apoplectică. Trase atât de violent de cordonul soneriei, încât acesta, rupt, îi rămase în mână.

— Paterson!... Gilbert Paterson!... Ticălosul de Gilbert Paterson! spuse el valetului care-și făcu apariția. Să vină aici... numaidecât!

"Iar i-a făcut-o Brian!"... gândi groomul, îndreptându-se spre apartamentul intendentului.

Acesta avea inima ușoară și conștiința împăcată. Își cheltuisese după-amiaza așa cum se cuvine, spre folosul stăpânului său. Nu-și pierduse vremea, se prezentase acasă la Mrs. Mac-Nab, sub un pretext oarecare — indivizi de teapa lui Gilbert Paterson neducând niciodată lipsă de pretexte — și o văzuse pe Anna Mac-Farlane. Fusese uluit de frumusețea ei. Dar asta era treaba contelui. Bob nu mințise. Dulcea copilă, atât de fermecătoare, atât de pură și angelică, l-ar fi sedus și pe diavol, presupunând că diavolul are răgaz să se plictisească, întocmai ca un simplu pair al regatului-unit al Marii Britanii.

Paterson coborî în grabă și se înfățișă înaintea lordului, cu zâmbetul pe buze. Conte era încă în picioare. Avea gura deschisă, privirea fixă și-i revenise paloarea. Îl lăsă pe Paterson să înainteze până în apropierea sa.

Intendentul salută foarte respectuos, dar, spre ghinionul lui, nu se învrednici să examineze fizionomia stăpânului său, pe care ar fi citit, anunțată foarte limpede, furtuna ce-l amenința.

— Milord — începu el — îmi pare bine că...

Nenorocitul n-apucă să termine. O lovitură de pumn, un pumn de lord, îl atinse la stomac și-l expedie până în celălalt capăt al încăperii. Contele practicasese odinioară, cu oarecare succes, nobila artă a boxului. Și părea să n-o fi uitat... Gilbert Paterson se ridică sufocat.

— Piei din fața mea! spuse contele. Numai tu ești de vină, mizerabile!... Cine ți-a dat voie, ticălosule, să poruncești biciuirea fratelui unui conte?... Acum se răzbună!... Se răzbună pe mine!

Contele se trânti din nou în fotoliu.

— Să vedeți, milord... — încercă să se apere, umil, Paterson.

— Taci, slugă trădătoare ce ești! strigă contele de White-Manor. Piei din fața mea... imediat! Nu mai vreau să-ți ai culcușul în casa mea... Măine îți iei toate calabalăcurile, plus ce mi-ai furat... Până la noapte, mai poți rămâne aici... dar nu vei mai dormi sub acoperișul meu. Contele își sprijini capul îngreuiat pe mână. Din cauza ta o să mă ucidă! murmură el, cu glas înăbușit. O să mă ucidă!... Pleacă!

Gilbert Paterson se încumetă a nu da ascultare acestui ordin categoric. Își luă pardesiul și ieși grăbit din casă. Timpul era rece, cețos și jilav. Paterson hoinărea la întâmplare pe străzi, absorbit de amintirea recentă a alungării sale, nemaiputându-se gândi la altceva.

— Izgonit! îngână el. Tocmai când trudeam din greu pentru dânsul... Ah, milord, milord!... într-un fel sau altul, ai să mi-o plătești! Izgonit!... Dar ce-și închipuie, că un om de afaceri pleacă așa dintr-o casă, doar cu câteva amărâte de mii de lire în portofel?!... Mi-ar mai fi trebuit cinci ani, să mă căpătuiesc în chip onorabil... Cinci ani! Făcusem socoteala... fir-ar să fie! Îmi furi cinci ani,

milord! Cinci ani care fac pe puțin zece mii de lire! Nu pot, cu bună-știință, să ți-i fac cadou!...

Străbătuse, fără să-și dea seama, o bună parte din West End, și acum mergea, gesticulând și vorbind de unul singur, pe trotuarele largi ale lui High Holborn.

— Izgonit! repeta el. Să vedem! Să nu ne pierdem firea!... Am trecut și prin clipe mai grele... Să vedem ce-i de făcut!

Continua să meargă în tăcere pe Holborn, apoi pe Cheapside. În cele din urmă ajunsese în Cornhill. Bătuse cale lungă. Fără să se mai gândească, supunându-se instinctiv unei nevoi imperioase de odihnă, se așeză pe-o piatră în dreptul colțului format de cunoscută noastră clădire dreptunghiulară pe Finch Lane și Cornhill. Acolo, își continuă meditațiile.

În partea cealaltă a Cornhillului, în fața prăvăliei bijutierului Falkstone, la etajul al doilea al unei căsuțe noi și albe, se vedea strălucind o lumină prin perdelele străvezii de muselină. Era casa doamnei Mac-Nab, iar lumina ardea în odaia care slujea de refugiu comun celor două fiice ale lui Angus Mac-Farlane.

Era aproape de miezul nopții. Clary dormea. Capul i se sprijinea de brațul neted și alb, pe care tulburarea unui vis îl scosese, în ciuda frigului, de sub plapumă. Avea respirația inegală și adeseori suspină. Anna ședea pe marginea patului. Își terminase de mult toaleta de noapte, își ridicase părul, legase fileul, pusese pe umeri capotul alb, al cărui material dantelat lăsa să i se ghicească vag gingășia tinerească a formelor. Cu toate acestea, nu suflase încă în lumânare pentru a aprinde lampa de noapte. Nu se refugiase, împotriva frigului mușcător, în adăpostul îmbietor al plapumei. Ochii îi străluceau și nu dădeau semne de somn, deși, de obicei, la ora asta dormea demult. Stătea de veghe și părea să aștepte, neliniștită, venirea cuiva. De îndată ce se auzea un zgomot pe stradă, ciulea urechile și, din când în când, își împreună mâinile micuțe ca și cum s-ar fi rugat.

Ce se întâmplase? De dimineață, Stephen Mac-Nab nu mai dăduse pe acasă. N-aveau nici o veste despre el; era miezul nopții și Anna nu știa ce să creadă. Se uita din când în când la sora ei Clary, ca și cum i-ar fi invidiat somnul, sau ar fi vrut s-o trezească, să stea de vorbă, să-i împărtășească îngrijorarea ei, să nu mai poarte singură pe suflet povară care o copleșea.

Clary continua să doarmă. Murmură în somn cuvinte nedeslușite, și atunci când lumina albă a luminării îi cădea pe chip, se puteau vedea câteva broboane de sudoare prelingându-se, iar apoi uscându-i-se pe fruntea înfierbântată.

"Sărăcuța de ea! gândea Anna. De câteva nopți suferă... Doamne, nu se mai întoarce odată!... Doamne, fă să se-ntoarcă!"

O lovitură puternică și repetată răsună la ușa dinspre stradă. Anna sări din pat. Ușa care dădea spre scară era lăsată deschisă. Tremurând de frig și rușinată de grabă ei, se aplecă deasupra balustradei, să audă și să vadă.

Mrs. Mac-Nab apăru curând pe scară. Și ea veghea: dragostea unei mame nu aștește mai lesne decât afecțiunea unei iubite. În clipa în care slujnica deschidea ușa din stradă, îl întâmpină pe Stephen, copleșindu-l cu mângâieri și întrebări. Stephen era foarte abătut. Anna nu putu să-l vadă decât o clipă, în timp ce urca prima treaptă a scării; dar îi era de ajuns. Se simțea liniștită și dezolată în același timp: liniștită pentru gelozia-i vagă, dezolată pentru măhnirea vărului ei. Trase cu urechea.

Stephen intrase în camera mamei sale. Anna nu reuși să audă decât numele lui Frank Perceval rostit de Stephen, cu o dureroasă emoție, și câteva exclamații de uimire ale doamnei Mac-Nab. Fata tremura sub veșmântul ușor de noapte pe care un vând de gheață îl flutura tot timpul, dar continua să rămână la postul ei. Discuția se termină repede. Stephen reapăru pe scară și, în loc să urce în camera sa, ca de obicei, se îndreptă spre ușa de la ieșire.

"Unde s-o fi ducând?" se întrebă Anna.

Nu avea să capete răspuns la această întrebare. Nu mai auzi nimic, în afară de un nume pe care Stephen îl rosti atunci când își sărută mama.

Era numele Claryei. Anna simți o lacrimă ivindu-i-se pe gene.

— Clary! repetă ea cu tristețe. Dar eu?

Ușa dinspre stradă se închise. Mrs. Mac-Nab urcă din nou murmurând:

— Bietul băiat!... Stephen e-un copil bun și generos! Bietul Mr. Frank!...

Anna se reîntoarce în cameră, închizând încet ușa. Avea o greutate și mai mare pe suflet. Clary continua să doarmă. În clipa când Anna se strecură în pat, sora ei se zbuciumă violent în somn. Gâfâia sub apăsarea unui vis urât. Voia să vorbească, dar nu putea din cauza coșmarului.

— Clary! Clary! spuse Anna.

Această voce prietenoasă rupse în parte vraja.

— Stephen! Oh! Stephen! murmură Clary. Scapă-mă!

Anna își acoperi obrazul cu mâinile, și lacrimile începură să-i picure printre degete.

— Și ea!... murmură Anna.

Apoi își trezi sora cu un sărut.

Clary se ridică brusc, îngrozită, și-și încolăci brațele în jurul gâtului Annei, care se silea să zâmbească.

— Tu ești! îngână ea. Oh! îți mulțumesc!... Doamne, ce vis!... Cât de mult te iubesc, Anna, și ce bine mă simt acum că m-am trezit cu chipul tău în față! Am avut un vis îngrozitor, surioară dragă...

Se opri și adăugă suspinând:

— Groaznic și dulce totodată... El era acolo... mă strângea în brațe... Nu mă puteam împotrivi... Mă lua cu el...

— Cine? întrebă Anna, ale cărei sprâncene fine se încruntară. Stephen?

Clary clătină din cap.

— Nu — răspunse ea — Stephen încerca să mă apere de el.

— De cine? întrebă iar Anna.

Clary o privi și expresia chipului i se schimbă deodată.

— Nu știu — murmură ea. Ce spuneam?... Am vorbit ca-n vis...

— Ai vorbit despre Stephen, draga mea.

— Da... adevărat... Ascultă, Anna...

O trase lângă pieptul ei și-i acoperi fața cu sărutări.

— Ți-am ghicit secretul — continuă ea — îl iubești... cu-atât mai bine! Ultima scrisoare a tatălui nostru anunță grabnica lui sosire... Îl vom vedea în curând, poate mâine... Am să-i vorbesc, Anna; ai să fii fericită.

— Așadar, tu nu-l iubești pe Stephen? spuse Anna, plângând și râzând în același timp.

— Eu?... Nu iubesc pe nimeni, Anna — răspunse cu vioiciune Clary — pe nimeni, m-auzi?... Pe cine-aș putea iubi?

— Credeam...

— Vai ce rece ești, surioară!... Culcă-te la loc! Culcă-te repede... Biată Anna!... Ce fericită aș fi să te știu soția vărului nostru, care-i atât de nobil, și-atât de bun... Aș vrea ca tata să fie acum la Londra!

Cele două surori se îmbrățișară din nou, apoi Anna se duse în patul ei. Rolurile se schimbă. După câteva minute, se putea auzi respirația egală și liniștită a Annei, care adormise. Clary, dimpotrivă, stătea acum de veghe; veghea, vai, în noaptea aceasta, ca-n toate nopțile celelalte, când visele nu se iveau să-i potolească tulburarea unicului și chinuitorului ei gând...

Între timp, Gilbert Paterson avusese răgazul să reflecteze, dar nu găsisese nici o soluție potrivită și stătea de-o oră pironit acolo, înghețat de frig, prost dispus și neștiind ce hotărâre să ia.

În sfârșit, zgomotul ușii închise de Stephen îl smulse brusc din noianul preocupărilor sale sumbre. Se sculă și-și dezmoști picioarele înțepenite de jilăveala nopții.

— Unde naiba mă aflu?... Totuși nu pot dormi în stradă... Ia să vedem!

Se orientă și recunosc Cornhillul. Apoi, privirea sa, ridicată întâmplător, întâlnește lumina care strălucea la etajul al doilea al locuinței doamnei Mac-Nab. Priveliștea îi alungă deodată întunericul din gând. Se lovește peste frunte și zâmbește fericit.

— La naiba! exclamă el. Ia te uită, afacerea mea!... Am să-mi cerchez chiar mâine... Cât despre mijloacele de acțiune, sunt mai multe, dar de ce să mă expun eu?... Am destule parale ca să-mi plătesc pe alții.

O luă de îndată pe Cheapside și se urcă într-o trăsură în fața bisericii Saint Paul.

— Încotro, milord? întrebă vizitiul.

Gilbert Paterson rămase o clipă nehotărât.

— Before Lane — spuse el, în sfârșit. Apoi adăugă pentru sine: Ar fi culmea, ca printre clienții lui Peggy să nu găsesc ce-mi trebuie!

Capitolul XXIV - The tap

Niciodată, dar absolut niciodată, Bob Lantern nu fusese văzut ocupându-se atât de activ de-un lucru care nu-l privea deloc. Loviturile de baston ale bravului căpitan O'Chrane îi transmisese parcă un elan extraordinar, și când Snail, întors din expediția lui, reveni la *The Pipe and Pot*, Bob muncea de zor la curățirea tapetului spre a-i face plăcere, spunea el, prietenului Mich.

În ungherul unde se afla, Mich nu părea deloc însuflețit de-o recunoștință prea fierbinte. Își ținea coatele pe masă și capul în mâini. Rana lui luase proporții și avea firicele de sânge sub șuvițele umezite ale părului său des și roșcat.

Bob se oprea din când în când din lucrul său, la care, de altfel, era ajutat de trei sau patru vagabonzi cu mutre

sinistre, și se ducea să se așeze lângă Mich.

— Mai trage o dușcă, băiete — îi spunea el — dar nu bea prea mult. Când ești băut, faci scandal și s-a dus dracului treaba... Te-am văzut uneori lovind destul de zdravăn sub London Bridge; dar astă-seară ai de-a face c-un ticălos vânjos... Din fericire, Mich, dragul meu Mich, Tom Turnbull e-o brută care lovește orbește și dacă nu erai băut, bătrâne, nu te lăsai otânjit la tâmplă...

— Tom n-are să vină — răspundea Mich, exprimându-și, fără să vrea, speranțele. E-un laș!

— Da, Mich, e-un laș, un adevărat laș, dar are să vină... Să mă trăznească Dumnezeu, dacă nu m-aș duce după el în cazul când n-ar veni... spre binele tău, Mich, băiete!

Dacă cineva ar fi văzut chipul lui Bob Lantern în timp ce șușotea astfel la urechea lui Mich, s-ar fi dat înapoi de scârbă și groază. Nădușeala i se prelingea sub părul aspru, ochii îi scânteiau vicleni. Din când în când, un spasm îi încorda mușchii obrazilor și, la fiecare colț al gurii, avea câte un clăbuc de spumă pe care-l ștergea neconținut, dar care, tot neconținut, se iveau din nou. Căci, de două ore, clocotea în el o ură furibundă împotriva lui Tom Turnbull și nu îndrăznea să-l atace direct. Se temea de Tom.

Când îl părăsea pe Mich, luptătorul său, pentru o clipă, o făcea pentru pregătirea *tap*-ului pe care-l socotise un loc foarte potrivit în vederea luptei anunțate.

Snail își îmbrăcase iar Țoalele obișnuite și purta sub braț hainele de împrumut strânse într-un pachet. Își reluă locul, față în față cu Mich și-alături de Madge. Lipsise vreme de două ceasuri. Madge nu se clintise; nici măcar nu deschisese gura decât pentru a trage din când în când o dușcă de gin. Tutunul, ginul, romul n-avuseseră nici măcar cel mai mic efect asupra ei.

Dimpotrivă, micuța Loo, zdrobită de băutură și oboseală, căzuse ca o cârpă în timpul dansului ei extravagant. Era întinsă pe jos, chiar în colțul unde

dansase. Formele plâpânde i se desenau sub stofa rochiei leoarcă de bere și nădușeală. Avea capul lăsat pe spate și admirabilul păr blond, singurul vestigiu al unei frumuseți prihănite în germene, strălucea pe jos, răspândit în jurul ei. Dormea.

Bob Lantern îi aruncă pe furiș lui Snail o privire încărcată de ură și se ridică fără să scoată un cuvânt pentru a da ajutor la debarasarea *tap*-ului.

— Hei! strigă Snail. Toată lumea doarme?... Frumușica de Madge nici nu-mi zice bună-seara; cumnatu-meu Mich arată ca un bou dus la tăiere; Bob, prefăcutul ăsta bătrân, după ce se uită la mine, mă lasă baltă... iar Loo... unde dracu-i Loo, frumușică Madge?

Madge întinse alene mâna spre ungherul unde zăcea sărmana fetiță.

— Ești un mare ticălos, Mich — exclamă Snail — dacă ți-ai putut lăsa în halul ăsta nevasta... Ce-i trebuie lui Loo?... Nițel gin, fir-ar să fie, și-și revine numaidecât. Ocoli masa și se apropie de soră-sa. Sărmănică de Loo! spuse el. Arde ca un vătrai încins!... Se înăbușă așa, cu capul în jos... Loo! Loo!

O scutură și fetița se ridică pe jumătate, căzând apoi la loc, ca un sac.

— Loo! Loo! repetă Snail, încercând s-o ridice.

Loo își duse amândouă mâinile la piept.

— Oh, oh! gemu ea, cu glas stins. Mă arde... mă arde înlăuntrul pieptului...

— Dă-mi paharul tău, Madge! strigă Snail.

Madge îi dădu paharul plin cu rom pe care Snail îl apropie de buzele surorii sale. Aceasta îl goli dintr-o înghițitură. Apoi deschise ochii, se ridică și începu să râdă.

— Vax! spuse ea. Am tras și eu un puișor de somn strașnic, zău așa!... Cine dansează cu mine?

Romul îi potolise pentru o clipă suferința și biata fată se credea întremată. Încercă să-l scoale pe Mich, care bodogăni și o respinse mârânește; apoi se duse la

frumusețea de Madge, care, într-adevăr, îi putea servi de minune drept cavaler; în sfârșit, se duse să danseze singură în colțul ei. Paharul cu rom o încălzise. Pletele-i lungi, blonde îi cădeau pe obraji. Râdea și se scâlâmbăia ca un copil.

Ți se încrâncenă inima de durere văzând această victimă timpurie a viciului întreținându-și, ca să spunem așa, agonia și găsimd în băutură forța pentru a-și risipi ultima picătură de vlagă.

— Atenție, Mich, băiete — spuse Bob, venind să se așeze lângă lampagiu — aud gălăgie în stradă. Ei trebuie să fie.

Mich se îndreptă de șale și ascultă cu luare-aminte. Privirea-i năucă se lăsă în jos, cuprinsă parcă brusc de teroare.

— Uite-i că vin! strigă Snail. Mich, ce Dumnezeu! Scoală-te! Scoală-te, ca un băiat cuminte... Pare-mi-se că ți-i frică... Madge, nu-i așa că l-a apucat frica?

— Nu, Snail, nu, nici gând să-i fie frică... Mich e-un bărbat curajos... Nu-i așa, Mich?

Bob era cel care vorbea astfel și, în timp ce trâncănea, cerceta cu lăcomie figura înspăimântată a lampagiului!

— Al dracului să fiu, dacă nu tremură ca o frunză! mormăi el. Totuși ticălosul de Tom trebuie să-și primească porția!... Ah!... Temperance! Temperance!...

Bob scrâșnea din dinți și-și strângea nervos pumnii.

— Stimată Mrs. With — rosti el șoptit — ai pus la încălzit ce ți-am spus?

— O cană de rom, domnule Bob, două de gin, un sfert de cană de vin franțuzesc, o jumătate uncie de scortişoară și-un pahar de sherry.

— Bravo, stimată doamnă!... E cald?

— Clocotește, domnule Bob... Vi-l servesc îndată.

Peg Witch dispăru într-o clipită și se întoarse aproape numaidecât, cu un *bowl* din care ieșeau aburi, tușind din pricina mirosului tare.

— Haide, Mich! Un păhărel de grog, fiule! strigă vesel

Bob. O să-ți dea curaj, băiete... Știu prea bine că-l ai, ce naiba, dar niciodată nu-i destul!

Bob turnă amestecul fierbinte în mai multe pahare. Mich și-l bău pe-al său dintr-o înghițitură; Madge, la fel; Snail se strâmba și zvârli grogul, pe care-l socoti nesuferit.

— Adevăru-i — spuse Madge, profitând de clipa când își scosese luleaua din gură pentru a bea — adevăru-i că nu-i îndeajuns de tare.

— Înc-un pahar, Mich! zise iar Bob.

Mich îl goli și pe-al doilea. Când era pe sfârșite, o lovitură violentă de picior bufni ușa înăuntru.

— Nu vă spuneam eu că ei sunt?! strigă Snail. Uite-! Acum o să-nceapă *fun*-ul, trăiască *fun*-ul! *The fun for ever*⁽¹²⁾!

În timp ce vorbea, se sculase în picioare. Bob turnă un al treilea pahar lui Mich, care, tulburat, îl sorbi până la ultima picătură. Bob îl privi drept în față. Chipul amortit al lui Mich se însuflețea pe nesimțite. Pleoapele îi tremurau; vinele frunții i se umflau. Văzând rezultatul, Bob înșfacă vasul, încă plin pe jumătate, și-l sparse, azvârlindu-l pe jos în mijlocul încăperii.

— Ajunge! șopti el. Turnbull nu trebuie să guste nici o picătură.

Între timp, Snail se dusesese în întâmpinarea noilor sosiți. Erau Turnbull, buflea de Charlie, Mitchell și încă doi — trei mateloți de-ai bravului căpitan Paddy. Toți erau beți; numai că Turnbull arăta mult mai cherchelit decât ceilalți. Intrară cântând și, în loc de bună ziua, o împrôscară pe Peg Witch cu ocări. Li se făcu loc în jurul unei mese.

— Sunt aici — le spuse Snail — cu nevastă-mea Madge, dragii mei prietenași, dar nu vă pot cinsti cu băutură, pentru că Mich mi-i cumnat și bea cu mine... începem dansul?

— Ah! Mich ți-i cumnat! răspunse Turnbull. Foarte bine! Am să-l omor.

Bob îl urmărise tiptil pe Snail. Strânse puternic mâna lui Tom Turnbull.

— Lasă, lasă, bătrâne Tom — spuse el — Mich e băiat bun și-o să fie de-al nostru... N-am putea aranja lucrurile?

Deși era beat criță, Tom privi la Bob, bănuitor.

— Fiindcă te bagi ca musca-n lapte — spuse el, cu o mutră întunecată — în seara asta crăp o țeastă mai mult... Ce vrei de la sufletul meu?

— Să vă potolesc pe-amândoi, dragă prietene — continuă Bob, strecurând în glas o nouă porție de miere.

— Vrei să ne-ntărești... foarte bine... cară-te!

Bob se duse lângă Mich. Nu mai era același om. Torsul robust i se îndreptase. Avea în priviri o flacără sălbatică. Grogul infernal al lui Bob își făcea efectul.

— Băiete — spuse acesta din urmă — Aghiuță asta de Tom nu vrea s-audă nimic!

— Care Tom? întrebă Mich, al cărui creier năuc se tulbură și mai abitir, pe măsură ce sângele i se înfierbântă în vine.

Bob apăsă cu degetul rană pe care găliganul o avea deasupra urechii.

— Ala care ți-a făcut asta — șopti el — ticălosul de Tom Turnbull.

Auzind numele, Mich tresări furios și lovi cu pumnul în masă, făcând să sară paharele și cămile.

— Unde-i? Unde-i? strigă el. Ah! De data asta-l omor!

"Măcar de-ai face-o!" gândi Bob.

Snail bătea din palme și repetă pe toate tonurile căncepe balul. Nu se înșela. Turnbull auzise amenințarea lui Mich; se ridică și-l strigă pe nume. O clipă mai târziu, *tap*-ul prezenta aspectul unui ring. Toți mușteriii de la *The Pipe and Pot* erau instalați în jurul careului marcat prin grija lui Bob Lantern. În spatele bărbaților, se urcaseră, pe niște bănci aduse special, Peg Witch, Assy-Roșcovana și Loo, care cânta mereu cu glas răgușit și monoton. Madge își avea, bineînțeles, locul rezervat

printre bărbați. Pălăria, vesta, ghetele, pipa și bărbia îi dădeau un drept incontestabil la această cinste. Peg Witch și ajutoarea ei Assy încuiaseră ușa de la stradă a tavernei. Trecuse de miezul nopții.

Mich și Turnbull se aflau față în față. Turnbull, asistat de Charlie-buflea, iar Mich de Bob Lantern, noul său prieten, Snail și Mitchell țineau în mână, unul leacul pentru răni (adică salvie muiată în vin), celălalt o cană cu alifie contra vânătăilor. Aceste două balsamuri proveneau din farmacopeea doamnei Peg Witch, a cărei speluncă era adesea teatrul unor astfel de încăierări.

Cei doi luptători începură să se măsoare din priviri, în timp ce Bob și Charlie discutau condițiile înfruntării.

În clipa aceea se auzi un ciocănit ușor în ușa dinspre stradă.

— Nu deschide, Peg — strigă Mitchell — sau te strâng de gât. Au venit sticleții...

Hangița se dusesse la ușă, să tragă cu urechea.

— Deschide, Peggy, draga mea — răsună o voce afară. Un vechi prieten vrea să te vadă și n-o să-ți pară rău dacă-i dai drumul înăuntru.

— Doamne iartă-mă! murmură Peg. E glasul lui Gilbert Paterson, pe care nu l-am mai văzut de zece ani și care, zice-se, ar fi acum omul de afaceri al bogatului conte de White-Manor... Doamne, e totuși ultimul bărbat pe care l-am iubit.

— Peggy! Scumpa mea prietenă! Peggy!...

— Afurisită să fiu dacă nu-i deschid! spuse hangița, punând capăt nehotărârii ei. Oricum, Gilbert Paterson era și el un ticălos; are dreptul să intre aici.

Scoase barele ușii și intendentul contelui pătrunse în tavernă. Era înfășurat într-o mantie largă. Pălăria îi cădea pe ochi.

— Bună seara, Peggy — spuse el, schimbând brusc tonul — bună seara!

— Doamne Dumnezeule, Gilbert, vai cum te-ai mai îngărăsat... ai îmbătrânit, ai încărunțit, dragule!

— Lasă asta, Peg!... Astă-seară e-o bătaie la voi? Aștept până se termină.

— De ce?

— Am nevoie de-o canalie fără frică și fără inimă, Peg.

— Nici o grijă, Gilbert, ai de unde alege... Ajută-mă, te rog, să-nchid ușa.

Barele grele fură repuse la locul lor. Paterson, care arăta foarte preocupat și abătut, se așeză singur la o masă. Peg se urcă din nou pe banca ei.

Se iscă o întreagă tevatură în jurul problemei dacă lupta se va desfășura în cadrul unor anumite limite de timp, sau până ce unul din combatanți își va da duhul. Turnbull înclina pentru prima soluție, dar Mich, ațâțat de Bob și mai cu seamă de faimosul grog, nu voia să audă de nici o înțelegere.

Snail nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Din când în când, în timp ce zgomotul discuției înceta, se distingevoa vocea răgușită și monotonă a sărmanei Loo, care cânta.

Se auzi un nou ciocănit în ușa de la stradă.

— Peg! Blestemato! se rosti cu asprime de-afară. Deschide sau îți dau foc șandramalei!

Peg recunoscuse desigur vocea, căci se grăbi să scoată drugii de la ușă. Un bărbat spătos, având o înălțime peste cea mijlocie și o înfățișare herculeană își făcu apariția; ca și Paterson, era înveșmântat într-o mantie largă a cărei glugă îi ținea loc de pălărie.

— Bob e-aici? întrebă el.

— Lupta e-n toi — răspunse Peg.

— Foarte bine.

Noul venit se îndreptă spre *tap*.

— Până la moarte! urla Mich în momentul acela. Vreau să ucid sau să fiu ucis! O mie de draci!

— Două mii de draci, dragul meu, că bine zici — declară necunoscutul cu mantaua care, dând lumea la o parte, în dreapta și în stânga, înaintă până lângă cei doi combatanți. Moartea... merită osteneala pentru amândoi; cumpăr dinainte, cu două guinee, trupul celui învins...

Vă convine târgul?

Spunând acestea, își aruncă gluga pe spate.

— Bishop!... Bishop-Hoitarul! murmură asistența, înfiorată de teamă.

Capitolul XXV - Noroi și sânge

Thomas Bishop, vânzătorul de hoituri, era un bărbat încă tânăr. Părea în stare să-i bată pe Turnbull și pe Mich laolaltă. De umerii lui, într-adevăr formidabil de largi, atârnavau două brațe lungi, musculoase, umflate sub coate. Capul, îndesat și buhăit, amintea de mutra unui bulldog. Avea un nas rotund, în vânt și cu nările larg căscate; o gură neobișnuit de mare și niște ochi pătrunzători, sub o frunte îngustă, ascunsă în bună parte de o pădure de păr creț. Toate acestea exprimau o brutalitate fățișă, cinică, imperturbabilă. Străbătu cu privirea mulțimea și-i făcu un semn cu capul lui Bob Lantern.

— Adu-mi un scaun și niște rom, Peg! spuse el apoi. Nu-mi place să stau în picioare... Haideți, băieți, nu vă simțiți stingheriți din pricina mea. Omorâți-vă ca niște băieți de treabă... Am să beau în sănătatea voastră.

Sosirea acestui teribil personaj mai domolise oarecum *fun-ul*. Balul își pierduse accentul de veselie. Snail nu mai țipa. Loo, al cărei leșin periodic o apucase iar, lupta pe bancă împotriva somnului. Turnbull și Mich păreau dispuși să-și amâne partida.

Dar asta nu intra în socotelile lui Bob. Văzându-l pe omul pe care-l socotea rivalul său, pe omul acuzat de-a fi sedus-o pe Temperance, simțea că nu-și mai poate stăpâni mânia. Îi șopti lui Mich la ureche:

— Știu o lovitură, băiețaș, care l-ar ucide și pe dracu; la nevoie, ai încredere în Bob, am să ți-o arăt.

— Ei, ce faceți? Dați-i drumul! spuse Bishop-Hoitarul, aruncând două guinee jos, la picioarele boxerilor. Haideți,

nu-ncepeți, dragii mei?... Grăbiți-vă: am nevoie de Bob... Premiul e de patruzeci și doi de șilingi. Cine câștigă încasează banii; cine pierde... La naiba! Pe cel ce pierde îl iau cu mine, că tot n-o să mai aibă nevoie de grog!

— Domnule Bob — spuse Peg Witch, izbutind să-și facă drum prin mulțime — dincolo se află un gentleman care ar vrea să-ți vorbească... E vorba de-un câștig gras.

— Un gentleman — repetă Bob — la ora asta?!... Și-un câștig gras?! Peggy, scumpă doamnă... spune-i s-aștepte; se face numaidecât... Haide, Mich!... *En garde*, fiule!... Aranjează-i ochiul, cum ți-a aranjat el ție tâmpla...

— Că bine zici! strigă acesta, strângând pumnii. Haide, Tom, apropie-te să te pocesc și să te curăț pentru totdeauna!

Tom se puse în gardă.

Bishop-Hoitarul, instalat în primul rând al *galeriei*, în fața tuturor celorlalți spectatori, ținea într-o mână paharul cu rom, iar în cealaltă ceasul.

Arta boxului e mai puțin răspândită în Anglia decât se crede îndeobște pe continent. Totuși nu se poate contesta faptul că *ringul* a devenit, până la un anumit punct, un spectacol popular. De altfel, trebuie să recunoaștem, *Londonner*-ul pursânge posedă din naștere știința loviturii cu pumnul. În încăierările lor, până și vagabonzii se străduiesc să imite regulile oficiale stabilite de pugiliștii profesioniști. Și Dumnezeu știe că nu-i o plăcere; căci aceste reguli, mai ales cele care constau din a înmulți atacurile, micșorându-le durată, sunt o autentică barbarie rafinată.

— Eu am să cronometrez — anunță Bishop. Un minut de lovitură e destul! Dați-i drumul!

— Dați-i drumul! repetară Bob și Charlie.

Cei doi se studiară timp de o secundă. Mich lovi primul. Odată gheața spartă, loviturile se întetiră ca grindină.

— Bine, Tom! Curaj, Mich, cumnate! strigă Snail, în culmea bucuriei. Adu gin, cotoaroanță Peg, pentru băieții

ăștia curajoși... Haide Loo, adu de băut lui bărbatu-tău!

Mich îi zdrobise nasul lui Tom cu o lovitură de pumn ucigător, iar Turnbull, ca să nu rămână mai prejos, îi învinețise ochiul drept într-un chip groaznic. Începeau să se încălzească; erau aproape unul de altul și loviturile plouau cu nemiluita!

— *Draw!* (trageți) strigă Bishop. Minutul a trecut.

Bob și Charlie se avântară, fiecare apucându-și boxerul de șale și trăgându-l violent înapoi.

Peg și Loo aduseră gin, Peg un pahar întreg, Loo un pahar din care băuse jumătate pe drum. Mich înghiți restul, iar Bob îl frecă la ochi cu alifie pentru vânătăi.

— Oh, strașnică lovitură! spunea Snail. Uită-te, Loo, uită-te la ochiul lui bărbatu-tău, surioară! Peste zece minute se va umfla cât o gogoasă... Eu, care mi-s bărbat, mă pricep la de-alde-astea!... Are să se umfle cât un măr de noiembrie!... Hai că-ncepe bine!... Trăiască Mich! Trăiască Turnbull!... *The fun for ever!*

— Ce *scamp* dezgustător! mormăi Bishop. Snail, libarcă împruțită, mai tacă-ți gura, dacă nu vrei să-ți vând pielea doctorului Moore, pentru șase penny.

— S-a făcut, Mr. Bishop — murmură Snail, privind timid fața de bulldog a vânzătorului de hoituri. Dumneavoastră sunteți mai tare ca mine, ce naiba, dar șase penny nu-i un preț pentru-un bărbat!

— Vi se pare că treaba merge prea încet? îl întrebă Bob pe Bishop.

— Încet, dar bine, ticălosule! răspunse Hoitarul. Dar avem tot timpul... Voi,ăștilalți, la treabă!

— Haideți! spuseră Bob Lantern și Charlie.

Alfia îi ardea ochiul lui Mich; pomada, aplicată grosolan de Mitchell, adusese nasul lui Tom într-o stare jalnică. Se repezică unul la altul, înfuriați, și se ciocniră ca doi berbeci. Mich fu pus jos de la prima lovitură; se ridică; o a doua lovitură îl azvârli în praf; se sculă iar. Se poate spune că al doilea minut fu folosit în chip eroic. Foarte puțin versați în arta boxului, cei doi campioni se

străduiau mai mult să lovească, decât să se apere, ceea ce dădea luptei un caracter atroce. Amândoi aveau fețele însângerate și, sub acest fond roșu, pete livide marcau ici-colo locul celor mai recente lovituri. Loveau în tăcere. Numai că Mich, care era evident mai slab, gâfâia, sufla din greu și începuse să horcăie.

Asistența nu scotea nici un cuvânt. Nu se auzea decât zgomotul înăbușit al pumnilor lovind carnea, sau sunetul înfundat al piepturilor izbite. Loo nu mai cânta fiindcă pe tejghea era un vas plin cu rom. Nimeni nu o împiedica pe Loo să bea, căci intendentul Paterson, înfășurat în mantia sa și întorcând spatele luminii, nu părea dispus să se ocupe de treburile altora.

— *Draw!* rosti iar Bishop-Hoitarul.

Cei doi combatanți fură despărțiți a doua oară. Snail fremăta de bucurie.

— Oho! Oho! Oho!... exclamă el, învârtindu-se în loc. Strașnic bal! Minunat *fun!* Ai văzut, frumușică Madge? Turnbull are doi dinți spărți... doi, zău! Iar Mich, cumnatu-meu, e cu devia plină de cucuie. Rom, Loo!... Peg, rom pentru marele Tom și pentru cumnatu-meu, bravul Mich, pe care-n curând o să-l vedem lat!

Auzindu-l pe Snail, Loo veni lângă el. Se apropie clătinându-se și-l privi pe Mich cu ochi buimaci.

— Chiar o să-l dea gata? întrebă ea.

— Da, Loo! Da, zău așa! Ai să vezi, surioară.

— Atunci — spuse Loo — să-i beau romul.

Bău și-și duse mâna la ochi.

— Bietul Mich — murmură ea încet — ce mă mai chelfâne!... Ia-i tutunul din buzunar, Snail!.. De multe ori am crezut că n-o să scap vie din mâinile lui... Oh, de m-ar fi omorât!...

Își puse mâinile pe piept și gemu înăbușit.

— Mă arde! continuă ea. Mă arde, aici, înăuntru!

— Dați-i drumul! spuse Hoitarul.

— Dați-i drumul! repetară cei doi secunzi.

Tom și Mich, turbați de durere, se loviră din nou,

scrâșnind din dinți. Asaltul fu scurt de data aceasta: printr-un rafinament de cruzime, Bishop nu lăsă să se scurgă lot minutul; dar și-așa durase prea mult. Când cei doi combatanți fură despărțiți, arătau atât de hidos, încât era cu neputință să-i privești.

O jumătate de oră mai târziu, în Before Lane domnea o liniște profundă. Scândurile putrede și prost închegate, care alcătuiau împrejmuirea tavernei *The Pipe and Pot*, nu mai lăsau să treacă decât o lumină mohorâtă și nesigură. În interior, toate zgomotele încetaseră.

Snail plecase, târât de frumușica de Madge, nevastă-sa, care se declară mulțumită de seara petrecută și-o trăgea după ea pe nefericita Loo, sufocată de ceața nopții. Ceilalți mușterii urmaseră exemplul lui Snail, după ce avuseseră totuși grijă să aștearnă cu pioșenie câteva bucăți de pânză deasupra trupurilor, moarte sau vii, ale celor doi curajoși pugiliști.

Cu toate acestea mai era lume la *The Pipe and Pot*.

— Hai Peg! spuse Bishop-Hoitarul. Scutește-ne de prezența ta, bătrânico... Hai Assy, la culcare!... Și cât mai repede!... Avem de discutat!

Peg Witch și Assy-Roșcovana, care încercau să facă puțină ordine printre rămășițele de tot soiul care alcătuiau mobilierul localului, nu așteptară să li se spună de două ori și-o luară la goană, murmurând câteva cuvinte de supunere.

Bishop rămase singur în prima cameră. Bob se strecurase în salon.

— Înălțimea Voastră — îl întrebă el pe Paterson, căruia nu-i vedea fața — are ceva să-mi poruncească?

— Am rugat-o pe Peg Witch să-mi facă rost de-un ticălos fără teamă și probleme de conștiință — începu Paterson. Ah, tu erai, Bob?!... Pe legea mea, Peg știe s-aleagă...

— Haidem, Bob! Vino aici, ticălosule! strigă Bishop.

— Rog pe Înălțimea Voastră să mă ierte — continuă Lantern — se pare că mă cunoaște... Mă-ntorc

numaidecât... Dincolo e-un tip al naibii de năbădăios... Face urât când își pierde răbdarea, Înălțimea Voastră.

— Bob, ticălos împuțit! răcni iar Bishop. Vino aici!

— Te-aștept — murmură intendentul contelui de White-Manor.

Bob se grăbi să intre în salonul din față.

— Iată-mă, stimat Mr. Bishop — spuse el — am dincolo, un gentleman care m-așteaptă, dar vă dau întâietate dumneavoastră, cum se și cuvine.

— Cum se și cuvine — repetă Bishop. Ceea ce nu mi se dă îmi iau singur, dragă Bob, dar tu ești un om prevăzător. În ce-l privește pe *gentilomul* care frecventează spelunca vrăjitoarei Peg, trebuie să fie un virtuos supus al regelui... Du-te și-nchide ușa, Bob, să n-audă ce-am să-ți spun.

Bob se supuse.

— Ceea ce am să-ți spun — continuă Hoitarul, oarecum încurcat — afurisit să fiu dacă aș spune-o altcuiva... N-am făcut niciodată o treabă ca asta... Dar, Bob, tu n-ai nimic sfânt pe lumea asta, și dacă omul te plătește bine...

— Mă veți plăti bine, Mr. Bishop? îl întrerupse Bob ai cărui ochi începură să strălucească. Cât?

— E vorba de răpirea unei fete... Ceva drăcesc, pe cuvântul meu!... Să răpești o fată vie pentru experiențele doctorului... Dar nu-i nevoie să cunoști numele doctorului.

— Și cât se plătește? repetă Bob.

— O fată de optșpe ani, cel mult douăzeci, cel puțin șapteșpe... bine făcută, corp frumos, fără defecte, cum se spune... în sfârșit, o fată frumoasă, ce mai calea-valea, lua-m-ar dracu!

— Se face treaba — spuse Bob — dar, cât se plătește?

— Nu mă-ndoiesc c-ai s-o faci, ticălos nenorocit... Eu n-aș putea... Vânzător de hoituri da, mai merge, dar s-aduci o biată fată, o fată frumoasă, vie, vampirului ăluia de doctor Moore!...

— Ah! E vorba de doctorul Moore! spuse Bob. Cât

plătește?

— O sută de lire... ceva drăcesc, pe cinstea mea!

— S-a făcut, Mr. Bishop! Bate palma!

Hoitarul făcu un pas îndărăt, dezgustat.

— Mă rog, dacă nu vrei, n-o bate; viața e-al naibii de scumpă. Fiecare-și câștiga bucățica de pâine cum poate... Ai la dumneata cloroform?

Bishop îi întinse o sticlută pe care Bob o vârî în buzunar.

— S-a făcut — continuă acesta din urmă. Nu-ți cer nici o arvună... Măine seară, copila va fi la dumneata acasă, Mr. Bishop.

— Dumnezeu să-ți ia piuitul! spuse Hoitarul, punând mâna pe clanță.

— O sută de lire! mormăi Bob, rămas singur. Nu se câștiga prea des atâta dintr-o singură lovitură... Am să i-o dăruiesc pe micuța eu cheta de la Temple Church, zău așa!... Fata asta-i o comoară pentru mine!... O să intre pe mâini bune. Doctorul are s-o ucidă eu blândețe, fără durere... Dar cum s-o atrag în cursă?... Haida de! Știu că-i fiica moșierului Angus Mac-Farlane: e rost de scos ceva din asta!... Acum să văd de celălalt!

Bob deschise ușa salonului.

— Suntem singuri? întrebă intendentul.

— Da, Înălțimea Voastră; gentlemanul cu care-am discutat adineauri s-a dus să-și vadă de treburi.

Intendentul își scoase mantaua.

— Mr. Paterson! spuse Bob. Ia te uită, ia te uită! S-a întâmplat ceva?

— Din păcate da, fir-ar să fie! răspunse Paterson, oftând. Meștere Bob, într-o bună zi va trebui să ne scapi de afurisitul ăla de Brian!...

— Când doriți, Înălțimea Voastră; dar o să vă coste al dracului de scump... Preaonorabilul nu-i dus de prea multe ori la biserică și nu se prea lasă tras pe sfoară cu una cu două... Fiindcă veni vorba, îmi pare rău că l-am lăsat să plece pe gentlemanul cu care-am stat de vorbă...

e sectorul lui...

— Ah!... exclamă Paterson, înfricoșat.

— Da... Mr. Bishop... îl cunoașteți?... Mr. Bishop-Hoitarul, cum i se mai zice.

Intendentul se înfioră la gândul că se aflase atât de aproape de omul care, numai când i se rostea numele, făcea să tremure toată Londra.

— Nu vă fie teamă — continuă Bob, surâzând — Mr. Bishop nu mai e dincolo... și, de altfel, nu-i om rău... Ca să ne-ntoarcem la oile noastre, vedeți dumneavoastră, eu lucrez în sectorul ăsta doar întâmplător și numai atunci când n-am alt mijloc de a-mi câștiga bucățica de pâine... Ah, Înălțimea Voastră, al naibii de scumpă mai e și viața în vremurile astea!

Bob își lepădase de-a binelea mutra feroce pentru a deveni miosul lingușitor pe care-l cunoaștem. Fiecare lucru la timpul său. Ceasul răzbunării trecuse; acum era vorba de afaceri.

— Să-l lăsăm deocamdată în pace pe Brian de Lancaster — spuse brusc Mr. Paterson — o să-i vie și lui rândul și, pe Dumnezeuul meu, o să-i plătesc datoria... Ascultă-mă bine, Job...

— Bob, dacă nu-i cu supărare Înălțimii Voastre.

— Fie și Bob!... Nu știu ce naiba i-a făcut afurisitul de Brian contelui, dar aseară acesta s-a întors de la spectacol furios că dracu... Am deschis gura — spre ghinionul meu — să-i strecur două cuvinte despre afacerea noastră... Știi, micuța miss din Cornhill...

— Anna Mac-Farlane?... Da, îmi amintesc. Înălțimea Voastră... tocmai îi vorbeam gentlemanului de adineauri, acum un minut, despre ea.

— E-o grozăvie, pe cinstea mea! exclamă intendentul. Am văzut-o... Ce ochi, domnule John! Ce ten! Ce gură!...

— Ah! Înălțimea Voastră, adevăru-i că nu-ntâlnești așa ceva în fiecare zi... Senioria Sa a mușcat din momeală?

— Conte?!... M-a blestemat Dumnezeu, Jack...

— Bob, dacă nu vă e...

— Să, te ia dracu!... Senioria Sa nici n-a vrut să m-asculte. M-a făcut nemernic...

— Cum e cu putință așa ceva?! murmură Bob, mios.

— M-a bătut!

— V-a bătut?! Doamne Dumnezeule!

— M-a alungat!

— V-a alungat, Înălțimea Voastră?!

— Da, da, așa cum auzi, prietene John... sau Bob!...

— Ah! făcu Bob, renunțând la surâsul lui lingușitor. Nu mai sunteți intendentul contelui?

Paterson înțelese.

— Am ceva economii — răspuse el — nu-ți fie teamă. Doar mă ocup de cînșpe ani de afacerile lui White-Manor.

— Adevărat — murmură Bob, înclinându-se umil. Și ce dorește de la mine Înălțimea Voastră?

— Am nevoie de ajutor, Bob, de tot sprijinul tău. Aici trebuie folosite alte mijloace decât cele obișnuite... Sunt sigur că micuța l-ar fermeca pe milord de-ndată ce-ar da ochii cu el. Am nevoie de ea.

— Treabă cam grea, Înălțimea Voastră — spuse Bob, scărpinându-și urechea — al naibii de grea... Nu văd cum...

— Am neapărată nevoie de ea!... Părăsesc casa abia poimăine: așa că mâine seară trebuie...

— Dar cum vă-nchipuiți?

— Gural!... Nu mă tocmes; nu te obosi să-mi arăți ce grozav ești... Dacă mi-o aduci mâine seară, primești două sute de lire.

— Două sute de lire! repetă Bob, fremătând.

— Două sute de lire... Dacă nu ești în stare, spune-mi... am să caut pe altcineva.

— Nu-i rău!

— Ei, ce zici?

— Cincizeci de lire arvună, Înălțimea Voastră, și, pe cuvântul lui Bob, mititica va fi la dumneavoastră acasă mâine, înainte de orele zece seara.

Paterson își scoase portofelul și trase afară cinci

bancnote de câte zece lire pe care i le înmână lui Bob.

— Servitorul meu va sta de veghe la ușa din stradă până la orele zece — continuă el — vei urca împreună cu fata... Nu cumva să mă tragi pe sfoară!

— Pregățiți-mi cele o sută cincizeci de lire, Înălțimea Voastră.

Paterson se înfășură în mantaua sa și se îndreptă spre ușă. O deschise. În loc să coboare scările, fluieră și îndată se auzi zgomotul unei trăsurii.

— Asta mai face și pe boierul! mormăi Bob, coborând și el în stradă. Răbdare! Când o să fiu și eu un gentleman și lumea o să-i spună drăguței Temperance milady...

Se opri deodată.

— Temperance! repetă el, cu glas posomorât în locul ăsta am auzit!... Ah, ticălosul de Turnbull! Las-că-i fac eu cel din urmă cadou...

Urcă iar în grabă scara de la *The Pipe and Pot* și pătrunse în *tap*-ul cufundat în întuneric. Se îndreptă băjbăind printre băncile răsturnate spre locul luptei. Se izbi de corpul unuia care moțăia. Era Mich. Sforăia zgomotos, gemând și mormăind din când în când... Bob pipăi prin praf lângă Mich și găsi repede cele două guinee ale lui Bishop, pe care le puse la loc sigur.

— Bivolul ăla de Turnbull nu se-aude deloc — murmură el — o fi dat ortul popii? Ia să vedem... Parcă-i simt scăfârliu sub pânză... Turnbull! Tom Turnbull!

Turnbull nu răspunse.

— Îl fac eu să vorbească — spuse Bob.

Trase o lovitură zdravănă cu călcâiul în fruntea nefericitului diavol, prin lințoliul cu care era acoperit.

Turnbull gemu ușor.

— E-n stare să-și vină în fire! continuă Bob, căutându-și cuțitul sub zdrențe. Vai de păcatele mele, n-aș îndrăzni să ucid un om aici... prea-i întuneric.

O clipă mai târziu, o lua pe Before Lane, îndreptându-se spre Bow Street. Mergea nepăsător prin bezna înspăimântătoare, în care un om cinstit n-ar fi făcut un

pas fără să tremure. În timp ce mergea, medita profund.

"Ei, drăcia dracului! își spunea el. Mare încurcătură: o sută de lire de la Bishop, două sute de la intendent, frumușică treabă!... Dar mititica nu poate fi în același timp *material* pentru doctorul Moore și jucărie pentru conte. Trebuie să recunoaștem: nu-i cu puțință... Și totuși i-am făgăduit-o și lui Bishop, și lipitorii ăleia de Paterson... Dacă nu mă țin de cuvânt față de Bishop, înseamnă să-mi pun pielea în saramură... dacă-l trag pe sfoară pe Paterson, înseamnă să pierd o sută cincizeci de lire... Ei, drăcia dracului!"

Sărmanul Bob își chinuia zadarnic creierul să iasă din încurcătură. Deodată se opri, străfulgerat de o idee salvatoare.

— Mare nătărău mai sunt! strigă el. Există două fete... Două, biete, fătute, dragele de ele!... Mititică, aceea cu cheta, pentru milord; soră-sa, pentru doctorul Moore... Amândoi or să fie mulțumiți, iar eu îmi voi fi respectat angajamentele, ca un băiat cinstit și cumsecade... Iată o familie cu-adevărat fericită!...

Capitolul XXVI - O aventură ciudată

Lady B... nu izbuti să închidă ochii toată noaptea. Când se sculă a doua zi, primi două scrisori deodată. Prima avea următorul conținut:

"Doamnă,

Vă trimit douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei. Știu că, încă în dimineața asta, veți avea ocazia de a răscumpăra cu ele diamantul; folosiți, vă rog, orice posibilitate.

Majestatea Sa, fratele meu, regele, nu poate ierta anumite slăbiciuni. Prefer să pierd aur decât stima lui

prețioasă.

Știu, scumpă lady, că nu sunteți vinovată, ci ați avut ghinion. Considerați-mă, mai mult ea oricând, al dumneavoastră supus servitor.

Frédérick."

Scrisoarea aparținea Alteței Sale Regale Frédérick de Brunswick, duce de York și de Albany, conte de Ulster, episcop de Osnaburg etc.

Lady Jane B..., femeie frumoasă, în vârstă de treizeci de ani, sau ceva mai mult, împături prima scrisoare suspinând și o deschise pe cea de-a doua, care conținea următoarele cuvinte:

"Milady,

Ținând seama de caracterul demn de stimă al Alteței Sale Regale, de poziția sa deosebită și de demersul pe care l-am făcut pe lângă domnia-sa, avem tot dreptul să credem că veți primi, în dimineața aceasta, douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei.

Senioria Voastră este rugată să depună această sumă într-o trăsură care se află chiar în acest moment în fața grilajului locuinței dumneavoastră. Cereți să vă ducă, singură, până în fața bisericii Saint Paul. Dacă întârziați cu o oră, diamantul va pleca spre Brighton și ne va fi foarte neplăcut să-l readucem din Franța, oricât de mult am dori să fim agreabili Senioriei Voastre."

Nici o semnătură.

Lady Jane B... scutură violent cordonul soneriei.

— Betty — spuse ea cameristei — du-te și vezi ce se află pe stradă în fața porții casei noastre... Du-te!

— Ce să fie, milady?...

— Du-te, când îți spun!

Betty ieși și se întoarse după câteva minute, gâfâind.

— Milady — anunță ea — nu-i nimic.

— Nimic, Betty?... Ești sigură?

— Sigură, milady... Nimic altceva decât o trăsură al cărei vizitiu s-a uitat la minel!...

— O trăsură! repetă Lady B..., cu glas sugrumat. Ieși afară, Betty!

Lady Jane B... începu să străbată cu pași mari încăperea.

— Ce-i de făcut? murmură ea, agitată. Cum să te-ncrezi în niște oameni de teapa lor? Cine știe dacă cele douăzeci de mii de lire nu vor avea soarta inelului?... Dar scrisoarea Alteței Sale Regale este categorică: așteaptă de la mine să acționez, deci are motive să fie încrezător... și, dacă întârzii, s-ar putea ca totul să fie pierdut!

Sună din nou și se îmbracă în grabă.

— Odată cu scrisoarea aceasta n-a mai venit nimic? întrebă ea.

— Ba da, milady... V-am pus pe măsuta de toaletă o lădiță de palisandru...

— Dă-mi-o!

Betty aduse lădița. Lady Jane o deschise: era plină de bancnote; o închise la loc cu cheița.

— Du asta în trăsură — spuse ea.

— În trăsură, milady?

Lady Jane bătu din picior, mânioasă.

— În care trăsură? continuă Betty... Ah, vă rog să mă iertați, milady! În trăsura care...

— Du-te!...

După ce Betty plecă, Lady B... își aruncă pe umeri un șal de cașmir și o luă pe urmele servitoarei, deoarece se gândise că trăsura putea dispărea cu lădița. Se urcă în trăsură și închise portiera în nasul cameristei, care și-ar fi dat leafa pe trei luni să cunoască ce se afla în spatele acestei plecări misterioase. De îndată ce Lady B... se instalează în trăsură, vizitiul își biciui căii și o porni fără să întrebe încotro trebuia să meargă.

Nu se poate spune că Lady B... acționase pripit sau

imprudent. N-avea de ales: împrejurările o împinseseră în chip violent și irezistibil de la spate. Când Se trezi singură în trăsura aceea care se îndrepta spre o destinație necunoscută și al cărei vizitiu nu-i așteptase poruncile, se simți cuprinsă iar de toate îndoielile și temerile ei. Se ducea singură, având o comoară, pentru a se întâlni cu niște hoți. N-avea dreptul să se teamă? Dar cum să mai dea înapoi? Nu era prea târziu? Iar vizitiul n-ar fi refuzat oare să-i dea ascultare?

Trăsura străbătuse West End și ajunsese în Fleet Street, își continuă drumul prin Ludgate Hill și se opri în Church Yard (curtea bisericii) în stânga bazilicii Saint Paul. Nu departe de locul unde se oprise, se afla o strălucitoare caleașcă ale cărei portiere închise purtau drept blazon armele lui Dunois. În momentul când trăsura se opri, vizitiul caleștii se dădu jos și deschise portiera. Ieși o bătrânică scundă, împopoțonată cu un mantou de mătase, matlasat și tivit cu blană, și care se feri de noroiul de pe pavaj, sărind cu o sprinteneală de pisică.

Bătrânică se îndreptă spre trăsură. Vizitiul acesteia coborî, la rândul său, și-i deschise portiera. Micuța femeie execută trei reverențe în fața Lady-ei Jane și rosti cu un accent italianesc absolut extravagant:

— Io sono, l'umilissima servanta a Altessei Vostre și, dacă Vostre Altesse me permite, voi îndrăzni să iau loc lângă Ilustrissima ei persona.

Lady Jane B... aruncă o privire uimită acelei caricaturi vii. Se aștepta la o tragedie și aventură începea ca o farsă grotescă. În anumite stări sufletești, orice diversiune te ușurează. Lady B... își simți inima oarecum mai puțin împovărată. Între timp, micuța femeie urcă sprintenă scărița trăsurii și se instalează în fața Lady-ei B..., făcând nenumărate temeneli.

— Io sono — spuse ea — dacă Vostre Rispettabile Eccellenze binevoiește să mă asculte, contesa Pantazino, văduva unui văr primar al Sanctității Sale Padre Nostre di

Roma... Vostre Eminentissime Eccellenze pote sa abia tuta incredere in mine e să fie convinsă che inima mia nutrește pentru dânsa una afecțiune materna.

— Unde mă duceți? întrebă Lady B...

— Signora si!... Dumnezeu martor la mine este che io aruncare în fuoco per facere una picoolissima piacere a la Vostre Altesse Illustrissime.

— Vă întreb, doamnă, unde mă duceți? repetă Lady B...

— Signora si! Martore mi sono la mama di Dumnezeu e San Pietro di Roma, preafericitul padrone al răposatului mio bărbat, contele Pantazino, che la Vostre Altesse are în mine cea mai devotata delle sclave.

Spunând acestea, bătrânica luă mâna Lady-ei B... și o duse brusc la buze. Lady Jane tresări și se uită la ea, înspăimântată. Nu îndrăzni să mai repete întrebarea, convinsă că însoțitoarea sau își bătea joc cu cruzime de ea, sau era nebună. Se simți cuprinsă iarăși de spaimă și, involuntar, ochii i se îndreptară spre una dintre portiere, ca și cum ar fi vrut să strige după ajutor. Trăsura o luase înapoi și mergea acum pe Lincoln's inn Fields. Lady B... recunoscuse perfect scuarul și împrejurimile lui. Dar în clipa când își făcuse o idee despre locul unde se afla, bătrânica scoase din manșon o mână albă, tremurândă și uscățivă și coborî peste geamul portierei o perdea roșie care nu mai îngăduia să pătrundă lumina de afară. Instinctiv, Lady Jane B... își îndreptă privirea spre cealaltă portieră. Abia putu zări colțul lui Gate Street. Degetele agile ale micuței femei prevăzuse și acest lucru, și-o a doua perdea, la fel de opacă, puse o nouă stavilă în calea vederii.

Lady Jane B... era îngrozită. Se trezi deodată despărțită de lumea vie și însorită, supravegheată și proteguită de lege; se văzu la discreția acelei lumi oculte și tenebroase despre care auzise adesea vorbindu-se, dar în a cărei existență refuzase să creadă, a acelei lumi opuse legii și tuturor factorilor ocrotiți de aceasta. Apoi, din pricina

spaiimei, prinse curaj, își veni în fire, își recăpătă calmul și vru să ridice una din perdele. Degetele bătrânei, reci și aspre ca niște degete de fildeș, se încrustară în carnea brațului ei.

— Vostre Altesse nu trebuie să-și dea atâta osteneală — spuse micuța femeie — non e decento că îl publico să pote vedea în această modestă trăsură trăsăturile nobile de la Vostre Eccellenze.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lady Jane. Unde mă duceți?

— Signora, si!... Foarte nobilele trăsături ale chipului radios de la Vostre Illustrissime Altesse. A spus ceva Vostre Altesse? Ar fi trebuit s-o pun la curent, de la început, că Dumnezeu mi-a răpit auzul.

— Surdă! șopti Lady B..., pierzându-și pare-se orice speranță de a o îndupleca sau a obține un răspuns.

— Signora, si! continuă bătrâna. Al meu nobil soț, contele Pantazino, spunea... Dar ce importanță are ce spunea?... Dacă Vostre Serenissime Eccellenze dorește să coboare, nu o rețin... numai că îl va mânia pe Dumnezeu... iar Vostre Altesse va pleca cu mâna goală...

Lady B... pipăi bancheta în locul unde pusese lădița Aceasta dispăruse.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea.

— Dacă, dimpotrivă, Vostre Eccellenze dorește să rămână, va trebui să binevoiască a nu se mai atinge de perdelele care au fost montate special pentru domnia sa.

Lady B., care începea să se acomodeze cu lumina palidă ce domnea în interiorul trăsurii, își aținti privirea asupra ciudatei însoțitoare. Bătrânică era atât de cufundată în mătase și blănuri, încât nu i se zăreau decât ochii și fruntea. Ochii zâmbeau și iradiau un soi de lumină proprie, ca ochii patrupedelor din rasa felinei. Lady B... se înfioră și-și coborî pleoapele, să nu mai vadă cele două pupile care străluceau diabolic în beznă.

Micuța femeie tăcu. Drumul continua în liniște. Lady

B... ascultă cu un fel de deznădejde toate zgomotele defară, viața aceea obișnuită ale cărei avantaje nu le prețuisese niciodată și pe care acum ar fi plătit-o cu orice preț. Tăcea, strivită de forța aceea misterioasă care o împiedica să ridice capul. Își dădea seama că de-acum înainte orice plângere ar fi fost inutilă și nu îndrăznea să acționeze.

Cursa continua. Trăsura alerga printre zgomotele de tot felul care umplu, de dimineța până seara, străzile Londrei. Aceasta dură multă vreme. Apoi zgomotele slăbiră și, la un moment dat, încetară brusc. Roțile nu mai zdrăngăneau pe pavaj, ci lunecau lin într-un noroi cleios și tenace.

— Ne apropiem! spuse bătrânica.

Puțin după aceea, trăsura se opri și portiera se deschise.

— Poftiți!... Alteța Voastră poate să privească acum cât dorește — spuse micuța femeie, zâmbind amabil — o rog să m-aștepte un minut.

Vizitiul o luă de braț; contesa Pantazino, coborî și țopăi prin noroi până la casa din apropiere. Era o casă ciudată. Nici un fel de ușă. Părea că nu se poate pătrunde înăuntru decât prin escaladare, și nici așa nu erai sigur de reușită, deoarece toate ferestrele, închise cu obloane puternice, înfățișau și ele un meterez de lemn uniform și inexpugnabil.

Lady B..., grăbită să profite de permisiunea acordată, se aplecase în afara portierei, aruncând în jur priviri lacome. Locul îi era cu desăvârșire necunoscut. În fața ei se află casă despre care am vorbit, o clădire înaltă și lată, într-o stare jalnică, arătând de-a dreptul lugubru. În stânga și în dreapta se găseau câteva cocioabe în care evident nu se putea locui; în față, niște ziduri înalte, deasupra cărora se împleteau crengi lungi de copaci despuiați de frunze.

Ceața începea să coboare. Cele două capete ale străzii erau astupate de o perdea pâcloasă. În disperare de

cauză, Lady B... își aținti privirea asupra tovarășei de drum! Aceasta executa niște mișcări foarte ciudate. Înălțându-se în vârfurile picioarelor, încerca să ajungă până la un mic orificiu din oblonul uneia dintre ferestrele de la parter, dar nu izbutea. În sfârșit, îl chemă pe vizitiu, care, luând-o de mijloc, o săltă până la locul dorit. Își lipi buzele de orificiu și mormăi ceva.

— *Who's there?* (cine-i acolo?) întrebă o voce groasă din spatele oblonului.

— *Donna della notte, carissimo mio*^[13] — răspunse bătrânica.

Glasul dinăuntru tăcu.

Lady B... nu putea distinge cuvintele rostite. Avea senzația că toate acestea atingeau limitele cele mai bizare ale imposibilului. Se socotea pradă unui vis fantastic și lipsit de sens.

— Ei, ce faceți acolo? continuă bătrânica, pe un ton mânios.

— Vorbiți-le englezește, la naiba! spuse vizitiul. Mulți din băieți nu cunosc franceza dumneavoastră blestemată!

— *Gentlewoman of the night!* rosti bătrânica, destul de binevoitoare.

Apoi adăugă printre dinți:

— Pe cinstea mea! Trebuie să vorbesc atâtea limbi, încât, până la urmă, mă-ncurc în ele.

— *Well!* i se răspunse dinăuntru. *Take care!* (Fii atentă!)

Vizitiul și bătrânica se dădură la o parte. Această măsură nu era inutilă. Cele două obloane se deschiseră brusc, iar stâlpul de susținere al ferestrei care era din lemn pictat, astfel încât să sugereze piatra, lăsându-se în aceeași clipă, ca scara unei trăsurii, oferi o deschidere largă și comodă.

Când casa aceea stranie, care părea pustie datorită ferestrelor ermetic închise și zidului roșiatic fără urme de uși, se trezi deodată la viață și-și deschise pântele, ca să zicem așa, spre a îngădui intrarea oaspeților, Lady B... fu și mai convinsă că visează. Dar bătrânica își luă sarcina de a-i demonstra că tot ceea ce văzuse era realitate.

— Întoarce, Joe — spuse ea vizitiului — și așteaptă-ne în fața grilajului!

Apoi, înaintând spre trăsură, îi întinse mâna albă și zbârcită Lady-ei B...

— Vostre Altesse să binevoiască a se grăbi — adăugă ea, făcând o plecăciune până la pământ — deoarece această intrare nu rămâne niciodată mult timp deschisă.

Lady Jane coborî și bătrânica îi dădu lădița de palisandru pe care o ascunsese cu abilitate sub mantou. Iată lădița de la Vostre Serenissime Eccellenze — spuse ea. Am vrut să vă scutesc de oboseala supravegherii ei în timpul călătoriei.

Cum Lady Jane șovăia să se avânte în întunericul dens și pustiu care domnea dincolo de ușa improvizată, bătrânica execută o reverență ceremonioasă și continuă:

— Rog pe Vostre Altesse să binevoiască a păși prima și să-mi permită a face onorurile de gazdă... io sono de-a casei

Biruindu-și temerile, Lady Jane trecu pragul. Bătrânica o urmă de aproape și deodată un zgomot de scânduri izbite violent una de alta răsună în spatele ei. Lady Jane se întoarce. Ușa dispăruse; zidul era din nou întreg. Din toate părțile, în stânga, în dreapta, înainte, îndărăt, un întuneric opac, desăvârșit dăinuia în jurul ei.

— Unde mă află? rosti ea încet, cu voce tremurândă.

— La stânga, luați-o la stânga, milady! spuse vocea groasă care răspunsese dindărătul obloanelor la parolă contesei Pantazino. Dacă faceți un pas la dreapta, al naibii să fiu de nu vă frângeți gâtul!

— Ei, ce faceți! Vostre Altesse s-a prefăcut în statuie? întrebă de departe bătrânică.

— Unde sunteți, doamnă, unde sunteți? strigă Lady Jane. Nu știu pe unde s-o iau.

Năucită, făcu câțiva pași la întâmplare; un braț vânjos o apucă deodată din umbră.

— Chiar într-acolo se ducea, pe legea mea, drept în văgăună! vorbi vocea groasă, cu un râs brutal. Ți-am spus doar, milady afurisită, s-o iei la stânga dacă nu vrei să faci un mic salt de vreo doisprezece metri... Haide, cârmește-o la stânga!

Lady Jane păși mașinal în noua direcție, cu calmul acela nefiresc pe care ți-l dă uneori spaima ajunsă la limită. Auzi, la vreo zece-doisprezece pași în fața ei, deschizându-se o ușă. În aceeași clipă se ivi o lumină roșietică și un ecou alcătuit din mii de zgomote confuze îi ajunse la urechi. Ușa se deschidea în capul unei scări cu trei trepte. Bătrâna se afla în picioare pe ultima din ele.

— Vostre Eccellenze Serenissime nu trebuie să se mire ție nimic — spuse ea — vom străbate un loc care nu este din cele mai plăcute la vedere, dar totul nu va dura decât o clipă și io mă angajez să fac rispettar la Vostre Forte Illustre Altesse.

Lady Jane urcă cele trei trepte și trecu pragul. De îndată ce ajunse în coridorul îngust care urmă, zgomotele se întetiră. Era un talmeș-balmeș de voci care cântau, vorbeau, țipau, blestemau. În același timp, atmosfera își schimbă brusc temperatura. În locul umidității glaciale care domnea în prima odaie, un aer cald, plin de aburi groși și neplăcuți, răbufnea în valuri sufocante. Atmosfera grețosă acționă numaidecât asupra firii delicate și deja greu încercate a sărmanei Lady Jane. Se opri, nemaifiind în stare să facă un pas.

— Ce s-a întâmplat? strigă bătrâna, — la Vostre Eccellenze se simte rău?... *Un piccolo disgusto*^[14]! Nu-i nimic... Acest miros, care nu este tocmai îmbietor, *io sono obbligata* să recunosc, vine de la bucătăria acestor bieți

oameni... Și ei trebuie să mănânce. Vostre Altesse nu poate pretinde a fi lăsați să moară de foame.

În timp ce vorbea, ținea o sticlută la nasul Lady-ei Jane.

— *Un poco di* curaj! continuă ea. Ce-a fost mai greu pentru la Vostre Eccellenze a trecut.

Lady Jane începu iar să meargă, fără a rosti un cuvânt. Era de o paloare înspăimântătoare, dar nu-i tremurau picioarele și nu se clătina. Starea de atonie morală în care se afla o ajuta oarecum să biruie descurajarea pe care ar fi încercat-o în aceeași împrejurare orice femeie de rangul ei.

Zgomotul creștea din ce în ce, atingând limitele celei mai revoltătoare discordanțe. Era un vacarm de nedescris. atenuat doar de interpunerea unei uși cu un aspect destul de jalnic.

Bătrâna deschise ușa. Lady Jane își astupă numaidecât urechile, apoi își luă mâinile de la urechi pentru a-și apăra nările de mirosul îngrozitor care o sufocase pe loc. Ochii i se închiseseră instinctiv.

— *Un pochissimo di* curaj! repetă bătrânică.

Lady Jane își ridică anevoios pleoapele. Ce văzu, ce auzi, ce simți nu se poate descrie exact. Dacă ne-am îngădui o descriere cât de cât fidelă, cititorul ar lăsa cartea din mână.

Există nuanțe pe care trebuie să știi a le îndulci.

Locul în care intrase Lady B... era o uriașă sală pătrată, fără nici o mobilă. De jur împrejur, lângă perete, un fel de așternut de paie murdare, ferfenițite, obosite de pe urma unei prea îndelungi folosiri și ale căror rămășițe se amestecau ici-colo cu praful gros ce acoperea peste tot dușumeaua. Pe aceste paie stăteau tolăniți nenumărați oameni jengoși, închirciți zdrențăroși, de ambele sexe și de toate vârstele. Erau acolo femei tinere ale căror trăsături, corect desenate de mâna creatorului, căpătaseră, datorită vreunui viciu, o expresie respingătoare; erau fete croite pe calapodul sărmanei Loo care cântau, pe jumătate

despuiate, culcate pe mormanul lor de paie, lângă un vas conținând mai mult ca sigur vreo băutură amețitoare; în sfârșit, se mai găseau și femei bătrâne al căror aspect dezgustător nu s-ar putea descrie cu vreunul din termenii cunoscuți.

Bărbații erau în număr mai mic și poate mai puțin hidoși, deoarece degradarea bărbatului are limite mai restrânse decât decăderea femeii, sau poate fiindcă decăderea unei femei ne apare întotdeauna mai profundă, în virtutea respectului idolatru pe care ni l-a inspirat prima femeie iubită, acel înger străluminat de candoarea dragostei, tandrei consolări, în colțul cel mai drag și scump al memoriei noastre; mai cu seamă în virtutea aureolei sfinte pe care amintirile pioase o pun în jurul frunții respectate a mamei noastre... Dar, deși mai puțin hidoși, bărbații aveau cu toții pe chipurile lor afurisenia, scrisă cu litere ușor de citit: priviri false și lacome, mișcări viclene, atitudini de un cinism nerușinat. Toți laolaltă, bărbați, femei, copii, se tăvăleau în noroi, țipând, blestemând, văicărindu-se, cântând sau strecurând în talmeș-balmeșul general câte o licărire de veselie lugubră.

Când Lady B... și însoțitoarea ei își făcură apariția, se stârni un vacarm înspăimântător în toată sala. O duzină de femei aproape goale se repeziră la ele, urlând și strângându-se în jurul lor într-un cerc cu adevărat satanic.

— Dragii mei! Dragii mei! spunea bătrâna. Potoliți-vă, potoliți-vă!... O să vă căiți pentru neobrăzarea voastră.

Un imens cor de rânjete răspundea acestor sfaturi zadarnice.

Lady Jane, împietrită, continua să se țină — nu se știe prin ce miracol — pe picioare; ochii ei nu mai vedeau nimic. Toată agitația, tot vacarmul, pe scurt, tot acel sabbat infernal se învârtea confuz în jurul ei, fără să-i trezească în minte vreo impresie de care să fie conștientă. Simțea în cap doar o durere intensă și înăbușită, excesul martiriului scutind-o de înspăimântătoarele amănunte.

În clipa când tumultul ajunsese la culme, iar bătrânica nu mai izbutea s-o apere pe însoțitoarea ei, care, în mod cert, era incapabilă să se apere singură, se auzi un urlet formidabil ce părea să țâșnească dintr-unul din pereții sălii.

— Liniște! Turmă de lepădături! Liniște, dragii mei copilași! spuse vocea care umplea sala, ea sunetul unei orgi. Afurisiților, dacă nu stați cuminți, v-ați lins pe boț de gin în seara asta!

Amenințarea avu un efect magic. Bărbații tăcură, femeile se întoarseră în culcușul lor de paie. Deși nimeni nu mai scotea o vorbă, ecoul vocii tot mai stăruia de-a lungul pereților.

În ciuda stării de insensibilitate, Lady Jane suferise un fel de șoc moral la auzul acelei voci care n-avea nimic omenesc în ea. Instinctiv, își aținti privirea spre peretele din care părea să țâșnească și zări gura căscată a unui tub acustic.

Bătrânica își veni în fire și zise cu un aer victorios.

— Știam eu c-o să-i silesc să tacă — spuse ea. Dacă la Vostre Eccellenze are puțină răbdare, aventurile se apropie de sfârșit. Su, *figliuola del Diavolo*^[15], vino-ncoa!

La această chemare, o femeie lungă și slabă se ridică din așternutul ei de paie și se apropie. Italianca îi spuse câteva cuvinte și Su, făcându-i același serviciu pe care i-l făcuse adineauri vizitiul, o ridică până în dreptul gurii de metal a tubului acustic.

— *Hearken!* (ascultați) țipă ea.

— *We hearken!* (ascultăm) i se răspunse.

— Bine! spuse bătrânica. Eu sunt contesa Pantazino, și-aș vrea să vorbesc cu cineva de acolo de sus.

— Cu cine?

— Cu un simplu gentleman, căci aduc cu mine o lady, iar Senioriile Lor nu trebuie să se-arate.

— Foarte bine.

Trecu aproximativ un minut care i se păru bieteii Lady Jane un secol. Stătea în picioare, nemișcată și aparent

redușă la o stare de insensibilitate absolută.

O ușiță ce se afla chiar sub tubul acustic se deschise și un groom în livrea apăru în prag. Contesa Pantazino o luă pe Lady Jane de braț și o introduse într-un coridor pe care trei uși situate la numai un metru una de alta și zdravăn ferecate cu drugi de fier îl despărțeau de cloaca infernală abia părăsită. A treia ușă, deschisă, lăsa să pătrundă lumina zilei.

Lady Jane scoase un lung oftat de ușurare și-și împreună mâinile.

— Am crezut că voi muri acolo! șopti ea.

Trase cu nesaț în piept aerul care circulă liber în largă și frumoasa galerie unde se afla acum.

— Doamnă — întrebă ea apoi, cu o expresie de groază în privire — va trebui să mai trec o dată prin acel infern?

— Vostre Altesse să fie liniștită — răspunse bătrâna, uitând de surzenia ei — la întoarcere vom merge pe-un drum mai agreabil... La drept vorbind, la Vostre Eccellenze, nu-i un infern, ci pur și simplu purgatoriul hoților din Londra.

Lady Jane își duse mâna la frunte și, tremurând din cap până în picioare când își aminti prin ce trecuse, șopti:

— Oh, oribil!... Oribil!...

— Adevărat — spuse bătrâna — nu-i un loc prea plăcut... Dar pe străinii care binevoiesc să ne onoreze cu vizita lor îi introducem întotdeauna pe-acolo... Obiceiul casei, la Vostre Eccellenze, și în același timp o măsură de precauție.

— Oribil! repetă involuntar Lady Jane, ai cărei nervi se refăceau cu greu după șocul resimțit.

La capătul galeriei se afla o scară largă. Bătrâna urcă cu pas sprinten treptele, urmată de Lady Jane, și amândouă se treziră curând într-o anticameră unde se găseau doi groomi în livrea.

— Anunțați pe Eccellenza Sa serenissimă și ilustrissimă, la signora Jane B... — spuse bătrâna — și pe umilissima servanta, la contessa Pantazino, baronessa

di Famagosta în Cipria, signora del Arcipelago ed altri luoghi... Anunțați!

Unul din servitori întredeschise ușa și se strădui din răspuțeri să debiteze cât mai bine pomelnicul de nume.

— Tacă-ți fleanca, Tim, neghiobule! Gura, drăgălașule, ce naiba! întrerupse o voce care avea evidente legături cu teribilele coarde vocale ce răcniseră prin tubul acustic în *Purgatoriu*, reduse acum la proporții umane, aproape burgheze. Nu poți s-o aduci încoa' pe ticăloasa aia de Maudlin, fără atâtea fasoane, ce dracu?!

— Omul ăsta-i de-o brutalitate insuportabilă! murmură bătrânică. La Vostre Eccellen-ze să binevoiască a intra.

Lady Jane se trezi introdusă într-un salon destul de mare, mobilat cu oarecare lux. În mijlocul încăperii, o masă rotundă, acoperită cu un șal indian în loc de față de masă, avea pe ea niște registre și hârtii, iar jur împrejur, orânduite cu grijă, câteva fotolii somptuoase și confortabile.

În cameră nu exista decât un singur personaj. Acest personaj, înveșmântat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni galbeni bufanți și încălțat cu niște pantofi largi, nu era altul decât bravul și preabunul nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, irlandez și iubit fericit al frumoasei hangițe de la *Armele Coroanei*.

— Bună, Maudlin — spuse el, adresându-se bătrânei — bună, saltimbancă vicleană, scumpa mea prietenă!... Milady, omagiile mele, ce naiba!... Adică... Iertați-mă, doamnă, lua-m-ar dracu să mă ia!

Bravul căpitan nu prea avea pretenții la titlul de dandy, dar care bărbat nu înclină să creadă că posedă maniere alese? Paddy vru să-și dea, în această împrejurare, aere de gentleman și începu să învâртеască bastonul într-un mod care dovedea, în mod cert, multă degajare mondenă.

— Vai, domnule! strigă bătrânică. Nu poți păstra decența cuvenită în fața unor doamne?!...

— Fie, Maudlin, ce naiba! Măță vicleană, draga mea — spuse căpitanul — ne cunoaștem îndatoririle, vrăjitoare

afurisită!... Milady, vă rog să mă iertați, pe toți dracii!

Împinse un scaun, îndoindu-și exact din mijloc talia țeapănă și lungă.

— Luați loc, scumpă lady — continuă el. Trăzni-m-ar Dumnezeu, luați loc... Am avut de-a face, să mă mângâie dracu dacă mint, cu mai multe ducese și contese pe legea mea! — decât pot să-ncapă în salonul ăsta, și știu cum trebuie să te porți cu femeile bine... Ia loc și tu. Maudlin, paiață împăiată, dacă-ți face plăcere... acolo!... Și acum, ce dracu — să-mi cadă tavanu-n cap! — să vorbim despre afaceri: Ce doriți?

Capitolul XXVIII - La pândă

Lady Jane B... luase loc. Simțea într-adevăr nevoia să stea jos după emoțiile prin care trecuse. Contesa Pantazino luă cuvântul. Bătrânica, profund jignită de modul nepermis în care bravul căpitan își îngăduia s-o trateze, profită de ocazie ca să-l pună la punct.

— Domnule O'Chrane — spuse ea din vârful buzelor — e vorba de ceva foarte simplu și dinainte stabilit între Senioriile Lor și mine. Rolul dumatăle, domnule O'Chrane, trebuie să se mărginească la numărarea unor bancnote... Și, poate, ar fi cazul să-ți amintești mai bine cine ești atunci când ți se întâmplă să ai de-a face cu anumite persoane.

Căpitanul privi la bătrânică uimit.

— Cu tine, Maudlin? strigă el. Despre tine vorbești, paparudă vicleană, fir-ai să fii?...

— Te rog, domnule O'Chrane, păstrează respectul cuvenit!...

— Respect! Vedea-m-aș friptură pe grătar!... Respect, Maudlin, sac de minciuni, vechea și scumpa mea prietenă... respect?!... Dar, la urma urmei, la naiba, draga mea nemernică amărâtă, n-am nici un motiv să-ți refuz

respectul... Dacă ai fi contesa Kent-Mac-Ushem, pe dracu, sau ducesa de...

— Taci, domnule!

— Sau Mrs. Belzebuth, ce mai tura-vura! Marchiză a celor șapte păcate, trăsni-m-ar să mă trăsnească, nu văd nici o piedică, Maudlin, babornită păcătoasă, prietena mea vrednică de stimă... Dar să lăsăm goangele... Mă faci să blestem ca un lampagiu beat, draga mea fică a lui Satan, și-acum trebuie să cer din nou scuze milady-ei, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Pentru a doua oară vă-ntreb: ce doriți?

— Să explice la Vostre Altesse — rosti bătrânica înciudată, eu nu mai stau de vorbă cu individul ăsta mocofan!

— Mocofan! Mii de trăsnete!... Mocofan! Maudlin, vagaboando, paiato, maimuțoi împăiat!... Mocofan, ai zis?!... Ei bine, Maudlin, draga mea, n-ai decât s-o spui și s-o repeți, dacă-ți face plăcere. Sunt mocofan cu de-alde teapa ta, dar știu să mă port cu doamnele... Milady, fir-ar să fie, hai să stăm de vorbă amândoi ca niște buni prieteni... Ați venit după un fleac de inel...

— Un fleac de jumătate de milion! murmură bătrâna.

— N-am vorbit cu tine, Maudlin, flecară nerușinată!... Ați venit, milady, după un inel care v-a fost împrumutat, ei, drăcia dracului, la teatrul *Covent Garden*... Ticălosul ăla mititel care a dat lovitura e-un copil mizerabil, vrednic de toată stima noastră, pe cinstea mea!... Cât despre inel, e-aici, în buzunarul meu, să mă fiarbă Satana-n cazanul cu smoală dacă vă mint.

Lady Jane B... întinse căpitanului lădița de palisandru.

— Îl răscumpăr cu ceea ce-i aici, domnule — spuse ea, cu glas timid.

— Ai văzut, Maudlin? strigă căpitanul. Uite-o adevărată lady, care știe să vorbească, paiată afurisită!... Mulțumesc, Milady, mulțumesc, ce dracu, scumpă doamnă... cutiuța e foarte drăguță și cunosc pe cineva care se va bucura nespus s-o aibă... Cât e-năuntru, vă

rog?

— Douăzeci de mii de lire, domnule.

— Ai auzit, Maudlin, cum lady mi se adresează cu domnule, fir-ar să fie, la fiecă vorbă... Să mă arză focul, dacă nu-i întotdeauna o plăcere să stai de vorbă cu persoane din lumea mare.

Căpitanul deschise lădița, își puse pe nasul subțire, uscat și coroiat o pereche de ochelari scoasă dintr-o cutiuță veche de piele și începu să numere cu de-a mărunțul bancnotele. În timp ce îndeplinea această operație, se auzi un vuiet surd care crescuse vertiginos, devenind un muget asurzitor. Zgomotul venea printr-o gură de metal asemănătoare celei din *Purgatoriu*.

— Patruzeci, patruzeci și cinci... — mormăi căpitanul — Maudlin, te rog, spune-le nenorociților ăloră blestemați să steie liniștiți... cincizeci și cinci, șaizeci...

Micuța femeie încercă să se supună, dar înălțimea ei o trădă încă o dată; nu reuși să ajungă până la tubul acustic.

— Șaizeci și cinci — continuă căpitanul — urcă-te pe-un scaun, Maudlin, pentru numele lui Dumnezeu!... Șaptezeci... Milady, bancnota asta de zece lire nu prea e-n regulă.

Între timp vacarmul se întetea. Se auzeau vociferări amenințătoare și jeluiri oribile. Căpitanul nu se clinti din loc. Examină atent hârtia suspectă, o pipăi, o ținu în lumină și clătină din cap, cu un aer nemulțumit.

— Al dracului să fiu, dacă bancnota asta-i bună!

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule — spuse Lady Jane, înspăimântată de zbieretele atroce pe care le revărsa tubul acustic în torente de vibrații — ce se întâmplă aici?

— Nu-i nimic, milady, absolut nimic, lua-m-ar dracu!... Doi ticăloși care, probabil, își taie beregata... Nu luați în seamă!...

— Și dumneavoastră nu-i puteți împiedica, domnule?

— Ba da, milady, pe legea mea, dacă zgomotul ăsta vă

deranjează... dar căutați în poșetă dacă n-aveți cumva altă bancnotă.

Paddy se ridică, își puse ochelarii pe masă, o dădu la o parte, fără prea multe fasoane, pe contesa Pantazino, care se afla în drumul lui, și țiță în tub:

— Dacă nu tăceți, lepădăturilor de la Newgate, vă reduc tainul la jumătate pe opt zile.

Nu se mai auzi nimic.

— A fost omorât careva? strigă din nou căpitanul.

— Jock și Billy — răspunse vocea din *Purgatoriu*.

— Doi! mormăi Paddy. Să-i ia dracu!

Se întoarse spre masă, unde Lady Jane, tremurând și din nou copleșită de temerile ei în urmă acestui incident funebru, îi întinse o bancnotă de zece lire pe care o scosese din poșetă.

Căpitanul își continuă numărătoarea, drept, țeapăn, grav și cu ochelarii pe nas. După ce examinează și întoarse pe ambele fețe ultima bancnotă, își scoase ochelarii și puse banii în lădiță.

— Douăzeci de mii! mormăi el. Sunt toți, pe legea mea... Lepădătura aia de Snail își merită cele zece lire... Milady, iată inelul dumneavoastră...

— Îmi dați voie! spuse bătrânica, repezindu-se și apucând inelul în clipa în care Lady Jane întindea mâna să-l ia. I-l voi da eu Eccellenzei Sale.

— Ce vreți să faceți? întrebă Lady Jane, neliniștită.

— La Vostre Altesse să n-aibă nici o teamă... Este un zălog pe care-l iau până în clipa când voi avea onoarea să mă despart de dumneavoastră...

— Nu mă mai privește chestia asta — spuse căpitanul. Aranjați-vă cum vreți, trăsni-m-ar Dumnezeu... Milady, ce naiba, sper că voi avea plăcerea s-o revăd pe Senioria Voastră!... Bună-seara, Maudlin, vagaboandă nerușinată, scumpa mea!...

Fără să răspundă acestui salut ireverențios, bătrânica se îndreptă spre ușă împreună cu Lady Jane. Ajunsă în anticameră se opri.

— Aș dori — spuse ea — să cer o favoare Vostrei Eccellenze.

— Ce favoare, doamnă?

— La Vostre Altețe va fi atât de îngăduitoare încât să-mi permită a-i lega acest vâl peste ochi?

Lady Jane nu răspunse.

— E-o formalitate neînsemnată, dar absolut indispensabilă — continuă contesa — iar dacă la Vostre Eccellenze găsește de cuviință să refuze, vom fi nevoite să așteptăm până se înnoptează pentru a ieși de aici.

— Până se înnoptează! repetă Lady Jane, îngrozită. O noapte aici, Dumnezeuule!... Faceți, doamnă, ce vreți și să plecăm numaidecât!

Bătrâna desfăcu un vâl de dantelă a cărui țesătură, devenită opacă prin broderiile care o supraîncărcau, avea o dublură de mătase și îl prinse cu îndemânare sub pălăria Lady-ei Jane.

— Acum — spuse ea — sunt la dispoziția Eccellenței Vostre... putem pleca!

Coborâră treptele unei scări. Prin vâlul care-i acoperea fața, Lady Jane zărea vag lumina zilei, dar nu putea să distingă deloc obiectele; ajunsă în josul scării, doar vântul răcoros care o, izbi în obraz o făcu să-și dea seama că părăsea casa. Câteva minute mai târziu, se afla instalată în trăsură, ale cărei perdele roșii continuau să fie lăsate în jos. Bătrâna o ajută cu gentilețe să-și desprindă vâlul.

— Rog pe Vostre Altețe să ierte toate aceste mici precauțiuni. Nu pentru că n-am avea în domnia sa cea mai deplină încredere, dar întâmplarea ar fi putut face... Or, cum la Vostre Eccellenze n-a avut posibilitatea să vadă împrejurimile căsuței noastre, nu va putea săvârși indiscreții involuntare.

Trăsura merse timp de aproape o oră. Micuța femeie vorbi sau tăcu, ceea ce pentru Lady Jane era totuna. Aceasta trăia, într-adevăr, un coșmar ce părea să nu se mai sfârșească. Tot ceea ce văzuse se învățea amețitor în imaginația ei tulburată. Vedeă hidoasele figuri ale

Purgatoriului agitându-se; vocea care mugise o asurzea; apoi auzea cealaltă voce misterioasă care urca din străfunduri necunoscute, aducând numele celor doi oameni morți. În sfârșit, trăsura se opri; cele două perdeluțe fură ridicate. Deși se afla în fața locuinței sale, Lady Jane stătea nemișcată și părea să nu vadă nimic.

— Dacă la Vostre Eccellenze binevoiește să coboare — spuse bătrânica, înclinându-se respectuos — iată, ați ajuns acasă.

Lady Jane nu făcu nici o mișcare. Contesa Pantazino își îngădui să-i ia mâna și s-o apese ușor.

— Iată diamantul Altesei Vostre molto ilustre — continuă ea.

Lady Jane aruncă spre inel o privire mohorâtă. Dar de îndată ce-l zări, își recăpătă brusc memoria. Puse mâna pe el cu o lăcomie nesăbuită, sări din trăsură fără sprijinul vizitiului, care-i oferea mâna, și urcă în grabă treptele casei sale, în ușa căreia bătu de mai multe ori până ce i se deschise. Înainte de a intra, aruncă în urma ei o privire de teroare indescriptibilă.

— Addio, la Vostre Eccellenze, addio! strigă înăbușit contesa Pantazino. Apoi, adresându-se vizitiului, adăugă: Wimpole Street, Joe! Dă-i bătaie! Am întârziat.

Joe biciui zdravăn caii: trăsura sârea în salturi pe pavaj, înspăimântând trecătorii, și se opri în cele din urmă în fața numărului 9 de pe Wimpole Street.

— Trăsura să fie gata de plecare — spuse micuța femeie groomului care-i deschise. Unde-i nepoata mea?

— Înălțimea Sa prințesa se află în budoarul dânzei cu un gentleman — răspunse camerista.

— Ah!... Dar milord?

— Milord e sus, doamnă ducesă; a venit abia adineauri... Să anunț pe Excelența Voastră Înălțimii Sale prințesa?

— Nu... urcă în camera mea: vin îndată să mă schimb.

Contesa Pantazino, care era micuța ducesă de Gêvres, ceea ce n-o împiedica să fie și Maudlin, cum îi spunea

bravul căpitan Paddy O'Chrane, urcă la etajul unde locuia nepoata ei, văduva răposatului și regretatului prinț Philippe de Longueville. Ajunsă acolo, în loc să intre pe ușa principală a apartamentului, se duse spre un fel de nișă laterală care se deschidea chiar pe treptele scării și intră într-un coridor îngust, la capătul căruia se afla un dulap negru. Vizavi de ușa acestui dulap, se vedea doar o lumină slabă produsă de câteva mici orificii în sticla înnegrită cu lac a unei mici ferestruici.

Micuța franțuzoaică își lipi ochiul de unul din aceste orificii și văzu; la trei pași de ea, în camera învecinată, pe Brian de Lancaster și pe prințesă, așezați unul lângă altul pe o canapea.

— Așa-i mai bine! șopti ea.

— Sst! făcu o voce din umbră.

— Ah! Erai aici, milord?... Ce spun turturelele?

— Se privesc — răspunse lordul.

— Foarte spiritual! replică micuța franțuzoaică, chicotind.

Lordul spunea adevărul. Susannah și Brian se priveau. Mr. de Lancaster venise de multă vreme, dar abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Brian nu mai era omul din ajun, distrat, preocupat de o idee fixă și dispus să joace în fața unei săli pline îndrăzneța comedie a răzbunării. Era grav, își adună gândurile; pasiunea care-l domina victorioasă și căreia i se dăruia cu teamă și îndoială era scrisă cu litere de foc în privirile lui vrăjite. Se temea să nu se îndrăgostească prea tare și avea motiv să se teamă, deoarece nu se afla în fața uneia din acele femei, burgheze sau aristocrate, pe care le iubești în timpul liber, puțin sau mult, după împrejurări, le idolatrizezi când ești bine dispus, le bruftuluiești când ești plictisit, le îndrăgești din nou, le părăsești iar, și care te ajută să-ți omori câteva ceasuri.

Susannah era o femeie care trebuia luată în serios, una din acele femei ce-ți năvălesc în viață și-și croiesc un loc atât de mare în inima ta, încât toate celelalte lucruri

importante sau neînsemnate se șterg, se dau uitării.

La rândul ei, Susannah îl privea pe Brian cu nesaț de parcă s-ar fi temut să nu piardă nici o părticică din fericirea pe care i-o dădea prezența lui. Nu se schimbaseră deloc față de seara precedentă. Bucuria-i sinceră nu era acoperită de nici un vâl de cochetărie prefăcută. Își dezgolea în fața lui sufletul, în care sălășluia atâta dragoste, încât cuvintele erau inutile și n-ar fi făcut decât să pună într-o lumină mai slabă ceea ce mărturisea privirea ei.

Aceasta era situația: Brian se temea, se îngrozea de povârnișul pe care-l târa pasiunea născută în ajun, pasiune ce-i copleșea voința; Susannah, increzătoare, fericită, dădea uitării lunile nesfârșite de suferință, în extazul acestei prime zile de bucurie.

— M-ai văzut ieri — rosti, în sfârșit, Brian. Ți-ai dat seama cine sunt și tot mai vrei să mă iubești?

— Dacă vreau! murmură Susannah. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-a făcut din dumneata un criminal.

Mâinile lor se întâlniră. Brian puse mâna Susannei pe inima lui.

— Dacă ai fi fost rege sau cerșetor, sfânt sau criminal, tot ar fi trebuit să te iubesc, Brian continuă ea — iar dacă nu mă iubești, am să mor.

— Te iubesc! Oh, cât de mult te iubesc! exclamă Brian, cu o înflăcărare ce contrasta cu nepăsarea lui obișnuită. De-acum înainte nu pot spune decât că dumneata: trebuie să te iubesc!... Nu voiam... În viața mea, dragostea nu se poate bucura de-un loc cald... Sunt sărac și puținul pe care-l am îmi provine dintr-o sursă ciudată, precară, necunoscută... Sunt angrenat într-o luptă nesăbuită care într-o bună zi mă va ucide. Însăși victoria ar fi umbrită de tristețe... în sfârșit, nu fac parte dintre cei ce sunt iubiți și iubesc...

— Oare nu ești frumos și nobil, Brian, cel mai nobil și cel mai frumos?

Mr. de Lancaster zâmbi trist.

— Drăguț! spuse în șoaptă micuța franțuzoaică.

— Dar ține cam mult — replică lordul.

— Nu-ți mai aduci aminte de anii tinereții, Tyrrel?

— La naiba, Maudlin!... Adevărul e că-i o fată admirabilă!... Sst! Bătăiosul cavaler s-a transformat într-o turturică inofensivă!

— Vom fi nefericiți, Susannah — spuse Brian — și măngrozesc la gândul că te voi vedea nefericită!... Dar acum, acest gând îmi pare preferabil celui de-a nu te vedea deloc... Ascultă-mă... știi care-i viața mea și cunoști armele pe care, profitând de bunăvoința smintită a lumii, le folosesc împotriva dușmanului, fratele meu... Nu-mi mai rămâne decât să-ți destăinuiesc secretul meu... singurul meu secret.

Susannah se ghemui, recunoscătoare, la pieptul lui. Tyrrel și micuța franțuzoaică ciuliră urechile.

Capitolul XXIX - Comedie

Tyrrel Orbul și franțuzoaica ascultau.

— Sunt ruinat — continuă Brian de Lancaster — într-atât de ruinat, încât resursele mele personale abia dacă se apropie de cele ale unui cerșetor.

— Eu însă cred că sunt bogată — îl opri cu timiditate Susannah.

— Cu toate acestea — continuă Brian — duc aceeași viață ca și cei de rangul meu; afișez un oarecare lux... Nu mai pot face datorii. Nimeni nu mi-ar împrumuta... De unde crezi că-mi procur mijloacele de existență?

— Nu știu — răspunse Susannah, care ar fi vrut să se reîntoarcă mai degrabă la cuvintele de dragoste.

— Îți voi spune... Ești singura care o va afla... O mână misterioasă îmi aruncă în fiecare lună o pomană...

— Åsta era marele lui secret! mormăi Tyrell. La naiba! Era deci întemeiată dorința mea de a afla câte ceva...

— Ascultă, milord... — spuse bătrânică.

— În fiecare lună — continuă Brian — primesc, pe căi diverse și întotdeauna ascunse, o sută de lire sterline.

— O sută de lire azvârlite în vânt, preaonorabile nebun! mormăi iar Tyrell. Dar așa vrea Stăpânul și eu mă spāl pe mâini.

— Ascultă, milord... repetă ducesa de Gêvres, contesă Pantazino etc.

— Aceste daruri sunt periodice — urmă Brian — îmi sosesc regulat și fără nici o întârziere. Lucru straniu! Prima oară mi-au parvenit chiar în ziua când ruina mea era completă și mă întrebam tocmai ce voi face.

Brian rosti aceste vorbe cu voce stinsă și întristată.

— Cu alte cuvinte, și dumneata te-ai aflat în pragul morții? murmură Susannah, ai cărei ochi mari, negri erau înlăcrimați.

— Nu știu — spuse Brian atât de încet, încât Susannah fu silită să se aplece spre el ca să audă — nu știu... Inima mi-era plină de ură și se știe doar că disperarea nu-i un sfetnic bun... Dar, în definitiv, e fratele meu și Dumnezeu s-ar fi îndurat fără îndoială de mine, dacă m-ar fi luat la el înainte de-a apuca să lovesc... Da, vreau s-o cred! Și dumneata trebuie s-o crezi... eram aproape de moarte, nu de crimă!

Brian pălise. Ochii săi ficși aveau o privire rătăcită și mână-i rece tremura în mâinile Susannei.

— Brian — spuse ea pe un ton blând de rugă — nu fi trist lângă mine, căci nu te pot vedea suferind. Ai fost nefericit, o, Doamne!... dar cine are dreptul să se plângă... Oh, de ce oare nu-ți poți dăruia viața pentru fericirea celor pe care-i iubești?!... N-ai mai suferi.

La rândul ei, luă mâinile lui Brian și i le strânse cu pasiune la piept.

— Ah! continuă ea. Cum aș putea să te consolez?... N-am altceva să-ți ofer decât dragostea mea, Brian, dar îți aparține cu totul! Dacă aș păstra o fărâmă din ea, aș face-o doar ca s-o pun în această mână discretă și

prietenă care...

— Să nu vorbim despre asta! o întrerupse Lancaster, încruntându-și sprâncenele. Ți-am destăinuit secretul meu... păstrează-l, chiar și față de mine!... Știi ce-nseamnă pentru un gentilom să accepte o pomană?

— Nu — spuse Susannah, plecându-și sfoasă ochii în jos sub privirea mândra a lui Brian. Te-am jignit?... Zâmbești... Îți mulțumesc, oh, îți mulțumesc! Ieri eram puternică... Astăzi, Brian, ai putea să mă ucizi cu un cuvânt.

— Cum vezi — continuă Brian după o tăcere, ducându-și mâna la frunte, pe care străluceau câteva picături de sudoare — vom fi nefericiți.

— Nul!... Ascultă-mă! strigă deodată Susannah, al cărei chip minunat strălucea. Nu va mai fi nevoie să primești... Eu sunt puternică... uitasem!... Brian, ce bine-mi pare că sunt bogată!... Mi-ai destăinuit secretul dumitale, să ți-l spun și eu pe al meu: Ascultă! Ascultă!...

— Aleargă! Aleargă, madam! murmură Tyrrel, împingând-o pe bătrânică. Nu trebuie să rostească o vorbă mai mult.

În același timp, luă cu amândouă mâinile un scaun și-l trânti violent de parchet. Scaunul se făcu țândări, iar Susannah, speriată de acest zgomot, se ridică odată cu Brian. Convorbirea era întreruptă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Lancaster, bănuitor.

Înainte ca Susannah să apuce a-i răspunde, ușa se deschise și numele ducesei de Gêvres fu anunțat în salon. Bătrâna, călcând pe urmele numelui ei, intră țopăind, surâzând și salutând.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — trăsura e la scară; te-aștept.

Susannah aruncă o privire plină de regret spre Brian, care se înclină și-și luă rămas bun.

— Știi ce-ai de făcut, frumoasa mea scumpă? continuă micuța văduvă când Brian ieși. Un lucru foarte simplu... un fleac!... Dacă refuzi cumva, vei pierde protecția celor

ce te ocrotesc, iar onorabilul Brian...

— Ce amestec are el în chestiunea aceasta, doamnă? o întrerupse mândra Susannah.

— Să nu ne certăm, scumpa mea... Onorabilul Brian, cum spuneam, și-ar pierde cele o sută de lire sterline...

— Cum?! strigă Susannah, pâlind. Știi?

— E-ngrozitor, draga mea, cât de multe știu! spuse bătrânica pe un ton jumătate serios, jumătate glumeț.

Aruncă un șal pe umerii Suzannei, o pieptănă în grabă și o trase după ea până la poarta în fața căreia staționa trăsură strălucitoare cu blazon. Se urcară amândouă. Caii o porniră în galop și nu se mai opriră până în Castle Street, în fața lui Dudley House, locuința lui Frank Perceval. Ducesă de Gêvres scoase capul pe fereastra portierei.

— Întoarce caii pe Regent's Street — îi porunci ea vizitiului.

Acesta se supuse.

— Frumoasa mea scumpă — continuă bătrânica, adresându-se Suzannei, după ce-și consultă ceasul, — avem un avans de douăzeci de minute... Nu-i prea mult, căci oamenii pe care-i așteptam nu pot; fi trimiși la oră fixă... Poate vor veni peste zece minute... poate peste două ore... dar vor veni cu siguranță!

În cursul acestei dimineți se petrecuseră o mulțime de lucruri.

Marchizul de Rio Santo nu părăsise Trevor House. Între el și Lady Campbell avusese loc o discuție aprinsă. Spirituală femeie, lăsându-l singur pe marchiz, în mai multe rânduri, în budoarul ei, făcuse diverse drumuri, fie în apartamentul nepoatei ei Mary, fie în cel al lordului James Trevor, fratele ei.

Evident, se ajunsese la un moment de criză. Ora atacului sunase. Se urmărea cucerirea redutei cu forța. Marchizul impusese, autoritar, tăcere poeziei, veleităților sale cavalierești. Voința sa hotărâse ca în această zi să aibă lor, logodna lui oficială cu Miss Trevor. Acțiunea

trebuia îndeplinită, indiferent prin ce mijloace și în ciuda tuturor obstacolelor. Dar de data aceasta nu mai era vorba despre Mary. Biata fată, bolnavă și cu inima slăbită, nehotărâtă și înșelată, răspunse cererii formale a mătușii ei cu niște lacrimi căroră Lady Campbell nu putea scăpa prilejul de-a le atribui o semnificație fericită.

De data aceasta, cum spuneam, era vorba de Lord James Trevor. Loialul senior primise în cursul dimineții o scrisoare despre care nu suflase nimănui nici o vorbă și după citirea căreia se afla într-o stare de groaznică indispoziție.

— Biata Mary! murmură el, străbătând aleile părculețului său. Nu aș fi crezut vreodată că ticălosul de Frank ar fi în stare de-așa ceva!... Dar, de fapt, de ce să-i dau crezare?... Ce reprezintă o scrisoare anonimă?...

Totuși, Lord Trevor lua mereu scrisoarea și o citea cu atenție. Apoi o mototolea cu mânie și-și relua monologul.

— Adevărul este — spunea el — că Frank avea ieri un aer preocupat, distrat... Mi-aduc foarte bine aminte... Biata Mary!... Dar, în definitiv, ce importanță are o scrisoare anonimă?!... Și, în fond, de ce n-ar avea Frank dreptul să afișeze aerul care-i place?

Lord Trevor blestema cu-atât mai vârtos, cu cât se credea obligat să caute motive pentru a nu blestema deloc.

Lady Campbell i se adresă într-unui din aceste momente și nu întârzie să pronunțe cuvântul *căsătorie*, care, în mintea lui, era atunci cuvântul cel mai însemnat.

— Nu-mi vorbi despre mizerabilul acela de Frank, milady! strigă Lord Trevor, care se gândea că mariajul și Frank nu puteau conșona unul fără altul când era vorba de fiica lui. Purtarea lui este șocantă în ultimul grad... Șocantă și de neiertat, milady!

— Cum așa?

— Cum așa?!... Uite așa, foarte bine! Ai cumva de gând să-l aperi? Nu vreau să mai aud nimic de el, milady... Sunt indignat, absolut indignat.

— Bine, milord, dar...

— Nu!... Sunt indignat.

— Bine, milord, dar...

— Este un fapt care întrece orice închipuire, milady, să te-ncăpățânezi să-l aperi pe Frank Perceval...

— Dar nu-l apăr, milord.

— Ah!... Foarte bine!... Atunci ce vrei să-mi vorbești despre căsătorie, milady?

Lady Campbell șovăi o clipă. Desigur nu putuse spera un început atât de fericit. Fratele ei îi ieșise în întâmpinare, străbătuse jumătate din drum, dar trecerea era riscantă, iar Lady Campbell cunoștea prea bine bunătatea fratelui ei pentru a se bizui pe această supărare trecătoare, oricare i-ar fi fost pricina.

— Milord — răspunse ea, cu un aer misterios — e vorba de o mare taină.

— Nu prea îmi plac tainele, milady.

— Asta o să-ți placă... Pun rămășag.

— N-am nevoie... La urma urmei, bietul Frank...

— Vai, milord, dar te contrazici singur... Eu îl iubesc pe Frank Perceval, îl stimez...

— Nu știi ce știu eu!

— Se poate — replică Lady Campbell, surâzând — dar știu ce nu știi... Marchizul de Rio Santo cere mâna fiicei tale, milord.

— Foarte bine, milady... Refuz mâna fiicei mele marchizului de Rio Santo.

— Sper că nu vorbești serios, dragă frate...

— Ba da!

— Cel puțin mai gândește-te...

— Ar fi timp pierdut, milady.

— ...și sfătuiește-te cu fiica ta — continuă Lady Campbell.

— La ce bun? întrebă bătrânul, încruntându-și sprâncenele.

— Eticheta o cere — continuă Lady Campbell. S-ar putea într-adevăr ca totuși să aibă loc.

— Nu te-nțeleg.

— În sfârșit, milord — strigă Lady Campbell — ce-ai spune dacă-ai afla că nepoata mea îl iubește pe marchizul de Rio Santo?

Lord James Trevor făcu un pas înapoi. Vinele frunții i se umflară. Nu mai era fleacul de mânie de adineauri împotriva lui Frank Perceval, era o furie uriașă care putea provoca o apoplexie.

— Nepoata ta! repetă el, bâlbâindu-se. Fiica mea!... Miss Mary Trevor... E cu neputință!

— Totuși, așa-i, milord.

— Doamne!... În cazul ăsta... îl voi provoca la duel pe Rio Santo! Asta-voi face!

Lord James Trevor nu credea o iotă din această dragoste subită a fiicei sale pentru un străin. Femeile inteligente sunt sortite să treacă uneori drept nebune; Lord Trevor o gratifică din plin pe sora sa cu acest epitet. Între timp, Lady Campbell se întoarse la Rio Santo să-i raporteze rezultatul nesatisfăcător al misiunii. Aflând această știre, Rio Santo păru foarte descurajat.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă retrag, doamnă — spuse ei. Am făcut tot ce putea face un gentilom.

— Bine, marchize — răspunse Lady Campbell — dar nu trebuie să vă descurajați... cu timpul...

— Să mai aștept! spuse marchizul, cu amărăciune. Nu pot, doamnă. Am oferit domnișoarei Trevor dragostea și mâna mea. O dragoste serioasă și o mână fără pată, milady! Am fost respins.

— Fratele meu își va da seama de greșeala lui... și, dacă nu pentru mine, măcar puțină răbdare pentru Mary, care vă iubește!

— Ah, de-aș fi sigur! suspină Rio Santo.

— Ce-ați face, milord?

— Ce-aș face, doamnă?! exclamă marchizul, însuflețindu-se deodată. Aș trece peste toate obstacolele, aș călca în picioare un scrupul zadarnic... V-aș spune... Dar trebuie să chibzuiesc! Nu sunt singur în cauză.

Înainte de toate, Miss Trevor trebuie să fie fericită... Soțul care-i va fi hărăzit trebuie să fie demn de ea...

Lady Campbell își mișcă fotoliul mai aproape de-al lui.

— Pentru ea, numai pentru ea, Dumnezeu mi-e martor, și nu pentru mine vorbesc — continuă marchizul. Nu vă gândiți, doamnă, c-ar fi îngrozitor pentru Miss Trevor să-mpartă cu o rivală inima soțului ei?

— Mai întrebi, milord!...

— Onorabilul Frank Perceval are o iubită, doamnă, o iubită frumoasă pe care-o iubește, nu una dintre acelea pe care le iei într-o dimineață, le părăsești seara și le uiți a doua zi... Iubita lui Frank Perceval este cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viața mea, doamnă.

— Desigur, marchize — bolborosi Lady Campbell, încurcată — faptul e foarte grav... Dar...

— Iertați-mă că v-am intuit gândul... Care bărbat n-a avut iubite în viața lui, nu-i așa?... Eu însumi...

Rio Santo se opri și-și aținti asupra Lady-ei Campbell privirea gravă și tristă.

— Doamnă — continuă el, cu o voce groasă dar ferm accentuată — recunosc că am avut iubite înainte de a o iubi pe Miss Trevor. Dar de când o iubesc, nu mai am. Iar Mr. Perceval?!... După ce a iubit-o pe Mary și s-a întors în mod special ca să-și revendice un cuvânt dat...

— Adevărat! îl opri Lady Campbell, care nu voia nimic altceva decât să fie convinsă.

— Ca să se însoare cu Mary, doamnă! Tocmai atunci și-a adus din Franța o altă femeie.

— A adus-o din Franța, marchize?

— Ați văzut-o și dumneavoastră, doamnă. Mr. Perceval a sosit alaltăieri; prințesa de Longueville a apărut ieri pentru prima dată.

— Adevărat! încuviință Lady Campbell. E vorba de femeia aceea tânără și frumoasă pe care mi-ați arătat-o ieri?

— Ea e, doamnă.

— Oh! Frank! Frank!... Nu l-aș fi crezut niciodată în stare de-așa ceva... Dar n-are rost să ne jelim, trebuie să acționăm... În numele nepoatei mele, milord, îți mulțumesc... Încă nu-i nimic pierdut! Am să mă duc... am să-i spun... așteptați-mă, vă implor; de data aceasta n-o să mai întâmpinăm un refuz.

Lord James Trevor continua să se plimbe pe aleile părculețului când un groom alergă spre el, cu răsuflarea tăiată, anunțând că Miss Mary, bolnavă, dorea să vorbească tatălui ei. Lord Trevor se grăbi spre casă. Își găsi fiica într-un fotoliu, având fața acoperită cu mâinile. Plângea în hohote. Neliniștită, căindu-se poate, Lady Campbell se agita-n jurul ei.

— Ai văzut, milord, ai văzut — spuse ea — iată opera nenorocitului acela de Frank... a făcut un lucru nedemn... Are o iubită.

— Știu — răspunse rece Lord James Trevor, mototolind ultima rămășiță a scrisorii anonime primite în cursul dimineții.

— Sărmana copilă nu-l mai iubește... — continuă Lady Campbell.

— Cine spune asta? strigă Mary, descoperindu-și deodată obrații de o paloare îngrozitoare.

Nu mai plângea. Ochii, încă înroșiți de lacrimi, erau fiși și aprinși.

— Tată — spuse ea, cu o voce ciudată, contrastând cu obișnuita ei voce, blândă și stinsă — îl iubesc... multe zile am fost ca scoasă din minți... nu mai știam pe ce lume trăiesc... eram nebună și nefericită, tată dragă!

— Biata copilă! murmură Lady Campbell, cu convingere. — Delirează.

Lord Trevor făcu un gest prin care-i cerea să tacă.

— Acum e victima unei calomnii! continuă Mary. Se spune că iubește pe altcineva... Ah, e-ngrozitor, tată, să calomniezi un om rănit, poate chiar muribund!...

— Un muribund?! repetă Lord Trevor. Ce-nseamnă toate astea, doamnă?

— Frank Perceval s-a bătut în duel — răspunse Lady Campbell, încurcată.

— Vreau să-l văd, tată — continuă Mary — du-mă la el... O să aflăm ce preț au toate aceste acuzații mincinoase... Frank! Nobilul meu Frank!... Ah, cât am suferit!...

Lord Trevor sună.

— Înhamă caii la trăsură — porunci el — imediat!... Liniștește-te, Mary — urmă apoi. N-am știut nimic... Mă duc acasă la Perceval.

— Și eu, tată?

— Tu?

Lord Trevor aruncă o privire surorii sale.

— E ceva foarte neclar aici — murmură el printre dinți. Ei bine! Ai să mergi și tu cu mine. Pregătește-te!

Mary sărută fericită mâna tatălui său. Lady Campbell ridică din umeri și ieși rostind încet cuvântul *shocking*^[16] jignirea supremă a persoanelor care nu știu să folosească alte cuvinte mai tăioase. Plecă, descurajată, să-i povestească lui Rio Santo noul eșec, dar, de data aceasta, marchizul nu părea deloc să împărtășească durerea ei.

— Voi aștepta să se întoarcă Lord Trevor — spuse el — vreau să văd până unde poate ajunge nenorocirea mea.

În momentul acela se auzi zgomotul roților trăsurii pe pavajul străzii. Rio Santo se uită la ceas pe furiș și un surâs triumfător îi înflori în colțul buzelor.

— Partida se joacă așa cum am prevăzut — murmură el. O voi câștiga oare?...

Capitolul XXX - Dramă

Lord James Trevor și fiica sa parcurseră o parte din drum fără să scoată o vorbă. Într-un acces de adevărată pasiune, Mary sfâșiasse rețeaua de sofisme care se țesuse ca un văl tenebros între ea și dragostea ei. Era din nou

stăpână pe conștiința sa; sclavia-i morală încetase brusc. De asemenea, nu mai avea nici o îndoială, nici o incertitudine. O singură imagine domnea, despotică, în adâncul gândurilor ei. Nici o amintire pentru Rio Santo, bărbatul atât de frumos, atât de seducător, atât de superior celorlalți, semizeul care-i fusese arătat atâta amar de vreme, cu degetul, spunându-i-se: "Admiră-l Adoră-l!"... Nici un gând pentru el! Totul pentru Frank, totul pentru bietul rănit, căruia nimeni nu-i lua apărarea, care nu avea decât dușmani!

Mary renăștea deci din slăbiciunea ei de moarte. Toate instinctele generoase ale femeii se trezeau deodată în ea. După un timp, o umbră îi întunecă fruntea. Luă mâna tatălui ei și-l privi drept în față, cu un aer rugător.

— Milord — spuse ea — amintirile-mi sunt destul de confuze, cuvintele nemiloase ale mătușii îmi răsună doar că acele șoapte pe care le auzi în vis... însă mi-amintesc perfect că atunci când Frank a fost acuzat că are o iubită ai spus: "Știu". E-adevărat?

Lord Trevor încercă să zâmbească.

— Oh, răspunde-mi tată! îl imploră Mary. Nu m-am înșelat, nu-i așa?

— Copilării! mormăi brusc Lord Trevor.

— Nu! Oh, nu, tată... îl iubesc atât de mult!... Îl iubesc atât de mult, încât, dacă m-a uitat pentru o altă femeie, nu l-aș putea ierta.

Mary rosti aceste cuvinte cu glas hotărât, iar privirea-i înflăcărată interogă din nou chipul tatălui ei. Acesta încercă iar să zâmbească, apoi își încruntă sprâncenele, după care, în sfârșit, blestemă. Mary îi lăsă mâna și-și plecă într-o parte capul. Resimțea din nou slăbiciunea de altădată, de pe urma rănilor pe care i le provoca îndoiala.

Trăsura o coti pe Regent's Street. Cealaltă caretă, cu blazon, se afla tot în fața lui Dudley-House, iar ducesa de Gêvres continua să aștepte lângă portieră.

— Să mergem, frumoasa mea! Să mergem! strigă ea de îndată ce zări trăsura lui Trevor. Acum e momentul.

Deschise personal portiera și o împinse pe Susannah, care nu ezită să-și ascundă sila.

— Urcă scara, urcă repede! continuă pe un ton poruncitor micuța franțuzoaică. Bate la ușă! Odată ajunsă înăuntru, ți se va spune ce ai de făcut.

Susannah urcă treptele. Ducea de Gêvres făcu un semn vizitiului, care apucă hăturile și mâna caii la galop în direcția, Tottenham Court Road.

În aceeași clipă, trăsură lui Lord Trevor se opri în fața lui Dudley House. Mary nu pierduse nici cel mai mic amănunt din scena pe care abia am relatat-o. Strânse puternic brațul tatălui ei, care nu văzuse nimic, în afară de o trăsură ai cărei foarte frumoși cai o târau în goana galopului.

— Milord — spuse ea, cu glas schimbat — femeia aceea!

— Care femeie?

Mary arătă cu mâna spre Susannah, care, chiar atunci, trecea pragul casei.

— Drace!... murmură Lord James. Femeia aceea spui, Mary?... Pe onoarea mea că n-o cunosc!

— Însă eu da! rosti în șoaptă Miss Mary, redevenind palidă.

Un fior i se strecură în inimă, și ea prinse să tremure din tot corpul. Abia mai putea să respire. Lord Trevor regreta c-o luase cu el. Încă de la începutul drumului își reproșase amar imprudența, dar răul nu mai avea leac.

— Curaj, ce Dumnezeu! spuse el, ascunzându-și propria-i emoție.

Apoi adăugă în sinea lui:

"Ah! Ticălosul de Frank! Ticălosul de Frank!"

— Sunt curajoasă! răspunse Mary cu greu. Dar ce mai așteptăm, milord?... Am venit să-l vedem pe Frank Perceval și iată c-am ajuns în fața casei lui.

Lord Trevor rămase o clipă pe gânduri.

— Draga mea — zise el pe un ton afectuos dar ferm care nu admitea nici un fel de replică — cred că ne-am pripit. N-ar fi trebuit să te afli aici... Oricum, n-am să

împing imprudența atât de departe, încât să te expun și mai mult... Vei rămâne aici, Mary... Mă duc singur să-l văd pe Frank Perceval.

— Te-am ascultat întotdeauna, tată — replică Mary, a cărei deznădejde sporea cu fiecă clipă. Mă supun voinței dumitale... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, făgăduiește-mi că-mi vei spune totul!... Sunt tare, du-te, tată... Promite-mi că-mi vei spune dacă femeia aceea...

Se opri și-și duse mâna în dreptul inimii, pe care o simțea cum se sfârșește.

— Dacă femeia aceea — continuă ea — are dreptul să stea între mine și Frank Perceval.

— Ți promit — răspunse Lord Trevor, după o clipă de șovăire.

Trecuse aproximativ o jumătate de oră de când nefericitul orb, Sir Edmund Makensie, se afla la căpătâiul lui Frank Perceval. Stephen Mac-Nab, care-și petrecuse toată noaptea și o mare parte din zi lângă prietenul său, profita de prezența binevoitorului Sir Edmund și de oferta îndatoritoare a acestuia de a-l aștepta până la întoarcere, îngăduindu-i astfel să meargă până la ai săi, în Cornhill, să-i liniștească.

Nu le mai văzuse din seara precedentă pe mama sa și pe Clary, la care se gândise în tot timpul veghei din noaptea trecută. Din moment ce Sir Edmund se afla acolo, nu mai avea nici un motiv de îngrijorare, căci atât Frank cât și mama lui îl cunoșteau de mult, ca de altfel toată lumea. Cine nu-l știa, cine nu-l iubea la Londra pe bunul Sir Edmund Makensie.

Frank se purtase oarecum aspru cu el la balul de la Trevor House, dar Stephen nu știa acest lucru și, de altfel, bietul orb nu era ranchiunos.

Frank avusese febră toată noaptea. Acum dormea. Bătrânul Jack se afla în odaia de la parter. El îi deschise Susannei.

— Aci locuiește onorabilul Frank Perceval? întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Jack — dar nu-l puteți vedea.

— E bolnav — continuă Susannah — repetând mecanic lecția pe care o învățase — știu. Tocmai de aceea am venit. Stephen Mac-Nab a socotit imprudent faptul de a-și lăsa prietenul singur cu un om lipsit de vedere.

— Săracu' domnul Stephen! murmură bătrânul Jack. Ce om minunat! Se gândește la toate... Îl puteți vedea, doamnă, dacă intrați în cabinetul Înălțimii Sale... Înălțimea Sa doarme; dar cât mai multă prevedere nu strică... Dacă mi-ar fi îngăduit să fac o presupunere, aș spune doamnei că, probabil, dânsa-i una din verișoarele domnului Stephen... Una din domnișoarele Mac-Farlane... Un nume vechi și respectat, de moșier scoțian... îl cunosc foarte bine...! Urcați, doamnă, urcați... și Dumnezeu să vă binecuvânteze, ca pe toți cei ce sunt alături de Perceval!

Susannah se grăbi să profite de invitație.

— Ce mare s-a făcut! murmură bătrânul valet. Am văzut-o zbenguindu-se pe gazonul din Greenwich... era cât un degețel!... Frumoasă miss, pe cuvântul meu!... Trebuie să fie micuța Anna, cred, dacă nu cumva o fi cea mică... cum îi zicea? Mă lasă ținerea de minte!... A, da, micuța Clary... Am să-l întreb pe domnul Stephen dacă-i micuța Clary sau Anna.

Intrând în camera bolnavului, Susannah se trezi față-n față cu Tyrrel Orbul. Îi vedea pentru prima oară chipul ia lumina zilei. Totuși îl recunoscuse într-o clipă.

Tyrrel își aținti asupra-i ochii mari, stinși și mohorâți.

— Cine-i acolo? întrebă el, cu glas înăbușit.

— Cea pe care o aștepți — răspunse Susannah.

Tyrrel înaintă spre ea, îi căută mâna și o găsi.

— Draga mea — continuă el, cu voce înfundată, dar rostind fiecare cuvânt cu emfază — știi ce ai de făcut... Să nu șovăi nici o clipă, căci altfel ești pierdută!...

— Mereu amenințări! îi reproșă Susannah.

— Acum că ești fericită, draga mea, poți suporta amenințările — zise orbul, surâzând blajin. Ah, îți repet: suntem departe de Tamisa... iar prea onorabilul Brian

reprezintă un prețios zălog pentru supunerea ta... Azi era cât pe-acți să te dai de gol, prin urmare, să-l pierzi.

— Cum?!... strigă Susannah. De unde știi?...

— Știu tot... Ia seama!... Dar în viitor să fii prudentă, dacă nu pentru tine, măcar de dragul lui... Ascultă!

Se auzi soneria de la ușa din stradă.

Tyrrel o trase pe Susannah spre pat și o sili să se aplece la căpătâiul bolnavului.

— Îndată va intra în cameră un bărbat, un bătrân. În clipa în care va călca pragul, vei face ce ți s-a poruncit... Fără întrebări! adăugă el, pe un ton de comandă. Ai semnat un pact, trebuie să-l respecti.

Lord Trevor urcă scara, răspunzând de departe bătrânului Jack.

— Grav rănit, bietul băiat! spunea acesta. Dar, în definitiv, s-ar putea să mă-nșel.

Călcă pragul și o zări pe Susannah. Se opri.

— Haide! șopti Tyrrel.

Susannah pâli și rămase nemișcată.

— Dă-i drumul odată, femeie, ce naiba!... Răzbunarea va cădea asupra capului lui Lancaster!

O lacrimă de mânie și durere se prelinse pe fața înfierbântată a Suzannei. În același timp, se aplecă și-l sărută pe Frank Perceval pe frunte. Lord Trevor lăsă să-i scape o exclamație dureroasă.

— Cine-i acolo? întrebă orbul.

În loc de răspuns, Lord Trevor coborî în grabă scara.

— Acum poți să pleci — îi șopti Tyrrel la ureche Suzannei — mulțumesc!

Trecând pe lângă bătrânul Jack, Lord James Trevor îi adresă câteva cuvinte aspre și urcă din nou în trăsură, plecând numaidecât.

Susannah, rușinată, adânc mâhnită și simțind vag că jucase un rol funest, împinsă de niște mâini perfide, plecă fără să-i răspundă bătrânului Jack, care o întrebă dacă era Miss Anna sau. Miss Clary Mac-Farlane.

Între timp, Frank se trezise tresărind în clipa când

buzele Suzannei îi atinseseră fruntea. Văzuse că în vis figura severă a Lordului Trevor, în prag, și chipul fermecător al frumoasei fete aplecat deasupra frunții sale. Închisese ochii la loc, scoțând un geamăt ușor. După câteva secunde, își ridică iar pleoapele și nu-l mai văzu decât pe bunul Sir Edmund Makensie, stând liniștit la căpătâiul lui.

— Am avut o viziune ciudată — murmură el — l-am văzut pe Lord Trevor... și o femeie... Dar nu numai c-am văzut-o... simt și-acum pe frunte atingerea buzelor ei reci ca gheața... Nu era Mary!

— Dragul meu Sir Frank — spuse Edmund, oftând destul de tare — nu-ți pot spune dacă ai visat sau un... Am auzit pași în cameră, dar, îți dai seama, ochii mei...

— Sună-l pe Jack, domnule! îl întrerupse Frank. Spui c-ai auzit pași?

Jack apăru numaidecât.

— Cine a fost aici? întrebă Frank, agitat.

— Nu știți, Înălțimea Voastră?... Îmi spuneam eu să probabil nu l-ați recunoscut pe Lord Trevor, dacă l-ați supărat atât de tare.

— Lord Trevor?! repetă Frank.

— A plecat adineauri, Înălțimea Voastră, jurând pe Dumnezeu și pe Diavol că nu va mai da niciodată ochii cu dumneavoastră.

— Ah! exclamă Frank, ridicându-se în capul oaselor.

— De altfel, se pare că și pe micuța miss ați supărat-o îndeajuns de mult... Frumoasă domnișoară, totuși!... A fugit ca o...

— Ce tot îndrugi acolo? Ce fată... Ce domnișoară?... strigă Frank, simțind că-și pierde mințile.

— Verișoara domnului Stephen, ce naiba! Miss Anna... sau Miss Clary... — Mac-Farlane.

— Ah!... exclamă iar Frank, de data aceasta cuprins de-un sentiment de ușurare.

— Poftim! Iată c-a venit domnul Stephen, care-o să ne spună...

Într-adevăr, Stephen intrase pe ușă; abia se despărțise de cele două verișoare ale sale. Deci nu putea fi vorba nici de Clary, nici de Anna.

— Doamne! Doamne! murmură Frank. Deci am văzut bine!... Lord Trevor... tatăl scumpei mele Mary... a fost aici... O femeie aplecată asupra frunții mele... el a văzut-o... și și-a spus...

Frank se opri. Căzu iar pe spate și-și pierdu cunoștința.

— Dar cine o fi fost femeia... sau demonul acela? murmură bătrânul Jack, care începea să înțeleagă. Sir Edmund... e orb, la naiba! N-a văzut nimic!

Stephen înțelegea și el. În timp ce dădea, cu obișnuitul său sânge rece, toate îngrijirile necesare lui Frank, se gândea. Dar gândurile lui rătăceau într-un labirint de ipoteze imaginare, singurele admisibile în această împrejurare extraordinară, și asupra cărora spiritul lui pozitiv nu se putea opri decât anevoie.

Cine era femeia aceea? Cine-o adusese acolo?... Era oare actul al doilea al tragediei din care doctorul Moore și asistentul său Rowley jucaseră primele scene?...

Uitând de cecitatea bietului Sir Edmund Makensie, Stephen se întoarse de douăzeci de ori spre el să-l interogheze, să-i ceară amănunte, dar privirea mohorâtă a nefericitului orb îi oprea cuvintele pe buze.

— Sir Edmund — spuse el în cele din urmă — Frank își va reveni și trebuie să stau de vorbă cu el între patru ochi... fiți amabil și scuzați-ne...

— Nu-i nimic, eu plec, Mr. Mac-Nab — răspunse orbul. Venisem să dau o mână de ajutor — adăugă el, cu o tristețe atât de verosimilă, încât Stephen se simți mișcat — dar astăzi, ca și în multe alte dăți, prezența mea, în loc să fie de folos, mai mult a stricat... Dumnezeu să vă ferească de nenorocirea care s-a abătut asupra mea, domnule Mac-Nab!

Stephen îi strânse mâna în tăcere. Sir Edmund ieși însoțit de bătrânul Jack, care-i călăuzi pașii nesiguri

până în pragul ușii de la stradă și chemă pentru el o trăsură de piață.

Când Frank își reveni, lângă el se aflau Stephen și Lady Ophelia, contesa de Derby, care părea că vrea să plece, dar Stephen o imploră să rămână. Frank nu-și mai aminti la început ce se petrecuse.

— Prietene — îi spuse Stephen, luându-i pulsul — ești încă prea slăbit ca să suporti emoțiile ce ți se pregătesc și de care eu, ca medic, ar trebui să te feresc. Dar fericirea ta e-n primejdie. Ascultă-mă: ai fost lovit cu cruzime...

— Îmi aduc aminte — spuse Frank, jalnic. Oh, deci n-a fost un vis?

— Nu — răspunse Stephen, hotărât. Ceea ce ai văzut s-a petrecut în realitate. Între tine și Miss Mary Trevor e-acum o prăpastie...

— Tatăl ei... ultima mea nădejde! murmură Perceval.

— Curaj, prietene!... Dacă-ți vorbesc astfel în starea în care te găsești, îți dai seama că am o soluție pentru problema ta. Adună-ți forțele... s-a ivit o altă speranță în locul aceleia care ți-a fost răpită... Contesa de Derby s-a ținut de cuvânt și-a venit la întâlnire... îți va vorbi...

— Nu, domnule, nu! exclamă Lady Ophelia, care se simți slabă în fața clipei supreme. Nu... Secretul nu-mi aparține... Vă rog... dați-mi voie să plec... Stephen îi adresa o privire de reproș. Nu, domnule! repetă contesa. Nu se poate!

— Ați venit oare, doamnă — rosti cu amărăciune tânărul medic — doar ca să-i contemplați agonia?

Contesa, care se retrăsese în spatele patului lui Frank, veni din nou la capătâiul lui. Dojana își arată roadele.

— Vreau să vorbesc cu Frank Perceval, și nu cu dumneata, domnule — spuse ea, pe un ton orgolios după un moment de tăcere. Te rog, lasă-ne singuri...

Stephen îi dădu lui Frank un întăritor, o salută respectuos, pe contesă și părăsi numaidecât încăperea. După plecarea lui Stephen, contesa de Derby șovăi multă vreme înainte de a începe să vorbească. Când, în sfârșit,

se hotărî, istorisi, în fraze întretăiate, vorbind abia inteligibil, o poveste în care numele lui Rio Santo revenea destul de des. Frank asculta cu gura căscată și ochii holbați. Concentrarea lui era vie și interesul povestirii îi dădea forțe noi.

— Și acest om se va căsători cu Mary?! strigă el când contesa tăcu.

Ea îi luă mâna. Avea ochii scăldați în lacrimi.

— Este un om pe care nici eu, nici dumneata nu-l putem judeca, domnule — vorbi contesa, cu glas înăbușit... Ceea ce ai auzit îți oferă un avantaj asupra lui... Dar nu abuza... Nu uita că mi-ai jurat... și că-l iubesc!

Contesa rosti anevoios ultimele cuvinte; fruntea i se înroșise iar Frank simțea cum îi tremură mâna. Înainte ca el să poată răspunde, Ophelia se ridică și ieși în grabă.

— Stephen! Stephen! strigă Frank, pe care febra îl întârea, dându-i forțe neașteptate. Cerneală! Hârtie!... Cheamă-l pe Jack, Stephen! Ah, încă nu-i totul pierdut!... Stephen, femeia asta-i nefericită, sărmana de ea!... Îmi voi juca ultima șansă și ceva îmi spune că astăzi omul acesta nu mă va mai birui ca ieri!...

Jack băgă capul pe ușă și curând după aceea aduse stăpânului său cele necesare pentru scris.

— Îmi dictezi mie, Frank? întrebă Stephen.

— Nu, nu, prietene! răspunse acesta, cu căldură. Ți-am spus doar că-i ultima mea șansă, ultima mea speranță!...

— Ultima lui speranță! repetă bătrânul Jack, al cărui chip nevinovat exprima o curiozitate dureroasă.

— Am să-mi încerc singur norocul! continuă Frank, încălzindu-se din ce în ce mai mult. Dacă nu reușesc... ah, dacă nu reușesc, Stephen, m-așteaptă moartea...

Stephen nu răspunse nimic, Bătrânul Jack își scutură capul, mohorât, și ridică spre cer ochii scăldați de lacrimi, între timp, Frank scria cu o rapiditate febrilă. Când termină, îi întinse scrisoarea lui Jack.

— Pentru Lord Trevor — spuse el. Să nu te-ntorci înainte de-a i-o fi înmănat personal... m-ai înțeles?

— Am înțeles, Înălțimea Voastră.

— Chiar dacă va trebui să dai buzna în salonul lui, să forțezi ușa!...

— Nu mă voi întoarce decât după ce Lord Trevor va fi primit scrisoarea Înălțimii Voastre — spuse simplu bătrânul Jack. Înălțimea Voastră a poruncit, nu mai trebuie să adauge nimic.

Lord James Trevor se urcase în trăsură furios. La început, refuzase cu încăpățănare să răspundă întrebărilor fiicei sale, dar, în cele din urmă, Mary îl somase să-și țină cuvântul de gentilom și bătrânul vorbise.

— L-am văzut! spuse el, mânios. L-am văzut cu ochii mei! Frank te-a uitat, fata mea!

Mary aștepta de câteva minute lovitura și totuși n-o putu suporta. Își lăsă capul într-o parte și nu mai scoase o vorbă. Tatăl ei încercă s-o trezească din această stare de apatie care-l înfricoșa. Dar totul fu zadarnic. Mary continua să stea nemișcată, țeapănă, fără să plângă, dând impresia că nici nu suferă. La coborârea din trăsură se agăță de brațul tatălui său și amândoi intrară în salon. Acolo se aflau Lady Campbell și marchizul de Rio Santo. Acesta o salută pe Mary, arborând un aer de resemnare demnă și îndurerată; apoi se înclină rece în fața Lordului Trevor. Lady Campbell cercetă cu privirea fruntea preocupată a fratelui ei, apoi chipul împietrit al nepoatei sale. Ghici totul.

— Milord — spuse Lord James lui Rio Santo, pe un ton brusc și trist — azi-dimineață am refuzat să ți-o dau pe fiica mea, pentru că o făgăduisem altcuiva. Acest om, pe care l-aș fi dorit de ginere mai mult decât pe dumneata, milord, mi-a restituit cuvântul dat... așa încât...!

Lord James Trevor șovăi.

— Ce-ți spuneam, scumpe marchize?! exclamă Lady Campbell. Fratele meu e-un vechi soldat ale cărui

complimente au uneori o formă cam ciudată, dar, în definitiv, vezi bine că-ți acordă...

— Dă-mi voie, te rog! N-am terminat... Miss Trevor e liberă... să-și aleagă soțul, și Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Intrând în salon, Mary se dusesese lângă mătușa ei.

— Ei, ce zici, scumpa mea copilă? întrebă aceasta.

Mary o privi mai întâi, fără să înțeleagă, apoi, deodată, simți în tot corpul o tresărire dureroasă și izbucni în lacrimi.

— Așa sunt toate fetele — murmură Lady Campbell, surâzând. S-ar zice că apropierea fericirii le scoate din minți.

— Doamne, cât de mult îl iubeam! spuse Miss Trevor printre lacrimi. Ah, mătușă — continuă ea, luând mâna mătușii și punându-și-o pe fruntea fierbinte — convinge-mă, spune-mi că nu-l mai iubesc!

Lady Campbell se simțea vădit încurcată. Lui Rio Santo i se strângea inima.

— Mary — șopti el, aplecându-se la urechea ei — deci e adevărat! Nu mă iubești!

Miss Trevor ridică spre el ochii-i încărcăți de lacrimi și-i întinse mâna, pe care Rio Santo o duse cu pasiune la buze.

— Nu mai există trecut pentru mine — spuse ea cu un fel de violență. Vreau să te iubesc, milord... numai pe dumneata... Vreau!

— În sfârșit! suspină Lady Campbell, sărutându-și nepoata pe frunte.

Lord Trevor întinse marchizului mâna:

— Fiica mea a ales, milord: ai consimțământul meu.

Mary epuizase destul de repede energia trecătoare a acelui moment de rătăcire. Paloarea îi revenise; organismul ei debil, supus atâtor lovituri, se prăbușea. Nu era chiar leșinată, dar ochii ei, pe jumătate închiși, și urechile invadate de-un zumzet surd, nu mai transmiteau creierului decât senzații vagi și nesigure.

În clipa aceea se auzi un zgomot puternic venind din odaia vecină. Era zgomotul unei dispute, se părea că valetii Lordului Trevor apărau ușa de un intrus care încerca să intre cu forța.

— Dă-mi mie scrisoarea — spunea un groom — i-o dau eu lui milord.

— Trebuie să i-o dau persoana! răspundea un glas găfâit.

În sfârșit, ușa se deschide brusc și bătrânul Jack, scăldat de sudoare și cu hainele în dezordine, năvăli în apartament, urmat de doi groomi furioși.

Lord Trevor îl recunoscuse numaidecât și întoarse capul.

— O scrisoare pentru Senioria Voastră — spune bătrânul Jack — din partea Înălțimii Sale. Lord Trevor respinse scrisoarea. Vă implor s-o luați, milord! strigă Jack. Pentru numele lui Dumnezeu, luați-o!... Stăpânul meu e pe moarte!...

— Pleacă — răspunse aspru Trevor — nu mai vreau s-aud de Frank Perceval.

Rio Santo pălise ușor la vederea bătrânului valet. Auzind spusele Lordului Trevor, își regăsi seninătatea.

— Fie-vă milă, milord!... încercă să-l înduplece credinciosul Jack.

Lord Trevor luă scrisoarea și o rupse fără să citească.

Jack se dădu îndărăt, ca și cum ar fi fost lovit în obraz. Ochii îi străluceau; trupul lui încovoiat se îndreptă. Apoi aruncă bătrânului lord o privire jalnică de reproș.

— Era ultima lui speranță!... murmură el încet, cu o durere de nedescris. Sărmanul meu Frank nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să moară!...

Capitolul XXXI - Capcana

Aproape în tot cursul zilei, un om îmbrăcat într-un costum scoțian — pălărie cu pene, ghetе și tocuri înalte —

fusese văzut dând târcoale prin Finch Lane și Cornhill. Scoțianul își concentrase atenția asupra clădirii pătrate, pe care o urmărea de la colțul străzii. Putea fi luat drept un singuratic, un afurisit de străin rătăcit în imensitatea Londrei. Fața îi era ascunsă aproape în întregime de un păr lung și decolorat. Nu i se vedeau decât ochii, mici și strălucitori. Acești ochi păreau dornici să stimuleze indiferența, dar ei nu-și puteau pierde acea mobilitate ciudată care le era proprie, asemenea expresiei de iscodire continuă și vicleană, comună spionilor și hoților.

Când i se părea că nimeni nu-i acordă nici o atenție, scoțianul își întorcea deodată privirile spre casa mamei lui Stephen. Pe măsură ce veghea lui se prelungea, părea tot mai neliniștit și trist. Se agită, lovea cu piciorul, așteptarea îl scotea din sărite.

Pe la vreo trei după-amiază, Stephen Mac-Nab, profitând, cum spuneam, de prezența nefericitului Sir Edmund Makensie la căpătâiul lui Frank Perceval, veni să-și liniștească mama. Zărindu-l, scoțianul se ascunse în Finch Lane.

— Numai ăsta mai lipsea — mormăi el, prost dispus. Iată-l și pe boboc... îndată se-ntunecă și-anevoie o să-mi mai câștig bucățica de pâine...

După ce Stephen intră în casă, scoțianul se întoarse la postul lui de observație.

Trecu aproape o oră. Ușa casei Mac-Nab se deschide. Stephen ieși, ținând-o de braț pe mama lui, pe care o conducea la reverendul John Butler înainte de a se întoarce la Frank Perceval.

Ochii scoțianului începură să râdă. Își aranjă părul și-și frecă bucuros mâinile. Așteptă că Stephen și mama lui să se piardă în mulțimea ce se îmbulzește mai totdeauna pe trotuarele din Cornhill. Când nu-i mai văzu trecu strada și sună la locuința doamnei Mac-Nab.

— Ce dorești? îl întrebă fata din casă, care veni să-i deschidă.

Bob, pe care cititorii l-au recunoscut, desigur, își

scoase pălăria pe jumătate și spuse, exagerând accentul fornăit al țăranilor de la frontiera Scoției...

— Înălțimea Sa m-a trimis să las o vorbă domnișoarelor.

— Care Înălțimea Sa?

— Înălțimea Sa, trăsni-m-ar Dumnezeu! continuă Bob, ridicând glasul și fornăind mai tare. Înălțimea Sa... stăpânul, la naiba!... Da, stăpânul moșiei, Angus MacFarlane, de la castelul din Crewe, pe cinstea mea!

Se întâmplă ceea ce Bob sperase. Cele două tinere, atrase de vocea lui, se aplecaseră peste balustrada scării...

— Tata! exclamă Clary. A venit un om trimis de tată... Bess, adu-l sus pe omul acela!

— Vai, Doamne, Doamne! exclamă Bob, cu glasul plin de bucurie, când se trezi în fața celor două fete. Oh, ce mari s-au făcut!... Biata Effie, nevastă-mea, nu le-ar mai recunoaște, deși le-a fost amândurora doică!...

— Effie! exclamă Anna. Draga de ea, Effie, măicuța noastră!... Sunteți fermierul Duncan de Leed, nu-i așa?...

— Bărbatul dragei noastre Effie! adăugă Clary, luându-l de mână...

— Da, frumoaselor — replică Bob, cu bonomie — Effie... grășana Effie, care vă cânta cântecul pescuitorilor de somoni, pe legea mea!... Îl mai țineți minte?

— Dacă-l mai ținem minte! grăi Anna, cu lacrimi în ochi. N-am uitat nimic, nici cântecul, nici pe Effie, nimic din ce ne-a fost drag în scumpa noastră Scoție!

— Dar ce mult te-ai schimbat, Duncan! continuă Clary, cu uimire.

Bob își șterse ochii, care, bineînțeles, erau perfect uscați.

— Ce bine-mi pare că vă văd! oftă el, în loc să răspundă. Ah, o să am ce-i povesti bătrânicii mele.

— Dar fața dumitale, Elspeth, ce mai face, Duncan? întreabă Anna.

— Elspeth! repetă Bob, cu un admirabil gest de durere

paternă. Biata de ea!... În curând se împlinesc șase luni de când o jelim!... Dar n-am venit aici să vă vorbesc despre necazurile mele... Înălțimea Sa vă așteaptă.

— Tata?! îl întrerupse Clary. Se află deci la Londra?...

Anna își șterse o lacrimă pe care i-o storsese amintirea biete Elspeth, prietena ei din copilărie, și începu să zâmbească.

— Tata! exclamă la rândul ei. Deci o să-l putem vedea!

— Cât de repede doriți, micuțele mele domnișoare — spuse Bob. Ah! Ce fericit o să fie Înălțimea Sa!... De cât timp nu v-a văzut?

— De-un an — răspunse Anna.

— Un an! Pe legea mea, așa-i... Un an! Sigur că da, doar eu l-am condus până la graniță... Ascultați!... Nu ne-aude nimeni aici?

Bob se uită în toată părțile, arborând o înfățișare misterioasă.

— Dar de ce toate aceste precauțiuni? întrebă Clary.

— Ah! De ce? Mă uit în jurul meu, pentru că Înălțimea Sa mi-a spus: "Ia seama!"...

Bob se opri, apoi continuă cu un aer nevinovat:

— Iar eu sunt cu băgare de seamă... Atâta tot.

— Dar tatăl nostru... Unde-i tata? întrebare în același timp cele două fete.

— Aha! Vă-nțeleg — spuse Bob, maimuțărindu-se — vreți să-l vedeți pe tăticu... să-l mângâiați... să-l sărutați... Ei, da! Eu vă-nțeleg, frumoaselor... Părintele dumneavoastră e-un om foarte sever... dar, oricum, om tare cumsecade...

— Când o să-l vedem? îl întrerupse Clary.

— Uite ce-i! spuse Bob, coborându-și brusc vocea.

Luă mâinile celor două fete și le atrase spre el, ca atunci când ai de dezvăluit un mare secret.

— Domnul Mac-Farlane a venit la oraș cu treburi... Se-ascunde... nu vă pot spune de ce... V-așteaptă... Trebuie însă să păstrați cel mai mare secret căci e în joc libertatea lui... poate chiar viața!

Cele două surori scoaseră un strigăt de spaimă.

— Sst! continuă Bob. Zgomotul atrage urechi străine... Vă spuneam deci că domnul Angus v-așteaptă la hanul *Regele George* lângă Temple-Gardens... Pregătiți-vă, frumoaselor. Peste un sfert de ceas vă trimit o trăsură... Nu uitați, fiți cu băgare de seamă!

— E-n joc viața lui, spuneai? exclamă Clary, recăpătându-și în sfârșit graiul.

— Da! Da!... spuse Bob. Poate c-am mers prea departe, dar treburile lui sunt tare încurcate, bietul om!... În orice caz, micuțele mele, o să-l vedeți și, dacă dânsul va socoti de cuviință, veți afla mai multe decât mine, care nu prea știu mare lucru... La revedere, Miss Anna!... Ah, ce fericită ar fi durdulia de Effie, dacă le-ar vedea pe-aceste două copile!

Se îndreptă spre ușă.

— Peste zece minute veți avea o trăsură — continuă el — să nu vorbiți cu nimeni, copii!... Nu-i de glumă... Nu suflați nimănui nici un cuvânt!

Bob deschise ușa și duse cu solemnitate un deget la gură; apoi, schimbându-și brusc înfățișarea, făcu un semn prietenos cu capul celor două surori și dispăru.

După plecarea lui, Anna și Clary se uitară una la alta.

— Ce schimbat e! spuse Clary după câteva minute. Nu l-aș fi recunoscut!

— A trecut atâta timp! zise Anna.

— Pe vremuri nu era atât de gras și era mai înalt.

— Pare mai puțin înalt pentru că-i mai gras — spuse încrezătoarea Anna. Ce fericire, Clary, să-l revedem pe tata!

— Da — îngână Clary — pe vremuri n-avea privirea asta ciudată...

— Sărmana Elspeth! o întrerupse Anna. Să moară atât de tânără!

— Da... sărmana Elspeth! rosti mașinal Clary. Oare omul ăsta să fie Duncan de Leed? adăugă ea deodată.

Anna izbucni în râs.

— Să ne grăbim, surioară, trăsura o să vină îndată și astfel evităm întrebările mătușii, pe care n-am putea-o minți. Clary nu se clintea. Anna veni lângă ea și-și sprijini capul pe umărul surorii ei, care nu se mișca din loc. Clary — zise ea, cu voce blândă — tata ne-așteaptă... ți-aduci aminte, surioară... ieri mi-ai spus că vei sta de vorbă cu el...

Surâsul Annei fu molipsitor. Clary încetă să se gândească și renunță la aerul ei grav. Se întoarse spre sora ei mai mică și-i sărută fruntea albă și imaculată.

— Sunt nebună! murmură ea, suspinând ușor. Văd primejdii peste tot... Mi-a fost frică, Anna... Acum am devenit mai rezonabilă. Acest brav Duncan de Leed ar fi foarte surprins dacă ar ști că l-am bănuیت o clipă că este...

— Că este ce, surioară? întrebă Anna, văzând ezitarea Claryei.

— O prostie! spuse aceasta pe un ton vesel. Să mergem! O să vorbim cu tata despre Stephen, nu-i așa?... Vei fi fericită, Anna, foarte fericită!... Căci Stephen te va iubi... Te iubește... Dar cine ar putea să se uite la tine și să nu te iubească? adăugă ea, strângând capul feței la piept. Pe tine, care ești atât de bună și frumoasă, surioara mea scumpă!... Numai pentru tine mă rog lui Dumnezeu, acum când în privința mea nu mai sper nimic...

Clary lăsă fraza neterminată. Anna devenise la rândul ei serioasă și-și îndreptase spre sora ei o privire tristă și curioasă în același timp.

— Nu mai sperî? întrebă ea. Dar ce-mi ascunzi, Clary?... Eu mi-am deschis totdeauna sufletul în fața ta!...

— Prostuță mică! răspunse Clary, încercând să zâmbească. Doar cei ce iubesc au secrete... iar eu nu iubesc pe nimeni... Oh, nu!

Erau gata de plecare. Clary luă sub braț o splendidă pereche de mănuși de vânatoare pe care o brodase pentru tatăl ei, iar Anna punga de tutun, din perle, pe care o

confectionase în același scop. Apoi amândouă plecară în clipa când fata-n casă, prinsă cu treburi, nu le observă.

Un sfert de ceas mai târziu, trăsura le lăsa în Temple Lane, în fața hanului lui Mr. Gruff, cu care cititorul a făcut cunoștință în primul capitol al acestei povestiri, cu prilejul aventurii nautice a bravului căpitan Paddy O'Chrane.

Meșterul Gruff și soția sa, Mrs. Gruff, erau evident făcuți unul pentru altul, dacă acceptăm faptul că sublima teorie a contrastelor stă la baza legii care cârmuiește lumea. Meșterul Gruff era un grăsun îndesat, roșcovan, ursuz, cu o pereche de favoriți galbeni, înspăimântători la vedere, și blestemat să poarte un pânțec peste măsură de mare. Mrs. Gruff era o femeie înaltă, uscată, negricioasă, a cărei figură surzătoare depășea limitele cunoscute ale amabilității și blândeții.

Hanul lor nu prea avea mușterii; totuși, după spusele vecinilor, scoteau bani frumoși, iar meșterul Gruff trecea drept posesorul câtorva bune mii de lire. Explicația pare să fi fost situația specială a hanului său, care, susținut în parte de piloți de consolidare pe fundul apei, dădea într-o parte spre Tamisa și avea o trapă prin care am văzut scurgându-se misterioasele baloturi ce constituiau încărcătura căpitanului Paddy, în seara aceea de duminică când, fără să vrea, a făcut o baie în fluviu...

Mr. și Mrs. Gruff erau pregătiți să le primească pe cele două tinere fete, ceea ce o liniști oarecum pe Clary, ale cărei îndoieli renăscuseră în timpul drumului.

— Sunteți, desigur, ficele domnului Angus Mac-Farlane, nu-i așa? întrebă brusc hangiu. Pofțiți, pofțiți, domnișoarelor; vă vom arăta numaidecât camera tatălui dumneavoastră.

— E un tată într-adevăr fericit — adăugă Mrs. Gruff, politicoasă — cel care are niște fete atât de fermecătoare. Intrați, frumoasejor! Am să vă conduc eu însămi în apartamentul domnului Mac-Farlane.

Cele două surori o urmară pe Mrs. Gruff, fără nici o

umbră de bănuială. Ea le introduse într-o cameră destul de mare de la primul etaj, ale cărei ferestre dădeau spre Tamisa. În mijlocul camerei se afla o masă pe care erau așezate trei tacâmuri.

— Înălțimea Sa, tatăl dumneavoastră, frumoase domnișoare — spuse Mrs. Gruff, cu un surâs plin de amabilitate — trebuia să se fi întors până acum... Dar are atâtea treburi când vine la Londra!... Nu vă pierdeți răbdarea: aş putea pune rămășag că peste zece minute va fi aici.

— Îl vom aștepta — spuse Clary.

Anna, fără să-și dea seama de ce, privea cu spaimă pereții înalți, jilavi și ferestrele ale căror geamuri deveniseră opace datorită prafului dinăuntru și ceței dense de afară.

Mrs. Gruff se retrase făcând o plecăciune. În salonul de la parter, îl găsi pe soțul ei stând de vorbă cu Bob Lantern. Acesta, își lepădase costumul scoțian.

— Scumpă doamnă — spuse el — vă-ncredințez acești doi îngerași... s-aveți mare. grijă de ei.

— Avem grijă de toți cei care vin aici — mormăi meșterul Gruff, cu o grosolană intenție de sarcasm.

— Dragul meu — spuse încet Mrs. Gruff — fără multă vorbărie!... Cât despre cele două porumbițe, domnule Bob, lasă-le în seama noastră... Ai sticluța?

Bob scoase dintr-unul din buzunare sticluța pe care i-o dăduse Bishop-Hoitarul, în ajun la *The Pipe and Pot*, și o întinse hangiței.

— Trei picături, scumpă doamnă — murmură el, surâzând — nici mai mult, nici mai puțin, știți, nu?

— Da știu, domnule Bob.

— La orele trei voi fi sub trapă cu o barcă — continuă Bob Lantern — ai grijă să nu le vatămi când mi le expediezi, meștere Gruff... Marfă, cum îi spune ticălosul ăla de Paterson, trebuie livrată în bună stare și fără stricăciuni...

Partea a doua — Fiica spânzuratului

Capitolul I - Hanul "Regele George"

Ne-am despărțit de cititori în clipa în care Miss Mary Trevor, înșelată, ca și tatăl ei, de scena mută jucată de Susannah la căpătâiul lui Frank Perceval, consimțea să-și ofere mâna marchizului de Rio Santo. După această scenă, am părăsit brusc saloanele de la Trevor House pentru modesta cămăruță a celor două domnișoare MacFarlane, pe care Bob Lantern, scumpul băiețaș, cum îl numea bravul căpitan Paddy O'Chrane, le condusesese și le lăsase într-o odaie a hanului *Regele George*, construit pe piloți, pe malul Tamisei.

Trecuse aproape o oră de când Anna și Clary sosiseră la hanul *Regele George*. Stăteau la masa pregătită pentru cină și așteptau cu nerăbdare sosirea tatălui lor. Din când în când se auzeau pași pe coridor și un foșnet de rochie în dreptul ușii, ca și cum cineva s-ar fi apropiat de gaura cheii, să vadă și să asculte. La început, Anna și Clary vorbiseră fericite despre tatăl lor, puțin despre Stephen și despre cele două castele pe care tinerele fete se pricep atât de bine să le clădească pe nisipul mișcător al viitorului; apoi, încetul cu încetul, datorită în parte și singurătății, se întristaseră pe nesimțite. O greutate le apăsa inimile.

Camera în care se aflau era încăpătoare. Un pat înalt cu baldachin și perdelele trase constituia, împreună cu scaunele, masa și un scrin în stil antic, tot mobilierul odăii care, grație acestei goliciuni, părea și mai mare.

Noaptea era întunecoasă și o singură lumânare își risipea lumina tremurândă în tenebrele încăperii.

Gravă și îngândurată, Clary privea fereastră unde apare, la lungi intervale, lumina rapidă a câte unui vas în

plină viteză. Anna, speriată de-a binelea, dar neîndrăznind să se plângă, își prinsese capul în palme și încerca să-și închipuie că se află în casa mătușii ei, sub protecția lui Stephen Mac-Nab.

— Clary! rosti ea, în cele din urmă, cu glas înăbușit și fără să-și descopere fața.

Clary își îndreptă spre ea privirea-i tristă dar liniștită.

— Nu ți-e teamă deloc? continuă Anna. Vai ce sumbră și rece-i camera asta, surioară!... Trebuie să fie târziu... Dacă mă gândesc bine, omul acela... care ne-a adus aici nu semăna cu Duncan de Leed!

— Parcă-l recunoscuseși imediat! rosti Clary, surâzând.

— Nu știu ce să mai spun... Duncan n-are privirea; aceea sălbatică, zâmbetul furiș... Aș vrea să plec de-aici, Clary!

— Și ce-o să spună tata, prostuță mică!... Haide, liniștește-te! De ce să te temi, la ora asta, în mijlocul Londrei, care-i încă trează?

— Nu știu — spuse iar Anna, cu o voce tremurată — mi-e frică... Niciodată nu mi-a fost așa de frică!

Când rosti aceste cuvinte, se auzi un zgomot la ușă și biata copilă se ghemui înfiorată lângă sora ei, a cărei frunte semeață nu-și pierduse seninătatea. Ușa se deschise. Mrs. Gruff își făcu apariția înarmată cu cel mai drăgălaș i surâs și însoțită de Mr. Gruff, al cărui chip posac părea îmbogățit de-un nou val de proastă dispoziție. Mrs. Gruff ducea un castron; Mr. Gruff ținea în mână un urcior cu *scotch ale* (bere scoțiană).

— Frumoasele mele domnișoare — spuse Mrs. Gruff, făcând o plecăciune — văd că domnul Mac-Farlane întârzie astă-seară. Spunea că se reîntoarce cel mai târziu la șase... Foarte curios...

— Foarte curios! mormăi Mr. Gruff, uitându-se cu ochii lui bulbucați și injectați la Anna.

— Dragul meu — spuse cu blândețe Mrs. Gruff — iasă vorba... pune urciorul pe masă... și șterge-o! Grăsanul execută numaidecât ordinul. Haideți, haideți, dragele

mele — continuă voioasă hangița de îndată ce soțul ei ieși pe ușă — domnul Mac-Farlane n-o să mai întârzie mult... Mâncăți și beți până atunci, zău așa.

Clary făcu un gest de refuz.

— Bere scoțiană, copila mea! exclamă Mrs. Gruff, umplând paharele celor două surori. Adevărată bere din Saint Dunstan, pe cuvântul meu!... Trebuie să gustați, dragele mele... Sau poate preferați un degețel de whisky?

— Îl așteptăm pe tata — spuse Clary pe un ton sec, menit să pună capăt invitațiilor.

Mrs. Gruff primi aceste cuvinte reci, cu un surâs angelic care-i descoperi un șir de dinți înnegriți.

— Frumoasă domnișoară — răspunse ea — firește, dumneavoastră faceți cum doriți... dar berea-i bună, pe sănătatea mea!...

Mrs. Gruff salută și coborî din nou scara.

— Mr. Gruff — strigă ea în momentul când intră în salonul de la parter. — Dumnezeu să mi te păstreze drept pedeapsă... Nu-mi puteai sări în ajutor, să le conving pe găștele alea?...

— Mi-ai spus să tac din gură...

— Asta ți-o spun și-acum! Ah! Mr. Gruff, aș da nu știu cât ăluia care mi-ar spune la ce ești bun pe lumea asta!... Pe cuvântul meu c-aș face-o!... Știi ce-o să se întâmple?... N-or să pună gura pe băutură... Or să steie treze, ca niște pisici în luna aprilie... M-auzi?

— Draga mea...

— Taci, domnule, dacă nu știi să torni decât prostii!... Ah, Dumnezeu! Am ajuns de plânsul lumii... Ce-o să spună meșterul Bob, care ne-a plătit înainte?... O să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire? Răspunde!

— Să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire, Baby!...

— Te-ntreb, Mr. Gruff.

— Zău, Baby, eu cred...

— Nu ți-am zis să taci? strigă drăgălașa hangiță. Pentru numele lui Dumnezeu! Cruță-mă un pic... Ah, de-aș fi avut un alt bărbat!... Dar acum nu se mai poate

schimba nimic.

Într-adevăr, faptul era consumat de douăzeci de ani.

Mr. Gruff își plecă, timid, privirea lui teribilă și nu mai îndrăzni să rostească un singur cuvânt. Nevastă-sa se uită la el timp de un minut, cu un dispreț suveran, apoi, plictisită, desigur, de faptul că nu mai avea cu cine vorbi, urcă încet seara care ducea la odaia celor două tinere. Ajunsă pe palier, își lipi discret ochiul de gaura cheii. Mrs. Gruff purta o rochie de mătase închisă până la bărbie, ca orice metodistă virtuoaasă care se respectă. Aceasta explică foșnetul care se auzea uneori din cameră. Vedea perfect, dar nu putea să audă, împrejurare cu atât mai deplorabilă, cu cât cele două surori discutau tocmai despre ea.

— De ce ai repezit-o pe hangiță? spuse în cele din urmă Anna. Pare o femeie cumsecade și politicoasă!... Nu mai mi-e teamă... Acum aș putea s-aștept până la miezul nopții, fără să mai tremur.

— Până la miezul nopții! repetă Clary, ale cărei sprâncene se încruntară ușor. Să dea Dumnezeu să vină tata!... Te-ai uitat bine la femeia asta, surioară?

— Desigur, Clary, îmi venea chiar s-o sărut... Teama începuse să mă sugrume.

— Nu găsești — continuă Clary, ca și cum ar fi gândit cu voce tare — c-are ceva ciudat în privire?

— Ciudat?... Nu, zău că nu... Poate vrei să spui ceva plăcut...

— Zâmbetul ei m-a indispus — spuse Clary în șoaptă.

— Mie mi-a făcut foarte bine, surioară. Vai, dar ce palidă ești... și ce gravă... ce tristă! Te temi de ceva, Clary?

Rostind cuvântul teamă, fricoasa copilă își pierdu aerul de veselie și se ghemui din nou lângă sora ei. Clary nu răspunse.

— Răutăcioasă! spuse Anna. Tocmai când mă liniștisem și eu puțin, tu mă sperii iar!

Clary o privi cu un aer nehotărât și-i luă mâinile,

silindu-se să zâmbească.

— Las-că vine tata — grăi ea.

— Oh, da, dragul de el! exclamă Anna. O să-l revedem... poate ne va lua cu el în scumpa noastră Scoție, împreună cu...

— Cu Stephen? completă Clary, râzând încet.

Anna se îmbujoră.

— Cu mătușa — murmură ea... — și vărul nostru, dacă... dacă o să-i facă plăcere...

— Firește c-o să-i facă plăcere, surioară dragă... Dar tata întârzie tare mult!

Clary rosti aceste cuvinte eu o neliniște atât de profundă, încât Anna începu să tremure fără voia ei. Întârzierea tatălui ei i se părea inexplicabilă; mai întâi se temea pentru el; dar se temea și pentru sora ei, căci își amintea de îndoielile recente asupra pretinsului Duncan de Leed, și aceste îndoieli, pe măsură ce chibzuia mai mult, se materializau în închipuirea ei într-atât, încât aduceau aproape cu-o certitudine. Pe vremea aceea se vorbea mult despre răpiri misterioase și atentate nelegiuite, iar teribilul renume al asasinilor furnizori de cadavre și al altor speculanți ai morții tulbura adesea somnul fetelor tinere.

Clary avea deci motive să se teamă în situația în care se afla, părăsită, împreună cu sora ei, într-un han necunoscut unde fusese condusă de un individ suspect; dar teama nu putea să subjuge multă vreme firea-i dârză și Clary își reveni curând. Biata Anna, zdrobită de spaima tulbure ce-o cuprinsese, își lăsase capul pe mână și părea gata-gata să-și piardă cunoștința.

Clary îi luă mâna rece și-o mângâie.

— La urma urmei, nu putem spune că ne aflăm în bârlogul unei bande de hoți! murmură ea. Am vrut doar să văd dacă ești mai curajoasă că altădată, Anna... Liniștește-te... aici suntem păzite la fel de bine ca și la noi acasă... Ah, ce-ar mai râde Stephen, fricoasă mică, dacă te-ar vedea cum tremuri!

Anna ridică fruntea și avu senzația că Clary nu se mai temea, ceea ce-o făcu să-și regăsească curajul.

— Ești cam rece — continuă Clary. Nu vrei să mâncăm?

— Ți-e foame, Clary? întrebă Anna, cu admirație. — Eu simt încă o greutate pe inimă... Aș bea puțină apă.

Obrajii ei palizi se însuflețiră și gura-i micuță căpătă o expresie veselă.

— Dar de ce apă?! exclamă ea, apucând paharul înalt în care berea își pierduse spuma groasă. Asta o să mă învioreze, Clary; să bem în sănătatea tatălui nostru!

Trase o înghițitură zdravănă. Un zgomot ușor se auzi din direcția ușii.

— E strașnică — urmă Anna. Effie de Leed n-a făcut-o niciodată mai bună... Nu te mai simți scoțiană, Clary?... Te somez să bei în sănătatea mea.

Clary, fericită că-și vedea surioara foarte bine dispusă, luă, la rândul ei, paharul și bău. De dată aceasta, se auzi foarte clar un zgomot de pași care se îndepărtau pe coridor pentru a se pierde curând pe treptele scării. Pașii erau ai blândeii Mrs. Gruff, a cărei privire discretă nu părăsise gaura cheii în tot timpul scenei pe care am povestit-o adineauri.

— Au băut! Au băut, porumbițele! strigă ea, îndreptându-se în grabă spre salonul de jos, unde Mr. Gruff sforăia lângă foc în așteptarea ei. Au băut amândouă, ca niște brave fice ale Soției!

Mr. Gruff se trezi din somn, tresărind.

— Ce s-a-ntâmplat, scumpa mea, ce s-a-ntâmplat? întrebă soțul legitim.

— S-a-ntâmplat, Mr. Gruff, bortos inutil și stupid! S-a-ntâmplat, trântor nerușinat! Cele două fete ale moșierului au băut licoarea domnului Bob.

— Într-adevăr, au băut-o, scumpa mea?

— Au băut-o, și să fiu a naibii dacă n-or aștepta acum liniștite sosirea moșierului, care vânează cocoși în bălăriile de la Teviot Dale.

— E cam târziu pentru vânatul cocoșilor — murmură

Mr. Gruff.

— Devreme sau târziu, n-are importanță! i-o reteză cu asprime hangița. Ceea ce-i sigur e că moșierul se află la două sute de mile de hanul nostru și că...

În timp ce Mrs. Gruff mai vorbea, ușa de la stradă se deschise brusc și un bărbat înfășurat într-o mantă scoțiană își făcu apariția în salonul de la parterul hanului. Mrs. Gruff nu mai apucă să-și termine fraza începută; rămase ca lovită de trăsnet pe scaunul din fața soțului ei.

— Moșierul! șopti îngrozită. Dracu l-a adus!

Capitolul II - Doi îngeri pe marginea unei prăpăstii

Bărbatul care intrase în salonul de la parterul hanului *Regele George* putea să aibă vreo cincizeci de ani, dar părea mult mai bătrân. Când își scoase mantaua și pălăria, apăru una din acele figuri sanguine pe care paloarea nu-și poate găsi loc decât după ani îndelungați de suferință. Totuși, chipul său era palid. Pe fiecare trăsătură stătea întipărit cu litere vizibile un întreg șir de suferințe fără leac, de nehotărâri dureroase, de neliniști, de aspirații și de lupte cumplite purtate în adâncul sufletului, cu energia sălbatică a unor pasiuni nedomesticite.

Mincinoșii iscusiți au grijă să se apropie cât mai mult de adevăr în născocirile lor. Ei dobândesc astfel un fel de *culoare locală*, cu care oamenii de bună-credință sunt lesne trași pe sfoară. Bob Lantern, care era un mincinos de prima mână, avusese grijă să nu uite acest principiu elementar al meseriei. Dintre toate hanurile suspecte în care ar fi putut la fel de ușor să-și pună în aplicare planurile diabolice, îl alesese tocmai pe cel al lui Mr. Gruff, deoarece Angus Mac-Farlane obișnuia să tragă acolo ori de câte ori venea la Londra.

Omul care abia intrase, era într-adevăr moșierul Angus Mac-Farlane de la castelul din Crewe.

Cum spuneam, sosirea lui, într-un asemenea moment, fu o adevărată lovitură de trăsnet pentru cei doi proprietari. Mrs. Gruff căzu pe un scaun fără spătar, în vreme ce soțul ei holbă ochii prostește și începu să răsucescă nervos părul aspru al favoriților săi roșcați.

Angus nu dădu nici o importanță emoției lor. Își apropie de foc veșmintele udate de ploaie și aruncă pe masă pălăria sa garnisită cu o ramură de tisă.

— Sunt foarte obosit — spuse el — pregătiți-mi camera.

— Camera dumneavoastră! repetă Gruff, mormăind. Camera dumneavoastră, domnule Mac-Farlanel... Afurisit să fiu, dacă m-așteptam să vă văd în seara asta... Da, domnule Mac-Farlane... sau Înălțimea Voastră, cum vi se spune acum, pe legea mea! Dracu să mă ia, dacă v-așteptam!

— A luat altcineva camera mea? întrebă moșierul.

— Dacă a luat-o?... Slavă Domnului, *Regele George* are destule... cât despre a dumneavoastră...

— Mai puțină vorbă, prietene! îl întrerupse blând hangița, care avusese timp să-și revină și al cărei zâmbet strălucea din nou. Ah! Înălțimea Voastră a vrut să ne facă o surpriză... Cum se simte Înălțimea Voastră?... Ce vești ne-aduceți din țară?

Întrebările fuseseră puse cu nespusă volubilitate și cu un aer care voia să fie prietenos și vesel.

— Mă simt prost — răspunse rece moșierul — și n-am nici o veste... Nu vreți să-mi pregătiți camera?

Mr. Gruff voia tocmai să ia cuvântul, dar nevastă-sa îi închise gura printr-un semn al mâinii.

— Fiecare își câștigă pâinea cum poate, Înălțimea Voastră — spuse ea pe un ton insinuant în care se simțea totuși o ușoară nuanță de ironie — nu toată lumea a primit ca dumneavoastră drept moștenire un castel frumos care aduce mai multe lire decât șilingii ce-i câștigam noi. Camera dumneavoastră ne slujește la un

mic comerț pe Tamisa și chiar în clipa asta avem acolo câteva baloturi...

— Scoateți-le de acolo! spuse Mac-Farlane, nerăbdător.

— Dar avem și alte camere, ce naiba! — mormăi Gruff, prost dispus.

— Dragul meu — interveni Mrs. Gruff — mai ține-ți gura... Cred că înălțimea Sa are tot dreptul să-și aleagă camera care-i place... Vă rog, puțină răbdare, Mr. Mac-Farlane... în maximum jumătate de oră totul va fi pregătit. Să vă servesc între timp cina?

— Am să mănânc în camera mea — spuse moșierul — zorește-ți oamenii, doamnă!

— Toată casa mea se află la dispoziția Înălțimii Voastre — replică Mrs. Gruff, căreia nimic nu putea să-i tulbure blândețea inalterabilă — alerg și mă-ntorc numaidecât. Mr. Mac-Farlane... totul n-o să dureze mai mult de un sfert de oră...

Se ridică și ciupi zdravăn, în treacăt, brațul soțului ei, care-și înăbuși un țipăt de durere.

— Încearcă să-l ții de vorbă — îi strecură ea la ureche — și când ai să m-auzi tușind puteți urca.

Mr. Gruff făcu un semn de supunere.

Angus Mac-Farlane se așează pe scaunul pe care-l părăsise hangița și-l apropie de foc.

— Azi e-un frig al naibii, domnule Mac-Farlane — începu brusc Mr. Gruff, căruia îi stătea pe inimă porunca suveranei lui de a-l ține de vorbă pe moșier — un frig afurisit!... Brrr!... O să-mi spuneți că e firesc în anotimpul ăsta... Dar există frig și frig... Brrr!... Brr!... Am apucat zile de iarnă în care vântul era blând ca... foarte blând, zău așa, asta știe oricine... Vreți să luați puțin *irish snuff*^[17], domnule Mac-Farlane?

Mr. Gruff îi întinse cutia deschisă și-abia atunci își dădu seama că moșierul nu-l asculta. Scoase un lung oftat de ușurare.

— E cufundat în gânduri! își spuse el în șoaptă. Acum ai putea să-i furi și mâna dreaptă, fără ca stânga să simtă

ceva... Îi e totuna! Tare aş vrea să ştiu că treaba s-a făcut acolo sus...

Moşierul îşi încrucişase mâinile pe genunchi. Capul îi era aplecat înainte. Privirea-i mohorâtă şi fixă părea să urmărească fumul gros şi verzui ce ieşea din grătarul sobei în care Mrs. Gruff aruncase praf de cărbune înainte de a părăsi camera, dar, în realitate, ochii moşierului nu vedeau nici fumul, nici grătarul, nici altceva. Era absorbit în gândurile lui şi chipul său căpătase o expresie şi mai întunecată decât înainte. Sprâncenele i se încruntaseră; avea o respiraţie gâfăită.

— Mac-Nab! Mac-Nab! murmură el, în sfârşit, cu glas stins. Bietul meu frate!... Visurile mi-au spus-o: sângele meu trebuie să te răzbune... sângele meu trebuie să-l pedepsească!...

Se opri şi răsuflă din greu.

— Încă nu cutez să lovesc — urmă el mai încet — aştept să capăt curaj... De ce oare Dumnezeu îngăduie să-i iubim pe cei pe care ar trebui să-i urâm?

Între timp, hangiţa urcase scana cu paşi de lup şi-şi reluase locul de pândă, lângă uşa camerei ocupate de cele două surori. Îndărătul uşii se petrecea o scenă ciudată, menită să impresioneze şi pe spectatorul cel mai nepăsător. Dar Mrs. Gruff era de multă vreme întărită împotriva milei. Îşi lipise iar ochiul de gaura cheii şi-i părea tare rău că nu putea să audă cuvintele rostite, asistând numai la o pantomimă.

Într-adevăr, pierdea jumătate din plăcere.

Iată ce se petrecea dincolo de uşă.

Berea turnată de Mrs. Gruff, berea aceea straşnică de Saint Dunstan, conţinea, într-o doză destul de puternică, lichidul pe care Bob Lantern îl căpătase de la Bishop-Hoitarul la *The Pipe and Pot*. Lichidul nu era altceva decât narcoticul puternic folosit de ucigaşii furnizorii de cadavre, pentru adormirea victimelor lor. Cele două surori nu băuseră decât foarte puţin *scotch ale*, dar efectele narcoticului începură să se facă simţite. Înceau o

senzație de beatitudine și un fel de reconfortare subită. Anna începu să cânte, în vreme ce Clary dădu frâu liber gândurilor ei și, pentru prima oară după multe zile, o licărire de speranță îi lumină sufletul. Apoi amândouă simțiră scândurile încăperii unduind sub pașii lor. Erau purtate de unduirile moi și lente, asemănătoare legăturii unei corăbii pe o mare liniștită.

Anna închise ochii surâzând, Clary deveni deodată lividă și se strădui să-și recapete echilibrul. O vagă bănuială a adevărului îi străbătu mintea. Starea celor două surori înfățișa simptome cu totul opuse. Pe lângă deosebirea dintre temperamentele lor, exista acum între ele o prăpastie: Anna, biata copilă, dormea fericită, în timp ce Clary întrezărea nedeslușit situația îngrozitoare. Întâmplător, privirea Claryei căzu asupra Annei, a cărei față su-râzătoare se sprijinea de spătarul fotoliului. Văzând-o astfel, Clary avu un șoc. Se prăbuși fără vlagă în fotoliul ei și două lacrimi i se prelinseră pe obraz.

— Surioara mea! Sărmana Anna! șopti ea, cu glas tânguitor.

Anna auzi; buzele i se întredeschiseră.

— Îl iubesc de mult — spuse ea, cu vocea bucuroasă și liniștită a oamenilor care au suferit și întrezăresc fericirea — de foarte multă vreme, Clary! Ieri am crezut că-l iubești și tu... Vai, surioară, cât am mai plâns în timp ce dormeam!...

Clary își frecă fruntea cu mâinile crispate.

— Tată! Tată! strigă ea, cu violență. De ce nu vii să-ți salvezi copila?!... Oh, Doamne, jertfește-mă pe mine, dar salveaz-o pe ea!

În clipa aceasta, Mrs. Gruff, părăsind salonul de la parter, își reluă locul de pândă, în spatele ușii. Văzându-le pe cele două surori nemișcate, crezu că totul se sfârșise și voia tocmai să apese pe clanță, când o mișcare a Annei o opri. Într-adevăr, cea mai mică dintre surori se răsuci în fotoliu și întinse mâna în gol unui personaj imaginar.

— Mulțumesc, mulțumesc, tată, — spuse ea — fericirea

mea îți va fi răsplata... Stephen mă iubește atât de mult!... adăugă ea, rușinată. Iar eu... vai, eu... Măine e cununia... N-am să mai scot o vorbă până mâine.

Clary nu mai era în stare să plângă. Neliniștea ei atingea delirul. Fiecare cuvânt al Annei îi sfredelea inima. Uneori voia să mai spere și-și spunea că bănuielile i se întemeiau doar pe timiditatea de adolescentă. Dar efectul narcoticului era atât de vădit asupra Annei, încât îndoiala devenea imposibilă. Dar oare asupra ei, fiind mai puțin vizibil, efectul nu era într-un fel mai îngrozitor? Ea rezista, dar era învinsă, învinsă în cunoștință de cauză; era o luptă adevărată; dușmanul, mai tare ca ea, întindea o mână de plumb asupra ei și o îmblânzea.

Totuși încă nu cedase cu desăvârșire deoarece, în ciuda puterii narcoticului, cantitatea înghițită de fiecare dintre surori fusese prea mică pentru a avea un rezumat imediat și hotărâtor. Mrs. Gruff dădea semne de nerăbdare și blestema în spatele ușii, temându-se tot timpul că nu cumva moșierului să-i dea prin gând să urce scara.

"Dacă ar mai bea puțin, drăgălașele de ele!" își spunea ea.

În clipa aceea, Anna, trezită iar sau poate începând să viseze, continuă să cânte cu voce slabă. Primul sunet al acestei voci dragi o făcu pe Clary să tresară și să-și recapete oarecum forțele. Se ridică, spre marea mirare a doamnei Gruff, care răsuci repede cheia în broască și se îndepărtă de ușă.

— Ne-au închis aici! murmură ea cu răceală, ca și cum s-ar fi așteptat la acest lucru.

Abia se ținea pe picioare și-și simțea capul ca de plumb. Străbătu din nou odaia, clătinându-se, și se apropie de fereastră. Această fereastră, ca aproape toate ferestrele din Londra, era alcătuită din două rame suprapuse, destinate să alunece, una peste cealaltă, de jos în sus. Clary încercă să ridice rama de jos, gândindu-se desigur să ceară ajutor, dar lemnăria era foarte grea și

lipsită de contragreutățile care de obicei permit manevrarea cu ușurință a acestor neplăcute și incomode ferestre. După două sau trei eforturi neîncununate de succes, Clary își lăsă brațele de-a lungul corpului și-și plecă resemnată capul.

"Încearcă, turturico; străduiește-te, porumbițo! își spunea în gând Mrs. Gruff. Cu cât ai să muncești mai mult, cu-atât ai, s-adormi mai repede... Slavă Domnului, la asta mă pricep!"

— Ce mulțumită e Clary de fericirea mea! spuse în acest moment Anna, care se ridică puțin, dar fără să deschidă ochii. Draga mea! Ah, tare aș vrea ca și ea să iubească un bărbat, așa cum îl iubesc eu pe Stephen al meu, căci, fără îndoială, ar fi și ea iubită... E-atât de frumoasă Clary!...

Auzind aceste cuvinte, sora cea mare rămase în picioare, dreaptă și țeapănă, ca și cum sângele i s-ar fi închegat deodată în vine. Un gând nou îi trecuse prin minte, un gând coplesitor.

— Doamne! Doamne! spuse ea, căzând în genunchi. N-am să-l mai văd niciodată... și mă iubea!

Ideea morții, căci Clary nu mai aștepta decât moartea, nu o torturase până acum decât în legătură cu sora ei, uitându-se pe sine. Acum, disperarea ei creștea din pricina propriei nenorociri: dragostea ei, înfocată, spontană, absolută, fără limite, arunca pe planul al doilea dragostea de soră. Ultimele aspirații aveau să se îndrepte de aci înainte spre el, speranța ei, zeul ei. Nu mai putea fi vorba de calm, de resemnare, de regrete, de lacrimi, de durere nesfârșită. Biata fată se agită, neputincioasă, suferind cumplit. Anna continua să suradă în vis și, din când în când, șoptea cuvinte de fericire extatică.

Între timp, Mrs. Gruff, înfricoșată de gemetele Claryei, care puteau să ajungă până la urechile moșierului, cobori în grabă scara și, din pragul ușii, îi făcu semn soțului ei să se apropie de îndată.

— Ia-ți vioara! porunci ea.

— Vioară, scumpa mea?! repetă Gruff, uimit.

— Gura!... Ia-ți vioara ți-am spus!

De sus, din capul scării, se auzi un țipăt prelung. Mr. Gruff înțelese. Luă o vioară prăfuită care atârna de fereastră și căreia îi lipsea o coardă și frecă arcușul cu sacăz.

— Parcă am auzit un țipăt — spuse Angus Mac-Farlane, ieșind din întunecată lui visare.

— Încă puțină răbdare, Înălțimea Voastră — răspunse hangița — peste cinci minute camera dumneavoastră va fi gata.

În aceeași clipă, arcușul scârții pe coardele viorii, scoțând un sunet diabolic. Mac-Farlane își scoase din buzunar o bonetă și și-o trase peste urechi, în timp ce Gruff zdrăngănea asurzitor o arie de operă.

Astfel, ultimele gemete ale sârmanei Clary se amestecară cu sunetele caraghioase ale muzicii. Vocea ei se stinse curând sub povara unui somn invincibil.

— Edward! murmură ea în cele din urmă, într-un ultim hohot de plâns. Edward!... Te-am iubit... Te iubesc!... Oh, nici măcar nu vei ști c-am murit cu chipul tău în gând!

Încercă să se târască până la sora ei, care, întinsă în fotoliu, dormea cu un surâs de înger pe buze.

"Vor veni să ne ia — gândea ea căci nu mai putea vorbi — vor veni!... Din somn vom trece în abisul morții... Biata mea surioară!... Nu va avea mormânt unde Stephen să poată veni s-o plângă!... Iar eu!... Cine-i va duce ultimul meu suspin lui Edward?..."

Se prăbuși, paralizată, lângă sora sa, își puse capul pe pieptul ei și gemu:

— Ce rău am făcut, Doamne, ca să avem parte de-o asemenea moarte?

Nu se mai mișcă deloc.

— Stephen! Dragul meu Stephen! îngână Anna, încolăcind cu brațele ei albe și frumoase gâtul surorii adormite. Ce bun e Dumnezeu și ce fericiți suntem împreună!

Capitolul III - Felinarul galben

Când Mrs. Gruff le văzu, prin gaura cheii, pe cele două fete, nemișcate și îmbrățișate, răsuci ușor cheia în broască și împinse ușa. După părerea ei, întârziaseră cam mult și imobilitatea lor putea să nu însemne încă somnul. De aceea Mrs. Gruff, care era o femeie prudentă, le trecu de mai multe ori lumânarea prin fața ochilor, să se asigure că dormeau. Această manevră, la care se adăugau sunetele îngrozitoare trimise de jos, de vioară prăpădită a lui Mr. Gruff, prin ușa deschisă, ar fi trezit și un mort. Totuși cele două surori rămaseră nemișcate. Starea de letargie începuse. Mrs. Gruff se afla în fața a două statui minunate, incapabile nu numai s-o înfrunte, dar și să înțeleagă primejdia.

— Douăzeci de lire! șopti ea, examinându-le pe cele două sărmăne fete, cu un ochi de specialist. Meșterul Lantern o să facă o afacere grozavă dacă le vinde... Douăzeci de lire!... Putea să ne dea și nouă ceva mai mult...

Mrs. Gruff se opri gânditoare. Poate că, o clipă, îi trecuse prin cap ideea de a-l trage pe sfoară pe Bob, furându-i *marfa*, dar amintindu-și de Angus Mac-Farlane, a cărui prezență constituia o amenințare teribilă, își schimbă cursul gândurilor. Se îndepărtă de cele două surori, ajunse în dreptul scării și tuși cu înțeles, chemându-și astfel complicele. Era semnalul stabilit. Vioara lui Mr. Gruff își încetă subit cântecul și hangiu! apăru numaidecât în dreptul scării.

— S-a făcut? întrebă el în șoaptă.

— Gura! răspunse Mrs. Gruff din obișnuință. Ce face moșierul?

— Nici un pericol, draga mea. Aiurează. Vorbește singur vrute și nevrute... Vai! exclamă Mr. Gruff, oprindu-

se în fața celor două surori, și cu o milă sinceră zise: Ce fete drăguțe!

Mrs. Gruff ridică din umeri.

— Ce păcat! continuă hangiu, a cărui voce înduioșată contrasta cu aspectul lui înfiorător. Ce păcat să faci rău unor asemenea îngeri nevinovați!

— Tacă-ți gura! replică pe un ton tăios Mrs. Gruff. Pune felinarul.

Hangiu se îndepărtă oftând.

— Doamne, cum e cu puțință — murmură hangiu, cu un aer melancolic — ca o femeie de talia mea să aibă un asemenea bărbat!... L-a apucat mila de soarta porumbițelor!... Douăzeci de lire sunt douăzeci de line, m-auzi, nenorocitul! Dacă meșterul Bob își face meseria cum trebuie... ăsta bărbat, pe legea mea!... Nu înseamnă că trebuie să oftezi ca un bivoli dus la tăiere!... Să nu-mi spui nimic, degeaba: sunt o păcătoasă și Dumnezeu m-a pedepsit să-mi port crucea.

Mr. Gruff nici n-avea de gând să răspundă. Douăzeci de ani de experiență însemnau ceva și el cunoștea primejdia discuțiilor. Cu brațul lui vânjos ridică fereastra, pe care sărmana Clary nu izbutise s-o miște din loc, și luă un felinar ce se afla agățat pe peretele de afară. Mrs. Gruff îi întinse o lumânare cu care aprinse fitilul din interiorul felinarului.

În cealaltă pante a ferestrei se găsea un al doilea felinar, pe care Mr. Gruff nu-l aprinse; dar lumina răspândită de primul îngăduia să se observe că acesta din urmă avea un geamlâc verde.

L-am și văzut strălucind, într-o seară de duminică, pe Tamisa, pe o vreme cețoasă, iar cu ajutorul lui se semnaliza flotilei bravului căpitan Paddy, care venise să încarce rodul *micului comerț* al soților Gruff. Cât despre felinarul galben, și el constituia un semnal, dar acesta era adresat speculanților morții. Nu vestea jafuri, ci cadavre.

Meșterul Gruff dădu drumul ramei de jos a ferestrei, care lunecă de-a lungul șinei umede și căzu; zgomotos la

loc.

— Mi se pare c-am zărit barca lui Bob lângă Whitefriars, — spuse hangiu, cu aerul lui trist și ursuz — copoiul își adulmecă prada... În trei minute va fi aici.

— E om de cuvânt — ripostă arțăgoasă hangița, aruncând soțului o privire disprețuitoare — dac-ai avea destulă minte, să-ți dai seama cât ești de idiot, Mr. Gruff, ai căuta să iei lecții de la el... Dar Dumnezeu te-a făcut așa cum ești, numai ca să mă pedepsească pentru păcatele mele...

Meșterul Gruff nu auzise această drăgălășenie. Fără să vrea, se apropiase de cele două surori și le privea cu milă.

— Am făcut multe rele-n viața mea — șopti el — dar al naibii să fiu dacă nu-i mare păcat să dai pe mâna măcelarului ăluia de Bob două fețe atât de drăguțe...

— Ce-ai spus? strigă hangița, al cărei obraz gălbejit se înroși de furie. De când ai început să gândești?... Sunt frumoase, e drept, dar ce ne pasă nouă?... Trăim din rente ca să ne putem îngădui a boci nenorocirea altora?... Du-te jos și vezi dacă moșierul nu și-a pierdut răbdarea și adu-mi un pahar cu whisky!... Haide! Mișcă mai repede!

În clipa în care se pregătea să plece, moșierul se afla tot la gura focului, pierdut în gândurile sale încetoșate. Se auzi soneria.

— A venit meșterul Bob — spuse hangița — hai la treabă!

Puseră amândoi mâna, să ridice masa, pe care o mutară într-un colț al camerei, apoi Gruff, apucând cu ajutorul unui cârlig o funie încolăcită în jurul unui scripete prins de o bârnă din tavan, o coborî până la pământ. În timpul acesta, hangița le despărțea, fără să-și mai bată capul cine știe cât, pe cele două surori înlănțuite. Își dădea seama că nu se mai pot trezi. Întinseră două cearșafuri pe jos. Gruff și nevastă-sa înfășurară într-unul din ele pe Clary, instalând-o apoi într-un fel de hamac fixat la capătul funiei. De obicei, hamacul nu slujea la transportarea un Or ființe vii.

Meșterul Gruff apucă un inel de fieri fixat în dușumea, chiar în locul unde se aflase înainte masa; printr-un efort al brațului, ridică trapa grea, care gemu din țățâni, descoperind o văgăună neagră și largă.

— *Who's there?* întrebă el în șoaptă.

— *Fellow!* răspunse din fundul văgăunii vocea lui Bob Lantern.

Scripetele începu să se învâртеască și balotul alb în care se afla biata Clary dispăru în adânc.

— Mai încet! Mai încet! spuse Bob Lantern, îngrijorat. Să nu-mi vătămați marfa! Care din ele-i?

— Al naibii să fiu dacă mi-a dat prin cap că trebuie să-i lipesc o etichetă pe spate! răspunse Gruff, pe un ton morocănos. E prima care mi-a căzut în mână... Ai prins-o?

— Atenție!... Fără imprudențe!... E gingașă, meștere... Așa! Am prins-o... Trimite-o pe cealaltă!

Funia urcă din nou. În timpul primei operații, Mrs. Gruff avusese timp s-o înfășoare pe Anna, care era, la rândul ei, pregătită de drum. Dar în clipa când cei doi soți o instalau în hamac, se auzi un zgomot de pași în dreptul ușii. Chipul întunecat al moșierului Angus Mac-Farlane apăru în prag.

Îngrozită, Mrs. Gruff lăsă din mână balotul și astfel capul Annei ieși afară din hamac, desfăcând în cădere un colț al cearșafului care o acoperea. Părul ei lung, despletit se împrăstie până la podea.

Moșierul nu urcase scară ca urmare a vreunei bănuieli sau împins de curiozitate. Venise fără să se gândească, deoarece, de obicei, aceasta era camera pe care o ocupa.

— Ieșiți afară! spuse el, intrând. Vreau să rămân singur.

În ciuda agitației care-o cuprinsese, Mrs. Gruff avusese prezența de spirit de a se interpune în grabă între el și Anna.

— Mai avem un balot de coborât, Înălțimea Voastră — spuse ea, etalând cel mai amabil din zâmbete — și vă

eliberăm odaia.

Moșierul înaintă încet. Privirea lui fixă și posacă dovedea, de altfel, că nu vedea nimic din ceea ce se petrecea în jurul său.

— Dă-i drumul, nenorocitele, dă-i drumul! murmură Mrs. Gruff, întorcându-se pe jumătate spre soțul ei, care rămăsese împietrit.

— Chemați o trăsură — spuse moșierul, ale cărui gânduri păreau să se întoarcă la lucrurile pământești — vreau să mă duc în Cornhill, să-mi văd fetele.

— Ce plăcere o să le faceți domnișoarelor! îndrăzni să spună hangița, care, întorcându-se spre soțul ei, adăugă: Dă odată drumul scripetelui, mizerabile!

Dar hangiul, înmărmurit, nu se clintea din loc. Era, în mod cert, un scelerat ajuns în pragul disperării; el nu se ridica nici pe departe la înălțimea soției sale, iar prezența acelui părinte în apropierea celor două fiice sacrificate îl îngheța de groază și de teamă totodată.

Între timp, moșierul ajunsese în mijlocul odăii, iar Mrs. Gruff se află între el și fiica lui atârnată deasupra trapei deschise.

Hangița era o femeie cu cap. În fața crizei iminente care se anunța, își recăpătase tot sângele rece. Analiză dintr-o privire situația, fără să mai țină seama de soțul ei, pe al cărui sprijin nu se mai putea bizui.

Camera era luminată de o singură lumânare aflată pe masă, a cărei flacără cădea de departe, cu putere, pe frumosul chip al Annei. Dacă ar mai fi făcut un singur pas, moșierul s-ar fi trezit față în față cu fiica sa.

Gruff era livid ca un mort. În momentul acela hotărâtor, hangița apucă brusc cordonul soneriei și trase cu toată puterea. Soneria zbârnâi. Printr-o mișcare firească, moșierul întoarse capul, să vadă de unde venea zgomotul; în timpul acesta, Mrs. Gruff făcu un salt și stinse lumânarea. O beznă desăvârșită domni în cameră, dar un țipăt îngrozitor al moșierului dovedi că lumânarea, cu toată repeziciunea manevrei doamnei Gruff, luminase

suficient, în clipa când dispărea ultima licărire, Angus apucase să distingă chipul fiicei sale. Totul se petrecuse în mai puțin de o secundă, dar el îl văzuse, palid, înconjurat de părul despletit și aplecat deasupra trapei deschise.

Simți în inimă o durere atât de ascuțită, încât i se muia ră picioarele și era cât pe-acți să cadă pe spate. Pupilele i se dilata ră, ca și cum s-ar fi strădu it să mai vadă. Apoi, purtat pe panta obișnuită, care-i ducea aproape tot timpul ideile pe tărâmur i imaginare, se întrebă dacă ceea ce văzuse nu fusese decât o nălucire.

Ce semnificație avea viziunea aceea? Fără îndoială, anunța o primejdie îngrozitoare...

Făcu un pas, nu spre biata Anna, ci spre ușă pentru a alerga în Cornhill și a se interpune între fiicele sale și pericolul imaginar.

Buimăcită la început de țipătul moșierului care vestea zădărnicia stratagemei ei, Mrs. Gruff își recăpătă curajul, văzându-l că nu făcea nici o mișcare. Se întoarse înspre trapă, smulse funia din mâinile soțului ei și dădu drumul scripetelui. Anna căzu ca un balot în fundul bărcii.

— Mii de fulgere! mormăi Bob, care stătuse liniștit, bănuind că acolo sus se petrecea ceva neobișnuit. Ticălosul de Gruff o aruncă, de parcă ar fi un balot de bumbac...

— Cară-te! îi strigă hangița.

Trapa se închise zgomotos. Tocmai acest zgomot îl făcu pe Angus Mac-Farlane să tresară violent și-l readuse la realitate.

— Fata mea! strigă el, repezindu-se spre locul unde-o zărise pe Anna. Am văzut-o pe fiică-meal!

— Fiica dumneavoastră! repetă hangița, încercând să râdă în hohote. Ai auzit, meștere Gruff, domnul Mac-Farlane și-a văzut fata.

— Domnul Mac-Farlane a văzut-o pe fiica sa — îngăimă automat meșterul Gruff.

Mac-Farlane pipăia în întuneric, dar nu găsea nicăieri

altceva decât scândurile dușumelei.

— Lumină! continuă el, poruncitor. Să mi se aducă numaidecât o lumânare!

— Cu plăcere, Înălțimea Voastră, cu plăcere. Nu-i nevoie să vă supărați pentru atâta lucru.

Mrs. Gruff aprinse iarăși lumânarea, de la feștila care lumina scara. Moșierul aruncă în juriul său priviri neliniștite și-și apăsă fruntea cu amândouă mâinile.

Mrs. Gruff începu să zâmbească și spuse cu blândețe:

— Înălțimea Voastră a adormit în fața locului, jos; nu cumva ați visat urât?

— Am văzut-o! murmură Angus, deznădăjduit. Am văzut-o foarte bine... Era acolo... adormită... sau moartă!

Se aplecă să arate locul. Un obiect de culoare albă îi atrase atenția și se repezi să-l ridice. Era o batistă de pânză purtând inițialele C.M.F. brodate deasupra unei ramuri de tisă. Moșierul se ridică; ochii săi aruncau flăcări; scoase un geamăt surd.

— Și Clary! exclamă el, cu glas întristat. Amândouă!... Amândouă deodată!

Pe chipul moșierului se putea citi o amenințare atât de feroce, încât hangița o luă la goană tremurând și închise ușa în urma ei, lăsându-și bărbatul în plata Domnului.

Angus înaintă încet spre el, îl luă de piept și-l trânti la pământ.

— Îndurare! Îndurare! horcăi hangiul, pe jumătate mort de spaimă...

Angus, ai cărui dinți scrâșneau înfiorător, se opri de trei ori înainte de-a rosti aceste cuvinte:

— Sunt... sunt... moarte?

— Nu, Înălțimea Voastră, pe sănătatea mea! exclamă Gruff. Li s-a dat să bea opium, atâta tot.

Un oftat prelung țâșni din pieptul moșierului.

— Ascultă — spuse el — dacă minți, te ucid... Unde au fost duse?

— Pe Dumnezeuul meu, că nu știu nimic! răspunse Gruff. Angus îl târî până la fereastra pe care o deschise.

Vedeți barca aceea?

Bob întârziase, deoarece voise să se asigure că marfă nu era vătămată; barca se afla la vreo două sute cincizeci de metri de țărm. Gruff o arătă moșierului cu degetul. Acesta se urcă pe prichiciul ferestrei și se aruncă în Tamisa.

Capitolul IV - Un abordaj

Meșterul Gruff se ridică încet, își scutură praful de pe haine și-și pipăi mâinile și picioarele zdrobite.

— Drace, slavă Domnului c-am scăpat numai cu atât — mormăi el. M-așteptam la mai rău.

Își puse coatele pe canatul ferestrei și încerca să străpungă bezna cu privirea pentru a vedea ce se va petrece între moșier și Bob Lantern.

Ceața se ridicase din pricina unui vânt dinspre sud-est, care gonia din calea lui norii albicioși de pe cer. Luna se arăta la intervale scurte și aproape egale pentru a se ascunde după câteva secunde și a ieși iar la lumină, între doi nori.

Bob depășise ultimele ambarcațiuni ancorate și se afla acum în spațiul liber din mijlocul curentului. Dimpotrivă moșierul înota încă prin vălmășagul de bărci legate la țărm. Moșierul era un înotător viguros. Despica apa cu mișcări regulate și câștigă văzând cu ochii teren asupra bărcii lui Bob, care, nebănuind nimic, nu se grăbea deloc.

"Îl ajunge, pe legea mea că-l ajunge! își spunea meșterul Gruff. El și apa se cunosc bine... l-am văzut... în vremurile bune... înotând, timp de o oră, în Solway, alături de calul lui, care-și pierduse suflul... Ah, a pus-o de mămăligă Bob!... Dacă moșierul are cumva la el un pumnal, o să-l prindă cu cangea, ca pe-un somn... O să-l scarmene bine."

— Pe cine să scarmene, dobitocule? întrebă o voce

ascuțită în spatele lui.

— Aici erai, draga mea?... bâigui hangiu, descumpănit.

— Da, meștere Gruff, aici eram... Nu-ți crapă obrazul de rușine? Ești mai fricos că un iepure! Când mă gândesc c-o biată femeie ca mine nu se poate bizui pe bărbatul ei, s-o aperse!... Ai fost în stare să mă lași în ghearele furiosului ăla, meștere Gruff!

— Vai de mine, scumpa mea!... strigă hangiu.

— Taci din gură! Sau mai bine vorbește!... Bătrânul ăla smintit s-a aruncat în apă?

— S-a aruncat, Baby.

— Ca să se-nece?

Meșterul Gruff șovăi.

— S-ar putea întâmpla să se-nece, Baby — răspunse el în cele din urmă.

Mrs. Gruff îi aruncă o privire bănuitoare și aspră, făcându-l să se dea la o parte ca să-i ia locul la fereastră.

— Moșierul are toanele lui — mormăi ea — dar pun rămășag că, mai-nainte de a-i fi dat prin cap să se-nece, ar fi-nceput prin a-i sparge devia lui Gruff. Avea niște ochi de diavol adineauri și, pe legea mea, mai bine să-l știu în apă decât în casa noastră!... De unde a răsărit batista aia, făptură nevolnică!? Ia să vorbim nițel despre batistă! De ce-ai lăsat-o să cadă?

— Batista aia, Baby, ieșise din buzunarul micuței domnișoare...

— Ai să duci casa de răpă, domnule! Ești un blestem pe capul meu, o pacostel!... Dacă moșierul n-ar fi văzut batista aia, am fi putut... adică eu aș fi putut să-l îmbrobodesc cum aș fi dorit... Nu visează el toată ziua cu ochii deschiși?...

— Adevăru-i că, dragă Baby...

— Gura!... Batista aia putea să ne bage-n bucluc. Dar, slavă Domnului, Tamisa e-adâncă... Drace, m-ai mințit! Văd un om ieșind din umbră... Să nu minți, meștere Gruff, că-i vai de capul tău, omul ăla-i moșierul?

— Da — spuse hangiu, cu inima cât un purice.

— Moșierul! exclamă hangița, care se făcu albă ca varul de teamă și de furie. Barca aia care se târăște la câțiva metri de el e barca lui Bob?

— Da — spuse iar hangiul.

— Și nu-l pui în gardă, nenorocitul? continuă Mrs. Gruff, ale cărei mâini se îngheiroșară de parcă ar fi vrut să sfășie mutra soțului ei. Stai acolo ca un popândău și nu faci nimic?... Semnalul, imediat semnalul!

Meșterul Gruff avu, pentru prima oară de mulți ani, veleitatea s-o-nfrunte. Șovăi, se îndreptă de șale și privi la nevastă-sa, încruntând sprâncenele: dar își plecă numaidecât ochii. Lumina felinarului galben, carie scotea în relief chipul livid al tigroaicei, dădea trăsăturilor ei o expresie de răutate atât de înspăimântătoare, încât Gruff își simți trupul străbătut de fiori.

"Mâine e-n stare să-mi toarne otravă în ciorbă! gândi el. Nu te poți pune cu dracu."

— Ei, ce mai aștepti! continuă hangița, pe un ton poruncitor.

Meșterul Gruff se aplecă pe fereastră, stinse felinarul și-și duse mâinile la gură. În aceeași clipă se auzi un lătrat nemaipomenit ale cărui ecouri grave trebuie să fi străbătut desigur toată lățimea Tamisei. Meșterul Gruff își vârî mâinile la loc în buzunare și lătratul încetă.

— Foarte bine! strigă hangița într-un acces de bucurie respingătoare. Vino să te pup, borșos afurisit!... Nu găsești în toată Londra doi câini care să latre ca tine... Acum meșterul Bob e pus în gardă și vai de capul bătrânului moșier!... Aș pune prinsoare că n-are să mai vină vreodată pentru a ne cere explicații în legătură cu cele petrecute astă-seară.

Mrs. Gruff tăcu și-i făcu loc soțului, lângă ea, pe prichiciul ferestrei. Scena devenea interesantă: în momentul critic al unei drame și cel mai înrăit limbuet încetează ostilitățile.

Moșierul și barca pe care o urmăreau se vedeau perfect. Luna strălucea în toată puterea ei. Fereastra

hotelului *Regele George* era un fel de avanscenă de unde se putea vedea, dacă nu auzi, totul. Angus Mac-Farlane continua să înoate cu o energie bine dozată, care dovedea că forțele sale erau departe de capăt. Nu se îndrepta direct spre barcă, ci tăia fluviul în linie dreaptă pentru a profita de avantajul curentului la momentul oportun.

Lătratul lui Gruff trecuse pe deasupra capului său, fără să-i trezească câtuși de puțin interesul. Continuă să taie curentul, având totodată grijă să-și încetinească mișcărilor, astfel încât să nu fie zărit de pradă sa.

Barca lui Bob părea pustie; mergea încet în derivă, ținându-se foarte aproape de malul sting. Bob se culcase pe fundul bărcii, astfel încât să nu fie văzut. Drumul pe care-l avea de parcurs era scurt. Dan îl interesa mult mai mult s-ajungă cu bine, decât să-l parcurgă rapid. Le întinsese pe cele două surori în fundul bărcii și, din când în când, se uită să vadă dacă stăteau bine.

În clipa când răsunase lătratul, tocmai își scosese vesta ca s-o pună sub capul Annei. Sunetele acelea bine cunoscute avură asupra lui efectul unui șoc electric. Mai întâi, rămase nemișcat, apoi, ridicând încet capul deasupra bordului bărcii, aruncă în jur priviri iscoditoare.

— Ce dracu o fi asta? murmură el. Nu mai sunt în stare să deslușesc o șalupă a poliției pe lună plină!... Ei, trebuie să fie un câine de-adevăratelea care seamănă la glas cu ticălosul ăla de Gruff...

Liniștit oarecum în urma investigației pe care o făcuse, întoarse totuși ochii — prudența excesivă intră în firea oamenilor ce-și fac din josnicie o meserie — spre hanul *Regele George*. Felinarul galben încetase să strălucească. Bob păli. Deci nu lătrase un câine. I se semnala o primejdie, o primejdie cu-atât mai de temut, cu cât nu-și putea da seama despre ce era vorba. Se ridică din nou și examinează minuțios fiecare punct din preajma bărcii. Nu observă nimic suspect.

— Dracu să mă ia! mormăi el, nespus de îngrijorat. Marinarii cam trăncănesc despre un *olandez zburător*;

cică ar fi o fantomă a corăbiilor care ciocnește o fregată fără să-i vezi scheletul său catargele... Oare să-mi dea târcoale vreo fantomă sub înfățișarea unei șalupe de-a poliției?... Ar fi tare, o luptă navală la ora asta... Și totuși, să mor dacă văd măcar o coajă de nucă în apele mele...

Se opri, se aplecă cu capul înainte și-și ascuți privirea. Observase ceva, mișcându-se la vreo câțiva metri în urma bărcii.

— Oh! Oh! exclamă el. Ce se vede acolo?... Pe legea mea că-i un om... un înotător îndrăzneț... Nu cumva jinduiește după marfa mea?

Bob părăsi mijlocul bărcii și se furișă încet la pupa. Trecând pe lângă Clary, lovi cu cotul brațul tinerei fete, care gemu ușor.

Bob trase o înjurătură.

— Ia te uită, altă dănănaie acum! mormăi el. Nu mi le-a adormit cum trebuie!... Dacă Temperance n-ar fi fost beată opt ore din douăsprezece, i-aș fi dat ei misiunea asta, deși nu-mi place s-o vâr în toate chestiile, sărmănică de ea!... Noroc că-i totdeauna criță!

— S-a mișcat! spuse Mus. Gruff la fereastra *Regelui George*. Sunt sigură că l-am văzut mișcându-se în barcă... Ah! Ah! O să avem un spectacol grozav!

Mr. Gruff nu răspunse. Interesul ciudatei scene îl captivase.

Moșierul înota la aproximativ douăzeci și cinci de metri de barcă, de care se apropiase vizibil, cu fiecare din mișcărilor sale. Nu știa că fusese descoperit și nici nu-i putea distinge mișcărilor lui Bob, deoarece luna, strălucind deasupra podului Blackfriars, lăsa în umbră tot câmpul vizual al lui Angus. Speranța de a-și surprinde dușmanul, precum și faptul că era conștient de iscusința lui de înotător îi dublau forțele. Înainta fără zgomot, scoțând capul la suprafață doar ca să respire și luându-și toate măsurile să sară în barcă pe neașteptate.

Bob, care se găsea în umbră, vedea perfect porțiunea în care înota moșierul și avea posibilitatea să calculeze exact

clipa când va ajunge în dreptul bărcii. Dar sclipirile apei tulburate de pieptul lui Angus îl împiedicau să-i deslușească trăsăturile. Era clar că omul îl urmărea. Dar de ce se ținea după el? În ce scop necunoscutul înotător își dădea atâta osteneală? Și nici nu putea fi vorba de vreo trădare din partea lui Gruff sau a neveste-si, de vreme ce avertismentul caritabil pornise de la fereastra hanului. De altfel, misteriosul adversar nu era, după toate probabilitățile, un om de-al poliției.

Atunci cine să fie?

Neputând răspunde la această întrebare într-un mod satisfăcător sau măcar plauzibil, Bob se gândi o clipă să pună mâna pe vâsle și să-i iasă în întâmpinare. Dar dacă omul îi era dușman, fără îndoială că avea să strige îndată ce s-ar fi văzut descoperit; or, pe lângă pericolul de-a atrage astfel atenția poliției fluviale, Bob avea lângă el un pericol și mai greu de evitat.

Clary, care nu băuse decât o cantitate foarte mică de narcotic, începea să simtă efectul înviorători al aerului proaspăt. Se mișca încet și scotea gemete slabe care vesteau o trezire apropiată. Cel mai mic șoc, cel mai mic zgomot puteau provoca o criză.

Bob își recăpătă calmul. Continua să fixeze cu ochii săi pătrunzători și larg deschiși inamicul necunoscut, hotărât să procedeze în funcție de împrejurări.

"În definitiv — își spuse el — poate că nu-i decât un hoț care-și închipuie că barca-i părăsită și vrea s-o cerceteze..."

În clipa aceea, îl despărteau cel mult șaisprezece metri de moșier. Acesta își luă un avânt mai puțin prudent calculat decât celelalte și capul îi apăru pe de-a-ntregul deasupra apei. Bob îl recunoscu.

— Ia te uită! murmură el, fără pic de emoție. Cine dracu s-ar fi așteptat la asta?... Mai degrabă aș fi zis că-i polițist... Trebuie să joc tare, căci tipul e țeapăn și dacă nu-i vin de hac de la prima lovitură, s-a zis cu marfa mea!

Își pipăi cămașa și puse mâna pe cuțit, dar nu-l

scoase, ci se strecură până la vâsle și apucă una din ele.

— Tată — rosti cu glas slab Clary, fără a deschide ochii.

— E aici! mormăi Bob. S-ar zice că suntem foarte aproape de el. Răbdare, micuța mea, o să-l primim așa cum se cuvine.

— Anna! bâigui apoi Clary, care se cufundă din nou în somnul ei.

Bob se duse la postul său de observație. Moșierul se afla la numai vreo cinci metri. După un minut, Bob se ridică deodată în picioare; vâsla descrise o curbă rapidă; moșierul dispăru sub apă și nu mai ieși la suprafață.

— Strașnică lovitură! strigă hangița, entuziasmată. Ai văzut, meștere Gruff?... Tu n-ai fi fost în stare de-așa ceva!...

— Angus Mac-Farlane era un om cumsecade, Bobby — spuse trist hangiul. Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui.

— Crezi că lui Dumnezeu îi pasă de urările tale, meștere Gruff?... Ah, ce lovitură frumoasă zău așa! Era și timpul!... Luna a și-nceput să se ascundă după un nor... Dacă mai trecea un minut, n-am mai fi văzut nimic.

Bob puse liniștit vâsla la locul ei și-și frecă mulțumit mâinile, privind locul unde dispăruse moșierul. Nu se vedea nimic. Apa îi înghițise prada.

"Gata! își spuse Bob. Îmi pare bine că l-am lichidat cu vâslă și n-a trebuit să folosesc cuțitul... Odinioară am mâncat din pâinea bătrânului Angus și i-am băut berea... grozavă bere, pe legea mea!... E-ntotdeauna trist când trebuie să scoți cuțitul în fața unui camarad".

În clipa când Bob își termină de formulat această cugetare, a cărei înaltă moralitate nu poate fi contestată, auzi un zgomot ușor la prova bărcii și se întoarse nepăsător. Dar această nepăsare nu ținu mult. Un horcăit surd ieși din pieptul lui Bob, care-și scoase cuțitul în grabă și se sculă în picioare. Văzuse o siluetă lungă și neagră ridicându-se la prova bărcii. O secundă după aceea, se trezi față-n față cu moșierul.

Fără îndoială, vâsla alunecase în mâna lui Bob, care, în loc să lovească cu partea tăioasă, lovise cu latul, iar moșierul, excelent înotător, ferindu-se, profitase de greșala lui Bob și încercase abordajul pe la proră.

Bob avea cuțitul la el; moșierul ținea în mână un pumnal scoțian: amândoi erau vânjoși, deci șansele lor păreau egale. Cum am spus, luna se strecurase sub un nor. Cei doi adversari rămaseră o secundă nemișcați, privindu-se cu atenție înainte de a lovi.

— Șterge-o! spuse în cele din urmă moșierul, cu un glas stăpânit. Pumnalul meu e mai lung decât cuțitul tău; dar fetele mele trăiesc; aud respirația Claryei... Cară-te, ai fi putut să le ucizi: nu vreau să te omor.

Bob era ispitit să profite de această îngăduință. Elementul de prudență, sau mai bine spus de frică înăscută care-i caracteriza, într-o mare măsură, flința morală, fu puternic îndemnat spre această poartă deschisă care demonstra o clemență neașteptată. Dar la el frica dispărea în fața avariției, dominându-i, victorioasă, sufletul mocirlos; orice alt sentiment, orice altă pasiune pierdea atunci când avariția îi era ațâțată. Bob se gândea că cele două surori reprezentau un capital de trei sute de lire și hotărî să moară vitejește, ca un om cu sufletul curat.

— Nu știi să-not — spuse el, ironic.

— Pleacă! repetă moșierul, a cărui cumplită indignare făcea să-i tremure vocea.

— Stai puțin! exclamă Bob. Am putea cădea la-n-voială...

Chiar în clipa când rosti aceste cuvinte ce păreau să anunțe un soi de capitulare, Bob se năpusti asupra moșierului cu agilitatea unui tigru și încercă să-i împlânte cuțitul drept în inimă. Dar Angus era în gardă și evită lovitura. Urmă o încăierare scurtă, tăcută, teribilă. După un minut, Bob se clătina, rănit de o lovitură de pumnal la gât. Angus îl trânti și-i puse un genunchi pe piept. În cădere, Bob atinsese cu capul umărul Claryei,

care, pe jumătate trează, se trezi.

Moșierul ridică brațul pentru a-i da o ultimă lovitură, în clipa aceea, luna, desprinzându-se din norul care-o acoperea, își aruncă razele asupra chipului lui Angus, lăsându-l în umbră pe cele al lui Bob Lantern.

— Tată! strigă Clary, socotindu-se la capătul unui coșmar.

Moșierul se întoarce fără voia lui. Profitând de această mișcare, Bob Lantern se ridică dintr-un salt și, fără a mai pierde timp să-și caute cuțitul, care-i căzuse în timpul luptei, îl apucă pe moșier de gât și-l strânse plin de furie.

Clary își ascunse capul în mâini, scoțând un strigăt de spaimă.

Angus horcăia înăbușit. Strângându-l de gât cu degetele lui de oțel, Bob împinse capul lui Angus spre bordul bărcii și-l lovi de câteva ori. Apoi îl apucă pe moșier de șale și-l ridică în sus. Trupul moșierului se clătină și căzu, ca un sac de pământ, în Tamisa.

— De data asta nu. se mai întoarce! mormăi Bob, apucând vâslele pentru a se îndepărta de locul luptei. Să ne ocupăm acum de puicuțe.

Capitolul V - Belgrave Square

În spatele grădinilor palatului Buckingham, departe, foarte departe de cartierele acelea extrem de populate în care se îngrămădesc slujitorii famelici ai comerțului, se întinde un scuar vast, în linii drepte, al cărui parc interior nu are forma rotundă sau ovală ce se întâlnește în tot restul Londrei.

Clădirile din jurul acelui frumos covor de verdeață sunt adevărate palate. Dacă ești numai pair al Angliei, nu prea ai cutezanța să te instalezi în cartier. Acolo își fixează domiciliul prinții străini care vizitează Londra și, uneori, chiar capete încoronate.

Locul se numește Belgrave Square.

Dintre toate palatele, Don José Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, îl ocupa pe cel mai mare, cel mai strălucitor, cel mai minunat, situat în nordul scuarului, între piața și strada cu același nume, în fața drumului care duce spre Pembroke Street. Luxul acestei locuințe aristocratice devenise proverbial; întrecea până și cele mai somptuoase clădiri din West End; iar nobilimea engleză, atât de bogată, atât de vanitoasă, atât de pasionată de renumele pe care-l dă, în Regatul-Unit, exagerarea unui lux împins până la nebunie, își plecă fruntea în fața fastului babilonian etalat de un străin.

Rio Santo, al cărui gust artistic capricios nu se putea acomoda cu amenajările burgheze ale arhitecturii engleze, care n-are decât un singur proiect pentru orice edificiu, fie că-i vorba de-un coteț, palat sau capelă, își schimbase complet interiorul locuinței. Palatul avea scări largi de marmură, ca în Italia, și nu scările acelea înguste, lustruite și acoperite cu un covor subțire pe care lorzii l-au împrumutat parcă de la una din prăvăliile de pe Fleet Street. Ornamentația interioară imita stilul vast și armonios pe care-l poți admira la Paris și care pare necunoscut la noi.

Firește că Rio Santo, înzestrat cu gusturi alese și pasiune pentru frumos, nu putea accepta moda engleză. Alcibiade, spune istoria, se transforma instantaneu și se adapta într-o singură zi la moravurile fiecărei țări pe care o străbătea. Ceea ce nu-i spre lauda lui Alcibiade. Desigur, e mai bine să impui frumosul decât să accepți, din complezență, urâtul.

La parterul locuinței marchizului, trei saloane superbe, despărțite doar prin uși duble care se închideau singure, dădeau în Belgrave Square. În spatele saloanelor, o serie de apartamente luxoase erau situate deasupra bucătăriilor și grajdurilor, vaste construcții ce dădeau în Belgrave Street. La primul etaj se găseau apartamentele particulare ale marchizului. Se vorbea foarte vag despre

eleganța lor feerică, dar nimeni nu putea furniza amănunte prea precise în privința lor.

În acest palat din Belgrave Square primea marchizul de Rio Santo elita societății engleze. Înalții funcționari de stat nu se simțeau umiliți vizitându-l și toată lumea știa că avea legături foarte strânse cu ambasadorii marilor puteri. Acest fapt contribuia, în mare măsură, la întreținerea părerii că prezența lui la Londra avea un scop politic. Dacă acest scop exista într-adevăr, era mascat cu multă grijă și îndemănare. Viața lui Rio Santo era atât de plină de acele lucruri pe care unii le socotesc frivole, iar alții le situează deasupra celor mai grave, încât se considera o imposibilitate ca marchizul să mai găsească timpul necesar unor preocupări serioase.

Lumea își imagina deci că Rio Santo avea probabil o misiune politică, dar și c-o neglija la extrem, ceea ce făcea ca pedestalul său să crească nespus în înălțime.

Era aproximativ opt seara. Nici o lumină nu strălucea în cele trei mari saloane ale lui Irish House (numele pe care Rio Santo îl dăduse, nu se știe de ce, palatului său). Ușa de la intrare, în pragul căreia se aflau de obicei doi groomi înalți, în livrea, era închisă. Stăpânul nu se afla acasă. Într-unui din apartamentele situate în spate, luminat blând de o lampă acoperită cu un glob de sticlă mată, un tânăr ședea tolănit pe catifeaua albastră a unui divan și se juca cu părul mătăsos al unui minunat câine de rasă. În mijlocul camerei se afla, în picioare, Tyrrel Orbul.

— Ce părere ai despre Lovely, Sir Edmund? întrebă deodată tânărul.

Lovely era numele câinelui de rasă.

— Consider impertinentă întrebarea, signor Angelo Bembo — răspunse orbul — nu cunoști infirmitatea mea?

— Ai dreptate, Sir Edmund, ai dreptate — murmură Bembo, al cărui chip frumos și nepăsător exprima o nuanță de batjocură — infirmitatea dumitale e bine cunoscută. Reprezintă cea mai frumoasă pană a aripii

dumitale și sunt sigur că n-ai schimba-o nici pentru o mie de lire sterline.

— Într-adevăr — spuse sec Tyrrel.

— Adevărat?... De fapt, te-ai putea face și surd... poate să fie nevoie... Jos Lovely!... Zău dacă fata aceea, pe care ai dezgropat-o nu știu de unde, nu-i cea mai frumoasă făptură din lume, Sin Edmund.

— Găsești, signor?

— Da, pe Dumnezeuul meu! Sir Edmund... Nu te-ncrunta... n-am nici o pretenție la ea... chiar de-ar fi fost și mai frumoasă... ceea ce-i greu de imaginat! Din moment ce are o legătură cu dumneata, pentru mine a devenit la fel de venerabilă ca o centenară... Vă stimez mult pe toți câți sunteți, dan nu vă iubesc.

— Asta-i o mare nenorocire pentru noi, signor.

— Nu vă iubesc — continuă cavalerul Bembo — și dacă n-ar fi fost Don José, pentru care m-aș lăsa ucis de-o mie de ori, de mult aș fi trimis la dracu organizația voastră!

— Ar fi pentru noi o mare pierdere, signor — spuse iar Tyrrel, cu răceală.

— Mare sau mică, ăsta-i adevărul... Există printre voi o duzină de mutre care-mi calcă pe nervi... în primul rând, a dumitale, Sir Edmund... Nu te supăra, te rog... Pe urmă, doctorul Moore, care are aerul unui vampir, pe-onoarea mea!... Apoi, mutra fanfaronului ăluia de maior Borougham... un adevărat englez, ăsta! În sfârșit, ca să nu lungesc prea mult lista, cea a pretinsului doctor Muller, căruia tare aș vrea să-i văd diploma!...

— N-ai decât să i-o ceri, signor; se spune că-i în stare să despice în două un glonț de revolver, și încă de la douăzeci de pași, pe lama unui brici.

— Ca să revenim la subiect, nici eu nu valorez poate mai mult ca voi, și tocmai ăsta-i lucrul cel mai îngrozitor!... Dar cel puțin îmi petrec timpul distrându-mă, și-apoi, nu sunt un om care...

— Signor — îl întrerupse Tyrrel — puteam să gândesc astfel, dar nu să-mi și exprim părerea.

— Răzbună-te, Sir Edmund; ți-am oferit un subiect gras... Ca să-mi continui ideea, eu sunt un biet sclav; m-am dăruit fără rezerve...

— Știam că te-ai *vândut*, signor.

Angelo se ridică brusc și-l dădu la o parte pe Lovely cu piciorul.

— M-am dăruit, domnule, m-am dăruit! strigă el. Eu sunt un gentilom, m-auzi? Și dacă mi-am pus voința în serviciul unei voințe mai puternice, n-am făcut-o pentru bani...

— S-ar putea ca zvonul public să se-nșele, signor — replică Tyrrel, cu o ironie mușcătoare.

— Zvonul public ai zis?... Aha! Mă socotiți după chipul și asemănarea voastră!... Credeți că vă semăn. Dar voi nu vedeți în Don José, prietenul, stăpânul meu — o mărturisesc cu orgoliu — voi nu vedeți în el decât fațeta pe care v-o înfățișează vouă, unelte ticăloase ale uriașelor sale planuri... Dacă ați ști...

— Ce să știm? întrebă Tyrrel, apropiindu-se cu un aer lacom.

Angelo își mușcă buza până la sânge.

— Jos, Lovely! mormăi el roșind. Ce naiba, domnule Tyrrel, sau Sir Edmund, nu te mai uita așa la mine; tot n-ai să vezi nimic de vreme ce ești orb!... Ce vrei să afli?... Dacă nu m-ai fi întrerupt, lucru pentru care-ți mulțumesc, era să spun o prostie.

— Marchizul are deci planuri pe care noi nu le cunoaștem? întrebă încet orbul.

— Am spus eu așa ceva?... S-ar putea... Un singur lucru e cert: aceste planuri îmi sunt la fel de necunoscute ca și vouă... Don José ține la mine, dar, slavă Domnului, nu sunt confidentul lui, căci sunt cam limbut din fire... Tot ceea ce știu e că are un suflet mare, o inteligență vie și o voință neînduplecată... îmbinarea acestor trei lucruri se numește geniu, Sir Edmund, și când ai geniu, nu te mărginești să pescuiești în ape tulburi, ca dumneata, care, trebuie s-o recunosc, pui uneori mâna pe niște

peștișori drăguți... Spune-mi, te rog, cum o cheamă pe fata aceea frumoasă?

— Susannah, signor.

— Și ce-ai de gând să faci cu ea?

— E și asta o-ntrebare!

Orbul începu să străbată din nou camera în lung și în lat, părând că meditează. Cavalerul Angelo Bembo îl urmărea cu o privire înciudată și tristă.

"Ce nevoie aveam să stau de vorbă cu omul acesta! își spuse el, recăpătându-și în cele din urmă buna dispoziție. Un cuvânt în plus și-aș fi trădat un secret ce nu-mi aparține... un secret ce nu mi-a fost încredințat, pe care l-am descoperit întâmplător și pe care sărmana mea minte este prea strămtă ca să-l cuprindă!... Poate c-am și vorbit prea mult."

Angelo părea să aibă vreo douăzeci și doi de ani. Era unul din acei tineri frumoși, cu profil grec, pe care pictorii Italiei îi căutau odinioară dincolo de mări, în insulele mediteraneene, pentru a-i zugrăvi pe pânze, cu nume de zei sau eroi mitologici. În ochii săi mari, negri pătrunzători și blânzi totodată, sălășluiau laolaltă o inteligență vie și un avânt plin de cutezanță; dar ansamblul trăsăturilor sale, cu toată perfecțiunea armoniei, lăsa să se observe un fel de sensibilitate feminină excesivă și o slăbiciune capricioasă, amestecată cu nepăsarea copilărească. Angelo putea fi un fermecător partener de bal, un aprig adversar în câmpul de luptă, dar în împrejurări în care trebuia să dovedească tărie de caracter, prudență și răbdare bărbătească, Angelo era handicapat.

Se născuse în Malta, unde părinții săi, de origine venețiană, avuseseră odinioară o situație nespus de înfloritoare. Cucerirea insulei de către englezi îi ruinase familia, a cărei decădere începuse odată cu campania generalului Bonaparte pentru cucerirea Egiptului. Familia Bembo a fost obligată să părăsească Malta în urma jignirilor aduse de agenții colonizării engleze, iar Angelo,

rămas orfan la vârsta adolescenței, se trezi azvârlit în vârtejul vieții, fără avere și fără nici un sprijin. Începu să cutreiere Europa, avântându-se, cu ochii închiși, în viața întâmplătoare a aventurierului. La Paris, Angelo îl întâlni pe marchizul de Rio Santo.

La Paris, ca și la Londra, Rio Santo avea nenumărate legături misterioase ale căror ramificații diverse se întindeau cu mult peste frontierele Franței. Ar fi prematur să dăm acum cititorului cheia uriașelor lui planuri puse la cale de-atâta vreme. Prea multe evenimente bizare ne despart încă de peripețiile finale pentru a ne fi îngăduit să riscăm de pe acum o indiscreție cât de neînsemnată.

Tânărul italian fu prezentat lui Rio Santo, care-i arătă un interes aproape subit, după ce ascultă odiseea persecuțiilor îndurate de familia sa din partea Angliei. Angelo rămase de-atunci în preajma marchizului, și când acesta plecă la Londra, îl însoți. Acolo se despărțiră de ochii lumii. Angelo își reluă calitatea de tânăr gentilom italian, precum și poziția de independență. Rolul lui era să îngroașe numărul admiratorilor dezinteresați ai lui Rio Santo și să contribuie astfel la creșterea prestigiului acestuia. L-am văzut în exercițiul funcțiunii la balul de la Trevor House. Dar putea să intre oricând în palatul din Belgrave Square. Rio Santo ținea într-adevăr la el, iar Angelo răspundea acestei prietenii printr-un devotament fără margini.

Tyrrel continua să se plimbe. Angelo își recăpătase seninătatea și zâmbea, gândindu-se probabil la dragoste, în timp ce degetele lui subțiri, lungi și albe se jucau cu părul mătăsos al lui Lovely.

Deodată câinele se așază în patru labe și scoase un lătrat de mulțumire. Apoi sări spre una din ușile apartamentului care se deschise numaidecât. Rio Santo intră în odaie, urmat de doctorul Moore. Era palid și părea foarte obosit. Avea cearcăne mari în jurul ochilor săi stinși.

— Liniștește-te, Lovely, liniștește-te! spuse el, dând la o

parte câinele, care, neobișnuit să fie tratat cu indiferență, se refugie, trist, la picioarele divanului. Bună seara, Ange!

Îi strânse mâna și-i șopti:

— Du-te și ia banii din trăsură; sunt zece mii de lire sterline... Provin de la casa din Cornhill... Îi pui în seif.

Angelo salută și ieși.

— Ce s-a întâmplat, Sir Edmund? întrebă apoi marchizul. Doctore, te rog să mă ierți; vă rog să luați loc: sunt al dumneavoastră.

— Aș vrea să știu — răspunse orbul — dacă planul meu a avut succes.

— Ești un om abil, Sir Edmund — replică glacial Rio Santo. Totul a ieșit bine și ai câștigat astăzi o sută de guinee pe care trezorierul meu ți-o ține la dispoziție.

— Milord!... începu orbul, făcând o plecăciune.

— Asta-i tot? îl întrerupse marchizul.

— Nu, nu-i tot, milord. Am ținut să vă vorbesc despre tânăra aceea, Susannah.

— Susannah! îl întrerupse din nou marchizul, dar de data aceasta cu blândețe, ca și cum numele rostit i-ar fi mângâiat plăcut auzul.

Orbul nu reuși să-și rețină un surâs, dar, curând, îl alungă, simțind privirea plictisită pe care i-o aruncă Rio Santo.

— Vorbește! porunci acesta din urmă, tolănindu-se pe divan.

Tyrrel rămase în picioare și continuă:

— Fata aceea tânără, milord, nespus de frumoasă, după cum ați putut constata, este foarte potrivită pentru rolul ce i se va încredința. Dar e-ndrăgostită și mă tem...

— De cine? îl întrerupse brusc marchizul.

— De smintitul acela de Brian de Lancaster — răspunse Tyrrel.

— Brian!... E unul din oamenii noștri — murmură marchizul, prea încet ca Tyrrel să-l poată auzi, în ciuda dorinței nestăvilite a acestuia. Și cu toate păcatele pe care aristocrații le lasă moștenire copiilor lor, el și-a păstrat

sufletul curat... — apoi rosti cu glas mai tare: îmi pare bine că-l iubește pe Brian de Lancaster, Sir Edmund.

— Serios, milord?! zise orbul. În cazul acesta, nu poate decât să-mi pară bine și mie. Dar e-o fată cam ciudată...

— O fată adorabilă! spuse Rio Santo, cu un aer melancolic.

— Adorabilă, desigur, milord, de vreme ce Senioria Voastră o găsește astfel, dar nu seamănă deloc cu celelalte femei. Teama n-are nici o putere asupra ei și mi-e frică de indiscreții...

— Îl iubește mult, Sir Edmund?...

— Cu pasiune și înfocare, milord... Aș spune că nutrește pentru el o dragoste sublimă, dacă n-aș disprețui cuvintele mari, pe care poeții le-au făcut ridicele:

— Ești prea aspru, Sir Edmund, iar Brian e-un om fericit!

Orbul își stăpâni un zâmbet, iar Rio Santo continuă, după câteva clipe de tăcere:

— Se-apropie momentul, Sir Edmund, când toți cei ce m-au slujit vor fi răsplătiți peste așteptările lor... Fii cu ochii pe Susannah, căci, e-adevărat, orice indiscreție ar putea, dacă nu să anihileze, cel puțin să întârzie succesul, dar nu o despărți de Brian... Fata a știut să-mi stârnească interesul, Sir Edmund, nu uita acest lucru și procedează în consecință.

Tăcu. Orbul făcu o plecăciune adâncă și ieși. Rio Santo rămase singur cu doctorul Moore.

Capitolul VI - Diplomație

După plecarea orbului, marchizul rămase o clipă pe gânduri. Chipul lui frumos, chinuit de oboseală, căpătase o expresie înduioșată. Murmură de două trei ori numele Susannah, ca și cum acesta ar fi trezit în sufletul lui o

rezonanță plăcută.

— Are ochii ei — murmură în cele din urmă — dar mai aprigi; are fruntea ei, dar mai lată; are frumusețea ei, dar mai trufașă și mai puternică... Aș vrea s-o fac fericită, întru amintirea fericirii mele trecute...

Îl chemă, printr-un gest, pe doctorul Moore, care stătuse deoparte în timpul convorbirii lui cu Tyrrel. Doctorul se apropie și rămase, la rândul lui, în picioare lângă divan.

— Cum ți s-a părut bolnavă noastră? se interesă marchizul.

— Situația-i proastă, milord, foarte proastă! răspunse doctorul Moore, clătinând, cu un aer grav, din cap. Natura strict morală a suferinței ei face tratamentul dificil, ca să nu spun imposibil... Ar exista un singur leac...

— Care?

— Fericirea!

Rio Santo făcu un gest care-i trăda nerăbdarea. O umbră de tristețe i se așternu pe frunte.

— Nu crezi deci c-aș putea-o face fericită? murmură el.

— Nu despre asta-i vorba, milord, dacă mi-e îngăduit s-o spun. Dumneavoastră cunoașteți mai bine decât oricine starea de tulburare morală în care trăiește de multă vreme Miss Mary Trevor... În clipa de față, nimeni nu poate ști ce ne rezervă viitorul, acum îl iubește pe tânărul Frank Perceval; îl iubește la nebunie, milord... obsesia impusă firii ei slabe i-a tulburat judecata și i-a ascuns propriile-i sentimente, dar, printr-o reacție explicabilă din punct de vedere psihologic...

— Intră în subiect, te rog! spuse nerăbdător Rio Santo.

— Printr-o reacție explicabilă — continuă încet doctorul — inima ei se revoltă, iar Frank Perceval este cel care, în sfârșit, culege roadele atâtor suferințe.

— Crezi, într-adevăr?

— Sunt absolut convins, milord. După cele ce s-au petrecut azi, căsătoria dumneavoastră cu Miss Mary este

un lucru sigur, stabilit... Dar chiar în clipa aceasta, când vă vorbesc, Miss Mary se gândește la Frank; zdrobită de emoții pe care temperamentul ei vlăguit nu le poate îndura, Miss Mary se chinuie acum în pragul morții...

— În pragul morții! exclamă Rio Santo, făcându-se alb ca varul.

— Da, milord... adică e posibil să fi exagerat. Miss Trevor o mai poate duce așa câteva luni...

— Ce fatalitate! murmură Rio Santo, cu mânie și durere. De ce oare a trebuit s-o întâlnesc?

— Cum spuneam — continuă doctorul, al cărui chip își păstra aerul nepăsător — Miss Mary trăiește cu gândul la tânărul Perceval. Dragostea pentru el o ține în viață și, în același timp, o ucide... Ah, milord, e-un caz dificil, dar extrem de interesant.

Rio Santo nu mai auzea ce-i spune. Sprâncenele sale se încruntară sub povara unei neliniști mute și amare.

— Trebuie! spuse el, în cele din urmă. Această căsătorie este o necesitate.

— Fără îndoială, milord, fără îndoială... dar acestea sunt mijloacele pe care stadiul actual al științei ni le poate pune la dispoziție... Aparent, boala Lady-ei Mary este o afecțiune nervoasă care progresează cu repeziciune spre limitele ei extreme. Am tratat-o în consecință: din păcate însă, îngrijirile mele n-au fost încununate de succes... Era și de așteptat. Maladia ei nu poate fi învinsă cu ajutorul sedativelor...

— Bine, bine, și nu mai e nici o speranță?

— Dați-mi voie, milord; dacă Senioria Voastră are timp să mă asculte până la capăt, voi răspunde implicit întrebării sale... Dar mai întâi trebuie să vă aduc la cunoștință că alaltăieri am încercat o soluție care ar fi putut da rezultate excelente.

— Ce soluție?

— Am încercat să-l otrăvesc pe Frank Perceval — răspunse doctorul, cu un sânge rece de necrezut.

Rio Santo sări de pe divan. Fruntea lui palidă se înroși

brusc.

— Ai încercat... — începu el, pe un ton violent.

— Să-l otrăvesc pe Frank Perceval, milord — completă Moore, fără să se emoționeze.

Rio Santo se ridicase. Privirea lui exprima indignare, apoi se fixă, greoaie și aspră, pe chipul doctorului. O clipă, acesta rezistă curajos privirii marchizului, dar ochii lui Rio Santo aveau ceva fascinant, irezistibil. Moore încruntă sprâncenele, bolborosi câteva cuvinte și, în cele din urmă, își plecă privirea.

— Ți-am dat, domnule, o misiune de încredere — spuse Rio Santo, pe un ton de stăpân — te-am însărcinat să-l salvezi pe Frank Perceval, căruia i-am cruțat viața, o știi prea bine, deliberat... Iar dumneata, în loc să-l salvezi, ai vrut să-l asasinezi, fără să te gândești că un asemenea act, lăsând deoparte caracterul lui infam, de neiertat, ar fi putut arunca asupra mea bănuieli odioase... Ți-ai permis un lucru, domnule, pentru care, dacă aș vrea, te-aș face să te căiești amarnic...

— Știam că este rivalul dumneavoastră, milord, și voiam...

— Oamenii care mă slujesc, domnule, renunță la voința lor...

— Vai, milord! insistă doctorul, cu un gest de nerăbdare. Știm cu toții că sunteți puternic; dar interesele organizației cer în mod imperios această căsătorie, iar eu sunt un lord al nopții ca și Senioria Voastră.

— Ca mine?! repetă marchizul cu un suprem dispreț.

— Iertați-mă, milord... ca dumneavoastră. Știți prea bine, milord — continuă el, dând brusc vocii o expresie de umilință — avem o încredere nemărginită în dumneavoastră. Statutul nostru nu vă leagă cu nimic; aveți numai drepturi și nici o obligație. Chiar dacă e-o cutezanță din parte-mi, să mă socotesc egalul dumneavoastră, sunt nevoit să vă comunic părerea mea, cum că această căsătorie vă scapă printre degete... Și nu

cunosc în toată Londra alt pair al Angliei fără moștenitori de sex masculin și cu o singură fiică.

Marchizul nu-i răspunse imediat. Se mai învărti puțin prin cameră și apoi se instalează în fața lui Moore.

— Dacă ai fi izbutit să-l otrăvești pe Perceval — spuse el — îți jur pe onoarea mea că te-aș fi spânzurat.

Moore tresări atât de puternic, încât era evident pentru oricine că amenințarea nu constituia o simplă lăudăroșenie. Rio Santo se trânti pe divan.

— Dar n-ai izbutit — continuă el — așa că te grațiez.

În clipa aceea, pendula bătu orele opt. Marchizul urmă:

— Nu mai am decât cinci minute pentru dumneata, domnule, și nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

Moore ezită o clipă. În cercul lui, era și el un om mândru și puternic. Acest rol de vasalitate pasivă care-i era impus fără menajamente îi zgândărea orgoliul, dar probabil că o legătură strânsă și puternică îl reținea, căci se înclină și răspunse:

— Ne mai rămâne o singură soluție, milord. Trebuie să recunosc că e precară și, de altfel, cine știe dacă nu va ridica una din acele obiecții generoase care pot să ne uimească uneori, dar pe care nu avem dreptul să le combatem, după cât se pare.

— Explică-te și grăbește-te! spuse Rio Santo.

— Orice boală își are antidotul, milord; natură e complexă: doar știința este insuficientă și limitată... Trebuie să experimentăm. Or, a experimenta pe Miss Trevor...

— Ia seama! exclamă cu înflăcărare marchizul.

— Îmi pare bine că mi-ați devansat gândul, milord: nu ne mai rămâne decât să experimentăm pe altcineva. Dar un cadavru tăiat în bucăți n-ar putea să-mi lumineze ignoranța. Trebuie să pun întrebări vieții; trebuie să provoc în chip artificial niște fenomene asemănătoare cu cele care constituie simptomele bolii domnișoarei Mary, folosindu-mă de o tânără de vârsta ei...

— Dar e-ngrozitor! spuse marchizul, cu dezgust.

— Da, milord... Odată provocate aceste simptome, trebuie să lupt împotriva lor, tatonând, încercând, orbecăind în întuneric...

— Dar asta poate însemna o crimă!

— Da, milord: există posibilitatea — zece contra una — că tânăra despre care vă vorbesc să piară.

— În chinuri groaznice! După un lung supliciu!

— Da, milord.

— Dar alt mijloc nu poți găsi, domnule? întrebă Rio Santo, agitat.

— Dacă Senioria Voastră dorește, voi mai încerca; dar timpul ne zorește și fiecare oră de întârziere agravează starea domnișoarei Trevor.

Rio Santo își trecu mâna peste fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Senioria Voastră n-a avut pentru mine decât cinci minute — spuse Dr. Moore — cele cinci minute s-au scurs.

— Salveaz-o pe Mary! rosti Rio Santo, cu o voce abia inteligibilă.

Doctorul se îndreptă spre ușă.

— Ascultă-mă! continuă marchizul. O faci pentru bani?

— Ne aflăm la Londra — răspunse Moore, cu o jumătate de zâmbet — iar eu sunt englez: întrebarea-i inutilă, milord.

— Ah, oraș blestemat! murmură Rio Santo. Ei bine, domnule, dacă vrei să câștigi... să câștigi mult... să câștigi o avere, salveaz-o pe Mary, cruțând viața acestei fete.

Doctorul îl privi pe Rio Santo, de parcă nu l-ar fi văzut niciodată până atunci.

— Am să-ncerc, milord — făgădui el.

Trecând pragul, adăugă printre dinți:

— Oare pot conviețui în același suflet îngerul și diavolul? Acest om a făcut mai mult rău decât noi... iar adineauri l-am văzut lăcrimând numai la gândul suferințelor unei tinere pe care nici n-o cunoaște...

Rio Santo trase cordonul de mătase al soneriei. Un

servitor ridică o perdea ce se afla de cealaltă parte a ușii prin care ieșise doctorul Moore.

— Mă așteaptă cineva, Toby? întrebă Rio Santo.

— Un gentleman înveșmântat într-o mantă, milord... A intrat singur pe ușa din spate...

— Poftește-l!

Perdeaua se ridică brusc și un bărbat înalt, al cărui chip era în mare parte ascuns de blană unei mantale largi, intră în cameră cu un pas apăsător, făcând să răsună pe covor pintenii cizmelor sale moi, bine lustruite.

— Cum se mai simte cu sănătatea, Luminăția Voastră? întrebă Rio Santo, schițând un salut de curtean.

— Bine, bine, milord — răspunse noul venit, scoțându-și mantaua și descoperindu-și astfel fața-i osoasă, cu pomeții foarte proeminenți, cu fălci puternice și cu fruntea vârstă până la sprâncene într-o clăie deasă de păr.

Luminăția Sa era un tătar. Un prinț tătar, Dmitri Nikolai Pavlovici, prințul Tolstoi, ambasadorul țarului Nicolae pe lângă Maiestatea Sa Britanică Wiliam IV. Dmitri Tolstoi se pricepuse să ocupe la Londra o poziție de prim ordin, deținând, ca să spunem așa, președinția efectivă a corpului diplomatic. Se trânti ușor pe divan, lângă Rio Santo.

— Marchize — spuse el — povestea tăragănează prea mult și stăpânul meu, împăratul, a cam început să-și piardă răbdarea.

— Îmi pare foarte rău, milord — răspunse blajin Rio Santo.

Prințul își stăpâni un gest de nerăbdare.

— S-ar părea că privești într-un mod filozofic nemulțumirea țarului — spuse el.

— Îmi pare foarte rău — repetă Rio Santo. Nu pot spune nimic mai mult și obișnuiesc să privesc astfel toate evenimentele nefericite pe care n-am posibilitatea să le evit.

— Foarte bine, marchize, foarte bine! Cu alte cuvinte: o

știre dezastruoasă, o lovitură cumplită...

— Exagerați, milord! Un lucru supărător și nimic mai mult.

Diplomatul își încruntă sprâncenele stufoase.

— Pe sfântul Nicolaie, domnule! exclamă el. Dumitale ți-e ușor să vorbești astfel!... Când Majestatea Sa Imperială se-nfurie pe unul din agenții săi, domnule, agentul acela trebuie să tremure și să se umilească...

— Eu nu știu să tremur, milord — îl opri Rio Santo, fără să ridice tonul — și sunt prea puțin orgolios ca să am prilejul de-a mă umili vreodată... Permiteți-mi, de altfel, să rectific o expresie care, fără îndoială, v-a scăpat: m-ați inclus printre agenții Majestății Sale Imperiale...

— Și, mă rog, ce ești dumneata, milord?

— Prințe, ar trebui să depăn — o poveste prea lungă pentru a răspunde acestei întrebări; or, nici eu n-am răgazul s-o istorisesc, nici dumneavoastră s-o ascultați. Mă voi mărgini deci să vă spun ceea ce nu sunt: nu sunt agentul stăpânului dumneavoastră, milord.

Diplomatul lovi covorul cu pintenul.

— La naiba! continuă el, fără să-și mai ascundă mânia. Iată o îndrăzneală ciudată la care nu mă așteptam! După ce ți-am pus la dispoziție sume enorme...

— Pentru care mulțumesc Luminăției Voastre, sincer și din toată inima. Ele mi-au slujit foarte bine țelurile.

— După ce m-am lăsat tras pe sfoară cu făgăduieli mincinoase...

— Nici un cuvânt mai mult, milord! replică Rio Santo, pe-un ton sec și cu o privire mândră, în fața căreia orgolioasa mânie a diplomatului se stinse ca prin minune. Rog să fiu iertat, milord, că v-am întrerupt — continuă numaidecât Rio Santo, pe tonul său obișnuit. Erați pe punctul de a rosti cuvinte care necesită o ripostă severă, iar eu nu-mi pot permite să pierd colaborarea Majestății Sale Imperiale... Vă rog să mă înțelegeți bine, milord, și să nu distrugeți un pact care ne este reciproc avantajos.

— Admirabil! murmură Tolstoi. După cât se pare, vom

trata pe picior de egalitate, de la națiune la națiune: adică, dumneata, domnule marchiz, pentru Senioria Voastră, iar eu, pentru stăpânul meu, împăratul... Minunat?

— Cel puțin e-adevărat, milord! răspunse calm Rio Santo.

Diplomatul încercă din nou să se certe cu covorul.

— Cu-atât mai adevărat — continuă marchizul — cu cât instrucțiunile dumneavoastră, milord, cuprind un paragraf special care mă privește.

— De unde știi?...

— Dați-mi voie... Sumele de care faceți atâta caz nu completează adunate, suma pe care ați fost însărcinat de Majestatea Sa Imperială să mi-o înmănați...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că sunteți debitorul meu cu aproximativ trei sute de mii de ruble, milord.

Prințul deschide gura și îl privi pe Rio Santo, înmărmurit.

— Între trei sute și trei sute cincizeci de mii — încheie liniștit Rio Santo. Am borderourile în casa mea de bani... Sunt convins că Luminăția Sa va avea bunul-gust de a nu pune la îndoială calculul meu.

— Nu... nu, pe cuvântul meu! spuse prințul, agitat, într-adevăr, Majestatea Sa m-a însărcinat... De necrezut! Fii convins că n-aveam de gând... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai un ambasador la St. Petersburg?

Rio Santo se înclină grațios, în semn de încuviințare.

— După cum vedeți, milord, tratăm de la națiune la națiune; adică, Luminăția Voastră cu mine; trimisul meu cu stăpânul dumneavoastră.

— E ceva diabolic aici... — murmură diplomatul. Oricum, domnule marchiz — adăugă el, cu o oarecare curtoazie — îți datorez scuze... Știam că țarul stimează înaltele dumitale merite, dar habar n-aveam că...

— Să lăsăm asta, milord.

— Cât despre cele trei sute de mii de ruble...

— Să le lăsăm și pe ele... Doresc ca Luminăția Voastră să știe, spre a se lămuri o dată pentru totdeauna asupra mea, că aurul Rusiei nu constituie decât o parte destul de neînsemnată a resurselor mele... Iar dacă veți avea nevoie, milord, pentru stăpânul dumneavoastră, de vreun avans... două sau trei milioane de franci... sau de două ori pe atâta... sau chiar mai mult, v-aș ruga să țineți seama de faptul că vă stau oricând la dispoziție.

Rio Santo rosti toate acestea pe un ton simplu și serios care nu îngăduia nici măcar umbra unei îndoieli asupra sincerității afirmațiilor sale. Copleșit de această ofertă regească, prințul părăsi atitudinea prea semeță pe care o luase pe divan și-și ascunse picioarele, să nu i se mai vadă pintenii.

Capitolul VII - Politica

Prințul Dmitri Tolstoi păstră timp de câteva secunde o tăcere stingheritoare. Se uita la Rio Santo pe furiș, ca și cum ar fi vrut să ghicească dintr-o dată secretul acestui om care, dezvăluind o mică parte a misterului ce-l înconjura, i se înfățișa într-o lumină stranie.

— Îmi este-ngăduit să adresez o întrebare Senioriei Voastre? vorbi el, în cele din urmă.

— De obicei — răspunse Rio Santo, surâzând — Luminăția Voastră mă chestionează fără să se întrebe dacă-mi face plăcere sau nu... Vă rog, milord, poftiți!

Tolstoi se înroși și ochii săi mici se plecară odată cu linia groasă a sprâncenelor.

— Este un reproș — spuse el — și de fapt nu știu dacă trebuie să-mi permit...

— Vă rog, milord, nu vă sfiți.

Prințul șovăi încă o clipă, apoi continuă:

— Îl cunoașteți personal pe țar, domnule marchiz?

— Da, milord.

— Ah! exclamă Tolstoi, acoperindu-și atitudinea cu un nou veșmânt de rezervă curtenitoare.

— Nikolai Pavlovici — preciză Rio Santo — mi-a făcut cinstea de a-mi asculta unele planuri care, pe vremea aceea, nu erau, în mintea mea, decât niște vagi proiecte... Stăteam de vorbă cu el, seara, după recepția de la curte, și foarte adesea zorii zilei puneau capăt discuțiilor noastre.

— Adevărat, domnule marchiz?! spuse prințul, devenind din ce în ce mai mic pe divan.

— Da, de foarte multe ori — continuă Rio Santo, care părea transportat de amintirile sale. Odată, după o lungă conversație când i-am explicat cu entuziasm crezul meu politic, Majestatea Sa a binevoit să-mi strângă mâna și mi-a agățat pe piept crucea pe care o vedeți aici.

Îi arăta crucea Sfântului Gheorghe al Rusiei, care strălucea printre decorațiile Vulturul Roșu al Prusiei și Maria Tereza a Austriei.

Prințul se ridică pe jumătate și, îndreptându-se de mijloc, luă o atitudine protocolară.

— Nikolai Pavlovici — vorbi mai departe Rio Santo — își aduce aminte de mine, milord, iar eu, la rândul-mi, îi păstrez un loc respectuos în adâncul memoriei. Crezul meu politic se deosebește de-al lui ca ziua de noapte, dar o pasiune comună ne apropie: ura față de același dușman...

Marchizul tăcu, lăsând impresia că retrăiește în gând timpuri de mult trecute. Tolstoi, țeapăn, mut, stătea nemișcat ca orice soldat în fața superiorului său. Rio Santo căpătase în ochii săi proporții fantastice, iar mâna aceea care atinsese mâna lui Nikolai îi părea că iradiază o lumină supraomenească.

— Iertați-mă, milord — spuse deodată Rio Santo, trezindu-se din visare. Iată că ne-am îndepărtat foarte mult de scopul vizitei dumneavoastră. Ați venit să-mi cereți o explicație...

— Să vă cer o explicație, dumneavoastră, domnule

marchiz? Ferească Dumnezeu!

— Luminăția Voastră are memoria scurtă! replică Rio Santo, surâzând. Nu-i nici un sfert de oră de când îmi cereați socoteală, considerându-mă agentul dumneavoastră...

— Rog pe Senioria Voastră să nu mi-o ia în nume de rău! rosti pe un ton vrednic de milă prințul. Majestatea Sa împăratul, augustul meu stăpân, nu mi-a spus niciodată cui voi avea cinstea să transmit fondurile pe care mi le încredința, iar eu am crezut...

— Ce-ați crezut, milord?

— Senioria Voastră nu se poate declara satisfăcută cu scuzele mele sincere și respectuoase? băigui Tolstoi, cu o umilință sub care se și ascundea o doză apreciabilă de ranchiună.

— Ați crezut — continuă Rio Santo — c-aveți de-a face cu unul din acei aventurieri desperați care speculează pasiunile secrete ale capetelor încoronate și izbutesc, prin minciuni, intrigi și uneltiri, să stoarcă prinților o anumită subvenție, considerabilă sau neînsemnată, după cum poartă, ca mine, un nume nobil și decorații pe piept, sau, ca alții, un nume de împrumut și-un frac uzat... Cu alte cuvinte, credeți că vă înjosiți stând de vorbă cu mine...

— Vai, domnule marchiz!... exclamă prințul.

— V-ați întrebat, probabil, milord, dacă nu cumva era șocant și intolerabil ca un om de rangul Luminăției Voastre să se deranjeze pentru un marchiz oarecare... poate de contrabandă... Într-adevăr, nu pot fi supărat pe dumneavoastră.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz!...

— Dar ceea ce v-a indispus cel mai mult, prințe, a fost faptul că anonimul marchiz n-a cerșit Luminăției Voastre un sprijin deosebit de inteligent... c-a avut stângăcia nepermisă de a-și păstra pentru el planurile și proiectele sale... Mărturisesc, milord, în privința asta am greșit... Dar dacă trebuie s-o spun, viața mea-i mai agitată decât a altor oameni, pentru că plăcerile lumești și ceasurile de

singurătate forțată pe care mi le impun moda constituie pentru mine o obligație gravă... Dacă aş fi silit să-mi deschid sufletul în fața tuturor celor ce se socot în drept să mă interogheze, n-aş mai avea timp să mă plimb şi aş trece în ochii doamnelor nobile un om de afaceri... Sentâmplă un lucru îngrozitor: lumea a şi început să mă ia drept diplomat.

Rio Santo trase o pernă de pe divan şi şi-o puse sub cap.

Prințul se sculă în picioare.

— Milord — spuse el, salutând respectuos — ştiu că nu mă bucur de încrederea Senioriei Voastre... Mărturisesc sincer că misterul comportării dumneavoastră m-a intrigat nespus până acum, nu ca simplu particular, ci ca reprezentant al împăratului, stăpânul meu. Ştiam că plănuiți să îndepliniți o misiune importantă pe care o întrevedeam până la un anumit punct, deşi nu cunoşteam mijloacele; v-ara pus la dispoziție sume pe care îmi era îngăduit să le consider drept considerabile; poate era firesc...

— Foarte firesc, prințe; şi nu vă puteați gândi la altceva, decât că banii suveranului dumneavoastră servesc la întreținerea acestui lux, aproape regesc, de care mă bucur...

— N-am spus asta, domnule marchiz.

— Dar ați gândit-o, milord.

Tolstoi se înclină din nou.

— Domnule marchiz — spuse el, lăsând să i se vadă limpede starea de iritare — am vrut să vă cer scuze; nu se poate cere mai mult unui gentilom, şi, cu toate acestea, după cât se pare, nu doriți să răspundeți cu aceeaşi monedă atitudinii mele... întrucât nu prea văd utilitatea unei explicații continuată pe acest ton ostil sau, cel puțin, echivoc, mă voi despărți de Senioria Voastră, declarându-mă la ordinele, sale ori de câte ori va binevoi să stea de vorbă cu mine.

Rio Santo se ridică pe jumătate.

— Oare v-am jignit fără să vreau, milord? întrebă el. Apoi, pe un ton aspru: Să nu mai discutăm despre asta, vă rog, milord. Ați venit la mine să mă interogați, ca un superior pe subalternul său. A trebuit să restabilesc adevărul pozițiilor noastre respective și să prelungesc lecția, pentru ca Luminăția Voastră să nu mai fie expusă a uita de-aci înainte... Acum, milord, vă rog să luați loc și să m-ascuțați, deoarece vreau să vă supun o propunere importantă.

Diplomatul încercă să zâmbească, dar acest efort nefericit nu produse decât o strâmbătură tristă sub care se întrezărea o ciudă violentă, înăbușită de teamă. Își reocupă, crispat, locul pe divan.

— Am auzit, milord — începu Rio Santo, ațintind asupra-i o privire senină — că Luminăția Voastră obișnuiește să-și exprime despre mine o părere dintre cele mai severe... După dumneavoastră... aș fi preocupat în mod exclusiv de intrigi galante, de prinsori nesăbuite, pe scurt, m-aș vântura de colo până colo, fără nici un rost... Mi s-a spus chiar că mă acuzați de a-mi petrece ceasuri de-a rândul, meditând asupra croielii unui frac...

Tolstoi făcu un gest de nerăbdare vehementă.

— Spuneți, domnule marchiz — îl întrerupse brusc — că ne vom ocupa de lucruri serioase.

— Faptul că m-ați întrerupt, milord — răspunse Rio Santo — constituie o dovadă că însuși dumneavoastră considerați aceste afirmații drept niște glume fără haz... Sper să nu vă schimbați părerea în urma convorbirii noastre și sunt convins că nu veți mai vorbi despre mine, cu ușurință, în momentele dumneavoastră de rătăcire... Să trecem la fapte: vreau să vă cer un serviciu, milord.

— Domnule marchiz, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Rio Santo deschise sertarul unei mese și scoase de-acolo o hârtie pe care o întinse ambasadorului.

— Citiți mai întâi ce scrie în acest document, milord — spuse el.

Diplomatul desfăcu hârtia și începu numaidecât să citească. În timpul acesta, Rio Santo scosese din buzunarul de la piept un portofel și-și puna în ordine diverse hârtii, fără să se ostenească a urmări pe fața prințului efectul produs de materialul pe care acesta îl avea în mână.

Terminând de citit, prințul scoase o exclamație de uimire.

— Bine, dar acesta-i planul lui Napoleon! murmură el.

Rio Santo își închise portofelul.

— Planul lui Napoleon, dezvoltat și adaptat la nivelul păcii europene — continuă diplomatul, vorbind de unul singur.

— Am avut cinstea să mă întâlnesc cu Maiestatea Sa împăratul francezilor la Sfânta Elena, în anul care a precedat moartea sa — răspunse Rio Santo. Și el ura cu ardoare ceea ce urăsc eu... Am avut prilejul să trag învățăminte, milord, din înțelepciunea sa luminoasă. Acest proiect, care nu reprezintă decât o părțică din planul meu, mi-a fost într-adevăr sugerat de acest mare om. Luminăția Voastră este de-acord cu acest proiect?

— Proiectul n-are nevoie de aprobarea mea, milord — răspunse Tolstoi, punându-se numaidecât în gardă.

— Dimpotrivă, milord, contez foarte mult pe dumneavoastră pentru a continua efectiv operația începută.

— Pe mine? zise Tolstoi.

— Pe dumneavoastră, numai pe dumneavoastră, milord, pentru că abilitatea dumneavoastră, binecunoscută, v-a creat o poziție importantă în corpul diplomatic, la care se adaugă rangul puterii ce-o reprezentați.

— Dar, domnule marchiz, există atâția alții care ar putea...

— Nu sunt de aceeași părere, milord.

— Ambasadorul Franței...

— Nu neg c-ar putea fi la fel de influent ca

dumneavoastră... dar n-am nici un mijloc de a acționa asupra-i, iar teritoriul lui rămâne în afara relațiilor mele diplomatice personale.

— Asta-i o adevărată nenorocire, domnule marchiz — spune prințul, al cărui chip căpătă o expresie rigidă și înghețată.

Rio Santo nu dădu nici o importanță vorbelor lui Tolstoi, care continuă, după câteva secunde de tăcere:

— Oricâtă admirație mi-ar inspira acest produs al imaginației dumneavoastră foarte fecunde, domnule marchiz, oricâtă simpatie aș avea, în mod firesc, pentru un proiect a cărui îndeplinire, trebuie să recunosc, ar sluji în cel mai înalt grad politica stăpânului meu, împăratul, mă văd silit, cu îngăduința Senioriei Voastre, să stau deoparte.

— Aș putea îndrăzni să vă întreb motivul, milord?

— Pentru că, domnule marchiz — răspunse Tolstoi, ai cărui ochi mici scăpărară o lumină de ironie răutăcioasă — eu sunt un om practic, și nu un poet, pentru că, în ciuda dorinței mele de a vă fi agreabil, n-am putut să văd în planul dumneavoastră decât o foarte ingenioasă utopie și pentru că ambasadă rusă are misiunea de a se ocupa în mod exclusiv de lucruri reale.

— Prin urmare, îmi refuzați concursul dumneavoastră, milord?

— Vă rog să credeți că sunt sincer dezolat, domnule marchiz... Visul dumneavoastră, înfăptuit, ar însemna, în mod sigur, o teribilă lovitură de spadă în inima dușmanului nostru comun... dar...

Tolstoi simulă o ezitare politicoasă.

— Dar ce? întrebă Rio Santo, pe un ton calm.

— Dar nu-i decât un vis, domnule marchiz, un vis în care există mult geniu și oarecare pasiune... Dacă mi-ar fi îngăduit să-mi exprim umila părere față de Senioria Voastră, aș sfătui-o să se trezească și să gândească puțin la Napoleon, care a murit la Sf. Elena, tocmai pentru c-a încercat ceea ce îmi propuneți. Și totuși, Napoleon,

împăratul, comanda una din cele mai curajoase națiuni de pe suprafața pământului... Și totuși, Napoleon, luptător fără rival, om politic de primă mână, a avut inițiativa proiectului dumneavoastră, lucru capital pentru izbândă, trebuie s-o recunoașteți, milord... Astfel încât, dacă vrem să fim drepecți, tot ceea ce este geniu în visul dumneavoastră trebuie să-i atribuim lui, în vreme ce pasiunea...

Tolstoi zâmbi, se înclină și se îndreptă pentru a doua oară spre ușă.

— Sunteți aspru, milord — spuse Rio Santo, fără a da impresia că încearcă să-l oprească — mă voi vedea silit să apelez la stăpânul dumneavoastră, împăratul.

— Foarte bine, domnule marchiz, dar de-acî înainte...

— De cît timp credeți că este nevoie, milord, pentru a obține o scrisoare din partea Maiestății Sale Imperiale? îl întrerupse Rio Santo, cu un aer nepăsător.

Spunând acestea, își scoase din nou portofelul. Tolstoi părea neliniștit.

— Cât timp? băigui. Cred că...

— Un minut, milord — continuă Rio Santo, ridicându-și privirea semeată asupra lui Tolstoi, care rămăsese pironit în prag, rog pe Luminăția Voastră să se apropie și să citească... De data aceasta, nu va mai fi vorba de-un vis.

Scoase din portofel un plic impresionant pe care se aflau însemnele coroanei imperiale și blazonul Romanovilor. De îndată ce zări aceste însemne, Tolstoi își înclină capul și-și încrucișă mâinile pe piept, cum se spune că fac vizirii turci în fața cordonului de mătase cu care urmează să fie strangulați. Prințul desfăcu încet plicul, fără a rupe firul de mătase cere-l lega, și scoase o foaie de hârtie de care atârna sigiliul particular al împăratului. Hârtia era albă, dar Tolstoi știa ce trebuia să facă și nu mai avea chef să se arate recalcitrant. Se apropie de șemineu și apropie hârtia de flacără. După jumătate de minut, niște litere scrise cu cerneală verzuie apărură pe albul hârtiei. Nu erau decât două rânduri,

scrise în cifre, și o iscălitură.

Tolstoi scoase la rândul său din portofel o hârtie mototolită, uzată din pricina prea deseii folosiri, și o întinse pe tăblia șemineului, lângă hârtia cu sigiliul imperial. Hârtia uzată era un cod cifrat. Iată ce silabisi ambasadorul:

"Voința noastră este ca Dmitri Nikolai Pavlovici Tolstoi să se supună instrucțiunilor pe care eventual i le va da Don José, Maria Telles de Alarcao, marchiz de Rio Santo".

Prințul întoarse misiva în toate sensurile; o compară cu atenție cu codul cifrat și, în cele din urmă, o restituí marchizului, spunând:

— Milord, lucrurile sunt foarte clare. Dispuneți de mine cum doriți.

Urmă o lungă și serioasă discuție între marchiz și ambasador. Acesta din urmă cedă la toate punctele și, se angajă să ia contact cu toți însărcinații de afaceri aflați la Londra pentru a-i convinge să acționeze în sensul proiectelor lui Rio Santo; doar această era voința Maiestății Sale Imperiale.

— Milord — spuse marchizul în încheiere — misiunea dumneavoastră va fi ușoară. Tirania pe care vrem s-o zdrobim amenință să oprească în curând întreaga lume și, în consecință, întreaga lume are interes s-o doboare... Greutatea cuvântului Maiestății Sale Imperiale, exprimat prin dumneavoastră, reprezentantul său oficial, va fi de ajuns să încline balanța, căci fiecare dintre diplomații cu care veți lua contact și fiecare dintre stăpânii lor a fost solicitat în parte, așa: încât nu așteaptă decât semnalul de trecere la acțiune... De altfel, gândiți-vă că vor fi luate și alte măsuri pentru a se lăsa colosul din toate părțile în același timp... încă un cuvânt... Sper că veți înțelege de aci înainte pentru ce îmi dăruiesc întreaga viață, viața mea aparentă, acestor preocupări frivole pe care

dumneavoastră le-ați considerat adevărate crime. Veți înțelege de ce-am ținut să devin regele modei, de ce trăiesc într-un lux oriental, — e cuvântul dumneavoastră preferat, milord — de ce, în sfârșit, acopăr toate șoaptele din West End cu zgomotul intrigilor mele amoroase... O fac pentru că... pentru că, Dumnezeu să mă ierte, milord, mă supun firii mele... Apoi, pentru că Londra trebuie să vadă în mine opusul celui ce sunt, sau, să mă exprim mai bine, Londra nu trebuie să mă vadă decât sub unul din aspectele mele și să creadă că sunt pur și simplu bărbatul cel mai elegant, cel mai galant și posesorul celor mai frumoși cai din trei regate... Sub acest rol te-ascunzi mai bine decât sub o mască.

Prințul Dmitri Tolstoi se retrase prin ușa din spate, pe unde intrase.

Rămas singur, Rio Santo se trânti, epuizat, pe divan. Era zece seara. De obicei, marchizul își petrecea o mare parte din noapte, recuperând timpul pe care i-l fura lumea, dar în seara aceea, oboseala fu mai puternică decât voința lui. În timp ce încerca să mediteze, capul îi căzu pe pernele de pe divan: adormi. Avu un somn neliniștit și agitat. Când pendula bătu de douăsprezece ori, anunțând miezul nopții, tresări. Se sculă în picioare, dar, la primul pas pe care-l făcu, se izbi de corpul unui om întins pe covor. Nu era un răufăcător, căci vigurosul și frumosul Lovely se culcase lângă el și-i lîngea fața, lătrând jalnic.

Rio Santo îngenunche. Omul care zăcea pe covor avea fața pătată de sânge și părul ud răvășit. Veșmântul lui scoțian era, de asemenea, ud leoarcă și mânjit de sânge. Rio Santo scoase un strigăt de uimire când desluși trăsăturile acestui om. Alergă și puse mâna pe-o lumânare, căci nu putea să-și creadă ochilor. Lumânarea îi arătă că nu se înșelase.

— Angus! Angus! strigă el. Frate!

Moșierul nu se clinti.

Rio Santo îl ridică și-l întinse pe divan; în ochii

marhizului sclipeau lacrimi.

— Angus! Angus! repetă el.

Moșierul deschise ochii și-și plimbă în jur privirea stinsă.

— Amândouă! Amândouă. Dumnezeu! gemu el, cu-o voce sfâșietoare. Amândouă-s pierdute!

Apoi ochii i se închiseră, iar el căzu greoi pe spate.

Capitolul VIII - Singurătate

Trecuse aproape o săptămână de la evenimentele pe care le-am povestit în capitolele precedente.

Susannah se afla singură în salonașul în care am văzut-o stând de vorbă cu Brian de Lancaster. Ținea în mână o carte, dar privirea-i tristă rătăcea vag peste chiciura depusă de ger pe caldarâm. Era calmă, iar în priviri avea mai multă hotărâre ca altădată.

În ultimele opt zile, Susannah făcuse pași mari pe drumul vieții. Nefericirea ei mută luase brusc sfârșit. Elanurile sufletului îi fuseseră stârnite și ocrotite de două ființe binevoitoare. Ignoranța și durerea chinuitoare care o apăsaseră atâta vreme erau acum luminate de o rază de soare. De-o săptămână se întâlnea aproape în fiecare zi cu Lady Ophelia și cu Brian de Lancaster.

Lady Ophelia îi dădea cu blândețe lecții despre viață. Nu încercase niciodată să afle secretul Susannei, deși, înzestrată cu bagheta aceea magică ce se află în mâinile oricărei femei de lume, ar fi putut ghici de la prima vedere misterul straniu existent sub titlul de prințesă, purtat de-o fetișcană. E adevărat, că era mândră, nobilă și superbă și știa să poarte cu distincție egreta de diamant care făcea să-i strălucească părul negru, dar în același timp străină de nenumăratele reguli care constituie sintaxa gramaticii mondene; există apoi misterul văduvei ei suspecte: Susannah avea și inima, și trupul neprihănite; or, Lady

Ophelia nu putea să nu știe aceste lucruri, după ce vorbiseră atât de des și atât de mult despre dragoste.

Între Lady Ophelia și Susannah se-nfiripase o afecțiune reciprocă predestinată. Se plăcuseră de la prima vedere, în modul acela romantic pe care poeții se străduiesc să-l explice în multe versuri, deși e lucrul cel mai firesc și mai obișnuit din lume. După opt zile deveniseră ca niște surori. Lady Ophelia, mai puțin tânăra dar mai expertă în problemele mondene, juca rolul surorii mai mari, acel mentor tandru și răbdător care ar ține loc de mamă, dacă o mamă ar putea fi înlocuită. Susannah, mai neștiutoare dar mai puternică și înzestrată, poate, cu o inteligență superioară, era eleva care se pregătea să devină profesoară.

Conversațiile celor două tinere femei aveau un aer straniu și fermecător; în vreme ce una descoperea, la fiecare cuvânt, un sentiment necunoscut sau nemărturisit, cealaltă, pentru care viața nu mai avea nici un secret, se minuna, înduioșată, urmărind, în adâncul unui suflet nou și pasionat efectul inițierii în problemele vieții. Căci Susannah, ca și mama noastră Eva, ajunsese la vârsta femeii, cu ignoranța absolută a copilului. Doar de opt zile gusta fructul adevărului despre bine și rău. Un vâl gros fusese așternut, cu perfidie și cu un țel anume, în fața ochilor ei. I se tănuise cu grijă tot ceea ce o femeie trebuie să știe. Fusese învățată să cânte, să danseze și să se gătească. Încă din primii ani ai vieții fusese legată la ochi, pentru ca atunci când avea să devină femeie să poată cădea, fără să-și dea seama, în păcat și să intre de bună voie într-o lume infamă.

Biata fată era victima unui complot oribil, urzit cu răbdare. Dar, din fericire pentru ea, avea o fire simplă și sănătoasă, în care viciul putea pătrunde doar prin trădare, fără însă a-i întina sufletul. Susannah era neprihănită, deși ar fi putut privi fără dezgust rușinea pe care n-o cunoștea. Susannah era pură, deși doar opt zile o despărteau de vremea când ignorase pudoarea.

Dragostea fusese pentru ea un scut de apărare.

Cum spuneam, se afla singură în salonașul care-i slujea drept budoar. Toaleta se schimbase întrucâtva, ca și ființa sa. Purta o rochie de mătase neagră, închisă la gât, cu un guler de dantelă.

Acest, veșmânt simplu, căruia Susannah îi împrumuta o eleganță cuceritoare, îi redă în schimb tinerețea, pe care o ascundea luxul celorlalte podoabe. Acum era, într-adevăr, o fată tânără.

Brian întârzia mult. În ziua aceea. De obicei, frumoasă fată. nu trebuia să-i dorească prezența, deoarece niciodată nu se lăsa atât de mult așteptat. Într-adevăr, strălucitorul *eccentric man* adormea la picioarele prințesei de Longueville. Iubea cu-atât mai mult și mai puternic, cu cât inima lui, pusă la încercare, se socotise prea robustă pentru a fi doborâtă. Lupta pasionată împotriva fratelui său, sau mai bine zis împotriva dreptului conferit de vârstă, încetase. Susannah și amintirea ei, când nu era lângă el, îi umpleau viața. Iubea ca un cavaler rătăcitor, ca un paj, ca un sclav.

La rândul ei, Susannah iubea la fel, ba poate chiar mai mult decât Brian. Iubea cu-atâta pasiune, încât gingășia lui, depășind cele mai nebunești speranțe ale ei, o întrista și o înspăimânta. Ea, ființa perfectă, întruchipare a purității sufletești și trupeșii, se întreba: "Ce sunt eu, să mă iubească atâta!" Nu era un semn de modestie exagerată, deoarece Susannah, fiică a naturii, nu învățase să se umilească. Era o admirație imensă, un cult, să spunem așa, și o convingere fermă că lumea nu era demnă de Brian.

În afară de aceasta, simțea acum, din ce în ce mai mult, nenorocirea care se ascundea sub strălucirea situației ei actuale. Pe măsură ce se iniția în tainele vieții, înțelegea goliciunea și primejdiile acelei existențe deosebite care-i era impusă. Se știa prizonieră, cumpărată, sclavă. Bănuia că în jurul ei se țesau intrigi, că era spionată și tremura la gândul că, în orice clipă,

putea să apară un om care să-i vorbească pe un ton de stăpân. Biata fată își amintea de scena jucată la căpătâiul lui Perceval și, deși se străduise să-și înăbușe vocea conștiinței în această împrejurare, un murmur vag îi răsună adesea în inimă, spunându-i că participase la o intrigă mârșava și că sărutul acela pe fruntea muribundului făcuse să curgă multe lacrimi...

În asemenea clipe, firea ei mândră, revoltată pe neașteptate, o sfătuia să scuture jugul tiraniei și să-l calce în picioare. Dar oamenii aceia, atât de puternici, care i-l aduseseră pe Brian de Lancaster la picioare, nu aveau s-o zdrobească, după ce-i întinseseră o mână de ajutor?! Ce-ar fi însemnat fără ei? O biată fată nefericită care nu putea să-și găsească izbăvirea decât în moarte. Să moară, tocmai acum când sorbise din cupa fericirii!... N-avea curaj. Adeseori, când Brian era lângă ea, gura i se deschidea odată cu inima: era pe punctul de a dezvălui totul omului care avea dreptul să știe totul. Dar oare nu fusese prevenită că primejdia nu o pândea numai pe ea, că, sabia misterioasă a organizației amenința și capul lui Lancaster?

Tăcea, fiind convinsă că undeva, în apropierea ei, exista o ureche gata s-o asculte. Această obsesie îi ucidea bucuria, îi otrăvea clipele pe care prezența lui Lancaster le umplea cu atâta fericire; dar nu se putea plânge și-și ascundea durerea sub un surâs.

Suferința ei avea însă să devină și mai chinuitoare. Lancaster îi ceru mâna. La început, fu fericită, nespus de fericită, căci nu vedea în căsătorie decât o legătură indisolubilă pe care n-o putea desface decât moartea. Ce-și putea dori mai mult? Dar în fiecare zi descoperirea lucruri noi despre oameni și viață. Acum știa că lumea pusese în calea legăturii lor, care-i părea atât de simplă și frumoasă, niște obstacole și gândindu-se la ceea ce era ea în realitate, sub titlul de prințesă, simți un fior în inimă. Se temea pentru Brian: nu se temea decât pentru el.

El își formulă, în fiecare zi, din ce în ce mai insistent,

cererea de căsătorie, iar biata Susannah nu știa cum să o evite. Era prințesa de Longueville. Cine ar fi putut crede că refuzul ei era un gest delicat?

Brian îi spuse într-o bună zi:

— Înțeleg, nu vrei să te cobori până la mine.

Aceste cuvinte îi zdrobiră inima, dar tăcu din nou.

Astăzi, așteptându-l pe Brian, care nu mai venea, se gândea la toate aceste lucruri. Era copleșită de tristețe.

— Poate că nu mai vrea să vină! murmură ea. Ochii ei frumoși se înălțară spre cer, în timp ce-și frământa agitată mâinile. Doamne! Doamne! continuă ea. Te voi sluji... fie-ți milă de mine!...

Se ridică și-și plimbă degetele pe claviatura unui pian minunat pe care ducesa de Gêvres i-l instalase în budoar. Acordurile se succedară mai întâi oarecum la întâmplare. Apoi, armonia lor confuză se transformă într-o melodie pură, suavă. Vocea Susannei, la fel de suavă, și mai cristalină decât sunetele limpezi ale instrumentului, își uni apoi timbrul cu armonia. Un concert minunat se înfiripă în odaia tristă.

Cântând, Susannah uita de tristețea ei și, lăsându-se purtată pe aripile poeziei, își dăruia în întregime sufletul cântului. Ușa se deschisese de un minut, iar Brian de Lancaster apăruse în prag, cu părul răvășit, cu fața scaldată de transpirație și cu veșmintele în dezordine. Văzând-o pe Susannah, ale cărei trăsături erau reflectate de-o oglindă atârnată în fața ei pe perete, Lancaster schiță un gest de admirație mută. Apoi înaintă în vârful picioarelor și-și puse mâinile pe spătarul scaunului pe care ședea Susannah.

Capitolul IX - Ruby

Susannah, care nu auzise pașii lui Brian de Lancaster, era transportată de poezia cântecului. Brian asculta și

încerca să-și țină răsuflarea, dar nu reușea fiindcă fusese nevoit să alerge. Pieptul îi palpita împotriva voinței și efortul pe care-l făcea îi aducea pe frunte broboane de sudoare. Nu se mai simțea el însuși. Susannah era atât de frumoasă în clipele acelea! Privea, asculta: vocea aceea minunată, cântecul divin, frumusețea splendidă și inspirată îl cufundaseră într-o admirație plină de extaz. Ultimele vibrații, ale vocii Susannei se stinseră sub un mănunchi de acorduri. Frumoasă fată ridică ochii și întâlni, în oglindă, privirile aprinse ale lui Brian. Tresări și se înroși, nu de rușine, ci de plăcere. Brian îi sărută mâna.

Se așezară unul lângă altul pe sofa și rămaseră tăcuți câteva clipe. Susannah era fericită pentru că-l vedea pe Brian. Brian era încă sub influența vrăjii: admira în tăcere, din adâncul sufletului.

— Te așteptam, milord — spuse, în sfârșit, Susannah. Niciodată n-ai întârziat atât de mult!

— Ruga de-adineauri era pentru mine? întrebă Brian, ocolind răspunsul. Probabil numai îngerii cântă ca dumneata, Susannah.

Susannah nu-și plecă ochii.

— Întotdeauna când mă rog, milord, o fac pentru dumneata!... Dar cine te-a reținut departe de mine? Sunt întristată dacă nu te afli alături!... Într-o bună zi, de n-ai mai veni!...

— În ziua aceea aș fi mort, milady.

Ochii frumoasei fete scânteiară de plăcere.

— Îți mulțumesc! spuse ea, cu glas liniștit. Te cred, Brian, și sunt mândră că te iubesc. Își puse mâna în mâna lui Brian și continuă deodată: De unde vii, milord?

Privirea ei înfricoșată îl examinează pe Lancaster de jos până sus. Într-adevăr, aspectul lui era de natură să surprindă.

Cum spuneam, părul răvășit îi acoperea o parte din obraz. Fruntea îi era learcă de nădușeală amestecată, ici-colo, cu picături de sânge. Veșmintele i se aflau într-o

dezordine surprinzătoare, cu atât mai ciudată, cu cât, de obicei, costumul său avea o linie elegantă, atingând limitele extreme ale modei. Stofa fină a fracului său negru era sfâșiată în mai multe locuri; cravata, desfăcută, avea un nod neglijent și tras într-o parte. Pete mari de noroi îi întinau luciul pantofilor, iar dantela jaboului, șifonată, ruptă în mai multe locuri, atârna pe reverele zgâriate ale vestei de satin. Pălăria, pe care, când intrase, o lăsase pe un scaun, nu mai avea forma ei obișnuită. S-ar fi zis că venea de la o orgie sau că se-ntorcea dintr-o luptă crâncenă în care fusese zdrobit.

Întrebarea, desigur foarte firească, pusă de Susannah îl scoase brusc pe Brian de Lancaster din atmosfera sentimentală în care lâncezea de câteva minute. Se ridică deodată și se duse în fața oglinzii.

— Te rog să mă ierți, milady, mii de scuze! spuse el. Îți mărturisesc pe fericiră mea că nu-mi închipuiam să fi fost atât de maltratată.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, milord, ce ți s-a întâmplat? strigă Susannah, vădit îngrijorată.

— Ceva foarte grav — răspunse Lancaster, surâzând — tot ce poate fi mai grav, milady... M-am făcut vinovat de crimă de înaltă trădare.

Acest termen n-avea nici o semnificație pentru prințesa de Longueville.

— Înaltă trădare! repetă ea, pe tonul pe care-l folosești atunci când nu înțelegi ceva.

— Da, milady — continuă Brian, care-și dăduse pe spate frumosul păr buclat și încerca să repare oarecum dezordinea aspectului său — dar asta nu mă scuză întru nimic și te rog să crezi că, dacă m-aș fi văzut într-o oglindă înainte de-a intra aci...

— Dar, bine, milord — îl întrerupse prințesa, cu un ușor gest de nerăbdare — tot n-am înțeles de ce...

— Ai dreptate — răspunse Brian, care nu putea bănui până unde voia să ajungă Susannah — vrei să cunoști cum am putut s-o jignesc pe Majestatea Sa regală...

— Să insulti pe Majestatea Sa?! îl întrerupsese iar Susannah, pentru care aceste ultime cuvinte erau un fel de cheie la primul răspuns al lui Brian. Bine, dar asta-nseamnă să înfrunți o primejdie îngrozitoare, milord.

— Da, milady... O primejdie de moarte — spuse nepăsător Lancaster — s-ar fi putut să nu mă mai întorc aici... Susannah păli. Lancaster continuă surâzând: Dar n-a murit decât bietul meu cal de curse... L-ai cunoscut pe Ruby? Era un animal nobil!... Regele *steeplechase*^[19]-ului!... Azi-dimineață a alergat pentru ultima oară, milady... Ruby a lăsat în urmă un întreg escadron de cavalerie, pe onoarea mea!

— Și crezi că-n clipa asta nu mai există nici o primejdie? întrebă prințesa, a cărei frunte își păstra paloarea.

Brian o conduse la loc pe sofa și se așeză lângă ea.

— Am să-ți povestesc totul — spuse el, pe un ton mângâietor și glumeț. Mai întâi de toate, pentru a găsi o scuză aventurii mele, trebuie să știi că, de trei zile, caut în toată Londra ceva ce nu poate fi găsit...

— Ce anume, milord?

— Acesta-i secretul meu — răspunse grav Lancaster. Căutam deci și nu găseam. Era groaznic căci aveam absolută nevoie de acel ceva; îmi trebuia... Azi-dimineață mi-a trecut prin cap că, eventual, aș putea să-l împrumut, să-l fur, dacă preferi, milady, de la binevoitorul nostru suveran, regele William. Era o idee fericită. L-am înșeuat pe Ruby, bietul Ruby, și-am pornit-o la galop spre Windsor-Castle... La Windsor, hazardul mi-a fost la început favorabil. Regele nu se afla în castel. Toate ușile mi-erău deschise și am putut pătrunde într-o încăpere mare, plină de obiecte asemănătoare celui pe care-l doream... Erau sute, mii. Aveam posibilitatea să aleg, dar, printr-o fatalitate stranie, nici unul nu era exact ceea ce căutam... Erau de toate soiurile, dar al meu nu se afla printre ele.

— Nu vrei să-mi spui despre ce vorbești, milord?

întrebă prințesa, cu o inflexiune mângâietoare în voce.

— E secretul meu — spuse invariabil Lancaster, dar de data aceasta zâmbind. Văzând că nu găsisem la Windsor ceea ce căutam, m-am urcat din nou în șa și curajosul meu Ruby a pornit-o iar în galop. Fugea ca vântul și, după un ceas, am zărit chioșcurile chinezești și pagodele de la Kew... Aici există un obstacol. Stindardul regal flutura deasupra castelului: regele era la Kew.

Pe măsură ce Brian înainta în povestire, vocea i se însuflețea și chipul lui, atât de grav de obicei, căpăta o expresie de veselie molipsitoare. Susannah mergea pe calea aceleiași veselii neobișnuite. Zâmbea la zâmbetul lui Brian și se simțea veselă pentru că el se arăta astfel.

— Când regele se află la castel — continuă Lancaster — grădinile și terasele rezervate sunt închise pentru public mai cu seamă de la pozna nebunului care a tras un foc de pistol asupra tinerei prințese Alexandrina-Victoria, fiica răposatului duce de Kent, în mijlocul unui *pleasure ground*^[20] din Hampton Court. Toate barierele sunt păzite de santinele, iar străji pedestre fac tot timpul de gardă pe terase. Cu toate acestea trebuia să ajung la castel, dincolo de șanțuri, la acea frumoasă peluză pe care se înalță marea seră japoneză. Era absolut necesar.

— Dar de ce, milord, de ce?

— Vei vedea... Trecerea barierelor era o joacă, grație curajosului meu Ruby... bietul Ruby!... Am ajuns fără dificultate până în dreptul terasei, de care mă mai despărțeau doar șanțul și zidul... Ruby era sigur pe picioarele lui. A coborât în șanț; eu m-am ridicat în scări, în șa, și dintr-un salt, m-am trezit pe gazon, la treizeci de pași de o santinelă.

— Ți-ai riscat viața, Brian! spuse Susannah, pierzându-și zâmbetul.

— E singura miză care-mi poate face interesantă o partidă — răspunse Brian, a cărui veselie se ascunse pentru o clipă sub un nor.

Și întrucât prințesa îi adresă o privire plină de învinuiri

lipsite de răutate, adăugă:

— Sunt ingrat și-am întrevăzut fericirea în viitor. Nu te poți dezbăra atât de ușor de vechile deprinderi... Dușmănia mea împotriva vieții a durat atât de mult!... Acum te iubesc, Susannah, și Dumnezeu știe că moartea mi-ar fi amară de vreme ce m-ar despărți de dumneata; dar așa sunt eu: între mine și ceea ce doresc nu există obstacol... Și doream să intru la Kew.

Lancaster continuă cu veselia lui de mai-nainte.

— De altfel, te rog să mă ierți, milady, că ți-am stârnit teama și-am alungat pentru o clipă fermecătoru-ți surâs. Santinela despre care vorbeam dormea, sprijinită de armă... Era o strajă pedestră care, fără îndoială, își petrecuse noaptea bând în cinstea Grațioasei Sale Majestăți regele William. După ce-am trecut șanțul, am pășit cu un aer grav spre serele japoneze, ca să par un obișnuit al castelului; dar, în colțul unei alei, m-am trezit față-n față cu două doamne: prințesa văduvă Marie-Louise-Victoria de Kent și fiica ei Alexandrina-Victoria. Am salutat respectuos, cum era de datoria mea, și am trecut mai departe. În timp ce mă îndepărtam, tânăra prințesă, o fată încântătoare, mă urmărea cu o privire uimită și trebuie să mărturisesc că recenta mea escaladă îmi și pusese ținuta într-o oarecare dezordine, foarte puțin potrivită cu eticheta reședinței regale... Întorcându-mă, am văzut-o pe tânăra prințesă alergând la postul de străji pedestre, urmată de augusta ei mamă. Era un fenomen nu prea încurajator...

— Ai fugit, milord?

— Mi-am continuat drumul spre sere, milady. Am intrat înăuntru. Mi-a trebuit mult timp până m-am hotărât ce să aleg. Când am ieșit, aleile erau pline de străji... Milady — continuă Lancaster, oarecum stingherit — aproape că mi-e rușine să mărturisesc unei franțuzoaice că noi, gentilomii englezi, practicăm, în majoritate, cu o oarecare superioritate, arta puțin cavaleriească a atleților din antichitate... Mai multe străji

pedestre fără arme s-au înfățișat să-mi. ațină calea. Le-am doborât, una după alta, pe nisipul aleilor, dar stârnind un scandal enorm. Ferestrele castelului erau împodobite cu spectatori. Din toate părțile, șefii strigau să fiu prins cu orice preț, viu sau mort. Înainte de-a ajunge la marginea terasei, două santinele au tras în mine...

— Oare-i cu puțință?! exclamă Susannah, pălind. Și nu ești deloc rănit, milord?

— Nu — răspunse vesel Lancaster. N-am nici cea mai mică rană cu care să mă pot lăuda... Doar pălăria mea a primit un foc de armă destul de bine țintit.

Susannah se ridică în grabă și luă pălăria, care, într-adevăr, era găurită la mijloc, în mai multe locuri.

— Dumnezeule — murmură ea — ai fost atât de aproape de moarte! Și de ce, milord, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Restul povestirii mele — continuă Lancaster — reprezintă o simplă cursă de obstacole. De pe marginea ieșită în afară a zidului ce împrejmuea terasă, am sărit pe spinarea bietului meu Ruby, care urcă povârnișul șanțului, ea și cum ar fi posedat ghearele unei pisici sălbatice, și o luă numaidecât la goană... Toată suflarea din castel era în stare de alarmă. Mi se făcu iar cinstea de-a mi se adresa două sau trei focuri și, de fapt, trebuie să recunosc că dreptatea nu era de partea mea... Probabil că fusesem luat drept un răufăcător venit la castel, cu gânduri criminale. Dar Ruby nu stătea pe gânduri, ci alergia... Fugea ca vântul. Făcuse mai bine de treizeci de mile în cursul dimineții, nobilul animal! Scottea aburi pe nări, gâfâia, dar nu încetinea ritmul cursei sale nebunești. Depășeam cu o iuțeală care ține de magie călăreții trimiși să mă abată din drum. La un moment dat, n-am mai văzut înaintea mea decât un singur pilc, alcătuit din trei călăreți, care manevra în așa fel, încât să-mi taie calea. În dreapta, aveam grilajul unui parc... Ei veneau din stânga... Pentru prima oară în viața mea l-am lovit cu pintenul pe Ruby. Făcu un salt uluitor: mă aflu

în parc, de cealaltă parte a grilajului. "Foc!" strigă cineva în urma mea. "Trageți în asasinul Majestății Sale!" Se crezuse, păcatele mele, că voisem să-l ucid pe bătrânul rege! Cei trei călăreți își descărcară armele printre gratiile grilajului. L-am simțit pe Ruby tresărind sub mine, dar el continuă să alerge... Numai că, la vreo patru mile de-acolo, în Regent's Park, când nimeni nu mă mai urmărea, bietul Ruby se prăbuși deodată pe nisipul unei alei. Am încercat să-l ridic: era mort.

— Focurile trase de călăreți îl nimeriseră? întrebă Susannah, fremătând la gândul morții care trecuse atât de aproape de Brian.

— Îl atinsese un glonț — răspunse trist Lancaster. Sărmanul Ruby!... Dar am reușit să pun mâna pe ceea ce căutam — adăugă el, scoțând din buzunar o cutie cu multe încrustații... Sunt mulțumit.

Susannah nu rosti o vorbă, dar se aplecă nerăbdătoare să vadă, în sfârșit, misteriosul obiect pentru care Lancaster înfruntase atâtea primejdii. Acesta deschise cutia, surâzând. Conținea o camelie albă cu vinișoare albastre, Susannah își duse mâna la inimă, iar ochii ei lacrimară.

— Vai, milord, milord! a. exclamă ea. Pentru mine ai făcut toate astea?

— Dar pentru cine altcineva? răspunse Lancaster, a cărui privire strălucind de tandrețe se odihnea pe ochii plecați ai prințesei.

Susannah luă camelia și întinse fruntea, pe care Lancaster o sărută.

— Eu te-am văduvit de cealaltă floare, Susannah — murmură el — ai plâns după ea... multe îi semănau, multe aveau aceleași nuanțe, dar îmi trebuia una absolut identică... Aș fi cules-o și din gura unui tun.

Susannah atinse floarea cu buzele.

— Nu mă voi mai despărți niciodată de ea, milord!

Cealaltă floare, cea după care plânsese, era o camelie albă cu vinișoare albastre, aidoma acesteia. Susannah o

purta, veștejită și uscată cum era, de multă vreme, într-un mic medalion de aur. Într-o zi i-o arătase lui Brian, care, fie din neatenție, fie dintr-o răutăcioasă gelozie, o fărâmasese între degete, făcând-o pulbere. În materie de dragoste, nu există nimicuri. Văzându-și floarea distrusă, Susannah izbucnise în lacrimi și Brian se căi de parcă ar fi săvârșit o crimă. Căută în toate grădinile Londrei, dar nu găsi nimic care să semene perfect cu camelia din medalion. De aici bizara lui idee de a scotoci prin serele de la Windsor și Kew.

Susannah nu se mai gândea la floare. Durerea ei se consumase în întregime în clipa aceea de neliniște pe care o încerci atunci când te desparți de-un simbol îndrăgit multă vreme. Dar noua ei viață era prea plină, ca s-o mai preocupe biata floare, unică rămășiță a visărilor de odinioară, de care recenta mizerie o despărțea ca o prăpastie. Ofranda lui Brian o emoționează profund, dar nu atât în amintirea florii pierdute cât că o dovadă a unei iubiri nechibzuite, pătimase, împinsă până la nebunie. Împrejurările legate de această ofrandă aveau darul să-i impresioneze firea energică, curajoasă și spontană în hotărârile ei. Frivolitatea scopului, împletită cu primejdiile înfruntate, dădea aventurii un nimb romantic pe care poate o lady cu inima blazată l-ar fi luat în derădere, dar care avea clarul să electrizeze un suflet proaspăt și neîntinat de atmosfera superficială a saloanelor.

Susannah scoase de la piept medalionul de aur și-l deschise pentru a pune în el floarea. Brian îi opri mâna.

— Cum?! spuse el, cu tristețe. În locul celeilalte?

— O voi iubi la fel, milord.

— Ca pe cealaltă! îngână încet Brian de Lancaster. Și, poate, într-o bună zi, ai s-o arăți... cuiva... milady... iar acel cineva va luă floarea uscată, cum am luat-o eu pe cealaltă... Nu mi-ai spus că reprezenta și un fel de amintire!

Susannah se înroși și-și plecă ochii.

— Amintirea unui bărbat! completă Lancaster, cu glas

înăbușit.

— A unui bărbat, da, milord — răspunse Susannah.

Brian îi lăsă mâna. Susannah închise floarea în medalion.

— A unui bărbat frumos, nobil și mândru! adăugă prințesa, cu un zâmbet fermecător. A unui bărbat pe care l-am iubit, milord, cu înfocare, din tot sufletul, a singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată.

— Cine era — întrebă Brian, cu dinții strânși — cine era bărbatul acela?...

— Dumneata, milord.

Capitolul X - Santinela adormită

Brian de Lancaster și Susannah stăteau astfel de vorbă, uitând de restul lumii; Susannah nu se mai gândea nici la iscoadele permanente care o pândeau din toate părțile. Dar asta nu însemna că spionajul nu-și urma cursul.

În spatele geamului înnegrit al cabinetului obscur în care l-am văzut cândva pe Tyrrel Orbul, întrerupând brusc prima întrevedere între patru ochi a lui Brian cu prințesa, ducesa de Gêvres, încotoșmănită în halatul ei matlasat de mătase și cu picioarele încălzite de o blană, era numai ochi și urechi.

Poziția Susannei, față de Tyrrel și de bătrâna franțuzoaică, nu mai era exact aceeași ca atunci când venise întâia oară în casa din Wimpole Street; continua să se afle sub supraveghere, dar bunăvoința și respectul ce i se arătau sporiseră considerabil, iar amenințările vagi cu ajutorul cărora se încerca odinioară a i se inspira groază luaseră sfârșit. Faptul se datora recomandărilor marchizului de Rio Santo. Marchizul lăsase impresia că voia s-o ia sub protecția lui. Oricare ar fi fost motivele bunăvoinței — Tyrrel ca și bătrâna franțuzoaică nu-și

făceau scrupule în a presupune mai degrabă răul decât binele — marchizul vorbise. Și era de ajuns.

De la postul ei de observație, pe care, de altfel, îl luă în primire de îndată ce Brian sau chiar contesa de Derby trecea pragul casei, ducesa de Gêvres nu pierduse nici un cuvânt din romantica povestire a lui Lancaster. Se amuzase copios, din toată inima, pe socoteala lui Brian.

— *Eccentric man*-ul a devenit trubadur! își spuse ea. E și mai amuzant în rolul ăsta... Dacă ticălosul de Tyrrel — mă arde pe limbă de câte ori trebuie să-i spun milord — dacă ticălosul de Tyrrel ar fi fost aici, am fi putut sta puțin de vorbă... Dar se pare că are o afacere grandisimă de pus la punct... Am să aflu eu despre ce-i vorba până diseară...

La un moment dat, ducesa de Gêvres adormi. De fapt, nu era vina ei. Mai întâi închise ochii fiindcă, socotea ea, ca să ascuți, îți sunt de ajuns urechile. Evident, ducesa de Gêvres avea dreptate în această privință. Închizând ochii, mai urmări câteva minute conversația celor doi îndrăgostiți, apoi cuvintele începură să i se învârtască nedeslușite în auz. Era un moment penibil, dar în cele din urmă ducesa ieși învingătoare, adormind destul de adânc pentru a visa că stă la pândă. Astfel, conștiința ei fu împăcată. Aceasta se întâmpla în clipa în care Brian se întrista la gândul de a împărți cu altul amintirile Susannei; astfel încât micuța franțuzoaică nu auzi fermecătorul răspuns al preinsei ei nepoate. Pierdu și multe altele.

— Cum?! Eu eram acela, milady?! exclamă Brian, încântat. Amintirea pe care o invidiam era a mea!... Dar oare-i cu puțință?! continuă el, aruncând Susannei o privire plină de îndoială. Abia ai venit în Anglia, iar eu n-am fost niciodată în Franța.

Susannah păli și deschise gura, gata să răspundă, dar nu rosti nici un cuvânt.

— Ca să păstrezi amintirea cuiva — urmă Brian, cu acea naivitate de expresie proprie limbajului pasional —

trebuie să-l fi văzut, să-l fi cunoscut...

— Oh, milord, te cunoșteam! murmură Susannah.

— De unde mă cunoșteai?

Desigur, întrebarea era firească. Totuși Susannah nu putea răspunde fără a-și dezvălui întreaga viață. Și-avea o mulțime de motive pentru a nu face acest lucru. Susannah era atât de vizibil stingherită și atât de aproape de deznădejde, încât era imposibil ca Brian să n-aibă bănuieli. Simți în suflet un freamăt, apoi fu cuprins de un fior. Deveni iar omul de odinioară, englezul flegmatic.

— Fiecare om își are secretele sale și nu mă socot îndreptățit a pătrunde în intimitatea altora... Mi-ai spus că mă iubești, ceea ce-i nespus de mult... față de ceea ce merit, e, într-adevăr, foarte mult și te rog să-mi ierți întrebările indiscrete...

— Brian!... Brian!... Nu vorbi astfel! îl întrerupse Susannah, adânc mâhnită.

— Întrebările indiscrete — continuă cu răceală Lancaster — pe care nimic nu-mi dă dreptul să ți le adresez.

— Milord — spuse Susannah, ridicându-se, palidă și semeată — nu-ți bate joc de mine. Nu merit această batjocură și n-aș putea-o îndura... Deasupra capetelor noastre atârna o mare primejdie...

— Nu te-nțeleg, prințesă...

— Nu sunt prințesă; milord... Trebuie să m-ascuți!... Dacă eram prințesă, acum ți-aș fi fost soție; dacă eram prințesă, bogată și puternică, așa cum crede lumea, de multă vreme noblețea și averea mea ar fi fost la picioarele dumitale.

Brian o privea uluit. Vocea Susannei, stinsă până atunci, izbucni deodată vibrantă și cu un accent provocator.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă! continuă ea, pe un ton violent. Ascultă și nu mă acuza pentru nenorocirile care se vor abate asupra noastră... îți repet că nu-s prințesă; sunt doar o unealtă oarbă în mâinile unor oameni

puternici... Sunt Susannah, milord, fiica lui Ismail Spencer, care a fost spânzurat toamna trecută, în fața lui Newgate.

Brian făcu câțiva pași înapoi.

— Ismail Spencer! murmură el. Cămătarul Ismail!

— Ismail falsificatorul, milord, Ismail hoțul!

Vocea Susannei se stinse. Totuși rostise aceste cuvinte cu mândrie și pe un ton vehement. Apoi își roti în jur privirea speriată, ca și cum se aștepta la o catastrofă inevitabilă. Urmă o tăcere adâncă. Susannah căzu epuizată pe fotoliu. Brian, palid și înspăimântat, o privea ca și cum ar fi avut un vis oribil.

— Oh, milord, milord! exclamă frumoasă fată, avântându-se spre el. Îmi voi putea deschide sufletul, fără să mă tem că ți-aș aduce nenorocirea sau moartea?... N-ai de unde să știi ce mi s-a spus: "Dacă vorbești, fiecare cuvânt va cădea ca o sabie asupra capului lui Brian de Lancaster"... de aceea tăceam, milord... Ți-am respins cererea în căsătorie, fiindcă mă știam nedemnă...

— Ești într-adevăr nedemnă de mine, Susannah? întrebă deodată Brian, cu glas grav și profund. Răspunde-mi, răspunde-mi imediat. În secunda asta trebuie sau să-ți cer iertare în genunchi, sau să-ți spun adio pentru totdeauna.

Susannah tăcu. Clipă era solemnă. Simțea, prin neliniștea ei, că viitorul, dragostea și toate speranțele de fericire pe care le nutrise în ultimele zile erau în pericol și atârnavă de un singur cuvânt. Dar experiența ei de o săptămână nu o învățase suficient, ca să poată desprinde dintr-o dată sensul întrebării lui Lancaster. Șovăia pentru că nu știa și, chiar cu prețul fericirii ei, n-ar fi vrut să-l înșele pe Brian.

— Răspunde! repetă Brian, cu și mai multă asprime.

— Milord — șopti Susannah — sunt o fată sărmană, fiica unui spânzurat. Apoi ridică fruntea și-și privi judecătorul.

Lancaster se sprijini de pian și-și duse mâna la frunte.

— Ce să cred, Doamne, ce să cred! murmură el. Susannah! strigă apoi cu pasiune, în timp ce tot sângele i se ridică în obraji. Tot te iubesc... Te iubesc și mai mult... Oh, nu mă-nșela prin tăcerea dumitale... Fie-ți milă de mine și spune-mi cine ești... Nu-mi mai vorbi de mizerie: și eu sunt sărac... Nu-mi mai vorbi de tatăl dumitale, nu mă interesează!... Dumneata, pe dumneata vreau să te cunosc. Cine ești? De ce porți acest titlu fals? De unde ai podoabele astea care te fac atât de frumoasă? Cu ce drept locuiești în aceste apartamente somptuoase?... De ce nu vrei să apelezi la ajutorul meu?

— Aș vrea, Brian, aș vrea să-ți aparțin, fie și cu prețul sângelui meu, să-ți datorez totul — spuse Susannah, a cărei frunte dezolată era luminată de-o rază de speranță. Dar ce să-ți spun, Dumnezeule?! Mă tem că nu m-ai putea înțelege... Nu cunosc nimic din ceea ce știi celelalte femei... Iată-mă sperând, biată smintită ce sunt, pentru că văd o licărire de dragoste în mânia dumitale... Dar întrebările pe care mi le pui mă înspăimântă... Tot ce pot să-ți răspund, Brian, este că nu te iubesc decât pe dumneata și că n-am iubit niciodată un alt bărbat.

Brian era descumpănit, între îndoială și emoție. E adevărat că fața nobilă a Suzannei spunea ceea ce nu reușiseră să exprime cuvintele ei neîndemânatic, dar prea multe dovezi îi erau potrivnice. Brian se simți rușinat de slăbiciunea lui.

— Doamnă — spuse el, cu voce stinsă, chinuită, ca și cum fiecare cuvânt rostit i-ar fi sfâșiat inima — nu iubești de două ori în viață, așa cum iubesc eu, și niciodată n-aș dărui altei femei viața mea, așa cum ți-am dăruit-o dumitale... A te crede vinovată, pentru mine înseamnă cea mai amară suferință. Am stat la îndoială, te-am întrebat, în vreme ce altul, în locul meu, te-ar fi respins cu dispreț...

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură frumoasa fată; simțind că se sfârșește.

Lui Lancaster i se făcu milă de ea; totuși continuă:

— Când ar fi fost de ajuns să rostești un singur cuvânt...

— Dar nu cunosc acest cuvânt, Brian! îl opri Susannah, ai cărei ochi mari se umplură de lacrimi fierbinți. Nu mă osândi astfel, te rog, în numele mamei dumitale!... Căci și dumneata ai o mamă! Am lăsat să mi se dea un nume de împrumut, am acceptat o situație dubioasă fiindcă voiam să trăiesc... Iar dacă am vrut să trăiesc, Brian, eu, care am fost oprită în pragul morții de cel ce m-a dus în ispită, am vrut să trăiesc pentru dumneata!

Brian nu înțelegea nimic, dar vocea, lacrimile Susannei îi mergeau la inimă, convingându-l pe jumătate.

— Crede-mă — continuă deodată Susannah, a cărei privire înlăcrimată părea aprinsă de focul unei inspirații neașteptate — nu sunt nedemnă de dumneata, Brian!

— Într-adevăr? Spui adevărul? exclamă el, făcând un pas spre ea.

Biata fată credea că găsisese un talisman; nouă întrebare o întristă iar.

— Tot te mai îndoiești! suspină ea, mâhnita. Nu sunt în stare să găsesc cuvântul care te-ar putea face să mă crezi, milord.

După vreo zece minute de la aceste afirmații ale Susannei, Brian de Lancaster ședea lângă ea pe sofa. Fruntea excentricului nu-și recăpătase încă expresia de fericire calmă care-i adusese din partea ducesei de Gêvres calificativul de *trubadur*, dar, oricum, nu mai avea cutele nefaste ce-o întristaseră pe Susannah. Iar ea ascundea sub lacrimi un surâs, Susannah găsisese faimosul cuvânt cerut de Brian, talismanul; și spusese:

— Între noi nu există decât supliciul tatălui meu și distanța dintre o fată săracă și un gentilom.

Procedând aidoma tuturor îndrăgostiților, Brian trecuse de la o extremă la cealaltă. Nu mai voia explicații, le respingea: îi făceau milă.

— Am învățat multe lucruri de când mă iubești, Brian

— continuă frumoasă fată, ai cărei ochi erau încă umezi — dar încă nu știu să răspund la toate întrebările, nici să-nțeleg toate suspiciunile...

— Nu mai vorbi așa, scumpa mea! exclamă Lancaster. Uită că te-am bănuț!... Bărbatu-i slab și răutăcios. Cei ce se cred la adăpost de prejudecățile prostești; cei care se laudă că au un suflet nobil și o judecată lipsită de orice influență mondenă nefericită sunt niște fanfaroni orgolioși... La primul șoc, se încovoae... Ar fi trebuit să-ți cad la picioare când mi-ai spus: "Nu sunt prințesă"; ar fi trebuit să-ți mulțumesc în genunchi că mi-ai acordat încredere, prin dragostea ce mi-o porți, și că ai înfruntat, ca să-mi răspunzi, primejdia, o primejdie despre care afirmi că-i teribilă și pe care o mână puternică o ține în cumpănă deasupra capului dumitale... Această primejdie, imaginară sau reală, te înspăimântă...

— Numai pentru dumneata, Brian, numai pentru dumneata! îl opri Susannah.

Lancaster îi luă mâna și i-o sărută.

— Pentru mine! repetă el. Oare m-ai iertat?

Susannah nu-i răspunse decât printr-o privire în care strălucea dragostea ei fără margini.

— Oare nu știam că ești o ființă curată — continuă Brian, mâniat pe sine — nu citesc de opt zile în sufletul dumitale? Ah! Când te credeam prințesă, eram supus, tandru și plin de pasiune, Dumnezeuule!... Iar când mi-ai spus: "Sunt săracă, sunt fiica unui criminal", am devenit aspru, poruncitor, crud... am amenințat...

— Dar ți-a fost și milă — îl întrerupse blând Susannah — și, la urma urmelor, mă iubești, mi-ai mărturisit-o; ce contează restul? Brian încercă să răspundă, dar ea îi puse un deget pe buze. Trebuie să ne grăbim — spuse ea în șoaptă — nu vrei să știi care-i primejdia despre care vorbeam adineauri?

— Trebuie să-ți cunosc viața — replică Brian — trebuie să te-aud vorbind despre dumneata, ca să știu cât sunt de vinovat.

— Atunci de ce m-ai întrerupt adineauri? continuă Susannah, surâzând. Voiam să-ți spun totul... Eram atât de bucuroasă să-mi deschid sufletul în fața dumitale!... În loc să mă ascuți, m-ai interogată... m-ai întrebat dacă sunt demnă de dragostea dumitale... Ah, cum puteam să răspund, Brian, eu care nu cred să existe pe lume o femeie demnă de dumneata?!

Lancaster se întristă și-și plecă ochii. Se căia pentru bănuielile lui, ca și cum ar fi săvârșit o crimă.

— N-am să te mai întrerup — spuse el, cu o privire în care pasiunea se împletea cu respectul.

— Deci să ne grăbim — continuă Susannah. Cei ce mă spionează au încetat pentru o clipă să mă iscodească, fiindcă, dacă am fi fost auziți, răzbunarea oamenilor care mă tratează ca pe-o sclavă, nu s-ar fi lăsat atât de mult așteptată... Am să-ți povestesc mai întâi viața mea, Brian, toată viața mea... După aceea îți voi spune ce știu despre această organizație puternică și misterioasă a cărei forță ne învăluie și ne-ar putea zdrobi...

În cabinul obscur, micuța franțuzoaică dormea dusă în halatul ei matlasat de mătasă. Se visă stând de veghe și-l auzea pe Brian povestindu-i Susannei ingenioasa aventură a lui Robinson Crusoe, azvârlit de furtună pe o insulă pustie.

Susannah se reculese o clipă și începu.

Capitolul XI - Un sărut în vis

— În spatele locuinței tatălui meu — spuse Susannah — în Goodman's-Fields, se afla o grădină unde se înălțau doisprezece arbori frumoși, doisprezece stejari mari, asemănători celor din parcurile regelui. Grădina nu avea nimic altceva decât acești copaci. Eram pe-atunci o fetiță. În cele mai îndepărtate amintiri ale mele mă văd jucându-mă pe gazon, la picioarele stejarilor înalți care, dispuși în

cerc, ascundeau casele dimprejur, nelăsându-mă să văd decât cerul cenușiu al Londrei și, uneori, soarele împurpurat de ceață. Mă jucam singură, întotdeauna singură. Erau zile când, la gratiile ferestrelor noastre, plângeam privind la fetele care râdeau și se jucau vesele pe frumoasa pajiște din scuar.

Eram tristă. Mi-aduc aminte că, o dată sau de două ori, am plâns amar deoarece îmi închipuisem ce-nseamnă să fii liber. Dar m-am resemnat curând. Eram tare, milord, mult mai tare decât acum și mă consolam la gândul că fetițele acelea ar fi dorit poate să trăiască în saloanele aurite ale tatălui meu. Nu ieșeam niciodată. În casă nu erau decât tatăl meu, o presbiteriană, Temperance, care se îmbăta de dimineața până seara, și-un servitor pe nume Roboam. Roboam era mut. Temperance îndeplinea funcția de cameristă sau, dacă preferi, guvernantă. N-avea voie să vorbească cu mine, iar tata a amenințat-o odată c-o va ucide fără milă, fiindcă, în beția ei, îmi adresase în fața lui câteva cuvinte bizare al căror înțeles obscur nu-l pricepusem. Dar cuvintele au rămas în memoria mea, ca și cele mai mici întâmplări din vremea copilăriei. Era vorba de-un lord rău și nemilos... de-un conte, mi se pare... care-și părăsise flica și de-o biată femeie care-și plângea copilul dincolo de Clyde.

Dacă stau să mă gândesc acum, cred că erau niște versuri luate la întâmplare din vreo baladă scoțiană. Temperance nu îndrăznea să le mai rostească. Tatăl meu o înspăimânta; ori de câte ori îl zărea, tremura ca varga și obraji ei înroșiți de gin deveneau palizi. Era o fată înaltă, cu un aer bărbătos și un chip stupid. Nu avea altceva de făcut decât să mă îmbrace și să pună în mișcare balansoarul, în care mă legănam aproape zile întregi sub stejarii din grădină. În restul timpului bea sau dormea. Cred că era o ființă lipsită de răutate, în stare de fapte bune.

Roboam servea la masă. Mutismul lui nu era o infirmitate din naștere, căci avea pe față urmele unei

mutilări barbare pe care am observat-o mai târziu, în Orient, la nefericiții de care se slujesc musulmanii în nu știu ce scop. De fapt, era un adevărat sclav. Tata îl bătea. Din cauza lui a urcat pe eșafod.

Dumneata îl cunoșteai pe tata, milord. Te-am văzut adeseori venind în locuința din Goodman's-Field. Dar ai venit acolo cu mulți ani mai târziu față de perioada despre care îți vorbesc. Ismail Spencer era pe vremea aceea un om tânăr. Nu-mi pot aminti de el decât c-un sentiment de spaimă. Parcă văd și acum ochii lui pătrunzători ațintiți asupra mea, expresia lor stranie de batjocură. Nu mă iubea, deși îmi aruncă uneori, în treacăt, un zâmbet, și cu toate că își petrecea ore întregi povestindu-mi deliciile amețitoare ale moravurilor orientale și învățându-mă că datoria femeii este să placă, să seducă și să se supună...

Eu însă îl iubeam. O iubeam și pe Temperance și mi-era milă de sârmanul mut Roboam.

Uneori treceau trei sau patru zile fără ca tatăl meu să vină să mă vadă. Nu fiindcă ar fi fost absent, dar pe-atunci locuia în altă aripă a casei, unde eu n-aveam voie să intru. Rămâneam singură, cu Temperance și Roboam. Roboam sculpta bucățele de lemn al căror scop l-am aflat mai târziu. Temperance bea rachiu până ce cădea, în nesimțire, pe parchet.

Eu alergam pe sub copacii înalți, împreună cu ciuta mea. Nu ți-am vorbit de ciuta mea, Brian, sârmana mea Corah, care era atât de blândă și de frumoasă și mă iubea atât de mult! Tata o instalase în grădină, iar Roboam îi meșterise o cușcă din scânduri. La început mi-a fost frică, dar Ismail m-a împins spre ea și Corah s-a culcat cu atâta grație la picioarele mele, încât am îndrăznit să întind mânuța s-o ating. Corah îmi linse mâna. Era pentru prima oară în viața mea când primeam o mângâiere. Am fost mai fericită ca niciodată. M-am aruncat la gâtul Corei și-am îmbrățișat-o cu căldură. Tata a început să râdă. Râsul lui m-a-nghetăt.

— De azi înainte o să-ți țină de urât, Suky — îmi spuse el — n-o să mai iasă din această grădină.

M-am întristat. De unde venea oare această faptură minunată, care avea să trăiască închisă în temnița mea? Părea că se sufocă între zidurile grădinii, pe care-o străbătea în toate direcțiile, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Desigur că ieri mai era liberă, ca și fetițele acelea care alergau vesele pe gazonul din Goodman's-Field. Eu, cel puțin, nu fusesem niciodată liberă.

Când tata ieși din grădină, Corah se reîntoarse pentru a se ghemui la picioarele mele. Îi vorbeam de parcă m-ar fi putut înțelege; nu era în stare să-mi răspundă, Brian, dar putea să plângă. În clipa în care soarele se ascunse în spatele zidurilor grădinii, se sculă în picioare, scoase un geamăt și-și lungi cât putu gâtul ca să respire aerul de afară. Două lacrimi i se prelinseră pe botul fraged și moale.

Toată noaptea aceea, în loc să dorm, m-am gândit; m-am gândit la lucrurile pe care nu aveam voie să le ating, la libertate, al cărei nume nu-l cunoșteam, pe care mi-o imaginam vag, plină de bucurii necunoscute. Apoi, furată de somn, am visat că mă jucam și eu pe gazonul unui scuar frumos, cu fetițe pe care le iubeam și care mă iubeau.

Susannah se opri și rămase pe gânduri. Brian, care până atunci o ascultase cu o uimire mută, profită de acest moment de tăcere.

— N-ai cunoscut-o pe mama dumitale, nu-i așa, Susannah? întrebă el.

— Nu — răspunse frumoasă fată — tata mi-a vorbit despre ea... spre a mă îndemna s-o urăsc...

Brian făcu un gest de mirare.

— Să-ți urăști mama?! repetă el. Dar n-ai și alte amintiri, mai îndepărtate, în afară de cuvintele tatălui dumitale?

— Nu.

— N-a existat nici o femeie lângă leagănul dumitale?

— Temperance — răspunse Susannah — care bea și dormea.

— Ce vârstă aveai pe vremea aceea?

— Au trecut de atunci zece ani și cred că am optsprezece.

Brian tăcu. Susannah se reculese o clipă, apoi chipul îi fu străluminat de un reflex de fericire. Continuă brusc:

— Să-ți povestesc un eveniment misterios care a rupt în vremea aceea monotonia vieții mele singuratice... poate c-a fost numai un vis... tatăl meu și Temperance mi-au spus adesea că visasem... dar dacă a fost un vis, n-am mai avut de-atunci un altul la fel de frumos, și fiecare din amănuntele lui mi-a rămas pecetluit în adâncul sufletului... Mult timp, foarte mult timp după aceea, când voiam să fiu fericită, închideam ochii și mă rugam să re trăiesc acel vis sau amintirea lui.

Era într-o seară; Ismail nu venise de două zile în aripa casei unde locuiam eu. Mă afluam în salon, unde adormisem cu capul pe umărul ciutei mele Corali. Când dormeam astfel, Corah rămânea neclintită ore întregi și nu se mișca decât dacă mă trezeam... Totuși atunci a făcut o mișcare care m-a silit să deschid ochii și-am văzut... în vis sau trează, nu știu, o femeie ce se furișa în salon, urmată de Temperance. Ah, ce frumoasă era, milord, și cită bunătate avea întipărită pe fața ei blândă! De îndată ce-am zărit-o, inima mi s-a avântat spre ea; dar nu îndrăzneam să mă mișc, deoarece copilăria mea tristă și solitară mă sălbăticiise. Țineam ochii pe jumătate închiși și mă prefăceam că dorm.

Temperance și frumoasa doamnă s-au oprit în mijlocul salonului; coastele Corei tresăreau sub mine pentru că și Corah era sălbatică și se temea de-o străină... Eram prea copil, nu-i așa, milord, ca să nascocesc asemenea amănunte? Temperance și tata m-au mințit. Am văzut-o pe femeia aceea; am simțit-o pe Corah tresărind: nu era un vis!

Privirea Susannei se opri întrebătoare pe chipul lui

Brian.

— Cât de mult ți-ai fi iubit mama! șopti Brian, emoționat.

— Crezi, așadar, că era un vis? întrebă cu tristețe frumoasă fată.

— Cred că Dumnezeu a fost milostiv cu mine, dăruindu-mi dragostea dumitale, pe care n-o merit, Susannah... Continuă, oh, povestește-mi mai departe viața dumitale... Încep să-nțeleg ce fel de ființă ești... încep să descopăr opera divinității, care-a făcut să se-ntrupeze un înger acolo unde se aruncase doar sămânța de infern...

— Vai, milord — spuse Susannah, clătinând din cap — ai uitat că sunt o sclavă nenorocită în mâinile unor oameni ticăloși și puternici, o simplă unealtă?!...

Brian îi luă mâna și o opri surâzând.

— Ești o biată copilă înșelată — replică el — ne aflăm la Londra, Susannah, la Londra, unde două milioane de ochi stau deschiși, la Londra, unde crima există, fără îndoială, dar unde nu poate fi vorba de nici o putere ocultă și aproape magică, asemănătoare celei despre care mi-ai vorbit în termeni vagi... Niște oameni vor să se slujească de dumneata într-un scop pe care eu nu-l cunosc dar îl vom afla, asta-i tot... însă puterea lor stă numai în ignoranța dumitale...

— Ia seama, milord!... Am văzut unele lucruri...

— Ai să-mi povestești tot, Susannah — continuă Brian. De altfel — adăugă el, pe tonul glumeț pe care-l folosim față de copii când ne prefacem că împărtășim spaimele lor himerice — dacă-i vorba de niște uriași, îi vom sfărteca, iar dacă sunt niște diavoli, îi vom izgoni prin vrăji.

Se ridică, deschise una după alta cele două uși ale budoarului și constată că odăile învecinate sunt goale.

— În primul rând — continuă el, instalându-se din nou pe sofa — nu te mai teme de spionii aceia fantastici care-ți pricinuiesc atâta groază. Doar în cărțile vechi de basme mai există pereți care au urechi.

Dacă ducesa de Gêvres n-ar fi dormit ca un pușor în clipa aceea, ar fi dezmințit cu siguranță convingerea lui Brian de Lancaster; dar pirpiria franțuzoaică urmărea mai departe în vis faimoasele aventuri ale lui Robinson Crusoe.

Susannah nu părea deloc dispusă să împărtășească în întregime încrederea lui Brian. Totuși, faptul că putuse vorbi liber aproape o oră era o dovadă că supravegherea slăbise. Continuă:

— Nici nu-ți închipui, Brian, cât de mult aș dori să pot crede că doamna aceea frumoasă, cu aerul atât de binevoitor și blajin, nu era o nălucă. Este singura amintire fericită pe care o am din copilăria mea. Mă privea cu niște ochi încântați. "Ce frumoasă el", spunea cu un aer trist și vesel în același timp. În mod excepțional, Temperance nu băuse în seara aceea. "Doamnă, fata-i leit portretul dumneavoastră!" răspunse ea. Se auzi un zgomot de pași la capătul coridorului. "Plecați, doamnă, plecați! zise Temperance, făcându-se albă ca varul. Pentru numele lui Dumnezeu, plecați!" Doamna făcu o mișcare, vrând să se retragă, dar ceva o reținu și, dând-o la o parte pe Temperance, care voia s-o scoată afară, se îndreptă spre mine și mă strânse cu putere la piept.

Mi-ar fi imposibil să-ți spun ce-am simțit în clipa aceea. Sufletul mi s-a topit, ochii mi s-au umplut de lacrimi: nu mai vedeam nimic.

Ah, nu putea fi un vis, căci, uite, Brian, am și început să plâng, numai gândindu-mă la sărutul ei, unicul sărut pe care l-am simțit pe fruntea mea... Oh, da, ai dreptate... Cât de mult mi-aș fi iubit mama, milord!

— Dar era chiar mama dumitale! exclamă Lancaster. Era mama dumitale, milady... mama dumitale, care, fără îndoială, a fost ținută departe de dumneata prin violență...

Susannah își împreună mâinile și-și îndreptă privirea spre cer.

— Mama mea! repetă ea. Mama mea! Am văzut-o pe mama! Se lăsă pe marginea divanului și căzu în genunchi. Doamne! Doamne! murmură ea. Fă-o fericită... nespus de fericită... Și ajută-mă, înainte de-a muri, să mai simt o dată pe frunte buzele mamei!...

— Viața mea îți aparține — spuse Lancaster, ajutând-o să se ridice — timpul pe care-l iroseam cu dușmănia și nebuniile mele ți-l voi pune de-acum înainte la dispoziție, fără rezerve... Vom căuta... Și dacă regăsirea mamei dumitale e un lucru posibil, o vom regăsi, Susannah...

Frumoasă fată întoarse ochii plini de lacrimi spre Brian:

— Cerul m-aude — continuă ea — de vreme ce mi-a trimis ajutorul dumitale... Mai spune-mi o dată, Brian, c-o vom regăsi...

— Pe cuvântul meu de onoare, mă voi strădui din răzputeri!... Apoi vom vorbi despre ea... Vom lăsa la o parte toate amintirile dureroase, gândindu-ne numai la clipa aceea fericită și dătătoare de speranțe.

— O, ce bun ești, milord! spuse Susannah, a cărei privire tulburată deveni plină de-o recunoștință nemărginită. Da... vom vorbi despre ea... O vom căuta...

Rosti anevoie aceste ultime cuvinte, apoi tăcu, pierzându-și zâmbetul care-i strălucea sub lacrimi.

— Nu! Nu!... continuă ea, cu amărăciune. Mă faci să nutresc iluzii deșarte... Știu bine că n-am nici o mamă... Degeaba încerc să dau viață acelei amintiri unice și vagi... Adevărul se-ntoarce mereu, Brian... adevărul care nu iartă și te duce la disperare... totul n-a fost decât un vis!

— Nu pot să cred...

— Ascultă-mă!... Atunci când buzele acelea dragi mi-au atins fruntea, am scos un strigăt de bucurie și am întins brațele să răspund îmbrățișării... Dar, vai, brațele mele n-au cuprins decât aerul. Frumoasa doamnă nu mai era acolo, să mă sărute. Am deschis ochii: o beznă adâncă învăluisese încăperea. E-adevărat c-am auzit niște pași care se îndepărtau în grabă, dar trebuie să fi fost Temperance.

Vocea amenințătoare a tatei răsună aproape numaidecât în ușa coridorului. Nu puteam înțelege ce spunea, fiindcă vorbea cu Temperance într-o limbă necunoscută mie... Mai târziu am aflat că era dialectul din Irlanda occidentală. Temperance răspundea cu glasul sugrumat de emoție. Ismail continua s-o amenințe. În sfârșit, biata fată scoase niște țipete stridente și, printre țipete, auzeam cum taică-meu o pălmuia neîndurător. Când s-a făcut din nou lumină, am văzut-o pe Temperance lungită pe jos, cu chipul însângerat și învinet. M-am apropiat de ea, s-o consolez, dar tata m-a dat la o parte cu asprime.

— Ai dormit bine, Suky? mă întrebă el.

— Nu dormeam — i-am răspuns — și-am văzut...

— Ai să-mi povestești altă dată visul tău, Suky... Dar să nu mai dormi niciodată pe jos: serile sunt reci și, ai văzut, din cauza ta a trebuit s-o pedepsesc pe Temperance.

— Cum?! am strigat. Din cauza mea?!

— Ascultă, Suky — continuă Ismail, cu zâmbetul lui răutăcios; căci când zâmbea, Brian, mă treceau întotdeauna florii — să nu mai dormi niciodată în salon, fata mea... și... când ai să mai ai astfel de visuri, să vii să mi le povestești numaidecât... Ai să faci așa cum ți-am spus, Suky?

O întrebare a tatălui meu, milord, era întotdeauna o poruncă sau o amenințare. Am plecat capul și am început să tremur.

— Ai să faci așa cum ți-am spus? repetă Ismail, scuturându-mi brațul.

— Da!

— Așa, Suky, ești o fată cuminte... De altfel, dacă n-ai să faci așa, am să-ți omor ciuta.

Această amenințare îmi încrâncena inima și aprinse în mine o indignare mai presus de vârsta mea. N-aveam pe nimeni altcineva pe lume să iubesc în afară de biata mea Corah. Pentru prima oară l-am privit pe Ismail drept în față și sprâncenele lui încruntate nu m-au făcut să plec

privirea.

— Dacă ai să-ncerci s-o omori pe Corah, am s-o apăr!

Mă lovi ușor pe obraz.

— Sângele adevărat nu minte! șopti el, sau ceva de felul ăsta, al cărui sens nu l-am priceput atunci și nu mi-e prea clar nici acum. Suky — adăugă el, reluându-și aerul serios — dacă ai să-ți aperi ciuta, când am să vreau s-o omor, draga mea, atunci am să vă ucid pe-amândouă.

Brian tresări.

— Mizerabilul! rosti el fără voia sa.

— A murit — spuse încet Susannah. Era tatăl meu, milord... Când a ieșit din cameră, m-am apropiat de Temperance, care zăcea pe parchet, și-am încercat s-o ridic.

— Gin! îmi spuse ea cu vocea ei răgușită și dogită.

M-am dus după rachiu. Bău cu lăcomie, de mai multe ori. După aceea începu să cânte. Am întrebat-o imediat, în genunchi, cine era doamna aceea frumoasă care se aplecase asupra mea să mă sărute. Izbucni în râs și bău din nou. Apoi, în loc să se ridice, se întinse cât era de lungă pe jos și spuse:

— Afurisitul mă bate, dar îmi dă voie să beau... Ce-mi pasă de bătaie, dacă am gin?

— Temperance, scumpa mea Temperance! am strigat eu. Răspunde-mi, fie-ți milă de mine!

— Când am gin, nu mă tem de lovituri — repetă ea — n-are decât să dea în mine, afurisitul, eu îmi văd de băutura mea!...

Capitolul XII - Corah

— Din ziua aceea — continuă Susannah — am încercat de multe ori s-o descos pe Temperance. Când nu era beată, mă asculta tremurând și nu voia să-mi răspundă... Când era beată, se uita la mine, cu rânjetul ei stupid și

cânta.

Nu mi s-a mai dat voie să dorm în salon. Dumneata care, desigur, ai avut o copilărie fericită, care ai avut un tată bun, nobil și virtuos, care ai fost răsfățat de sărutările mamei, poate că dumneata nu poți înțelege asta: una din cele mai arzătoare dorințe ale mele e s-o revăd pe Temperance, biata ființă decăzută, și să-i pun din nou întrebarea, atât de des repetată: "A fost un vis?"

— Nu, n-a fost un vis — o întrerupse Brian de Lancaster. Crede-mă, Susannah, în timp ce vorbeai, mă gândeam: cel mai elementar bun-simț, unit cu cea mai obișnuită experiență de viață, te face să-ți dai seama că a fost vorba de altceva decât de-un vis. Omul acela, tatăl dumitale, avea un anume interes, pe care, deocamdată, nu-l înțeleg, să te mintă. O câștigase de partea lui pe Temperance, cu ajutorul viciului nenorocitei, și-o îmblânzise prin teama de pedepsele lui brutale. Tăcea fiindcă-i era frică. Aș putea să jur că doamna aceea, a cărei imagine ți-a rămas atât de adânc întipărită în amintire, era mama dumitale.

— Îți mulțumesc, milord, îți mulțumesc! spuse încet Susannah. Trecură zile, milord, apoi luni, iar după aceea ani. Creșteam. Tata îmi spunea că mă făcusem frumoasă. Totuși nici o schimbare nu se petrecea în viața mea. Continuam să rămân prizonieră în casa din Goodman's-Field, neavând în jurul meu decât pe mutul Roboam, Temperance și ciuta. Disparațiile tatălui meu deveneau din ce în ce mai frecvente. Aproape că nu-l mai vedeam deloc. Mai târziu am aflat ce făcea în timpul absențelor. Își risca viața pentru bani. La început a câștigat mult aur; când norocul îi întoarse spatele și-a pierdut viața.

Doamne, cât am mai plâns în vremea aceea despre care-ți vorbesc, milord! Trecuseră mai bine de doi ani de când eu și biata Corah ne legaserăm una de alta... Dac-ai ști ce frumoasă, ce bună, ce blinda era Corah! Cum ascultă atentă și-nțelegea fiecare cuvânt ce-mi ieșea din gură! Cum îmi ghicea tăcerea! Era singura mea prietenă,

singura mea bucurie. Când începeam să zâmbesc, zburda, nebună de fericire, pe iarbă în jurul meu. Când eram tristă — și asta se întâmpla destul de des — venea să se culce la picioarele mele, își ațintea ochii asupra-mi și gemea ușor... Nu o dată am zărit-o lăcrimând... Sărmana Corah!... După moartea ei, s-a scurs multă vreme până ce-am găsit o altă ființă care să fie alături de mine în momentele de tristețe.

Căci a murit, milord. Corah nu era, ca mine, o fiică a nenorocirii. Ea cunoscuse libertatea. Se stingea, biata de ea, fiindcă un zid o despărțea de libertate, pentru că nările ei larg deschise nu mai puteau adulmeca adierea răcoroasă ce cutreieră pajiștile înalte, pentru că-i lipsea totul: oboseala, mișcarea, soarele.

Într-un fel, îi semănăm. Aerul sufocant al închisorii mele mă apăsa din ce în ce mai mult. Dar în această stare de nefericire există o rază întunecată de speranță: nădăjduiam să mor. Eram însă prea tare. Moartea mă ocoli...

Într-o dimineață, coborând în grădină, am găsit-o pe Corah întinsă pe gazon; abia mai răsufla, iar pieptul îi sălta în spasme convulsive. Mi s-au tăiat picioarele: aveam o bănuială... Am ingenuncheat lângă ea. Lacrimi mari îmi șiroiau pe obraji... Se uită la mine și încercă să se ridice în picioare pentru a-mi dărui mângâierea obișnuită. Dar căzu din nou, milord, și acesta i-a fost sfârșitul. Corah nu s-a mai ridicat...

Brian luă batista brodată a Suzannei și-i șterse o lacrimă ce i se rostogolea încet pe obraz. Susannah încercă să zâmbească.

— Vei spune poate că durerea mea a fost exagerată, nu-i așa? continuă ea. Dar un lucru e sigur: a trebuit să treacă șapte ani de la moartea Corei ca să întâlnesc în viața mea o clipă de ușurare, o dovadă de dragoste, o privire prietenoasă, o mângâiere sinceră... Șapte ani, milord, din viața mea care nu numără prea multe primăveri... În ultimele opt zile, fericirea m-a copleșit.

Dumnezeu mi l-a trimis pe omul pe care-l iubesc și o femeie ca un înger, care mă socotește sora ei. Așa încât, orice se va mai întâmpla, nu mă voi plânge. Mi-ai dăruit dragostea, iar Lady Ophelia mi-a oferit un loc în sufletul ei...

Am rămas toată ziua lângă trupul neînsuflețit al Corei. Zadarnic au încercat să mă ia de acolo. Voiam să mor alături de ea. Seara, ah, s-a întâmplat un lucru îngrozitor, milord! Temperance a adus un om în grădină. Un om cu o înfățișare hidoasă; pe un corp diform, purta niște zdrențe nenorocite; când mergea, toate membrele i se dislocau în chip oribil.

Temperance îmi spuse:

— Miss Susannah, acesta-i Bob, cerșetorul, care-a venit după ciută. Trebuie să vă duceți în camera dumneavoastră, dacă nu vreți să vă-mbolnăviți.

Nu m-am clintit din loc. Dar îngrozitorul cerșetor se îndreptă șchiopătând spre mine; cuprinsă de un dezgust peste puterile mele, am fugit în salon. Cerșetorul Bob și Temperance rămaseră singuri lângă sărmana mea Corah.

— Haide, dragă Bob — spuse Temperance — ia-o în cârcă.

Bob se lăsă în genunchi, chiar în locul unde stătusem eu cu o clipă mai înainte, și puse mâinile pe trupul ciutei.

— E tare slăbănoagă vita asta — mormăi el. De-ar fi fost dată gata c-o lovitură de cuțit, scoteam pe ea vreo treizeci de șilingi.

Auzeam și mă treceau florii.

— Ți-o dau așa cum e, pentru o cană de gin — continuă Temperance. Dar hai mai repede, dragul meu Bob!

— Gin! mormăi Bob. Mereu gin!... O femeie frumoasă ca tine!... Ascultă, Temperance, am să-ți aduc o cană de bere... Nenorocita asta nu merită mai mult.

— Fie și-o cană de bere! spuse Temperance. Dar grăbește-te!

Bob își vâra mâna în sân și scoase un cuțit lung a cărui lamă strălucea în ultimele licăriri ale amurgului.

— După sau înainte — spuse el — nu contează!... Ar fi păcat să pierd atâtea kilograme de carne; am s-o aranjez atât de bine, încât negustorul o să creadă c-am ucis-o înainte de-a muri...

L-am auzit scoțând un hohot de râs ascuțit, apoi lama cuțitului său dispăru în beregata Corei... N-am putut să-mi înăbuș un țipăt de groază. Am căzut pe spate. Când mi-am revenit, tata era la căpătâiul meu împreună cu un doctor.

— Fetița are nevoie de o îngrijire specială, domnule — spunea medicul — e bolnavă, grav bolnavă! Are nevoie de aer, de libertate, de bucuriile vârstei, altminteri...

Nu-și termină fraza, dar eu am înțeles și-am început să nutresc speranțe.

— Situația e chiar atât de proastă, domnule doctor? întrebă Ismail. E voinică, frumoasă, uitați-vă la ea... Trebuie să fie vorba de-o durere trecătoare... Am să-i dau altă ciută și-o să-și revină.

Doctorul clătină din cap și luă de pe tăblia șemineului o mușcată ale cărei flori vesteau stăteau aplecate, frânte, pe tulpinile lor.

— Florile și copiii au nevoie de soare — spuse el — iată o biată plantă care mâine nu va mai fi... credeți-mă, domnule, plămâni obosiți ai fiicei dumneavoastră au nevoie de aer curat, altminteri va păți că floarea...

Medicul se înclină și ieși. În tot timpul acelei discuții mă prefăcusem că dorm. Rămas singur, tata se așeză lângă mine și-mi luă pulsul.

— Ticăloșii ăștia de medici fac pe poeții! murmură el, indispus. Florile și copiii!... Totuși Susannah e bolnavă... Pe legea mea! Prefer să fac un sacrificiu decât s-o pierd! Copilul ăsta-i toată averea mea. Într-un fel sau altul, o să-mi aducă o rentă bunicică, fără nici un risc...

A doua zi, milord, am fost urcată într-o trăsură închisă care m-a plimbat o zi întreagă, fără să se oprească. Când am coborât, era noapte și, a doua zi dimineăta, m-am trezit într-o cameră mare în care năvăleau razele soarelui.

Am sărit jos din pat și m-am repezit la fereastră. Mi-au dat lacrimile, milord. În fața mea se afla un orizont vast, păduri, un lac, munți. Peste toate acestea, razele soarelui lunecau, împrăștiindu-și pulberea lor de aur. Era o priveliște nespus de frumoasă, atât de frumoasă, încât am dat-o uitării pe sărmana mea Corah. Dar imaginea ei îmi reveni curând în amintire. O vedeam alergând sub copacii înalți, de-a lungul malurilor înverzite ale lacului sau culcată în iarba câmpiei. Plângeam iar, dar nu de bucurie.

În fond însă, eram un copil. Toate aceste lucruri atât de frumoase și-atât de noi pentru mine, mi-au biruit părerile de rău. Îmi aminteam de Corah și-mi amintesc și acum, ca de singură ființă care-a adus o rază de blândețe tristei singurătăți a copilăriei mele, și totuși, atunci că și acum, amintirea ei nu mai avea amărăciunea de la început. Mi-o închipuiam pe Corah culcată la picioarele mele, lingându-mi mâna care-i aducea o bucățică de pâine sau o mângâiere.

Locul unde fusesem transportată era foarte departe de Londra. E, tot ce pot spune, deoarece n-am știut niciodată numele sau poziția lui pe hartă. Mi se dădea voie să ies cât voiam, dar nu mi-era îngăduit să vorbesc cu oameni străini. Temperance și Roboam-mutul mă întovărășeau în toate plimbările pe câmpii, ridicându-se ca un zid de piatră între mine și țăranii de treabă care mă salutau când mă vedeau.

Tata rămăsese la Londra. Când o întrebam pe Temperance de el, îmi spunea că va sosi curând și-mi va aduce rochii de mătase și catifea, perle de pus în păr și inele cu pietre prețioase. În privința obiectelor de lux, nu eram cu totul neștiutoare. Ismail îmi repetase neîncetat, că sunt frumoasă și adesea mă gătise cu podoabe strălucitoare, ca și cum ar fi vrut să-mi întărite cochetăria mea ce abia se trezea la viață.

Părăsisem Londra la începutul primăverii. Am stat în casa aceea de la țară aproape până în toamnă. Cele opt

luni de relativă libertate au avut asupra mea un efect extraordinar. Înainte de a pleca, fusesem sănătoasă și numai covârșitoarea povară a singurătății mele în atmosfera viciată a Londrei reușise să mă doboare. Viața de la țară m-a făcut să înfloresc deodată. Trupul îmi deveni robust, inima prinse puteri, iar mintea mea, deși necultivată, începu să arunce unele priviri cutezătoare, dincolo de barierele impuse, asupra acelei lumi pe care nu aveam voie s-o cunosc. Am. Învățat să călăresc, să înot, iar mutul se minuna adesea de îndemânarea mea de a mânui arma de vânătoare pe care Ismail o pusese printre lucrurile mele.

Vai, milord, nu acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le știe o femeie. În ultimele opt zile am aflat că astfel de biete talente nu se potrivesc unei fete tinere. Le voi da uitării, fiindcă vreau să-ți fiu pe plac, Brian.

Lancaster se înclină zâmbind.

— Nu uita, Susannah — spuse el — eu te iubesc așa cum ești... îmi place totul: neștiința dumitale și chiar acea tiranie care ți-a adumbrat anii tineri, făcându-te atât de diferită de celelalte femei... Oh, dacă mă iubești, vom fi foarte fericiți!

— Dacă te iubesc! repetă Susannah, a cărei privire moleșită de amintiri scăpără deodată. Dumnezeu mi-e martor că viața mea îți aparține de mult timp, milord... Dar îți voi spune mai târziu cât am suferit fără dumneata și pentru dumneata, care nici nu mă cunoșteai... îți voi spune cum, fără să știi, mi-ai schimbat resemnarea apatică în agonie, indiferența ursuză în martiriu... Și-ți voi mai spune cât de mult țineam la suferința mea, Brian, și cită fericire ciudată găseam în amărăciunea chinurilor mele...

Pe la începutul toamnei, o scrisoare a lui Ismail ne cerea să ne reîntoarcem. Ne-am urcat iar într-o trăsură închisă, care ajunsese la Londra noaptea. Nu știu dacă am eu o fire ciudată, sau așa sunt toți oamenii. Dar mi-a făcut plăcere să revăd casa în care plictiseala mă apăsase

într-atât; mi-a făcut plăcere să stau lângă cușca goală a sârmanei Corah. Copacii înalți mi-au părut niște vechi prieteni, iar cămăruța mea mai puțin tristă. Nu le mai invidiam pe fetițele care se jucau pe gazonul scuarului. De altfel, nici ele nu mai erau aceleași: crescuseră ca și mine. Ce se întâmplase cu ele de nu mai apăreau în scuar?... Trăiau și ele, la rândul lor, retrase de lume? Bietele fete! Mi-era milă de soarta lor și-mi spuneam că vor păți ca biata mea ciută Corah, deoarece deveniseră prizoniere după ce cunoscuseră libertatea.

Revăzându-mă, tata păru uimit.

— Ce mare și frumoasă te-ai făcut, Susannah! spuse el, cuprins de-o adevărată admirație. Afurisitul ăla de doctor a avut dreptate cu floarea și copilul lui... Ei, Susannah, fata mea, ai devenit o domnișoară și va trebui să fii tratată ca atare. Ți plac rochiile frumoase?

Am roșit de plăcere la această întrebare.

— Vei avea rochii frumoase — continuă tata, strecurând puțină batjocură în surâsul lui — vei avea găтели și dantele... Apoi, fata mea, vei vedea în curând fețe noi... Oh, ai să te distrezi ca o regină, Susannah!

După plecarea lui Ismail am rămas pe gânduri. Curiozitatea mea se prefăcuse într-o teamă sălbatică. Ideea de a vedea pe cineva, de-a sta de vorbă cu cineva, în afară de tata, Temperance și Roboam, mă înfricoșa. Dar, pe de altă parte, rochiile frumoase, bijuteriile, dantelele mă amețeau. Cred c-aveam pe atunci vreo unsprezece ani și ceva. Asta se întâmpla acum șase ani.

În seara aceleiași zile, se petrecu un eveniment mai aparte. Temperance îmi despletea părul, pregătindu-mi toaleta de noapte. Ca de obicei, nefericita mirosea a gin de trăsnea. Totuși nu era chiar beată, ci doar veselă, având acea bună dispoziție comunicativă și exaltată, atât de respingătoare la cei pasionați de viciul ei.

— Miss Susannah — îmi spuse deodată, izbucnind în râs — am fost însărcinată să vă sărut... să vă sărut pe amândoi obraji, la naiba! Miss Susannah... am păcătuit,

scumpă domnișoară! Cartea sfântă spune: "Să nu iei numele Domnului în deșert"... dar drăguțul meu Bob mă pune să jur... Ce ziceam, Miss Susannah?

— Ziceai că băutura e-un nărav foarte urât, Temperance — i-am răspuns, cu răutatea mea de copil.

— Așa am spus?! se miră ea. Ptiu, drace! înseamnă că-s beată... Nu-i adevărat, copil răutăcios... Ziceam c-am fost însărcinată să vă sărut și să vă pun fleacul ăsta la gât.

Înainte de-a avea timp să răspund, mă sărută zgomotos pe amândoi obraji și-mi trecu pe după gât o panglică de mătase de care atârna medalionul cu floarea noastră, Brian.

— Ce-i asta? am țipat. Cine ți-a dat-o?...

— Ssst!... mă întrerupse Temperance. E-o taină mare...

— Te rog, draga mea Temperance, spune-mi cine mi-a trimis cutiuța asta frumoasă.

— O...

Se opri, izbucnind în râs.

— O zână — continuă cu veselia ei vulgară — o zână care dă târcoale prin Goodman's-Field în fiecare seară și-mi oferă bani să-mi cumpăr gin când... are chef, fir-ar ea să fie!

Capitolul XIII - Medalionul

— Mi-a fost imposibil — continuă Susannah — să mai scot și-altceva de la Temperance, care alergă, îmi spuse ea, să-și ia jumătatea de cană de gin oferită de zână.

Îmi lăsă medalionul pe care mi-l atârnase la gât. L-am sucit pe toate părțile și am admirat finețea lucrăturii. În locul unde se găsește acum această zgârietură — Susannah ținea medalionul în mână în timp ce vorbea — se vede o mică stampă, niște arme, cred, gravate extrem de delicat. Sub ecuson, un cuvânt fusese adăugat cu un

ac, un singur cuvânt, gravat de-o mână tremurândă...

Nu știam încă să citesc, Brian, așa că n-am putut descifra cuvântul, dar fiecare literă care-l alcătuia și-a păstrat forma gravată în adâncul memoriei mele și, mai târziu, am putut să le silabisesc pe toate în amintire. Cuvântul scris sub ecuson era un nume, iar numele. În măsura în care o impresie de acest gen poate deveni o certitudine, era Mary.

— Mary, repetă Brian, părând a scormoni prin memorie. O clipă lăsă impresia că-și continuă cercetările, apoi adăugă brusc: Dar există atâtea Mary!

— Și-apoi, poate mă-nșel — vorbi mai departe Susannah — căci acest nume, acest cuvânt n-a rămas decât foarte puțin timp sub ochii mei.

Între timp, Brian rămăsese pe gânduri: în mintea lui încolțise vag o idee. Luă medalionul și-l examinează cu minuțiozitate. Căută în zadar cei doi vulturi pe care-i recunoscuse în cele două părți ale ecusonului. Acum i se păreau niște simpli câini de vânătoare. Doar blazonul de conte rămânea vizibil sub arme.

— Tatăl dumitale a distrus gravura, milady? întrebă el.

— Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc — răspunse Susannah. Toată seara n-am făcut altceva decât să-mi admir medalionul. Nu știu de ce-mi era mai drag decât toate celelalte podoabe ale mele. Fără să vreau, făceam o legătură între acest dar, oferit de o mână necunoscută, și apariția despre care ți-am vorbit. Trebuia să fie vorba de aceeași persoană...

— Te-ai gândit la mama dumitale, Susannah?

Frumoasă față își plecă fruntea.

— Milord — spuse ea — mă gândeam la o femeie blândă și bună, care mă iubea. Nu mă gândeam la mama, deoarece îmi închipuiam că mama mă ura... Oare nu mă părăsise?... Nu, Brian, trebuie să-ți mărturisesc că ideea de mamă nu trezea în mine decât sentimente dureroase... Tata îmi spusese de-atâtea ori că...

— Tatăl dumitale — o întrerupse Brian, cu amărăciune

și compasiune — voia să-ți mutileze sufletul și să șteargă din el dragostea față de mamă, așa cum a șters semnele și cuvântul gravate pe acest medalion. A murit și n-a mai putut să-și ducă intenția până la capăt... Dumnezeu să-l ierte!

— Oh, da, milord, Dumnezeu să-l ierte, dacă asta i-a fost intenția... căci, dintre cele mai amare amintiri care-mi alcătuiesc trecutul, cea mai dureroasă este aceasta: mi-am blestemat deseori mama... Când Ismail a venit să-mi facă obișnuita vizită de seară, continuam să mă uit la medalionul meu drag. Am încercat să-l ascund la piept, dar el a sesizat gestul și m-a apucat de braț.

— Oh, oh! exclamă el. Suky, am și-nvățat să folosim sânul drept ascunzătoare, deși la vârsta ta încă nu se prea obișnuiește? Arată-mi ce ai ascuns acolo, copila mea... Sper că nu-i vorba de-un bilețel de dragoste!

— Nu mi-l lua, te rog — am strigat — te rog din suflet, lasă-mi-l...

— Carevasăzică, Miss Suky, nu vrei să-l lași din mână. Bine, am să ți-l dau înapoi, dar trebuie să mi-l arăți numaidecât.

Îmi spuse toate acestea pe tonul de poruncă batjocoritoare la care, spre nefericirea mea, n-am rezistat decât rareori. Îți mai aduci aminte de Ismail, milord?... Dumitale nu-ți porunceă niciodată, iar față de străini, trăsăturile lui aveau întotdeauna expresia slugarnică a cămătarilor. La el acasă însă era un om cumplit. Parcă văd și-acum chipul lui palid a cărui parte de jos era acoperită de-o barbă deasă, neagră, mătăsoasă și-atât de frumoasă, încât semăna c-un ciucure de satin. Temperance spunea că era bărbat frumos. Oricum, frumusețea lui avea ceva înspăimântător... Iar vocea lui izbucnea întotdeauna înăbușită, batjocoritoare, amenințătoare. De-atunci, o singură dată am mai auzit o voce asemănătoare, Brian, o voce care, când mi-a ajuns pentru prima oară la ureche, mi-a înghețat sângele în vine și m-a înfiorat până în măduva oaselor. Era vocea

unui om...

Susannah coborî tonul și se apropie de Brian.

— Era vocea omului care mi-e acum stăpân! încheie ea. Brian deveni mult mai atent. Susannah continuă: Nu știu ce să cred despre el. Vreau să-ți spun doar un lucru ciudat. Acest om, care mi s-a recomandat sub numele de Tyrrel și căruia Lady Ophelia îi spune Sir Edmund Makensie...

— Sir Edmund Makensie! exclamă Lancaster. Prin urmare...

— Îl cunoști, milord?

— Firește că-l cunosc... Ce voiai să-mi spui despre Sir Edmund Makensie?

— Voiam să-ți spun, milord... dar ai să judeci singur dacă am sau nu dreptate, de vreme ce-l cunoști, voiam să-ți spun că vocea lui a avut asupra-mi un efect extraordinar. Îl auzisem vorbind încă înainte de această împrejurare, l-am auzit de multe ori după aceea și am impresia că vocea lui e-acum prefăcută, în timp ce atunci, milord, o singură dată, a vorbit firesc, cu mine, cu pasiune, vocea lui devenind identică cu cea a lui Ismail.

Brian zâmbi, cu un aer de îndoială.

— M-am înșelat, nu-i așa? continuă Susannah. Se poate, milord. Însăși situația în care mă aflu în ziua aceea a contribuit desigur mult la eroarea mea, căci mă regăseam — ca odinioară în casa din Goodman's-Field — sub tiranica voință a unui om care-mi spunea: "Ai să faci așa!", iar eu eram silită să acționez împotriva inimii și conștiinței mele... Ah, ce clipă dureroasă am trăit! adăuga frumoasă fată, a cărei minte părea stăpânită de-un gând amar. Există acolo un bolnav care dormea și mi s-a poruncit să-l sărut pe frunte... L-am sărutat, milord, fiindcă am fost amenințată că te voi pierde. Mă rog cerului să nu fi ieșit ceva rău din asta...

Brian o privi liniștit.

— Cuvintele dumitale încep să devină enigme pentru mine, Susannah — spuse el. Pentru numele lui

Dumnezeu, explică-te!

— Răbdare, milord, răbdare. Înainte de-a ajunge la acest trist episod, mai sunt de povestit și alte episoade, nespuse de triste... îți vorbeam despre Tyrrel pentru că vocea lui... Și-acum, când mă gândesc iar, inima mi se strânge... Oh, era vocea lui... era vocea lui!

Rostind aceste cuvinte, Susannah își duse mâinile la ochi, de parcă ar fi încercat să înlăture o nălucă înfricoșătoare.

— Draga mea — spuse pe un ton blând Lancaster — ai avut destule nenorociri reale care ți-au apăsât și-ți apasă încă existența, ca să-ți mai crezi și fantome... Ce legătură poate exista între chipul blând al lui Sir Edmund și figură aspră, plină de răutate a lui Ismail?... Poate că trăsăturile șterse ale lui Sir Edmund orbul nu sunt decât o mască, de vreme ce susții că-i amestecat în tenebroasele intrigi ce te înconjoară; dar Ismail n-ar fi izbutit niciodată să și-o aplice pe chipul lui în continuă mișcare. Totul este diferit, ba chiar contrar, la ei... De altfel, mai este oare nevoie să-ți amintesc că Ismail a murit?

— Pe eșafod, Doamne! murmură Susannah. Știu... l-am văzut... am asistat la spânzurarea tatălui meu, milord!

Se opri, cuprinsă de-un tremur nervos, sufocată, și vreme de câteva clipe, nu mai fu în stare să vorbească.

În timpul acesta, Brian se gândea la Sir Edmund, față de care, până atunci, nutrise sentimente de milă din pricina nenorocirii lui, și care, după spusele Susannei, era capul unei misterioase organizații criminale. Nu cunoștea încă țolul și mijloacele acelei organizații, dar se și gândea la măsurile ce trebuiau luate pentru a smulge masca omului care abuza de infirmitatea lui și înșela cu atât mai ușor lumea, cu cât inspira mai multă milă, compasiunea înlăturând bănuielile. Faptul era foarte primejdios pentru Sir Edmund Makensie, căci poziția ocupată în societate de Brian de Lancaster făcea din el

unul din cei mai temuți dușmani cu care să aibă de luptat. În plus, Sir Edmund nu știa nimic despre primejdia care-l amenința.

— Cum îți spuneam, milord — continuă Susannah, scuturându-se brusc pe povara imaginii recent evocate — tata mi-a poruncit să-i dau obiectul pe care-l ascunsesem la piept. A trebuit să mă supun, deși îmi venea tare greu să mă despart de medalion. L-a luat și, de îndată ce și-a aruncat ochii asupra cuvântului scris cu acul și asupra armelor, a exclamat mânios:

— Mizerabilă de Temperance! Hotărât lucru, nu te poți încrede în ea... Cine ți-a dat bijuteria?

N-am răspuns nimic.

— E drăguță, fata mea — continuă el — vrei să mi-o dăruiești?

— Nu, oh, nu! Lasă-mi-o mie! Te implor să nu mi-o iei!

— Am să ți-o las', Suky, dacă ești față cuminte, adică dacă-mi mărturisești că Temperance ți-a dat bijuteria.

Probabil că Dumnezeu m-a înzestrat cu o oroare instinctivă față de minciună, milord, căci eu, care eram cu totul neștiutoare în această privință, de altfel că și-n toate celelalte, am rostit cu foarte mare greutate prima mea minciună. Dar știam că tata o va bate pe Temperance și mi-era milă de ea.

— Nu — am răspuns, încurcată — nu mi-a dat-o Temperance.

— Atunci Roboam? exclamă el, pălind.

— Vai, nu.

De data aceasta, răspunsul pornea din inimă. Ismail mă privi necruțător.

— A și-nvățat să mintă! șopti el, cu un surâs șiret. Aș pune rămășag că educația nu va fi nici lungă, nici dificilă... Destul, Miss Suky! adăugă el, cu voce tare. Acuma știu ceea ce-am vrut să știu și am să-ți dau înapoi bijuteria.

Se așeză lângă mine și începu să întoarcă medalionul pe toate fețele, ca și cum ar fi vrut să-l deschidă. Eu nici

nu bănuisem măcar că poate fi deschis. După câteva minute, în timpul cărora discută cu mine lucruri neînsemnate, degetul lui apăsă întâmplător resortul secret și medalionul se deschise. Am scos un strigăt de uimire.

— Ah, ah, Suky! spuse el. La asta nu te-așteptai.

— Ce-i înăuntru? am întrebat, curioasă.

— Apă de Portugalia și câțiva peri de pisică.

Pronunțând aceste cuvinte pe care le însoți cu un râs sec și forțat, se apropie de grătarul sobei unde mocneau câțiva cărbuni și aruncă un obiect luat din medalion. Obiectul scăpără la atingerea cu cărbunele, se aprinse și scoase o trambă de fum gros. Trebuie să fi fost o șuviță de păr.

— Vai! am exclamat. Mi-ai promis că mi-o dai înapoi...

— Taci, Miss Suky! m-a întrerupt el. Eu îmi țin făgăduielile, m-auzi, și în ce mă privește, decât să nu-mi țin cuvântul, am preferat să dau cinci falimente... Dar tu nu știi ce-nseamnă un faliment, Miss Suky; într-o bună zi am, să-ți spun... și multe alte lucruri, deși amândoi avem foarte puțin timp liber.

Scoase din medalion o bucățică mică de hârtie extrem de fină care însoțea părul. Își puse ochelarii pe nas și citi: "Suzannei, când va ști să citească".

— Bravo! exclamă el. Cuceritoare naivitate!... Firește, Suky, nu vei fi în stare să citești mai înainte de a învăța alfabetul.

— Dar îl voi învăța — l-am întrerupt eu — biletul e-al meu, dă-mi-l, te rog!

— E-adevărat, Suky, ai să-nveți; chiar de mâine ai să-nveți să citești, să cânti, să dansezi... ai să-nveți tot ce trebuie să știe o fată frumoasă pentru a cuceri inima unui bărbat... în ce privește biletul, asta-i altceva... lasă-mă pe mine să-l descifrez.

Începu, într-adevăr, lectura biletului închis în medalion.

Hârtiuța era foarte mică, milord: cu toate acestea

cuprindea fără îndoială multe lucruri, deoarece tatii i-a trebuit timp îndelungat s-o citească. În timp ce citea, murmură cuvinte amare și ridică din umeri, disprețuitor.

— Grozavă! spuse el în cele din urmă. Cu hârtiuța asta mizerabilă poți storce lacrimi unui întreg batalion de băbății!... Dacă persoana care-ți scrie aceste nerozii, Suky, ar fi bogată, cred c-am duce-o amândoi de minune...

— Cine-i această persoană, tată? am întrebat rugător. Și ce vrea de la mine?

— Te vrea pe tine, Suky; atâta tot. Iar în ce privește numele ei, iată-l scris aici. Îmi arată numele gravat sub ecuson. Ce păcat că n-ai luat prima lecție de citire, nu-i așa?

— Ce nume-i? am întrebat din nou.

— E numele... șovăi apoi continuă: E numele unui tânăr frumos care se prăpădește de dragoste pentru tine, Suky... îl cheamă Henry.

N-am înțeles nimic din acest răspuns, după cum cred că-ți închipui, milord.

— Așa îți vorbea Ismail?! spuse Lancaster, ale cărui sprincene se încruntaseră. Tatăl dumitale!...

— Cred că era groaznic din partea lui, milord, devreme ce aceste cuvinte par să-ți stârnească indignarea, dar Ismail a mers și mai departe... În seara aceea, pentru prima oară, rosti față de mine niște cuvinte care, la început, neînțelese, alunecară pe scutul ignoranței mele, dar care, repetate adesea și explicate cu răbdare, îmi pătrunseră în cele din urmă în gând... Acum opt zile ți-aș fi repetat, fără să roșesc, tot ce-mi spunea Ismail, deoarece credeam că lecțiile acelea erau cele pe care orice părinte le dă fiicelor sale... De opt zile încoace, gândurile mele nu mai sunt cufundate în beznă: acum știu că înaintea cerului, ca și înaintea oamenilor, aceste învățăminte sunt infame și că, rostite de un părinte, devin odioase.

— Cum?! sări Brian Trebuie să presupun că...

— Nu mă-ntreba nimic, milord spuse Susannah, a cărei tristețe era luminată de un zâmbet nobil și pur... Poate nu-ți voi înțelege întrebările... Îți voi povesti totul, oricât mi-ar fi de greu, iar în ceea ce privește dragostea, îți spun de pe acum că nu știu să existe ceva în viața mea din care aș putea face un mister.

Brian de Lancaster roși și se simți rușinat, într-atât de străină de candoarea fermă și demnă a Suzannei era întrebarea pe care se pregătea s-o formuleze.

— Ismail continua să țină în mână medalionul — urmă Susannah. Părea că ezită să mi-l dea. Deodată scoase din buzunar o unealtă asemănătoare celor de care se slujea Roboam pentru a-și sculpta bucățelele de lemn și se așeză lângă mine. Apoi, cu ajutorul uneltei, începu să zgârie ecusonul.

— Ce faci, tată? l-am întrebat.

— Vezi bine ce fac, Suky... Dar să lăsăm asta, te rog, și să vorbim despre lucruri serioase... Am de gând să-ți țin un lung discurs, vezi tu, și-n timpul ăsta îmi place să lucrez... Ascultă-mă bine: Ești o fetiță fermecătoare, Susannah, și dacă vei continua așa cum promiți, în doi sau trei ani, cel mult patru, vei fi cea mai frumoasă față din Londra... Te bucură?

— Vai, tată! am răspuns, izbucnind în plâns. Ștergi numele persoanei care mă iubește...

— Ții atât de mult să-i cunoști numele, Susannah?... Dacă ești Cuminte, am să ți-l spun mai târziu... De altfel, fata mea, peste câțva timp, oamenii care te vor iubi se vor număra cu zecile... Pe cuvântul meu, Suky, vei fi o ființă fericită... Îți voi dăruia podoabe cu care să pui în umbră pe cele mai strălucitoare ladies... Vei fi steaua care va lumina Londra, vei fi leoaica... în jurul tău se vor îmbulzi admiratori. Toți vor nădăjdui să-ți câștige inima... Mă asculți, Suky?

Urmăream cu privirea întristată opera de distrugere pe care o săvârșea în timp ce-mi vorbea.

— Mă asculți? Foarte bine! continuă el. Spuneam că ți

se va cere să privești la dreapta, la stânga, în sfârșit, în toate părțile, draga mea; așa-i viața femeilor, cel puțin cea a femeilor frumoase... Or, Suky, multe își pierd capul din prea mult orgoliu, multe ameteșc ușor... Orgoliul, pe care proștii și ipocriții îl numesc pudoare, te va sfătui să treci nepăsătoare și semeată printre osanalele ce vor fi cântate în cinstea ta... ușurința, despre care vei auzi vorbindu-se... când îți vei face intrarea în lume... vocea inimii îți va spune să iubești vreun tânăr gentleman cu vocea blindă, cu surâsul drăgăstos... Ia seama, Susannah!... Vai, ia seama, fata mea!... Datoria unei femei... Dar iute, îți restitui bijuteria, așa cum ți-am făgăduit.

Îmi dădu, într-adevăr, înapoi medalionul, gol și în starea în care-l vezi.

Apoi continuă cu o voce aproape solemnă:

— Datoria unei femei este să iubească, Susannah, să iubească și să se dăruiască fără rezerve și fără împotrivire... Ai să-nțelegi asta mai târziu... Dar datoria ei este și să aleagă... și cea mai bună cale de-a se orienta în alegerea ei, fata mea, este să nu respingă pe nimeni, în afară de acei nenorociți aventurieri care n-au nimic pe lume decât mutra lor și-un costum; să treacă de la unul la altul... cu condiția ca toți să fie bogați și generoși... Pe mâine, Suky!

Brian rămase împietrit.

— Ce infamie! Ce infamie!... murmură el, în sfârșit.

Se ridică și făcu câțiva pași agitați prin odaie. Când se întoarse spre Susannah, avea fruntea senină.

— Draga mea — îi spuse el pe un ton plin de convingere, omul acela, — monstrul! — nu era tatăl dumitale!...

Capitolul XIV - Budoarul lui Ismail

Spunându-i Suzannei că Ismail nu era tatăl ei, Brian

de Lancaster n-avea nici o dovadă materială în sprijinul aserțiunii sale. Vorbele rostite cu-atâta convingere și căldură nu reprezentau decât elanul unui suflet loial și generos care refuză să creadă în această culme a infamiei: un tată strecurând spiritul răului în sufletul copilului său.

Ea îi înțelese starea de spirit și așteptă un cuvânt, o dovadă care să-i poată susține afirmația atât de neașteptată.

— Există lucruri — continuă Lancaster, răspunzând gândului tainic al Susannei — există lucruri pe care le simți, dar nu le poți demonstra. Simt, știu că medalionul provenea de la mama dumitale, știu că omul acela nu-ți putea fi tată... dar mi-e imposibil să spun de unde știu...

Susannah duse medalionul la buze și-l sărută îndelung.

— În ce privește misterioasa proveniență a medalionului vreau să te cred... De-acî înainte îmi va fi de două ori mai drag, fiindcă-mi va vorbi despre tot ce iubesc... despre mama și despre dumneata... După întrevederea pe care ți-am relatat-o adineauri, Ismail mă părăsi, dar mai întâi îmi repetă că, începând de a doua zi, pentru mine va începe o viață nouă.

După câteva minute, am auzit plânsete și țipete pe coridor. Era glasul Temperancei, care ispășea astfel crima de a-mi fi înmănat medalionul. Apoi se așternu tăcerea. De-atunci n-am mai văzut-o niciodată pe Temperance și adeseori m-am înfiorat la gândul că poate... Dar vreau să sper că tatăl meu a alungat-o doar; de ce-ar fi ucis-o pe ființa aceea nenorocită și inofensivă?

Lancaster nu reuși să-și stăpânească un gest de repulsie, la gândul că ar fi putut să săvârșească o crimă asupra unei femei, chiar dacă era vorba de o decăzută.

— Astfel am ajuns la o altă perioadă a poveștii mele — continuă Susannah. Viața mi s-a schimbat deodată, fără nici o tranziție.

A doua zi dimineață m-am trezit la căpătâiul meu cu o

femeie străină. Sălbăticia înăscută mă-ndemna să nu-i adresez cuvântul; dar, pe de altă parte, voiam să aflu ce s-a-ntâmplat cu Temperance. Această dorință, stimulată de-o vagă neliniște în legătură cu soarta biete fete, se dovedi mai puternică decât timiditatea mea. Am descusut-o pe noua venită, care începu să zâmbească și rosti câteva cuvinte într-o limbă străină. Nu știa deloc englezește. Se ocupă apoi de toaleta mea. Veșmintele cu care mă îmbracă nu mai erau cele din ajun. Aveam o rochie frumoasă, nouă, al cărei cordon de mătase îmi strângea bine talia, care până atunci nu fusese niciodată cuprinsă, îmi pieptănă după aceea părul, care, pentru întâia oară, cădea în cârlionți simetrici de-a lungul obrazilor.

Când m-am privit în oglindă, milord, după ce-am ieșit din mâinile noii cameriste, am scos un strigăt de bucurie. Pentru prima oară am devenit conștientă de frumusețea mea. Nu mă recunoșteam. Mă înroșeam, zâmbeam, eram fericită și mândră, dar în același timp mă rușinam. Aș fi vrut să mă expun privirilor și, în același timp, să-mi acopăr obraji. Devenisem femeie, de vreme ce încercam sentimentul dublu și contradictoriu al femeii: dorința de a străluci și dorința de a ridica un zid între tine și privirile mulțimii.

În ziua aceea, încă de dimineață, am fost condusă într-o încăpere de la primul etaj al casei din Goodman's-Field pe care n-o cunoșteam. Era o cameră-salon spațioasă, minunată, având peste tot, pe pereții căptușiți cu catifea roșie, tablouri rare. Existau, de asemenea, un pian frumos, o harpă, cărți bogat ornamentate pe fețele de masă și albume deschise pe pian, pe măsuțe joase, peste tot.

Tablourile reprezentau teme mitologice tratate cu un sentiment neînfrânat de voluptate; cât despre albume... milord, abia de opt zile am învățat să roșesc și nu pot să-ți spun ce conțineau. Toate lucrurile acelea m-au șocat, prima impresie fiind foarte plăcută. Admiram frumoasele

nimfe, culcate în mijlocul unor peisaje splendide sau arătându-și formele divine ale trupurilor prin apa cristalină a unor izvoare. Albumele erau luxoase, legate în piele; admiram poleiala cu aur, dar conținutul nu-mi stârnea nici măcar curiozitatea.

Nu pot crede, milord, în ciuda tuturor celor încercate de Ismail împotriva spiritului și inimii mele, nu pot crede că imaginile acelea au fost plasate acolo special pentru mine. Ismail era prea îndemânatic pentru a proceda astfel. Salonul îi ținea loc de budoar; era deci locul firesc al albumelor. De altfel, a doua zi au dispărut.

Cerul m-a apărat tot timpul, milord, și-i mulțumesc din adâncul sufletului. Câtă vreme n-a existat nimic între Ismail și mine, câtă vreme sufletul meu a rămas fără nici o apărare în fața sugestiilor lui perfide, m-a ocrotit vârsta; apoi, în clipa când povețele lui ar fi putut acționa cu putere asupra simțurilor, dacă nu asupra inimii mele, al! apărut dumneata, care, fără s-o știi, mi-ai fost scut împotriva răului, inger păzitor!

Am rămas singură în salon și, trebuie să mărturisesc, în cele câteva minute pe care le-am petrecut acolo, m-am privit de mai multe ori în oglindă. Rochia cea nouă mă amețea și-aș fi sărit în sus de bucurie, dacă n-aș fi încercat un sentiment de neliniște la gândul că voi fi prezentată unor bărbați străini.

— Bravo, Miss Suky, foarte bine! strigă tatăl meu când mă surprinse depunând eforturi să mă văd în întregime, cu ajutorul a două oglinzi. Foarte bine, fata mea! Admiră-te! Peste puțină vreme, cu ajutorul lui Dumnezeu, sper că mulți lorzi te vor privi și admira.

Rușinea de a fi fost surprinsă astfel, rușine firească, cred, milord, și care ne cuprinde pe noi, femeile, independent de orice lecție, mă făcu să roșesc.

— De ce roșești, Suky? continuă tatăl meu. Bineînțeles, așa ești și mai frumoasă, dar n-ai de ce să roșești... Primul, cel mai mare, singurul merit al unei femei este frumusețea; de ce i s-ar interzice să se mândrească cu

ea?

Un personaj cu aer slugarnic, care intrase după Ismail și stătea lângă ușă, începu să zâmbească aprobator.

— Aveți dreptate, domnule Spencer — spuse el, înclinându-se respectuos — dar și domnișoara Susannah are dreptate.

Era un francez care avea să mă-nvețe limba lui și să dansez după moda de la Paris. De asemenea, trebuia să învăț italiana și germana cu profesori din țările respective care, împreună, urmau să mă-nvețe, în același timp, muzica. Așa s-au petrecut lucrurile, milord. Zilele care au urmat au fost atât de încărcate, încât nu-mi mai rămânea timp pentru plictiseală sau visare.

Deși nu eram conștientă de scopurile pentru care trebuia să mă instruiesc, studiam cu foarte multă râvnă. Tot ce mi se arăta era pentru mine atât de nou, încât mă interesa în cel mai înalt grad. Cred că nu-i nevoie să-ți mai spun, milord, că atunci când profesorul m-a învățat să citesc, temelia tuturor lecțiilor, primele litere pe care le-am reținut au fost cele gravate în adâncul memoriei mele și pe care tata le ștersese de pe medalion.

Era cât pe-acți să mă înșel, căci Ismail avusese o mare prezență de spirit. Pentru cel ce nu știe să citească, Henry seamănă mult cu Mary, or tatăl meu aruncase, ca din întâmplare, acest nume de Henry drept răspuns la întrebările mele. Dar, din fericire, am o memorie precisă și, pe vremea aceea, păstra cu multă minuțiozitate cele mai mici amintiri încredințate ei.

Când am știut să silabisesc cuvântul Mary, m-am socotit o adevărată savantă; eram fericită, milord, fiindcă, după judecata dumitale, ca și după speranțele mele instinctive și secrete, numele aparținea mamei...

Am învățat tot ce mi s-a predat, cu o iuțea care-i uimea pe profesori, făcându-l în același timp pe tata să se felicite. O singură ramură a educației mele nu corespundea dorințelor sale: tocmai aceea pe care și-o luase asupra-și.

Într-adevăr, tata continua între timp să discute foarte des cu mine; dar învățăturile profesorilor le contraziceau fatalmente pe-ale sale. Nu există carte, milord, cât de proastă, care să nu conțină câteva maxime împrumutate din adevărata morală. Or, profesorii mei erau siliți să se servească de cărți pentru a mă învăța limbile străine.

Ici-colo, milord, găseam deci adevărul sau crâmpie de adevăr. Nu era suficient să mă instruiască în chip sistematic, dar era destul să mă pună în gradă împotriva paradoxurilor profesate de tatăl meu. Ai fi zis, milord, că-și luase trista misiune de a-mi întoarce sufletul pe dos pentru a-l goli de orice sentiment nobil sau virtuos. Îl iert, vai, dar acum când îmi dau seama de înspăimântătoarea mișelie a operei lui, tremur la gândul ce-ar fi putut reuși în acțiunea-i de distrugere nesăbuită. Îmi înfățișa minciuna și ipocrizia drept virtuți. Ca să nu mă mai opresc la toate detaliile respingătoare, e de ajuns să spun că toate viciile care dezonorează biata noastră fire erau urcate de el pe-un pedestal perfid și oferite admirației mele în fiecare zi!... Ce scop urmărea oare?...

— Ce scop?! izbucni Brian de Lancaster, care, palid și scrâșnind din dinți, își înăbușea anevoie indignarea. Scopul lui!... Oh, n-aș putea să ți-l spun, căci depășește tot ce-am auzit mai josnic și mai odios... A murit!... Dreptatea oamenilor s-a abătut asupra lui... Legea umană l-a ucis; răzbunarea divină îl ține acum în mână-i teribilă.

Dar oricare ar fi chinurile acestui supliciu, sunt prea blânde pentru crima lui mârșava...

— De opt zile încoace mă rog lui Dumnezeu, în fiecare seară, milord, să aibă milă de el — răspunse Susannah, cu un zâmbet iertător, — eu l-am iertat; nu mai văd în el decât pe tatăl meu și, dacă-ți spun toate aceste lucruri care-l acuză, Brian, o fac fiindcă nu cred că am dreptul a-ți ascunde ceva...

Cum ți-am mai spus, lecțiile lui aveau foarte puțin efect asupra-mi. Nu uram viciul pentru că nu cunoșteam

virtutea, dar întâmpinam cu răceală vorbele lui, iar imaginile seducătoare pe care mi le zugrăvea uneori, cu o elocvență plină de patos, nu-mi impresionau deloc nici gândurile, nici sufletul.

Era foarte surprins și, căutând pricina acestei rezistențe pasive în altă parte decât la mine, copil lipsit de apărare și de voința de a respinge necunoscută otravă oferită, îi muștruluia pe profesori, acuzându-i că nu-i respectau indicațiile; îi alungă și-i înlocuia mereu cu alții, mai devotați. Greșea. Profesorii mei se achitau conștiincios de misiunea lor. Executau orbește ordinele primite. Aurul le închidea ochii și le reducea la tăcere conștiința. Nu s-ar fi supus, decât dacă n-ar fi fost plătiți.

Dar oricâte schimbări făcea Ismail în rândurile celor ce mă înconjurau, eu rămâneam mereu aceeași, pasionată de orice lucruri noi, însă nereceptivă la lecțiile lui. Cele câteva crâmpoie de gânduri generoase descoperite în cărțile frivole sau primejdioase ce mi se puneau în mână îmi dădeau posibilitatea să bănuiesc existența unei alte lumi, în afara cercului viciat unde se desfășura viața mea. Nu știam, dar aveam îndoieli și se pare că îndoiala este de ajuns atunci când te bizui pe câteva instincte curate pentru a purta un timp lupta împotriva răului. Nu obții victoria, dar nu ești înfrânt, atâta vreme cât n-ai atins vârsta când pasiunea înclină balanța. Când am atins această vârstă, milord, Dumnezeu mi te-a trimis în cale.

După un an, cunoșteam franceza și celelalte limbi. Începusem să cânt, acompaniindu-mă singură la pian sau la harpă; dansam ca o adevărată balerină. În sfârșit, eram așa cum tata mă dorise sub aceste diverse aspecte. Într-o seară, după lecții, a venit la mine.

— Suky — îmi spuse — în noaptea asta ofer pâine și vin fraților mei; le datorezi dragoste și respect, căci sunt niște oameni cum îmi plac mie, îndemânatici, îndrăzneți și destul de șireți ca să înșele adunătura de proști și neisprăviți din care-i alcătuită omenirea... Am să te prezint lor... Fă-te foarte frumoasă, Suky, ca toți frații mei

să mă socotească un părinte fericit.

Era un ordin. În clipa când mă îndreptam spre camera mea, care era mereu aceeași, lângă salonul ce dădea în grădină, mă chemă înapoi.

— Nu ți-ar face plăcere să-l revezi pe Roboam? mă întrebă el.

Trecuse un an de când nu-l mai văzusem pe sărmanul mut, care fusese îndepărtat odată cu Temperance; aveam atât de puține amintiri, milord, încât fiecare din ele mi-era dragă. Mi-am exprimat bucuria la gândul de a-l revedea pe Roboam.

— Atunci, haide, vino! îmi spuse tata, luându-mă de mână.

Am intrat pe ușa din fața budoarului său și, în loc să ne oprim în sufragerie, a deschis o ușiță laterală aflată în zici, între cele două încăperi. Nici nu bănuisem existența acelei uși. Am străbătut un coridor foarte îngust, luminat de-o lampă și, după vreo zece pași, ne-am găsit la picioarele unei scări drepte, a cărei casă se termina într-un turnuleț.

— Urcă, Suky, urcă — îmi spuse Ismail. Roboam locuiește colo sus.

Am urcat fără nici un sentiment de teamă, fiind animată doar de-o curiozitate destul de vie. Ajunsă la al doilea etaj, care de fapt era al treilea al clădirii, deoarece misterioasa scară începea la primul, tata bătu încet la o ușă joasă, care se deschise aproape imediat. Înainte de-a intra, se uită la mine zâmbind, dar, de data aceasta, aerul său batjocoritor ascundea o nuanță de teamă.

— Suky — îmi spuse, cu un aer lăudăros și amar totodată — acesta-i cabinetul meu de lucru... Am să-ți dezvălui un secret, fata mea: dacă cineva va pătrunde aici, o doua zi, tatăl tău, Ismail Spencer, va fi spânzurat.

— Ce-nseamnă, tată, să fii spânzurat? l-am întrebat.

Zâmbetul îl dădu de gol, și fălcile începură să-i tremure nervos.

— E-un lucru foarte drăguț — răspunse el — îți

făgăduiesc, că-ntr-o bună zi, am să te duc să vezi despre ce-i vorba.

Capitolul XV - Cabinetul de lucru

— Cuvintele acelea care urmau să aibă mai târziu, pentru el ca și pentru mine, un înțeles atât de îngrozitor — continuă Susannah — nu-mi făcuseră atunci nici o impresie.

Încăperea pe care tata o numea cabinetul lui de lucru era un vast laborator plin de tot felul de obiecte aruncate la întâmplare. Când am intrat, am văzut în stânga, pe o masă imensă, un mare număr de costume felurite. Erau acolo haine militare din diferite țări, veșminte persane, turbane arăbești, o uniformă de polițist, veșminte elegante și mantale largi de pânză, fără mâneci, cum poartă muncitorii portuari. Alături, pe o măsuță de toaletă, borcane cu alifii de diferite nuanțe, sticlute, bărbi false și, pe un manechin cu perucă, buclele mătăsoase ale unui păr blond minunat despre care ai fi zis c-a fost smuls de pe capul unui om, atât era de bine imitat. Mai departe, într-un dulap, o grămadă de unelte mari și mici, despre care am aflat mai târziu că erau scule de lăcătușerie. Imediat după dulap veneau armele. Pumnale de forme și mărimi diferite, pistoale, bice cu șfichiuri de plumb, care provoacă, după cum se spune, răni mortale.

Treceam pe lângă toate acestea, milord, ca un copil prin fața exponatelor rare ale unei *exhibition* (expoziții) publice. Priveam cu curiozitate, dar fără nici o emoție, obiectele acelea care aveau, fiecare, destinația lui proprie, adaptată unui gen aparte de crimă.

Oh! Acum știu la ce slujeau, milord. Să nu te mire cunoștințele mele: am asistat la procesul lui Ismail Spencer. Am văzut cum au fost aduse, una după alta, în incinta tribunalului, toate *piesele* din cabinetul de lucru

al tatălui meu. Judecătorul își luase sarcina de a explica destinația fiecărui instrument. Fiecare din ele a contribuit, într-o oarecare măsură, la verdictul de condamnare la spânzurătoare a tatălui meu.

— Ce părere ai, Suky? m-a întrebat Ismail.

— Oh, tată! am exclamat. Cuțitul ăsta-i aidoma celui cu care cerșetorul i-a tăiat beregata sărmanei Corah.

— Douăsprezece ore după ce-a murit!... adăugă el, rânjind. Am auzit povestea... Diavolul ăla de Bob o s-ajungă departe.

La capătul cabinetului, în dreapta intrării, se afla o nișă din scânduri. Nișa alcătuia un mic birou la care stătea Roboam. Cât de mult se schimbase, milord, într-un an! Obrajii lui palizi și scofâlciți erau acoperiți de o barbă dezordonată și murdară; părul îi crescuse într-atât, încât îi ajungea până la umeri. Avea înfățișarea unui bătrân sălbatic, bolnav, istovit. Ridică spre mine privirea-i mohorâtă, dar, la început, nu mă recunosc. Apoi își văzu mai departe de treabă pe care ți-o voi explica numaidecât.

— Ei bine, Roboam — îi spuse tata — n-o recunoști pe Miss Suky?

Mutul își ridică privirea uimită, apoi scoase un mormăit vesel și un surâs blând îi străbătu fugitiv trăsăturile răvășite. Îmi făcu un semn prietenos și-n același timp respectuos cu capul.

— Dragă Roboam — i-am spus — de ce nu te mai vede omul la față?

Se uită la tata cu un aer temător, care vorbea limpede despre poziția lui față de stăpânul casei. Am deslușit în privirea lui o supunere silită și, sub această supunere, ură. Prin ce mijloc reușise Ismail să-l sechestreze pe omul acela, să-i reducă aversiunea la tăcere și să se facă ascultat? N-am știut niciodată, milord, dar se spune că unii oameni curajoși și puternici au izbutit adesea să îmblânzească lei și tigri, să se joace cu ei și să le impună chiar capriciile voinței lor.

Iată ce făcea Roboam în acel laborator din care nu ieşise, nici măcar o singură dată, de un an de zile. În jurul lui, pe-o masă ce ocupa aproape în întregime nişa, o mulţime de hârtiuţe acoperite cu iscălituri, tipărite după un clişeu săpat în lemn sau aramă. Ici-colo, unelte de gravor, cerneluri de nuanţe diferite şi bucăţele de lemn tare, sculptate, despre care ţi-am mai, vorbit. Roboam falsifica pentru tatăl meu valori ale principalelor case de comerţ din Londra. Sau, mai bine zis, încerca să le falsifice, căci nefericitul nu reuşise să producă încă nici o imitaţie destul de izbutită, după părerea lui Ismail, şi Dumnezeu ştie câte pedepse aspre căpătase după fiecare din încercările lui infructuoase.

Nu era o treabă uşoară şi puteai foarte lesne să greşeşti. Trebuia să imiţi peste o sută de iscălituri, tot atâtea sigilii şi ştampile; trebuia să sesizezi şi să reproduci cu minuţiozitate miile de nuanţe reprezentând diferenţele dintre valorile cutărei sau cutărei mari întreprinderi pe care negustorii le recunosc, pare-se, dintr-o privire. Iar nefericitul de Roboam încerca, se străduia mereu. De dimineaţă până seara retuşa matriţe, corecta ştampile spre a-şi forma mâna să redea capricioasele meandre ale unei parafe comerciale.

După fiecare tentativă, tata venea să inspecteze rezultatul; iar tata, milord, era un inspector nemilos. Ochiul său ager descoperea greşelile cele mai imperceptibile. Or, fiind capul lui în joc, nici o greşeală cât de mică nu se putea trece cu vederea. Atunci, Roboam, descurajat, se cufundă într-o disperare de brută împlânzită. Îşi distrugea uneltele şi se culca pe jos în laborator. Tata luă un ciomag şi lovea. Lovea până ce Roboam, zdrobit de durere, se ridica şi lua totul de la început. Iată de ce nefericitul era atât de palid şi de ce chipul lui căpătase trăsăturile unui bătrân.

În ce mă priveşte, sârmanul mut fusese pentru mine un paznic sever, dar, ca şi în cazul lui Temperance, aveam despre el o părere bună. În comparaţie cu

profesorii care-mi fuseseră impuși în ultimul an, cele două ființe nenorocite puteau fi socotite cumsecade. Amândouă îmi arătaseră uneori simpatie, dacă nu afecțiune. După cum ți-am mai spus, milord, țineam la ei. I-am întins mâna; el mi-a luat-o și a sărutat-o. Apoi, cu un gest pasionat, mi-a arătat fereastra sau, mai degrabă, aerul liber din spatele ferestrei, prefăcându-se că respiră adânc...

Bietul Roboam!

În casa tatălui meu, totul era servitute și captivitate. Sărmanul mut, care-mi fusese temnicer, purta la rândul lui lanțuri. Așa proceda Ismail cu toți cei de care avea nevoie. La gestul lui Roboam, atât de expresiv și disperat, la gestul acela care cerșea puțină libertate, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ismail ridică din umeri și începu să râdă.

— Pe legea mea, Suky — spuse el — ai putea juca foarte bine rolul unei tinere persecutate, virtuoză și compătimitoare, la teatrul regal din Hay-Market. Nu-i un compliment, Suky; poate vom încerca să te lansăm în cariera dramatică... Dar n-am venit până aici numai să ne înduioșăm, și dacă brută de Roboam vrea cu orice preț să respire aer curat, n-are decât să-și facă o gaură în zid... Haide, Roboam, să lăsăm fleacurile! Ai înaintat cu lucrul astăzi?

Roboam vârî mâna într-o cutie ascunsă în spatele meșei sale și scoase de acolo un teanc de hârtii pe care i le întinse tatei. Acesta se așeză pe scaun, își puse ochelarii și începu să le examineze. Ți se rupea inima, milord, văzându-l pe bietul Roboam cum urmărea neliniștit fiecare din gesturile tatălui meu. Ochii lui încercau să citească pe chipul impasibil al lui Ismail. Uneori tremura, nenorocitul; alteori își încrunta sprâncenele groase, de parcă s-ar fi gândit la o încăierare. Dar mușchii feței i se destinseseră curând; privirea lui își pierdu până și neliniștea care-l însuflețise. Pe chipul devenit inert nu mai era decât expresia unei descurajări

fără margini. Între timp, tata lua documentele bancare unul câte unul, le pipăia, le privea cu atenție, le întorcea pe ambele fețe.

— Să fiu al naibii dacă ticălosul ăsta fără limbă nu-i bun la ceva! spuse el în cele din urmă. Uite semnătura lui Dawes, Peebles and Sons, din Ludgate-hill, imitată de-o mână de maestru!... Astă-seară ai să capeți o cană de sherry, Roboam!... E bine... E chiar foarte bine, pe legea mea!

Roboam primi aceste complimente fără să manifeste vreun sentiment. Singurul care-l domina era teamă... Ba nu, mă-nșel, milord. Mai era ceva în Roboam: ura și speranța răzbunării. Tata puse la o parte o jumătate de duzină de hârtii și-i dădu lui Roboam restul.

— Acuma e mai bine, Lord Tăcere — îi spuse — mult mai bine. În curând ai s-atingi perfecțiunea, Roboam, și-o să te poți lăuda că ești cel mai bogat și mai fericit mut din lume... Continuă... N-am nimic de zis despre Dawes, Peebles and Sons, absolut nimic!... Nici despre Fauntlee din. Thames Street, nici despre Davys, Blount și Davys, bancherii curții regale!... Celelalte mai lasă oarecum de dorit... foarte puțin, Roboam!... încă vreo câteva luni de muncă și-ai să ajungi stăpânul City-ului din Londra.

Își vârî în buzunar cele cinci sau șase valori comerciale pe care le pusese deoparte și se îndreptă spre ușă.

— La revedere, Roboam — i-am spus sărmanului mut — am să mai vin să te văd.

Își duse mâna la inimă. Tata mă strigă. Roboam scoase capul afară din nișă, urmărindu-ne până la ușă, cu o privire plină de invidie. Noi porneam spre libertate, în vreme ce bietul mut rămânea între zidurile închisorii sale! Vai, milord, deși și eu eram prizonieră, am ieșit adânc mânănită.

— Vezi tu, Suky — îmi spuse tata — așa cum omu-i făcut să domine animalele lipsite de facultatea înțelegerii, tot așa, printre oameni, spiritele viguroase trebuie să le domine pe cele slabe sau obtuze, astfel încât cele dintâi

să devină stăpânele absolute ale celor din urmă... Văd că ți-e milă de Roboam; ai merita să te dojenesc pentru asta... Mai întâi, Suky, crede-mă, mila este un sentiment minor; inutilitatea este cel mai mic defect al lui... Apoi, eu sunt stăpânul, el e sclavul... Ce contează dacă moare! Dar am vorbit destul despre asta... Să nu suflă nimănui vreo vorbă despre cabinetul meu de lucru. Hârtiuțele pe care le-am avut adineauri în mână valorează aur, mult aur; dar dacă un polițist le-atinge sau numai le vede, se prefac într-o otravă ucigătoare... Or, dacă ai să vorbești despre cabinetul meu secret, Suky, polițiștii vor veni și mă vor ucide...

Coborâsem scara și ne aflam lângă ușa ascunsă care dădea în salon. Am auzit zgomot de voci venind din partea cealaltă a ușii și m-am ascuns, înfiorată, în spatele lui Ismail. Erau invitații tatălui meu care stăteau de vorbă în așteptarea lui. Mă conduse prin budoar și-mi porunci să mă îmbrac elegant. Când m-am întors, gătită de camerista pe care Ismail o angajase pentru mine, printre invitați se stârni un murmur. Erau doisprezece la număr și se și instalaseră în jurul mesei; lăsau impresia unor oameni foarte respectabili. Tata era cel mai tânăr dintre toți; ceilalți aveau bărbi albe sau pe cale de a încărungi, bărbi din acelea frumoase care au un aer atât de maiestuos pe pieptul înțelepților Orientului. În fața acelei adunări impunătoare m-am simțit cuprinsă de respect.

— Ia loc, Susannah — îmi spuse tata cu blândețe — mănâncă și bea împreună cu frații mei, care te iubesc.

Mărturisesc, milord, că-mi trecuse spaima. Vocile pe care le auzeam erau grave și calde. În comportarea tuturor se vedea cea mai riguroasă decență și discuția nu aluneca deloc spre temele acelea atât de îndrăgite de Ismail, care mie mi-erău nesuferite, fără să-mi dau prea bine seama de ce. Vorbeau despre comerț, despre bani și uneori despre moravurile și obiceiurile țărilor străine pe care le străbătuseră.

Niște valeți pe care nu-i mai văzusem în casa tatălui

meu serveau la masă și turnau vin, pe care toți convivii, fără excepție, mă invitau, cu o mare discreție, să-l gust. Dar când se strânse masa pentru a lăsa loc deșertului, valeții aduseră nenumărate sticle și, la un gest al lui Ismail, plecară, închizând ușile în urma lor.

Atunci scena se schimbă cu desăvârșire. Câteva dintre bărbile venerabile, care-mi inspiraseră atâta respect, căzură de pe fețele invitaților, descoperind niște chipuri de bărbați tineri. În același timp, trăsăturile personajelor se schimbară, ca și cum o mască, lipită pe fiecare dintre ele, ar fi fost smulsă brusc. Un murmur de voie bună străbătu asistența. Ismail destupă câteva sticle; paharele au fost umplute până la buză. Se bău: vocile își ridicară tonul, dar fără s-atingă încă diapazonul orgiei.

— Ei bine — spuse Ismail — ce părere aveți de Miss Susannah, dragii mei?

— E drăguță — spuse unul.

— Fermecătoare — adăugă un al doilea.

— Admirabilă! spuse un al treilea. Mai ales când roșește ca acum... Ai să poți face din ea tot ce-ți va pofti inima, Ismail.

— Nu-ncape nici o îndoială în privința asta — răspunse tata.

— Dar ce-ai de gând cu ea? întrebă negustorul Eliezer.

— Trebuie să mai reflectez — spuse tata — cuget la o mulțime de lucruri, din care aproximativ jumătate sunt secretul meu. Restul pot să vi-l spun.

— Suntem numai urechi — mărturisiră convivii.

Sticlele circulară în jurul mesei; Ismail continuă:

— Nu credeți, dragii mei, că Susannah ar putea fi considerată, în orice țară, drept fiica unui lord?

— A unui prinț! exclamă tânărul care se numea Reuben, lovind în masă cu paharul gol.

Ceilalți încuviințară dând din cap.

— Ei bine, dragii mei — continuă Ismail — în scurt timp va trebui să devin lord, iar Susannah, fiica mea, va fi una din piesele deghizării mele... Nu holba ochii, prietene

Eliezer! Îmi pot permite să vorbesc astfel în fața Susannei, care-i o fată binecrescută.

Toți mă mângâiară atunci cu privirea, iar telalul Samuel murmură ceva care semăna a rugă.

— Åsta ar fi începutul — continuă Ismail, atingându-mi părintește obrazul cu dosul mâinii — dar Susannah nu se va opri aici... Aflați, dragii mei, că-mi trebuie o sirenă care să readucă jucătorii în salonul meu de jocuri din Leicester-Square. Afacerile merg prost acolo... Un nenorocit a instalat un *hell*^[21] în Coventry-Street, la vreo sută de pași de-al meu... Jucătorii se duc la el, fiindcă acolo găsesc femei și muzică... La mine nu prea se câștigă des, dragii mei...

Un hohot de răs general sublinie aceste cuvinte.

— V-am dezvăluit două din scopurile pentru care va fi folosită Susannah — continuă tata. Există și-un al treilea pe care nu trebuie să vi-l explic prea amănunțit... Slavă Domnului, grangurilor noștri le place să se distreze din când în când și, în ce mă privește, n-am prejudecăți...

Alt hohot de răs zgomotos.

Broboane de sudoare se iviseră între sprâncenele încruntate ale lui Lancaster. Milord — continuă Susannah — toți bărbații aceia mă priveau cu lăcomie, ca și cum s-ar fi uitat la o bucată de stofă fină pe care poți să iei un preț bun. Tata se bucura de invidia generală și se fălea cu comoara lui.

— După cum vedeți, dragii mei — continuă el, surâzând — Susannah nu-i pentru mine o chestiune de lux. Și totuși nu v-am spus totul. Scopul principal, pe care mă va sluji să-l ating, trebuie să rămână secret; dar, credeți-mă, sub acest mister se-ascunde poate suma de cincizeci de mii de lire sterline. Convivii făcură ochii mari. Ismail scoase din buzunar, cu o neglijență afectată, portofelul în care vârase hârtiile falsificate de Roboam. Să bem — exclamă el — și să vorbim despre altceva!... Eliezer frate, vrei să-mi scontezi o valoare emisă de Dawes, Peebles and Sons?

— Banii sunt rari — spuse Eliezer, a cărui frunte surâzătoare deveni deodată serioasă. Despre ce valoare e vorba, frate Ismail?

— Patru sute douăzeci și cinci de lire și nouă șilingi, Eliezer... Ți-aș lăsa cei nouă șilingi pentru scont...

— În regulă! murmură Eliezer. Nouă șilingi și nouă lire, pe deasupra, pentru scont, dragul meu... îți ofer atât, fiindcă-i vorba de dumneata... Comisionul, după cum știi, e de doi la sută, ceea ce face opt lire, zece șilingi, doi penny și jumătate.

— Fie! încuviință bucuros Ismail. Te iubesc chiar când mă jupoi de viu, frate Eliezer... Iată hârtia semnată de Mac-Duff și Staunton d'York.

Îi întinse lui Eliezer hârtia, iar acesta își puse ochelarii pe nasul subțire și ascuțit. Ceilalți convivi, cărora tata le făcuse un semn cu ochiul, beau, zâmbeau și priveau pe furis la Eliezer, care supuse hârtia unui examen minuțios. După două sau trei minute, își scoase ochelarii și restitui tatei hârtia.

— Mi-am făcut socotelile, frate Ismail, n-am bani disponibili — spuse el pe un ton hotărât.

Tata își încruntă sprâncenele. O vădită indispoziție i se așternu pe chip. Cei care râdeau trecură de partea lui Eliezer.

— Bine, dar adineauri erai dispus... — începu el.

— M-am răzgândit — îl opri brusc Eliezer.

— De ce?

— Pentru că biletu-i fals, dragul meu.

Ismail lovi violent cu pumnul în masă. Vinele frunții i se umflară și două brazde adânci i se iviră deasupra colțurilor mustății.

— E-adevărat — spuse el, încercând să-și păstreze calmul — frații noștri știu că nu ți-aș fi luat banii, Eliezer. Erau preveniți; am vrut să fac o încercare.

— Foarte bine! murmură Eliezer, sorbind încet din paharul cu vin. Încercarea a dat greș, asta-i tot. Individul care-a falsificat biletul este un dobitoc.

— Unde-a greșit?

— În mai multe locuri, frate. Parafa lui Dawes, Peebles and Sons are un inel în plus...

— E-adevărat! murmură tata.

— Există apoi — continuă Eliezer — o trăsătură de pană tremurată chiar în iscălitură, or Peebles, care semnează de obicei, are o mână sigură și dibace; niciodată n-ar fi făcut un P atât de stângaci.

— Ai dreptate! mormăi Ismail, a cărui mânie sporea.

— În sfârșit — reluă Eliezer — mai există o greșeală de ortografie, iar funcționarul lui Peebles e renumit pentru respectarea regulilor gramaticale...

— Da, aici e-o greșeală de ortografie! exclamă tata, cuprins de furie. Pe Belzebuth, există într-adevăr!... Ah, mizerabilul ăsta de Roboam își bate joc de mine... am să-l omor!

Bău, unul după altul, două pahare mari de vin și se întoarse spre mine.

— Du-te și adu-l aici pe Roboam, Suky — îmi spuse el — du-te numaidecât!

Tremuram ca frunza, dar nu mă mișcăm. Aș fi preferat să mor, milord, decât să mă duc după Roboam în clipa aceea. Între timp, tata îmi repetă porunca, cu o voce tunătoare și, văzând că nu mă supun, ridică mâna asupra-mi, furios la culme.

— Te-a lovit, milady?... o opri Brian, care pălise și tremura.

— Nu, milord. A renunțat și a zbughit-o pe ușă.

O clipă mai târziu, a reapărut târându-l de păr pe Roboam.

Capitolul XVI - Sclavie

În momentul în care-și făcu reapariția în prag, tata avea chipul răvășit. Roboam, pe jumătate mort de spaimă, scotea niște gemete nearticulate. Deși în aparență nu era mai robust decât un om obișnuit, tata se bucura de niște adevărați mușchi de atlet. Îl îmbrânci pe Roboam cu-atâta violență, încât nenorocitul se prăbuși la

celălalt capăt al camerei. Convivii se întoarseră liniștiți pe scaunele lor pentru a asista mai comod la ceea ce avea să se întâmple. Roboam rămase nemișcat și prosternat în locul unde căzuse. Privirea lui înspăimântată stătea ațintită asupra tatei. Era palid ca un mort, iar șuvițele răvășite ale părului îi acopereau pe jumătate fruntea și obraji.

Mi se strângea inima de teamă și milă, milord; interogam cu privirea pe convivi în căutarea unui sprijin pentru sărmanul Roboam. Dar pe chipurile acelea de marmură nu exista nimic altceva decât curiozitatea rece și o oarecare nerăbdare în așteptarea deznodământului.

Eliezer era șchiop și când mergea se sprijinea într-un baston de bambus. Acest baston se afla lângă perete, într-un ungher al salonului. Tata, a cărui privire străbătea în clipa aceea camera în căutarea unei arme, zări bambusul și puse lacom mâna pe el. Furia lui atinsese paroxismul.

— Spuneți voi, fraților, spuneți — strigă el, gâfâind — spuneți ce merită un sclav mârșav care-și expune stăpânul la spânzurătoare?

— Depinde de împrejurări și de locul unde te afli — răspunse Samuel. La țară, poți face ce vrei; la Londra însă-i nevoie de prudență; o ciomăgeală bună poate fi de ajuns la nevoie.

— O ciomăgeală mi se pare soluția menită să-mpace prudența și dreptatea — susținu Eliezer, cu un aer grav.

Ismail ajunsese din două salturi lângă Roboam și-i aplică o lovitură puternică cu bastonul care scoase un zgomot sec. Sărmanul mut întinse mâinile, implorând îndurare. Ismail îl lovi a doua oară, apoi, mânia lui crescând pe măsură ce lovea, mânui arma cu o furie oarbă, neîntrerupt, timp de mai bine de un minut. Se auzeau numai horcăitul înăbușit al lui Roboam, care zăcea prăbușit la pământ, și zgomotul neconținut al lemnului ce-i stâlcea carnea.

În timp ce lovea, Ismail se atâta singur, spunând:

— Aha, ai făcut o buclă în plus la parafa lui Dawes Peebles and Sons, nemernicule!... Brută infamă, tremuri când îl faci pe P de la Peebles... Trădătorule, nepriceputule, asasinule, faci greșeli de ortografie... Vrei să fiu spânzurat din pricina ta, bestie nenorocită și mârșava... Na! Na! Ține, mizerabile, ține, Iudă!...

Ismail se opri gâfâind; bastonul de bambus îi căzu din mână, iar el însuși se prăbuși, epuizat, pe un scaun.

Închisesem ochii, pentru a evita, pe cât posibil, spectacolul acela oribil. Când loviturile au încetat, i-am auzit pe convivi șușotind în jurul meu.

— E mort — spuse Samuel, rânjind.

— Fratele Ismail are forță, nu glumă! adăugă un altul. Teribil mai mânuia bastonul!...

— Cred că mi-a rupt bastonul de bambus! mormăi Eliezer, indispus.

Am deschis ochii și, acolo unde Roboam stătuse mai înainte îngenunchat, am zărit o masă informă care nu dădea nici un semn de viață. Dar deodată această masă se mișcă încet și Roboam se ridică în picioare în fața lui Ismail, care gâfâia. Ținea în mână groaznicul baston. Printr-o mișcare instinctivă, mai puternică decât voința mea, m-am aruncat între Ismail și Roboam; de data aceasta tremură tata. Mutul, țeapăn, cu corpul ușor înclinat spre spate, părea pregătit să lovească. Ochii lui zvârleau săgeți de foc, mușchii feței i se contractau amenințători. Toată nevolnicia aceea care îmi inspirase atâta milă dispăruse. O văpaie virilă înlocuise povara bătrâneții pe care suferința și captivitatea o aruncaseră asupra lui. Era teribil și puternic pentru că era liber.

În timpul acesta, convivi stăteau nemișcați. Deznodământul neprevăzut dădea o notă de interes dramei. Priveau.

— Fie-ți milă, dragă Roboam! am exclamat. Fie-ți milă de tata, de dragul meu!

Schiță un gest imperios și violent, poruncindu-mi astfel

să mă dau la o parte. Dar nu voiam să mă supun, așa cum nu mă supusesem nici față de Ismail. Acesta avusese timp să reflecteze, și nu era omul care să nu profite de momentul de răgaz oferit de intervenția mea.

— Reuben — strigă el în germană, limbă pe care Roboam nu o înțelegea — ia-l de gât, frate, și capeți de la mine zece lire.

— Sunteți martori — spuse Reuben celorlalți.

— Suntem martori — răspunseră aceștia — Ismail Spencer a făgăduit zece lire.

Auzind cuvintele acelea rostite într-o limbă necunoscută, Roboam șovăi o clipă; Reuben se ridicase încet și se îndreptă spre el, în vârful picioarelor. Am deschis gura să-l previn. Dar tata mi-a astupat-o brusc cu batista. În aceeași clipă, brațele lui Reuben s-au încolăcit în jurul gâtului lui Roboam, al cărui chip se înroși numaidecât. Bastonul îi căzu din mână, nenorocitul scoase un urlet înăbușit și închise ochii, fără să încerce a mai opune Vreo rezistență.

— Dă-i drumul, Reuben — spuse tata — nu trebuie să-l omori... Dă-i drumul, mai am nevoie de el... i-a trecut furia. Îl cunosc: acum are să stea liniștit.

— Treaba ta, frate Ismail — răspunse Reuben, slobozind din strânsoare gâtul nenorocitului Roboam.

Convivii trecură printr-un moment de groază. Fiecare se aștepta să-l vadă pe mut azvârlindu-se asupra tatălui meu; dar nu se întâmpla nimic.

— În genunchi! îi strigă cu asprime tata.

Roboam îngenunche. Tata învârti deasupra capului său bastonul de bambus, dar nu lovi.

— Te iert — spuse el — fiindcă, ești o brută. Te-am bătut așa cum aș fi bătut un câine sau un cal; or, când îmi bat câinele sau calul, mă opresc înainte de a-l ucide, nu de dragul lui, ci ca să n-am vreo pagubă... Urcă sus și lucrează... lucrează, m-auzi? Dacă nu, va fi vai de tine!

Roboam se ridică și se îndreptă spre ușă, cu capul plecat. Nu se întoarse decât când ajunsese în prag; tremur

și-acum când mă gândesc la privirea pe care i-a aruncat-o tatei în momentul acela. Toată răzbunarea lui îi era concentrată în privire. Invitații simțiră ca și mine acest lucru. După ce Roboam dispăru definitiv, Eliezer clătină din cap.

— Animalul ăsta sălbatic o să te strângă de gât într-o bună zi, frate Ismail — șopti el.

Tata ridică din umeri, disprețuitor, și un zâmbet de orgolioasă superioritate îi apăru pe buze.

— N-aveți grijă de asta, dragii mei — spuse el — numai un călăreț neîndemânatic nu știe să evite lovitură neașteptată a unui cal nărăvaș.

— Ei bine! îi replică Reuben, râzând. Cred că ultima lovitură n-a fost tocmai ușor de parat, frate Ismail, dat fiind că mi-ai cumpărat ajutorul la prețul de zece lire.

Tata îi aruncă banii.

— Beți, fraților — spuse el — sau cărați-vă de-aici! Subiectul discuției nu mi-e pe plac.

Invitații își înăbușiră surâsurile batjocoritoare și continuară să bea. Ismail avea motivele sale, milord, să înfrunte astfel răzbunarea lui Roboam. Socotea că-l cunoaște pe sărmanul mut și, într-adevăr, nenorocitul era domesticit în așa măsură, încât nu mai îndrăznea să se împotrivească decât în împrejurări extreme. În afară de asta, exista între ei o legătură pe care n-am reușit niciodată s-o definesc. Roboam păstra în adâncul sufletului un respect pios față de tata, un fel de afecțiune superstițioasă, aidoma celei pe care o poartă indienii înspăimântătorilor lor idoli. În cabinetul de lucru avea la dispoziție arme din belșug, dar nu încercase niciodată să se slujească de ele împotriva lui Ismail. În călătoriile în care ne-a însoțit tot timpul, în Franța, în Italia, în Orient, era liber și totuși nu încercase niciodată să fugă. Sclavia lui era oarecum voluntară. Tata avea asupra lui o putere absolută, care se dispensa de sprijinul brutal al forței.

După scena pe care ți-am povestit-o, am mai rămas vreo șase luni la Londra, dar captivitatea mea luase

sfârșit. Tata îmi dădu de-nțeleș că o persoană de care trebuia să mă feresc părăsise orașul. În consecință, avem voie să călăresc, să mă plimb prin Park și uneori chiar să petrec câteva ceasuri la un spectacol. Tata mă însoțea pretutindeni, îndeplinind fostul rol al lui Roboam.

— Ai văzut, toată lumea te găsește frumoasă, Suky — îmi spunea el — peste doi sau trei ani, aceste complimente pe care ți le aștern în cale nobilii lorzi, îți vor pătrunde drept în inimă... Vei iubi, Suky, și vei fi fericită.

Toată casa din Goodman's-Fields era acum la dispoziția mea; numai că valeții primiseră ordin să nu-mi vorbească.

Cel mai mult, în perioada aceea, îmi plăcea să petrec câteva ceasuri în închisoarea bietului Roboam. Prezența mea îi consola, și-acest lucru mă făcea să mă simt fericită. În absența tatălui meu, îmi arată lucruri ciudate, dându-mi să-nțeleg la ce foloseau esențele și alifiile rânduite pe măsuta de toaletă a laboratorului. Într-o zi se ridică de la masă la care lucra fără răgaz și se întinse pentru a-și mai dezmoști oasele. Apoi își scutură părul lung și nepieptănat și începu să zâmbească.

Probabil nu știi, milord, cât de expresiv este chipul oamenilor lipsiți de grai. Surâsul bietului Roboam grăia cu naivitate, părând a spune:

— Ah, miss Suky, vreau să-ți arăt ceva neobișnuit!

Mă luă de mână și mă duse lângă măsuta de toaletă în fața căreia se așeză. Gestul lui era plin de importanță, semănând cu cele ale prestidigitatorilor înainte de a-și executa numărul cel mai grozav. Luă, una după alta, cinci sau șase sticlute, pe care le miroși și le puse deoparte, apoi îmi făcu semn să închid ochii. Ca să-i fac pe plac, m-am supus.

Cred că ți-am spus, milord, că Roboam era originar din Orient. Tenul lui oacheș și lucios avea o culoare deosebită; care se apropia, de altfel, într-o anumită măsură, de cea a tenului lui Ismail. Părul era negru ca tăciunele, iar barba la fel.

Am stat aproximativ două minute cu ochii închiși. După aceea, Koboam mi-a atins brațul, scoțând un mormăit răgușit, gutural, care era felul lui de-a râde. Am deschis ochii. Îți dau cuvântul, milord, că nu l-am mai recunoscut și m-am dat câțiva pași înapoi, speriată, în timp ce Roboam râdea cu toată gura. Se petrecuse cu el o schimbare care ținea de magie. Tenul atât de smolit adineauri căpătase o nuanță spălăcită, palidă... O nuanță care semăna cu a lui Tyrrel Orbul, căruia dumneata îi spui Sir Edmund Mackensie...

— Sir Edmund Mackensie! repetă mașinal Brian de Lancaster, a cărui minte părea tulburată de un gând neplăcut.

— Nici o altă comparație n-ar fi mai izbitoare — continuă Susannah. Prin reflexele palide ale pielii mate și albicioase, ochii lui Roboam își pierduseră strălucirea sălbatică... semăna c-un european, c-un englez, un cerșetor din Londra, abrutizat de mizerie; părul negru, lung îi cădea acum în șuvițe incolore pe fruntea albită. Într-un cuvânt, pe chipul său nu se mai afla nici un fir de păr care să-și fi păstrat culoarea naturală.

— Schimbarea aceea îi îndulcea expresia figurii? întrebă Brian, gânditor.

— I-o îndulcea, milord, în sensul c-o văduvea de orice personalitate... chipul lui aspru devenise deodată insignifiantei asemănător cu al tuturor nenorociților pe care-i întâlnim pe stradă.

— Ah! exclamă Brian, cu un aer distrat, ca unul care gândește cu voce tare. Aș da mult să-l aud vorbind pe Sir Edmund Mackensie când nu-și falsifică vocea.

Susannah ridică spre el privirea-i neliniștită și întrebătoare.

— Mi-a trecut prin cap o idee trăznită — răspunse el — te rog, continuă... De când te-ascult, gândurile mi-au cam luat-o razna, ducându-mă spre imposibil... Dar curând vom intra în realitatea vieții, Susannah, — adăugă el, cu voce tândră, surâzând — vom fi fericiți ca toată

lumea. Astăzi se va consuma ultimul capitol al aventurilor dumitale bizare... Slavă Domnului, vom încheia acest roman fantastic... Vei fi o femeie fericită, Susannah, dumneata care-ai rezistat atâta timp influențelor nefaste ale atmosferei de vicii și crime în care ți-ai petrecut tinerețea...

Frumoasă fată părea să se reculeagă pentru a savura mai intens cuvintele dătătoare de speranță.

— Sărmanul Roboam se bucura ca un copil de uimirea mea — continuă ea după câteva secunde de tăcere, îmi arăta părul său, apoi sticlulele, ca să mă facă să-nțeleg că ele conțineau lichidul care-i schimbase instantaneu culoarea părului; apoi îmi arată obrazul și alifia, dovedind prin mormăitul lui gutural buna-i dispoziție. Deodată i-am văzut mușchii feții tresărind. Nu se înroși, deoarece nu mai putea roși sub masca ce-i acoperea trăsăturile, dar privirea lui se întoarse, îngrozită, spre ușă.

Ismail se afla în prag.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, încruntând sprâncenele.

— Eu l-am rugat pe Roboam, tată...

— Minți, Suky, minți, fata mea — mă întrerupse el, cu blândețe — nu te pricepi s-ascunzi adevărul... dar, pe Belzebuth, nu trebuie să roșești pentru atât de puțin, Susannah... Numai când cineva face un lucru urât roșește, draga mea.

Se îndreptă spre Roboam și-l trase cu putere de păr.

— Cât despre dumneata, meștere Tăcere — îi spuse el — acum arăți și mai urât ca de obicei... Nu tremura, brută ce ești, nu te bat! Aveam de gând să-i fac lui Suky, într-o bună zi, aceeași demonstrație... Ticălosule, nu ești chiar atât de stângaci pe cât s-ar crede... L-ai fi recunoscut pe stradă, Suky?

— Nu, tată.

Începu să zâmbească.

— Mulți oameni ar da bani grei, să aibă rețeta mea — spuse el cu o evidentă mulțumire de sine. Haide, lord

Tăcere, treci la treabă! Ne apropiem de sfârșitul suferințelor.

Roboam se întoarse în nișă și puse sub ochii tatălui meu o cantitate de bilete de bancă. Pesemne erau perfecte, întrucât Ismail nu găsi nimic de obiectat.

— Foarte bine! murmură el. Vom putea începe campania... în curând Suky va fi demnă să aparțină nobilimii... Ai lucrat bine, Roboam, foarte bine... Am să te iau cu mine, ca paj al domnișoarei Susannah... Ești mulțumit?

Mutul își arată dinții lungi, albi într-un surâs sincer de bucurie. Eram, probabil, singura ființă de pe lume față de care avea o afecțiune, căci nu pot numi afecțiune lanțul ce-l lega de taică-meu, deși ultima acțiune din viața lui ar fi putut demonstra că ținea la el în felul său.

Câteva zile mai târziu am plecat în Franța, milord. N-am să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat în Franța, Italia, în Orient. Am rămas patru ani în aceste țări, pe care le cunosc ca și cum m-aș fi născut acolo. În special Franța, frumoasa Franță, unde aș vrea să trăim împreună, milord! Ce-am făcut acolo, poate fi spus în două cuvinte pentru că, în timpul celor patru ani, am dus o viață extrem de monotună.

Am participat la înșelătorii, Brian, ți-o spun cu rușinea în suflet, înșelându-mă totodată pe mine însămi. Într-adevăr, edificiul moralei pe care mi-l clădisem pe băjbăite și fără nici un sprijin avea multe fisuri. Nu știam, de pildă, ce înseamnă ideea de proprietate: furtul nu mă îngrozea, iar cuvântul însuși nu avea nici un sens reprobabil pentru mine. M-aș fi împotrivit tatei, m-aș fi împotrivit energic, așa cum am făcut-o uneori în viața mea, dacă ar fi fost vorba de un rău fizic în dauna cuiva. Dar a stoarce aurul, cu ajutorul fraudei, nu mi se părea deloc un lucru condamnabil, și convingerea mea intimă era că fiecare om pe lume tinde să obțină același rezultat.

După cum vezi, tristele învățăminte ale tatălui meu nu fuseseră toate zadarnice; într-un sens, meritam de pe

atunci disprețul lumii și, cine știe, Doamne! unde m-aș fi oprit dacă aș fi continuat să înaintez pe panta aceea alunecoasă. Eram legată la ochi și-auzeam mereu șoptindu-mi-se la ureche sfaturi perfide și otrăvite!...

Susannah își plecă privirile și tăcu. Brian îi luă mâna și i-o sărută respectuos.

— Oh, ridică-ți fruntea, draga mea — spuse el, cu glas grav, în care se simțea un entuziasm reținut, — ridică-ți fruntea, Susannah, și privește totul drept în față! Nu te-ai temut niciodată să-ți dezvălui sufletul curat, în conștiința dumitale nu există nici un loc în care să ții ascunsă o parte din amintiri... De ce să roșești pentru crimele altuia? Ai putea fi socotită vinovată dacă, pierdută în beznă, ți-ai îmbrânci semenul aflat pe marginea unei prăpăstii? Sau dacă cineva ar sili mâna dumitale, înarmată c-un pumnal, să lovească în pieptul unui om?... Oh! Ce-nseamnă să fii o sfântă și să plângi pentru greșeli pe care nu le-ai săvârșit! Îți spun din adâncul sufletului: rușine celui care ar vedea în viața dumitale frumoasă o singură faptă demnă de dojană sau de suspiciune!... Te iubesc și te admir, Susannah!

— Îți mulțumesc, milord, îți mulțumesc — murmură ea, cu lacrimi în ochi — știam că ești bun, nobil și generos... dar nu speram atât de mult... nu credeam să pot cere mai mult decât indulgență... Ah, și eu te iubesc... cu fiecare minut mai mult!...

Unicul țel al tatălui meu în timpul îndelungatului voiaj a fost scontarea valorilor comerciale falsificate de Roboam; reuși în mare parte și, probabil, ai auzit de furtuna stârnita pe piața Londrei de furtul colectiv săvârșit în dauna celor mai importante întreprinderi comerciale din City. Când am părăsit Damascul pentru a ne reîntoarce la Londra, tata poseda peste cincizeci de mii, de lire sterline. Crescusem. Gânduri grave îmi frământau mintea în ceasurile de meditație și o nevoie nedeslușită de a iubi și de a fi iubită îmi tulbura visele.

Ismail mă socotea coaptă pentru partea cea mai

odioasă a planurilor sale: voia să-mi vândă trupul și inima...

Capitolul XVII - Sirena

Rostind aceste cuvinte, frumoasă fată se simți cuprinsă de un tremur brusc și obrajii îi păliră.

— Ar fi fost îngrozitor pentru mine, milord, dacă aş fi ghicit de la început intențiile lui Ismail. Dar ignoranța m-a scutit într-o oarecare măsură de tragedia situației în care mă aflam. Când am înțeles, în sfârșit, ce mi se cerea, eram puternică: te iubeam... în afară de asta, tata n-a mai avut timp...

Reîntorcându-se la Londra, prima lui grijă a fost să repună pe picioare tripoul din Leicester Square. Știi, desigur, milord, de ce vogă se bucura *infernul* în cea mai mare parte a anului. I se spunea Clubul de aur (Golden Club), iar clientela obișnuită era alcătuită exclusiv din marea nobilime a celor trei regate.

Dar tata nu abandonase nici casa din Goodman's-Field. Acolo făcea camătă și biroul său de scont, instalat în odăile de la parter, care-mi slujiseră atâta vreme drept locuință, erau pline în tot cursul zilei.

Încăperea în care veneai uneori să-mprumuți bani de la Ismail era fosta mea odaie. Chiar pe locul unde se află biroul tatei fusese instalat odinioară patul meu de copil; prima oară când te-am văzut, printre grațiile ferestrei ce dădea în grădină, ședeai în locul unde adormisem, cu capul sprijinit de grumazul sărmanei Corah, în seara aceea când o văzusem pe mama în vis...

Era la puțin timp după sosirea noastră la Londra. Mă plimbam în grădină, dând aripi gândurilor tulburi care le frământa pe tinere. Primele adieri răcoroase ale vântului de primăvară ajungeau până la mine și câteva păsărele, rătăcite în imensitatea Londrei, ciripeau pe ramurile

copacilor.

Am auzit un zgomot în anticameră. Erai dumneata, milord, care tocmai intraseși. Un straniu hazard... fără indoială, destinul... m-a făcut să întredeschid curioasă ușa din grădină și să privesc. Te-am văzut și mi-ai părut nespus de chipeș.

Tata adusese din Franța doi lachei înalți care-ți barau drumul. Nu te-ai supărat deloc, ți-ai păstrat aerul de indiferență orgolioasă și totuși s-au dat la o parte când le-ai adresat câteva cuvinte însoțite de un gest imperios. Faptul m-a surprins, milord, căci îi văzusem adesea pe aceiași oameni înfruntând cu nerușinare clienții. Mă uimea mai ales puterea pe care o aveai de a obține supunere fără a ridica vocea, fără amenințări și fără mânie. Și tata știa să se facă ascultat, dar numai prin teroare.

Era pentru prima oară, milord, când vedeam un om născut să poruncească. Vocea dumitale liniștită mi-a stârnit în urechi vibrații neobișnuite; privirea rece, lipsită de mânie, dar care sprijinea, ferm și hotărât, imperiosul laconism al ordinului dumitale, m-a umplut de admirație și de teamă.

Susannah se opri. Surâzând, Brian își dusesese la gură batista brodată, pe care-o ținea încă în mână. Frumoasa fată răspunse zâmbetului prin alt zâmbet plin de bucurie calmă.

— Îmi pare bine că m-ai oprit, milord — continuă ea. Nu mai găseam cuvinte, să spun tot ce simte inima mea...

— Mă îndemni să devin orgolios! murmură Lancaster.

— Aș vrea să-mi deschid sufletul ca o carte, Brian, ca o carte ale cărei pagini să poată fi citite deodată, dintr-o singură privire, spre a-ți da seama că-n ființa mea nu te afli decât dumneata.

— Vei fi întotdeauna astfel, nu-i așa, Susannah? vorbi Lancaster, cu blândețea magică pe care dragostea fericită știe s-o strecoare în glas.

— Întotdeauna! repetă ea. Oh, întotdeauna, milord!

Se simțea apropierea amurgului. Ceasurile acelea scurte, în timpul cărora soarele de ianuarie izbutește să destrame ceața densă suspendată deasupra Londrei ca o mantie apăsătoare, se apropiau de sfârșit. Ceața devenea și mai groasă afară, iar colțurile mobilelor proiectau umbre sub care nu mai deslușeai nimic.

Susannah continuă:

— Când ai intrat în biroul tatei, milord, m-am furișat pe lângă zidul casei și m-am instalat în fața ferestrei, într-un loc de unde puteam să te văd fără a fi văzută. Inima mi bătea nespus de puternic și nu știam de ce: ochii îmi ardeau ca atunci când te podidește plânsul, și totuși în adâncul sufletului simțeam o bucurie nouă și necunoscută. Am rămas la postul meu tot timpul cât ai stat de vorbă cu tata; te priveam, ceva din dumneata răzbătea până la mine și contactul acela tainic mă amețea. Știi, milord, încă de pe atunci te iubeam aproape tot atât de mult ca acum!

Când ai trecut din nou pragul casei, când nu te-am mai zărit, am simțit o înfrigurare și lacrimile mele au devenit amare. Apoi m-am așezat lângă un copac și-am început să-ți mângâi imaginea întipărită cu jeratic în memoria mea.

— L-ai văzut pe gentlemanul care a fost la mine, Suky? mă întrebă tata.

— Oh, da, tată — i-am răspuns.

— Ce aprinsă ești la față, Suky! exclamă el, râzând. Pariez că te-ai speriat... Este un smintit, Susannah, care mai are doar doi ani din ce să trăiască și face tot posibilul să reducă acești doi ani la șase luni.

— Cum îl cheamă, tată?

— Brian de Lancaster.

Cred că niciodată o muzică nu mi-a fermecat mai încântător auzul, milord... Brian!... Oh, numele îți seamănă; e dulce și frumos, iar inima nu-l poate da uitării...

Pentru mine n-a mai existat somn. M-am gândit la

dumneata toată noaptea și, în zori, continuam să mă gândesc... În celelalte nopți s-a întâmplat la fel. Iar când adormeam, Brian, te vedeam în somn.

Ah, de câte ori m-am văzut, ca acum, lângă dumneata, ținându-ne de mână, răspunzând zâmbetului dumitale c-un alt zâmbet... Dar mă trezeam, milord, și trezirea după un vis atât de frumos e-ngrozitoare!

Susannah rosti aceste cuvinte cu glas tremurat. Fruntea îi era adumbrită de tristețe.

— Sărmana Ophelia! murmură ea. Uneori trezirea e groaznică și după clipe de fericire trăite în realitate!... Totuși, nu găsești, milord, că-i frumoasă și nobilă?...

— Într-adevăr, e frumoasă și nobilă — răspunse Lancaster — cea mai frumoasă și cea mai nobilă, după dumneata, Susannah.

— Iar el n-o mai iubește! încheie cu voce stinsă frumoasă fată.

— N-a iubit-o niciodată... Domnul marchiz de Rio Santo e un ambițios.

— Dar dumneata, milord? întrebă cu naivitate Susannah.

Lancaster scutură din cap, surâzând.

— Eu sunt un nebun — răspunse el.

— După aceea nu te-am mai văzut multă vreme, milord — continuă Susannah. Tatăl meu îți împrumutase fără îndoială o sumă mare. N-ai mai revenit curând în Goodman's-Fields. Dar nu te uitasem; te așteptam.

A doua oară te-am întâlnit în Park. Te-am recunoscut de departe printre toți gentilomii care umpleau aleile și inima mi-a zburat spre dumneata. Erai călare pe-un frumos cal roib a cărui alură mândra stârnea invidia și admirația rivalilor dumitale...

— Ruby! o întrerupse suspinând fără voie Brian.

Susannah sărută medalionul. Era un fel de rugăciune mută pentru curajul animal.

— Înaintai — continuă Susannah — plin de grație în strălucitorul dumitale costum de călărie, strunindu-ți

calul care dănțuia pe nisip. Aveai la butonieră o camelie, floarea pe care-am păstrat-o atât de mult timp în amintirea dumitale, milord.

Deodată lumea începu să țipe. O caleașcă trasă de patru cai minunați, lansați în galop, răsturnase o biată femeie care zăcea pe jos, plină de sânge.

— Uite, Suky, uite — spuse tata — uită-te bine! White-Manor a călcat o bătrână... Nici n-a întors capul, să se uite înapoi, pe legea mea!

— Am s-o ajut eu să se ridice! am exclamat, dând o lovitură de cravașă calului meu.

Dar Ismail mă opri, apucând calul de căpăstru.

— N-are nici un rost, e-o prostie ce vrei să faci!... Dacă bătrâna-i moartă, la ce bun s-o mai ridici? Dacă n-a murit, o să se găsească vreun prost să-i dea ajutor... *Prostul* ai fost dumneata, milord... îți mai aduci aminte?...

— Cred că-mi amintesc vag... zise Brian.

— Oh, eu îmi amintesc bine, Brian, parcă te văd și-acum. Ai sărit jos și-ai luat-o în brațe pe femeia leșinată.

— O sticlură cu săruri! O sticlură, frumoase doamne! ai strigat, agitându-ți batista.

Zece echipaje s-au oprit deodată și multe femei frumoase te-au salutat zâmbind. În loc de o sticlură, au căzut douăzeci la picioarele dumitale. Aplecându-te să iei una, ți-a picat floarea de la butonieră. M-am repezit, Brian, și, înainte ca tată să-și dea seama de ceea ce-aveam de gând, floarea se află ascunsă la pieptul meu.

Ai ridicat-o pe bătrâna și i-ai trecut sărurile pe la nas... Apoi, când și-a revenit, i-ai dat o pungă cu bani, Brian.

— Foarte frumos — mormăi Ismail. Asta-nseamnă să-ți cheltuiești banii așa cum se cuvine... Dar, în definitiv, nu-i chiar atât de nebun cum pare și se pricepe să-și aleagă victimele lui White-Manor...

Brian se înroși. În fundul sufletului recunoștea adevărul învinuirii. Firește, în orice alte împrejurări, generozitatea lui înăscută l-ar fi îndemnat să sară în ajutor, dar nenorocirea provocată de fratele său avea de

două ori mai multe drepturi la ajutorul său, nu dintr-un sentiment fratern, ci din antagonism.

Brian se înroși fiindcă simțea că, în cazul respectiv, nu merita entuziasmul Susannei. Aceasta continuă:

— Tata nu putea înțelege generozitatea nemotivată. Oameni ca dumneata, milord, reprezentau pentru el adevărate enigme a căror cheie încerca s-o găsească. Asta m-a făcut să te iubesc și mai mult, prea mult, căci deveniseși o obsesie pentru mine. Pretutindeni și tot timpul erai înaintea ochilor mei. Îți vedeam neconținut fruntea semeață și calmă, privirea îndrăzneată și liniștită.

Era o suferință reală și cu-atât mai de netălmăduit, cu cât nu-ncercam să scap de ea. Mă complăceam în această situație. Făuream, trează, niște visuri care apoi îmi reveneau în somn. Doream cu pasiune, dar orbește; speram fără să-mi pot defini speranța.

În acea primă fază a iubirii mele plângeam adesea, iar atunci când tata îmi surprindea lacrimi în ochi spunea:

— Răbdare, Suky, răbdare! Vom avea grijă de tine fata mea, în scurt timp te voi duce într-un loc unde vei putea alege.

Cred că acum înțeleg sensul brutalelor sale cuvinte. Pe vremea aceea îmi treceau pe lângă urechi ca niște sunete fără sens.

Într-adevăr, își ținu făgăduiala și, într-o seară, mă duse într-un loc unde-aș fi putut să aleg. Dar la început avusese alt scop. Se bizuia pe mine să joc o comedie menită a-i sluji la realizarea unei speculații.

Îți amintești, poate, milord, de cină în cadrul căreia Ismail a enumerat fraților săi diversele servicii pe care spera să le obțină de la mine. În seara aceea spusese că-i trebuia o sirenă menită să atragă jucătorii la *hell*-ul lui. Splendidele saloane de la Golden-Club erau întotdeauna pline de femei frumoase, împodobite ca niște regine; totuși se pare că Ismail voia să mă atragă și pe mine să joc rolul de sirenă.

Imaginase ceva neprevăzut și teatral, legat de

magnificile decorațiuni ale clubului. În salonul principal, montase o cortină luxoasă în spatele căreia erau plasate harpa și pianul meu. În fața cortinei, o balustradă înaltă și trainică interzicea accesul publicului.

Când am intrat acolo pentru întâia oară, aerul cald și parfumat al sălii mi-a biciuit nervii, în vreme ce zgomotul conversațiilor mi-a accentuat timiditatea sălbatică. Tata m-a instalat la pian.

— Nu-ți fie teamă, Suky — îmi spuse el — și cântă cât mai frumos... Nimeni nu te vede.

Nu mințea. Cortina mă ferea de orice privire. Mi-am trecut degetele peste claviatura pianului și câteva voci îmbufnate au răsunat de cealaltă parte a cortinei.

— Nefericită inspirație, Spencer — spuneau vocile — fă să tacă odată pianul ăla care ne pisează nervii!

— Continuă, Suky! îmi spuse tata.

Puțin îmi păsa, milord, dacă plăceam sau nu celor care se aflau dincolo de cortină. Am mai exersat câteva secunde, apoi am cântat o arie de operă franceză pe care o auzisem la Mile Falcon. La început, vocea mea era rece și nesigură, de parcă aș fi cântat în fața profesorului meu; dar apoi muzica m-a prins și n-am mai putut rezista avântului ei. Cântam cu pasiune. Îmi dăruiam, ca întotdeauna, sufletul cântecului. Uitasem de tot ce mă înconjură, uitasem locul unde mă aflam; cântam pentru mine.

— Foarte bine, Suky! spuse încet tata când am terminat.

În aceeași clipă, bravo-uri frenetice izbucniră în sală. Era ciudat, după nemulțumirile provocate de primele note ale cântecului meu.

— E Malibran — spuse cineva.

— E Catalani — afirmă altă voce.

— E Pasta, care-a descoperit note de soprano în geniul ei!

— Dragii mei! exclamă un glas pițigăiat. E mai degrabă Grisi... N-o cunoașteți încă pe Grisi...Os-o cunoașteți pe

Grisi... vorbesc foarte serios.

Tata își freca mâinile și zâmbea tăcut.

— Milorzi — spuse el, în sfârșit — nu-i nici Malibran, nici Pasta, nici Grisi.

— Dar atunci cine-i, patroane Spencer?

— *Sirena*, milorzi.

Se auziră șușoteli de cealaltă parte a cortinei; tata aștepta nerăbdător urmarea. Eu ascultam, milord, sperând vag să-ți aud vocea printre celelalte... Nu erai acolo în seara aceea?

— Nu, dar am auzit mai târziu, ca de altfel întreaga Londră, despre misterioasă și incomparabila Sirenă de la Golden-Club... Acum înțeleg de ce vocea ei neasemuită avea un ecou atât de profund în inima mea... Nu puteam să iubesc atunci decât ceea ce cunoșteam... și-ți iubeam vocea.

După câteva secunde, șușotelile se transformară în adevărate strigăte. Toată lumea voia să mă vadă și cerea, prin țipete, deschiderea balustradei.

— Milorzi — spuse tata — sunt dezolat că trebuie să refuz ceva Senioriilor Voastre, dar Sirena nu va apărea în fața dumneavoastră.

— O sută de lire, dacă-mi faci cunoștință cu ea, Ismail — propuse o voce.

— Cinci sute de lire! spuse alta.

Tata abia își putea stăpâni bucuria.

— E-o afacere, pe Belzebuth! O afacere! murmură el.

— O mie de lire! strigă cineva din spatele cortinei.

— Pentru nici un preț, milorzi — răspunse Ismail — dați-mi voie să invit pe Senioriile Voastre a-și continua jocurile... Sirena a plecat.

— Se va întoarce?

— Mâine, milorzi, Sirena va cânta din nou.

Spunând acestea, tata mă luă cu el și mă urcă într-o trăsură care mă readuse în Goodman's-Fields.

A doua zi, saloanele de la Golden-Club erau prea strâmte pentru a cuprinde mulțimea care năvălise încă de

la căderea nopții. Am cântat. Lumea a doborât balustrada, să mă vadă. Dar între timp plecasem, caii tatălui meu purtându-mă în galop spre locuința noastră.

Era într-adevăr un om abil, milord. Își făcuse bine socotelile în privința bărbaților eleganți care-i alcătuiau; clientelă. Misterul ațâțase la culme curiozitatea blazată a nobililor lorzi. Londra începuse să vorbească despre mine...

— Vrei să spui că vorbea numai despre dumneata — o întrerupse Brian. Pictori care nu te văzuseră niciodată țiau făcut portretul, iar ziarele din Paris ne-au retrimis ecoul renumelui dumitale, care depășise granițele... Dar nimănui nu i s-a-ngăduit să te vadă?

— Nimănui — milord — nimeni nu se putea lăuda c-a văzut-o pe Sirena de la Golden-Club. Tata aștepta și miza pe efectul curiozității împinse până la nebunie; cred că aștepta paroxismul celebrității pentru... pentru a mă sacrifica, milord. De altfel, față de mine nu făcea nici un secret din planurile sale, dar ele nu mă speriau, fiindcă nu le-nțelegeam sensul.

— Susannah — îmi spusese într-o seară tata — vei fi foarte fericită. Vreau să fac din tine o lady, și-n curând vei putea alege dintre lorzii care te-aplaudă în fiecare — zi...

Capitolul XVIII - Clubul de aur

— Chiar tatăl meu mi-a spus-o, Brian — continuă frumoasa fată — să aleg pe unul din lorzi! Ideea aceasta pătrundea, confuză, în mintea mea. N-aș fi putut spune de ce mi-era silă de ea, și totuși o vagă și apăsătoare suferință mă aruncă în brațele deznădejdiei. Mă gândeam la dumneata. Inima mea te chemă în ajutor și-mi spuneam că erai singurul în stare să mă salveze de pericolul acela apropiat și necunoscut.

Îmbrăcată cu o rochie strălucitoare, m-am urcat în trăsură și am plecat din Goodman's-Fields. În tot timpul drumului, tata se arăta nespus de vesel, dar veselia lui Ismail avea un gust amar ascuns care te ntrista și-ți inspira teamă.

Când am ajuns în Leicester Square, în fața Clubului de Aur, se și formase o coadă lungă de trăsură cu blazoane.

— Strașnic, strașnic! murmură bucuros tatăl meu. Singurul necaz e că n-ai să știi ce s-alegi, Suky.

Am trecut de fațada Clubului pentru a intra pe ușa de serviciu. În fiecare seară procedam așa, fiindcă, dacă aș fi urcat scările intrării principale, incognitoul meu, la care tata ținea atât de mult, ar fi fost curând dezvăluit. Când am intrat după cortină, ne-am putut convinge, după zgomotul asurzitor al conversațiilor, că publicul era mai numeros ca de obicei.

— Stau de vorbă, pălăvrălesc, săracii de ei... Cu gândul la concert, vor uita că Golden-Club e un tripou... Vezi dacă s-au așezat în jurul meselor verzi, Suky!

Abia atunci am observat niște orificii foarte mici, capsate cu alamă, ca ochiurile unui corset, care se aflau din loc în loc în cortină. Dacă-ți apropiai un ochi de aceste orificii, vedeai perfect tot ce se petrecea dincolo de cortină.

— Privește, Suky — îmi spuse Ismail — privește cât vrei... Privește! De-asta te-am adus aici!...

De cealaltă parte a cortinei se afla o mulțime compactă și nerăbdătoare; toți vorbeau deodată și numai despre mine... Privirile le erau ațintite cu o curiozitate atât de avidă spre cortină, încât, tulburată, m-am dat înapoi câțiva pași, ca și cum m-ar fi putut vedea.

— Haide, Suky, nu-ți fie teamă! continuă tata. Lornioanele Seniorilor Lor, ca și ale Înălțimilor Lor, căci sunt în sală și duci, se opresc în fața cortinei, ca în fața unui zid... Ah, fata mea, dac-ar bănuși că te afli aici și că-i vezi, ce s-ar mai umfla în pene... Nici nu-ți dai seama, Suky, toți nobilii aceia, tineri și bătrâni, de la primul

până la ultimul, sunt nebuni după tine... S-a făcut un fel de prinsoare — și asta-mi convine, pe legea mea, căci eu voi fi câștigătorul, până la urmă — un fel de prinsoare, ziceam, cine va pune stăpânire pe inima ta... Vrei să-ți spun părerea mea în privința asta, Suky?

— Gentilomii aceia mă cunosc deci, tată? l-am întrebat eu în loc să-i răspund.

— Nu, Suky, slavă diavolului!... Dacă te-ar cunoaște, ți-ai pierde jumătate din prestigiu... Deși ești frumoasă, imaginația lor găsește mijloace pentru a te înfrumuseța și mai mult... Și-apoi, ai încredere în mine, primul tău iubit te va descrie astfel, încât nenorociții lui de rivali să moară de necaz, iar jumătate din parlament să-și fiarbă creierii pentru a-ți câștiga favorurile... Nădăjduiesc să fii măgulită, fata mea.

— E blondă — spunea cineva de dincolo de cortină — blondă și fermecătoare. Un înger, pe Dumnezeuul meu!

— N-ai nimerit-o, milord — răspunse un altul — afurisitul ăla de Spencer e originar din Orient... e-o orientală... O odaliscă...

— Mi s-a spus — continuă un al treilea — că are un cap rafaelic, că-i o fecioară a Romei, o madonă...

— Ascultă-i, ascultă-i, Suky! repetă tata, râzând fericit. Deodată deveni serios. Dar iată că dau semne de nerăbdare — continuă el — și cu nerăbdarea oamenilor nu-i bine să te joci, Susannah. Ar putea ieși prost, mai ales când ești patronul unui *hell*... Stai să vedem. N-aș vrea să-ți influențez inima, Suky... Am să-ți spun care sunt cei mai respectabili din lorzii ăștia și pe urmă ai s-alegi.

— De ce trebuie s-aleg, tată? l-am întrebat.

Bătu din picior și se încruntă.

— Nu te mai prefacă că nu înțelegi, Susannah! spuse el, cu o voce poruncitoare și tăioasă. Dacă joci teatru, termină, iar dacă într-adevăr nu-nțelegi, lasă-te călăuzită, căci, altminteri, va fi vai de tine! Haide, haide, prostuțo — continuă el, după o clipă, reluându-și zâmbetul — îmi

strici toată buna dispoziție de astă-seară... Apropie-te, uită-te și fii cuminte! Ne-am înțeles?... Acum, te rog să fii atentă. Uită-te, te rog, la domnul acela cu părul alb care posedă cea mai venerabilă figură din cele Trei Regate. Nu-i altcineva decât Înălțimea Sa ducele de Marlborough, mai puțin celebru decât gloriosul lui omonim despre care vorbește cântecul, dar mai aprig jucător... într-o seară a pierdut aici optzeci de mii de lire, Suky, și a doua zi și-a plătit datoria. Ce zici de asta?

N-am răspuns.

— Nu spui nimic?... Minunat, fata mea!... Acolo, lângă Înălțimea Sa, e tânărul marchiz de Danby, fiul mai mare al ducelui de Maitland... Senioria Sa este, fără îndoială, o urâtenie, dar are milioane de lire, ceea ce constituie un atu demn de luat în seamă. Ce părere ai despre ducele de Danby, Susannah?

— Puțin îmi pasă dacă-i bogat sau nu, tată.

— Minunat, Suky! înseamnă că nu-ți place... Uite! Asta poate are să-ți placă. E unul din regii sportului, un excentric de calitate superioară, care-și toacă averea incalculabilă cu o originalitate demnă de toată laudă. Îți place, fata mea?

— Nici mai mult, nici mai puțin decât ceilalți, tată — i-am răspuns eu.

— Nu?... Atunci să trecem la altul... Iată un bărbat gras și frumos, după care unele doamne se dau în vânt... Are calități, Suky, mari calități. Este un glumeț recunoscut, un poznaș de-o sută cincizeci de kilograme. Bate toți poliștii din Londra și paznicii din City. Mai demult, Daniel O'Connell, într-un elan puțin curtenitor, l-a botezat cu numele de porc (*hog*), în prezența contelui de White-Manor, fostul lui camarad. Dar toate acestea nu-l împiedică să fie un bărbat foarte galant, și-mi fac o cinste din a-ți-l prezenta: primul marchiz al Irlandei, Harry de la Poër Beresford, marchiz de Waterford, conte de Tyrone, viconte de Poer, lord de Curraghmore etc. Senioria Sa are darul de a-ți fi pe plac?

— Nu, tată.

— Fir-ar să fie, Suky!... Ești cam mofturoasă... îți place mai mult Don Juanul acela cu privirea îndrăzneată, colonelul Rabican? Te previn, Susannah, acest nobil conte își ucide toți adversarii în duel, câștiga la toate jocurile de noroc și trăiește cu nevestele tuturor prietenilor săi: e un lord distins... Nu-ți place?... Foarte bine! Uite, nu departe de el, se află dușmanul lui intim, Lordul William Bagget... Nici acest lord nu-i lipsit de unele calități. Recent, și-a pus valetul, ascuns sub o canapea, să-i surprindă soția legitimă într-o *conversație criminală*, cu scopul lăudabil de a scoate o sumă frumușică din buzunarul seducătorului... Dar Lordul Rabican nu-i omul care să se lase dus de nas. Avocatul lui a pledat foarte bine... A dat la iveală munți de gunoi, iar cei doi nobili lorzi continuă să ocupe fotolii înalte, înconjurați de stimă tuturor... Văd că Lord Bagget nu te atrage; cu-atât mai bine! Nu-i bogat... Atenție! Susannah, te rog, aici nu mai e cazul să refuzăm cu ușurință... Privește-l pe domnul acela care se află între două doamne și ține în mâna lui albicioasă și plină de zbârcituri o tabacheră ornamentală cu briliante. E Lordul Clankildare, draga mea, amantul devotat al întregului sex frumos răspândit pe suprafața globului... În fiecare lună așterne o mare cantitate de bancnote la picioarele unei franțuzoaice de-o anumită vârstă, care joacă, de bine de rău, tot felul de roluri într-un micuț teatru la modă. Se spune că Senioria Sa are drept rival pe bucătarul lui... Tipic englezesc... Gândește-te, Susannah, vei putea face din Lord Clankildare tot ce vei voi.

— Nu vreau să fac nimic, tată! am replicat mânioasă. — într-o bună zi o să-ți vină mintea la cap, Susannah — continuă tata, adăugind o nuanță de amărăciune eternei și nemiloasei lui ironii. Mă rog, dacă asta-i voința ta, să-l lăsăm deoparte pe Lordul Clankildare... Ți-l prezint, numai ca să-l ții minte, pe onorabilul John Tantivy, fratele Senioriei Sale Lord Ross de Stablefool. Este

personajul acela înalt, cu figură de ibis, care se uită încoace atât de languros... John este asul gentlemanilor călăreți. Se hrănește cu sparanghel crud și zeamă de carne de cocoș ca să-și păstreze silueta... Sunt sigur că l-ai remarcat, lângă el, pe bărbatul acela urât. E-un poet, Suky, un mare poet care scrie epopei divine. I se spune Sir Arcadius Bambastic și e foarte apreciat de gentlemanii tulburați de insomnie... Notează, Suky, nu ți-l propun pe Sir Arcadius: n-are o para chioară.

Între timp, nerăbdarea îi cuprindea, în mod evident, pe toți nobilii lorzi. Era un fel de agitație generală, de cealaltă parte a cortinei. Vocile începeau să devină mai puternice și să se transforme în strigăte.

— La naiba! mormăi tata. Va trebui să punem punct... După cum îți poți închipui, Suky, nu mi-aș fi pierdut timpul să-ți *explicit* Senioriile Lor, cum sunt explicate figurile de ceară dintr-un muzeu, dacă n-aș fi avut motivele mele s-o fac... Vezi tu, trebuie să-ți mărturisesc: cel pe care-am pus ochii, cel pe care-l vei alege, în deplină libertate, n-a venit încă... Sper că va veni și, cu riscul de-a nemulțumi puțin pe nobilii mei clienți, am să-l mai aștept... Astă-seară n-ai să cânti, Suky, și nimeni de-aici nu va avea dreptul să se scandalizeze când voi anunța că Sirena noastră se află între patru ochi cu milordul ambasador...

Îți dai seama, Brian, era imposibil să nu înțeleg până la urmă. N-aș fi putut numi cu precizie obiectul fricii, dar teama mea se materializase. Mă temeam în mod sigur de întrevederea între patru ochi cu bărbatul numit milordul ambasador...

— Întrevederea a avut loc? întrebă Brian, încercând să pară calm.

Susannah zâmbi ușor.

— Vezi că și dumitale ți-e teamă, milord! spuse ea. Așteaptă... Am să procedez ca autorii acelor cărți pe care mi le-mprumuți și-am să urmez firul povestirii.

După o tăcere, tata continuă:

— Suky, n-am vrut să spun că n-ai avea voie, sub nici un motiv, s-alegi pe vreunul dintre gentilomii de-aici... Alegerea însă o vei face mai târziu... Ce părere ai, de pildă, de francezul acela micuț care umblă cu lornionul, de parcă ar fi o pereche de foarfeci?... Este vicontele de Lantures-Luces, un parizian amabil... Lângă el se află onorabilul Noisy Trumpet, membru whig al Camerei Comunelor. Pare stingherit, nu-i așa? *Commonersii* noștri se simt foarte mici în prezența nobililor regatului. Dar, iată și-un fiu al lui Adam, sincer convins de importanța lui. Privește, Suky, privește! Ce mândrie sublimă în ochii ăia mari, bulbucați, câtă demnitate magnifică în poza acelui bondoc bine hrănit!... Nu râde, te rog! Acest grăsan cumsecade, care pare un bucătar-șef ieșit la pensie, nu-i altcineva decât Înălțimea Sa "prin divina Providență", arhiepiscopul de... Înălțimea Sa are vreo patru sau cinci milioane de rente episcopale și plătește două sute de lire unui biet reverend pentru a conduce biserica în locul lui... Să mănânce, să doarmă, să se-ngrășe, asta-i tot ce cere el de la viață... De altfel, e-un bun jucător, un excelent tată de familie, deși vine din când în când să joace în *hell*-ul meu și este în stare să predice timp de trei ceasuri, fără să știe despre ce vorbește. Toată lumea vede în el una din cele mai luminate minți ale bisericii anglicane... Te previn, Suky, că-n ciuda caracterului venerabil al Înălțimii Sale, nu-ți interzic să te fixezi asupra lui: Înălțimea Sa nu-i puritan.

Nu mai ascultăm, milord. Imaginația mea încerca să măsoare, să definească primejdia viitoare. Și cu cât mă străduiam mai mult, cu-atât simțeam o durere mai mare în suflet.

Ismail continua să-mi arate pretendenții săi ridicoli, îmi prezentă, de la distanță, încă mulți lorzi, mari seniori străini, medici celebri, avocați de renume. Mă clătinam pe picioarele mele zdrobite și simțeam că-mi vine să leșin.

— Iată-l! Iată-l! exclamă deodată tata, punându-mi mâna pe umăr. Privește, Suky!

Am privit, milord, și te-am văzut pe dumneata...

— Pe mine?! o întrerupse Brian, stupefiat.

— Tocmai intrai... Nu te-am văzut decât pe dumneata!... Vai, dar nu pe dumneata te arăta tata.

— Ah, tată! am exclamat, emoționată de-o dulce speranță. Nu-ți bați joc de mine?... Lui vrei să mă dăruiești?

Ismail mă privi fix:

— Lui, Suky, desigur... Îl cunoști?...

— Dacă-l cunosc, tată?! am zis eu, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— S-a brodit de minune! murmură tata printre dinți. Dar trebuie să mărturisesc că tinerele fete au gusturi tare ciudate!... Al naibii să fiu dac-aș fi îndrăznit să sper că Înălțimea Sa... în sfârșit, n-are importanță!... Mă duc să ți-l aduc pe milord ambasadorul, Suky.

Se îndreptă spre ușă. Nu mai dădeam nici o atenție cuvintelor sale. Te priveam, milord, mă îmbătăm privindu-te: eram fericită...

Înainte de-a trece pragul, Ismail se răzgândi deodată și se întoarse în grabă spre mine.

— Stai, Suky — îmi spuse el — sper că nu-i vorba de-o neînțelegere; eu îți vorbesc despre prințul Dmitri Tolstoi, care tocmai a intrat în salon. Bărbatul acela înalt, cu figura puțin... puțin caracteristică, cu pieptul plin de tinichele... Cred că vorbim de aceeași persoană, nu?

Îmi pierise graiul. Bărbatul pe care mi-l arăta era... Dar probabil că-l cunoști, Brian?

— Îl cunosc — răspunse Lancaster, a cărui respirație devenea din ce în ce mai greoaie. Te rog, continuă!...

— Mi-ai inspirat oroare și groază, milord.

Mi-am împreunat mâinile și mi-am privit tatăl implorându-l.

— Ah!... izbucni el, încruntându-și sprâncenele. După cum văd, ne jucăm de-a v-ați-ascunselea... Dar despre cine-mi vorbeai, Suky, dacă-mi este îngăduit să-ntreb?...

— M-am referit la Brian de Lancaster, tată.

Tata izbucni într-un râs sec și strident.

— Fratele contelui! exclamă el. Pe legea mea, asta ar fi o glumă bună... O glumă excelentă, pe Belzebuth!... Dacă Brian ar fi avut... Ah, ah, ah!... Numai când mă gândesc, nu-mi pot stăpâni râsul... Dar n-are o para chioară, Sukyl!...

— Iartă-mă, draga mea — o întrerupse Brian — cuvintele acestea rostite de Ismail par să aibă un sens ascuns... S-a explicat vreodată în această privință?

— Niciodată, milord.

Brian vru parcă să mai pună o întrebare, dar se răzgândi și adăugă:

— Continuă, te rog.

— Tata părea, într-adevăr, s-acorde o semnificație stranie sentimentului care mă atrăgea spre dumneata... îi stârnea râsul... iar Ismail nu râdea niciodată, decât atunci când un gând răutăcios îi trecea prin minte... Dar ești mai în măsură decât mine, milord, să-ți dai seama dacă împrejurarea aceea ascundea vreun mister dureros.

— Într-adevăr, Suky — zise Ismail — ar fi foarte amuzant... nemaipomenit de amuzant... Dar, vezi tu, n-are un sfanț și trebuie să-ți iei gândul de la el... Haide, uită de nebunia asta și pregătește-te să-l întâmpini pe prințul Dmitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

— Dar ce legătură am eu cu omul ăsta? am întrebat, mânioasă.

Un surâs cinic i se ivi pe buze.

— Aceeași pe care ai vrea s-o ai cu Brian de Lancaster, Suky — îmi răspunse. De altfel, ți-o va spune el însuși.

— Nu vreau să-l văd! am strigat. Tată, n-am să-l văd!

— Ba ai să-l vezi, domnișoară Suky! răcni el, cu vocea aceea poruncitoare și plină de amenințări pe care o folosea față de bietul Roboam. — Oh, pe Belzebuth! Ai să-l întâmpini și încă imediat!

Sufeream cumplit, milord, simțeam cum mă părăsesc puterile și totuși i-am răspuns hotărât:

— Nu, tată, n-am să-l întâmpin.

Prezența dumitale, Brian, îmi dădea curaj...

Ismail îmi luă brațul și-l strânse atât de tare, încât degetele lui de oțel mi se încrustară în carne. Ochii săi căpătaseră o expresie de răutate sinistră, infernală. Își apropiă obrazul de-al meu.

— Ești a mea — spuse el, cu glasul întretăiat de furia care-l stăpânea — nu ești decât a mea... Sunt stăpânul tău... Te-aș putea ucide, m-auzi?

Brian se ridică, fără să-și dea seama, și-și duse mâinile la inimă, care parcă voia să-i sară din piept.

— Te-aș putea ucide — repetă Susannah, care tremura și ea amintindu-și de teribila amenințare — dar prefer să te vând și trebuie să te vând.

Privirea lui înflăcărată mă ardea.

— Nu mă-nfrunta! continuă el, scuturându-mi brutal brațul — dacă nu vrei să te calc în picioare și să te bat ca pe Roboam.

Capitolul XIX - Cinci mii de ruble

— Când mă gândesc că eram acolo — spuse Brian — atât de aproape de dumneata, care suportai amenințarea unui laș... Oh, de ce n-ai apelat la ajutorul meu!

— Eram zdrobită, milord — răspunse Susannah — dar rezistam. Mă ajutai fără s-o știi, căci altminteri cum aș fi rezistat brutalității nemiloase a lui Ismail, dacă inima mea nu s-ar fi bizuit, instinctiv, pe dumneata? Din pricina dumitale și pentru dumneata mă împotriveam. Prezența dumitale îmi dădea putere. Chiar de-ai fi fost absent, tot m-ai fi sprijinit, căci îți aparțineam și începusem oarecum a înțelege că, dându-mă altuia, tatăl meu voia să mă smulgă de lângă dumneata pentru totdeauna. Pentru totdeauna, milord! Ceea ce atunci era pentru mine o bănuială confuză acum este un sentiment precis, neîndoielnic; dacă aș fi căzut în cursă, nu m-ai fi

cunoscut niciodată.

Ultima amenințare a lui Ismail mă înverșună în hotărârea de-a mă împotrivi.

— Poți să mă ucizi — i-am spus — dar nu să mă silești să cedez.

— Ei bine, am să te ucid! țipă el, făcând spume la gură. Am să te ucid... Oh, dar nu dintr-o dată!... Ai să mori încetul cu încetul, puțin câte puțin, în fiecare zi... Blestem! Ce diavol ți-a strecurat în suflet pudoarea, mizerabilo? Cincisprezece ani te-am legat la ochi, să nu vezi, și tot n-ai orbit! Cincisprezece ani m-am străduit răbdător să-ți distrug voința, să-ți întunec mintea și tot vezi limpede! Iar voința ta rezistă... Zău dacă nu-ți vine să-l renegi pe Diavol și să crezi că există Dumnezeu acolo, sus!...

Se opri, își șterse gura umedă cu batistă și se strădui din răputeri să-și readucă pe buze obișnuitul zâmbet rece.

— M-am prostit și eu, Suky — continuă Ismail, cu un calm prefăcut — zău așa, fac o tragedie din asta, ca și cum aș fi un lord cumsecade care vrea să-și silească flica la încheierea unei căsătorii c-un cocoșat milionar... E ridicol, pe legea mea!... Ascultă-mă! Am greșit amândoi; hai să stăm de vorbă ca niște oameni cu scaun la cap; îți cer un lucru foarte simplu: de ce mă refuzi?

— Vrei să mă dai unui bărbat, tată — i-am răspuns — iar eu doresc să fiu a altuia.

Acest răspuns era cât pe ce să-l înfurie din nou, dar se stăpâni.

— Dorești! repetă el. Sună cam fără drept de replică, Suky!... Uiți că sunt tatăl tău?!

— Ce importanță are asta? l-am întrebat.

Își mușcă îndârjit buza.

— E-adevărat — continuă el — n-are prea mare importanță... numai că, dragă Suky, uiți că sunt mai puternic.

— Nu, tată.

— Deci mi te supui?

— Nu!

Se îndepărtă de mine brusc și începu să se plimbe prin cameră. Am profitat de această clipă de răgaz, pentru a arunca o privire de cealaltă parte a cortinei. Erai vesel în felul dumitale, aveai veselia aceea care-ți păstrează un aer de gravitate pe chip și-aduce surâsul pe toate chipurile care te-nconjoară. Vorbeai despre fratele dumitale; povesteai unul din episoadele straniei lupte în care te angajaseși împotriva lui.

Trebuie să mărturisesc că, în clipa aceea, milord, am dorit mult să-ți pronunț numele și să-ți cer ajutorul. Dar nu mă văzuseși niciodată... și apoi mă temeam pentru dumneata, deoarece cunoșteam răutatea tatălui meu.

Acesta se întoarce spre mine și-și schimbă iarăși tonul.

— Susannah — îmi spuse cu răceală și sarcasm — desigur, ești o fată virtuoasă, dar și eu sunt negustor cinstit... Or, te-am vândut, am fost plătit dinainte, și cumpărătorul așteaptă livrarea... Deci, de bună voie sau silită, Suky, ai să primești omagiile Excelenței Sale prințul Dmitri Tolstoi... Poartă-te cum trebuie cu el... Peste zece minute, prințul va fi aici; peste zece minute, un lacăt trainic vă va pune pe-amândoi la adăpost de nepoftiți... Pe curând, Susannah!

Spunând aceste cuvinte, ieși în grabă.

Dumneata nu mai erai acolo, milord!...

— M-ai fi chemat? întrebă Brian, învinuindu-se pentru absența lui întâmplătoare.

— Nu știu... Eram atât de disperată!... Dar plecaseși!... N-am văzut în salon decât chipuri necunoscute, reci, pe care egoismul englez își pecetluisese stigmatul... Iar printre ei am zărit chipul omului cu care mă amenința Ismail. Am vrut să țip: n-am putut. O greutate copleșitoare îmi apăsa pieptul...

În clipa aceea, Ismail intră în sala de jocuri și se duse de-a dreptul la prinț, li vorbi în șoaptă. Prințul zâmbi. Privirea lui scânteietoare se îndreptă spre cortină.

Această privire a fost salvarea mea, milord. Mi-a insuflat o spaimă atât de cumplită, încât am avut puterea să mă trezesc din toropeală. M-am ridicat și-am străbătut coridoarele în fugă. Un minut mai târziu, mă aflu în stradă...

Brian răsuflă ușurat.

— Am continuat s-alerg câteva clipe la întâmplare, apoi, m-am prăbușit, zdrobită, într-un colț din Leicester Square. Nu știam încotro s-o iau: tremuram toată de frig; singură în toiul nopții, în Londra necunoscută, mi-era teamă, dar eram fericită că ocolisem primejdia. Mă gândeam cu drag la dumneata, milord; mi se părea că luptasem pentru dumneata și că aveai o parte de contribuție la victoria mea. Țineam mult la această victorie!

Vai, nu mă gândeam că n-aveam alt adăpost decât locuința lui Ismail și că primejdia de care mă ferisem astăzi vă reappare mâine la fel de îngrozitoare. Nu mă gândeam că voința de fier a lui Ismail, odată dezlănțuită, nu se va potoli, că lăcomia-i ațățata trebuia într-un fel potolită și că, lipsită de apărare în fața lui, eram fatal condamnată să-i suport, mai devreme sau mai târziu, tirania. Mă gândeam atât de puțin la ce va urma, încât, de îndată ce mi-am revenit puțin din starea de surescitare, m-am aruncat într-o trăsură de piață și-am cerut să mă ducă în Goodman's-Fields.

— Cum?! Te-ai dus iar în văgăuna aceea infamă?

— Da, milord... Tata încă nu se întorsese acasă când am ajuns în Goodman's-Fields. În loc să mă duc în camera mea, ca de obicei, am pândit un moment când valeții lui Ismail nu mă puteau vedea și-am urcat alergând în laboratorul lui Roboam. Era singura ființă care nutrea pentru mine o oarecare afecțiune. Nu speram nimic de la el, care, ca și mine, era oprimat, dar mă duceam, călăuzită de instinct, să-mi unesc disperarea cu sclavia lui. Bietul mut stătea întins, complet îmbrăcat, pe o rogojină în mijlocul camerei. Era patul lui. Dormea.

Când l-am trezit, a făcut un gest de uimire și, într-adevăr, milord, prezența mea la ora aceea, la care se adăugă dezordinea luxoasei mele toalete, era normal să-l uimească. Cu ajutorul gesturilor sale, aproape la fel de grăitoare ca și cuvintele, mi-a pus numeroase întrebări, iar eu i-am povestit, cu vocea întretăiată de emoție, odioasa purtare a lui Ismail și fuga mea de la Golden-Club.

Lăsă capul în jos și căzu pe gânduri. După câteva minute, îmi luă mâna și mi-o sărută, apoi mă conduse în nișa lui și-mi arătă un loc îngust, atât cât să încapă în el corpul meu; apoi lovi cu degetele o farfurie goală ce se afla pe masă. Asta însemna, milord, în limbajul lui, că mă va ascunde în nișă și-și va împărți mâncarea cu mine.

Era o idee lipsită de sens; la întoarcere, tata și-ar fi dat numaidecât seama că eram acasă, m-ar fi căutat, iar Roboam ar fi căzut victimă propriei sale compasiuni. Iată ce ar fi trebuit să-mi spun și la ce se gândea, fără îndoială, Roboam, căci era abătut și resemnat. Dar nu puteam să văd atât de departe, milord.

— Da — i-am răspuns — da, dragă Roboam, am să m-ascund aici și-am să stau tot timpul cu fine.

Mi-a făcut un semn grav de încuviințare. Acum sunt sigură, milord, că-și dădea seama de primejdia apropiată și ucigătoare la care se expunea. Mă simțeam oarecum liniștită. Pericolul îmi părea îndepărtat și cu puțință de evitat. Eram deci cu-atât mai expusă, cu cât nu-mi dădeam seama de situația în care mă aflam; o siguranță iluzorie luând locul neliniștii mele.

Și totuși, milord, ce-ngrozitoare era primejdia care mă pândeă! Dacă ignoranța mea despre lume n-ar fi fost desăvârșită, ar fi trebuit să tremur mult mai mult! La Golden-Club, Ismail nu era decât un traficant de vicii, abia tolerat, patronul suspect și neconținut supravegheat al unui local care numai datorită clientelei sale nobile nu simțea rigorile legii. În Goodman's-Fields era rege, stăpân absolut, tiran necontrolat. Dincolo de cortină, mă aflam la

zece pași de o gloată de bărbați dezmățați și înclinați spre desfrâu, fără îndoială, dar oricum nobili, păstrând în adâncul sufletului o rămășiță de mândrie, dacă nu de virtute. Laolaltă, fie numai din pudoare aristocratică, bărbații m-ar fi apărat, dar, luați în parte, fiecare dintre ei ar fi abuzat fără milă de situația mea disperată; ar fi intervenit cu ostentație între mine și tata; ar fi profitat numaidecât de acest prilej pentru a-și preamări generozitatea. Acasă, la Ismail, dimpotrivă, eram singură, singură într-un colțișor a cărui existență n-o bănuiau nici valeții. Nici o ureche care să-mi audă strigătele; nimic, milord, nimic altceva decât o biată ființă mutilată, abrutizată de sclavie, devotată totuși, dar lipsită de viață și obișnuită de mulți ani să se încovoie sub voința lui Ismail.

Acolo, milord, aveam să mor sau să fiu învinsă, dacă salvarea nu mi-ar fi venit de la o catastrofă imposibil de prevăzut... Ca să fiu salvată, trebuia să piară tatăl meu. Dumnezeu s-a răzbunat pe Ismail. A fost zdrobit chiar în clipa când mă-mpingea în prăpastie...

Nu știu ce s-a petrecut la "Clubul de aur" după plecarea mea. Tot ce-am putut afla, a fost că tata nu s-a mai întors în noaptea aceea în locuința lui din Goodman's-Fields. Pesemne, neputând să mă creadă atât de oarbă, încât să mă fi întors acasă de bună voie pentru a mă supune tiraniei lui, își petrecu noaptea căutându-mă prin împrejurimile din Leicester Square. Pe la unsprezece dimineăta, Roboam și cu mine am auzit vocea stăpânului răsunând la intrarea casei. Tremurând, m-am ascuns în locul care avea să-mi fie de-aci înainte adăpost, iar Roboam s-a așezat în fața mesei, în așa fel încât să mă mascheze. Desigur, valeții îi spuseră tatei că mă aflu în odaia mea. Dar el avea altceva mai bun de făcut decât să se convingă și, curând, i-am auzit pasul pe scara secretă. Roboam îmi făcu semn să tac, străduindu-se să-și ascundă neliniștea. Am rămas nemișcată; îmi țineam răsufarea: tata își făcu apariția.

— Frumoasă treabă! mormăi el, închizând ușa. Frumoasă treabă, n-am ce zice!... Prințul îmi cere să-i restitui cele cinci mii de ruble...

Scoase o hârtie din buzunar și-o despături.

— Pregătește hârtie de calc — continuă el, adresându-se lui Roboam cu asprimea obișnuită. Ascute-ți penele și exersează-ți degetele... am să-ți dau numaidecât de lucru.

Roboam se supuse. Tremura scaunul sub el. Își căuta briceagul și nu-l găsea. Spaima îl făcea să-și piardă capul.

Tata se plimba de colo până colo.

— Afurisită treabă! murmură el. Mizerabila asta mă face să pierd o afacere de aur!... Unde-o să mai găsesc un prost că Excelența Sa, care să-mi iscălească un cec de cinci mii de ruble înaintel!... Aveam în perspectivă milioane, zău așa, căci prințul posedă o mulțime, ale sale și-ale stăpânului său, iar micuța e-atât de frumoasă, încât poate suci trei sute de capete de bărbați!... Oare unde s-o fi ascunzând virtutea?! adăugă el, cu o ocară josnică. Eu sunt de vină! Trebuia să n-o scap din ochi nici o clipă... Probabil că i-o fi dat careva niște sfaturi perfide, i-o fi suflat la ureche minciuna aia orgolioasă căreia i se spune onoarea unei femei... Onoarea! Totul nu-i decât fatalitate!... Cele învățate să respecte onoarea își fac de cap, în vreme ce ea... Dracul și-a vârât și el coadă aici și-a aranjat să-l întâlnească pe Brian de Lancaster ăla!.... Să mai poftească la mine, să-mi ceară bani împrumut!... Of, Doamne! Femeile ghicesc totul! Pudoarea-i ca și dragostea... sau poate dragostea le învață pudoarea!... E ceva diabolic!

Se apropie de Roboam și aruncă pe masă hârtia pe care-o avea în mână.

— Ține! îi spuse el. Calchiază-mi semnătura asta. O să ne servim de ea la nevoie, iar Excelența Sa o să rămână cu buzele umflate... Ia seama să n-o strici, meștere Tăcere!... Dacă rămâne vreo urmă, îți crăp capul cu biciul.

Roboam luă hârtia, o obligație a prințului Dmitri Tolstoi — prețul stabilit pentru vânzarea persoanei mele, milord — și începu să copieze iscălitura.

Tata își reluă plimbarea și monologul.

— Dacă ar fi fost numai atât! spunea el, înfierbântându-se treptat. Cinci mii de ruble se pot recupera... Dar dacă a refuzat o dată, poate își va mai repeta refuzul! Cu siguranță! Și toate speranțele pe care le-am pus în ea se vor destrăma ca fumul... Mizerabilă!... Dacă nu cedează, cum să-l domin pe conte?!... Ce efect vor avea amenințările mele, dacă nu mă pot bizui pe infamia lui... cel puțin așa o numește lumea; infamia lui patentă, publică, care poate fi adusă la cunoștința tuturor, de la o zi la alta!...

Oare ce să fi însemnat aceste cuvinte ciudate, milord?... Ismail avea evident un scop, altul și mult mai important decât simpla vânzare a tinerii mele. În spatele cuvintelor lui se ascundea o intrigă ale cărei fire îmi scapă... Dumneata, care cunoști lumea, Brian, înțelegi la ce se referea Ismail?

Lancester tăcu câțva timp înainte de a răspunde.

— Nu știu ce să cred — spuse el în cele din urmă — desigur că omul pe care-l numești tată era în stare de orice, iar inteligența lui îi servea de minune scopurile nefaste... Cred... dar e-o bănuială tulbure pe care n-o justifică nimic, în afară de coroană contelui gravată pe medalionul dumitale... De un singur lucru sunt convins, milady, pentru că inima și rațiunea îmi spun același lucru, și anume că Ismail nu-ți era tată!

Frumoasa fată clătină trist din cap.

— Nu știu dacă trebuie să spun că așa a vrut Dumnezeu, milord! răspunse ea. Ismail mi-a făcut mult rău și numeroase crime rușinoase îi apasă amintirea, dar casa lui mi-a fost adăpost multă vreme!... Și-apoi, oricât de vinovat ar fi un părinte, presupun că săvârșești un mare păcat renegându-l!... Continuă timp de încă vreo câteva minute să vorbească despre lucruri pe care nu

reuşeam deloc să le pricep. Vorbea despre un lord foarte, foarte bogat, care şi-ar cheltui jumătate din avere ca să nu-şi vadă blazonul târât în mocirlă...

— N-a menţionat niciodată numele acelui lord? o întrerupse Lancaster.

— Nu, milord... îi spunea contele... De fapt, poate că-i scăpaseră unele cuvinte care pe oricare altul în afară de mine l-ar fi îndreptat pe făgaşul gândurilor sale, dar eu nu-nţelegeam, iar scena îngrozitoare ce-a urmat mi-a tulburat mult amintirile...

— Unde ți-e capul, meştere Tăcere? întrebă el deodată, adresându-se lui Roboam.

Am simţit scaunul nefericitului tremurând violent lângă mine şi m-am temut, deoarece ghiceam că săvârşise o greşală. Tata luă hârtia pe care Roboam şovăia să i-o dea şi strigă furios:

— Sceleratul! ţipă el. Brută afurisită! Ți-am spus să ai grijă!... Ah, de data asta, ai să mi-o plăteşti!

Iată ce s-a întâmplat, milord. Prințul, căruia tata îi făcuse promisiunea pe care-o cunoşti, îi dăduse înainte o obligație de cinci mii de ruble, socotind că nu plătea prea scump pentru faimoasa Sirenă şi gloria de-a închide gura rivalilor săi de la Golden-Club... Când tata, silit de refuzul meu să-şi calce cuvântul, i-a mărturisit încurcătura în care se afla, prințul i-a cerut să-i restituie banii, iar tata, profitând de cele câteva ceasuri de păsuire îngăduite de conveniențe, i-a poruncit lui Roboam să falsifice iscălitura bogatului străin spre a se putea sluji de ea la nevoie. Dar Roboam își pierduse sângele rece. În loc să ia unealta potrivită pentru calchiere, folosise un fel de dălțiță care tăiasă hârtia. Hârtia pe care i-o întinse tatei era găurită peste tot. Or, cum mai putea restitui prințului o hârtie ce purta atâtea dovezi de fraudă?

Tata se înfură în fiecare zi pentru niște fleacuri, milord. Orice fleac atâta iritabilitatea nestăpânita a firii sale. De data aceasta, toate concureau ca mânia lui să ajungă la culme: fuga mea, speranțele năruite, pericolul

la care-l expunea greșeala lui Roboam...

Era de nerecunoscut. Ochiul injectat i se rostogoleau convulsiv în orbitele mărite peste măsură. Mușchii feței zvâcneau, cuprinși de spasme. Barba îi unduia, de parcă o adiere de vânt ar fi trecut printre șuvițele-i zbârlite. Nu-l mai văzusem niciodată în așa hal, și numaidecât m-am gândit c-a sosit sfârșitul lui Roboam.

Sărmanul mut, lovit de-o înspăimântătoare moleșală, nici măcar nu mai tremura. Picăturile de sudoare rece, ce i se prelingeau din abundență de-a lungul tâmpelor erau singurele indicii că mai avea viață în el. După ce rămase câteva clipe în fața victimei sale, tata, ca și cum ar fi vrut să-l sfășie cu propriile mâini, se năpusti dintr-un salt spre arsenalul lui și-alese cel mai gros, cel mai solid din bicele plumbuite. Am simțit tresărind ușor scaunul lui Roboam, care totuși nu făcu nici o mișcare.

Tata se întoarse spre el, cu pași numărați. Părea să-și aleagă, cu o bucurie plină de cruzime, locul unde va lovi mai întâi. Am închis ochii, milord, ca în noaptea când Ismail îl lovise pe Roboam cu bastonul de bambus al lui Eliezer. Dar acum nu mai exista nici un mijloc de a scăpa de ororile scenei.

La prima lovitură, scaunul lui Roboam sări în sus. Pe lângă sfichiuirea plumbului care sfârteca trupul bietului sclav, simțeam urmările fiecărui atac. Parcă-mi sfredelea cineva inima. Sufeream... Nu-ți pot spune cât de mult sufeream! Am auzit și simțit astfel trei lovituri date cu furie. Apoi scaunul mă izbi pe neașteptate. Două horcăituri sălbatice îmi asurziră urechile; am deschis ochii fără să vreau.

Roboam nu mai era lângă mine. Intensitatea durerii, certitudinea că va muri sub loviturile repetate ale lui Ismail, poate și dorința de a mă proteja, toate acestea electrizară supunerea apatică a bietului sclav. Se ridicase în picioare, fierbând de mânia pe care și-o înăbușise atâta vreme și, dintr-un salt, trecu dincolo de masa ce-l despărțea de tata. Acuma se găseau față-n față.

A fost o luptă atroce, milord, o luptă odioasă, în care unul dintre combatanți, rănit, plin de vânătași, n-avea drept scut de apărare decât mâinile goale, în timp ce celălalt folosea o armă ale cărei lovituri puteau fi mortale. Dar cel lipsit de armă avea de răzbunat douăzeci de ani de sclavie și mucenicie.

Într-o clipă, toată fața i se umpluse de răni oribile. Totuși nu cădea, fiindcă forța fiecărei lovituri era slăbită, dacă nu evitată, de brațul său întins. Aștepta. Ismail continua să lovească în neștire. Respirațiile lor gâfâite se-nvălmășeau într-un sunet groaznic. După un minut sau două, l-am văzut, înspăimântată, pe Roboam, coborând mâna cu care se apăra. Biciul descrie șuierând o arcuire năvalnică. Am crezut că lupta se sfârșise.

Într-adevăr, lupta se sfârșise, milord, dar învinsul nu era Roboam. Într-o mișcare iute ca fulgerul, evitase plumbul ucigător și, profitând de clipa în care Ismail își ridică arma, îl înhățase de gât. Tata, sufocat, nu scoase nici măcar un țipăt. Roboam trebui să-l susțină pentru a nu se prăbuși ca o masă inertă pe dușumea. Atunci mutul începu să râdă, dându-și la iveală dinții lungi, albi, ascuțiți ca și colții unei fiare sălbatice. Instinctul lui primitiv, violent surescit, revenea în clipa aceea cu o energie de necrezut.

Îl târî pe tată până la celălalt capăt al laboratorului, puse mâna pe o funie groasă și-l legă, întrerupându-și din când în când operația pentru a hohoti răgușit. Vedeam toate acestea, milord, dar nu puteam nici să mă mișc, nici să scot vreun sunet. Eram ca lovită de trăsnet și mintea-mi tulburată abia de-avea puterea să-nțeleagă. Priveam, stupefiată, aproape scoasă din minți, ca și cum luptă aceea s-ar fi dat între niște străini.

După ce-l legă pe tata, Roboam se îndreptă spre ușă și dispăru, scoțând un strigăt de triumf sălbatic. Câteva minute mai târziu, sângerând încă și cu fața hidos învinețită, trecu din nou pragul. Era urmat de un magistrat și de doi polițiști pe care-i chemase el. Cu toții

pătrunseră în cabinetul secret al lui Ismail.

Capitolul XX - Pe neașteptate

Înainte de sosirea magistratului și a polițiștilor aduși de Roboam, rămăsesem singură cu tata. Ismail era plin de viață, milord. Văzându-se învins de sclavul lui, se prefăcuse că-și pierde răsufarea pentru a scăpa din strânsoare. După aceea se lăsase legat, fiindcă nu bănuia intențiile lui Roboam. Dacă stau acum și mă gândesc, anevoie îmi închipui cum de i-a putut trece mutului prin minte o asemenea idee, și nu mi-o explic decât presupunând că fusese împiedicat de o teroare superstițioasă, chiar în acea clipă de mânie supremă, să-l ucidă pe Ismail cu mâna lui. Când plecase, Roboam îmi interzisese categoric, prin gesturi expresive, să-l dezleg pe tata.

Astfel și-a dat Ismail seama de prezența mea. S-a schimbat la față, fizionomia lui mobilă exprimând cele mai contradictorii sentimente: mai întâi mânie, apoi speranță.

N-am scos o vorbă, milord, și nu m-am mișcat. Cum spuneam, eram literalmente paralizată. Chiar de s-ar fi prăbușit tavanul camerei peste mine, și tot n-aș fi putut face vreo mișcare pentru a fugi.

— Susannah! imploră Ismail, cu o inflexiune mângâietoare în glas.

Aceeași tăcere, aceeași imobilitate din parte-mi.

Tata încruntă sprâncenele și făcu o sforțare să-și rupă legăturile. Dar Roboam înnodase funiile cu vigoarea pe care-o generează furia. Ismail căzu la loc, istovit, și-și lăsă capul în piept.

Cerul mi-e martor, milord, aș fi vrut să-l salvez. Nu pentru c-aș fi prevăzut deznodământul pregătit de Roboam acestei scene, ci fiindcă suferea... Dar eram în

continuare neputincioasă. Parcă o mână grea și înghețată îmi strângea capul. Nu sufeream. Așa trebuie să fie moartea, Brian.

— Susannah, Susannah! rosti Ismail după câteva minute de tăcere. Am fost crud cu tine, fata mea... Sunt plin de căință... Ți cer îndurare... Fie-ți milă, Susannah, funiile astea îmi intră în carne... sufăr!

Am făcut un efort de voință atât de mare, încât am izbutit să mă dezmořesc pentru o clipă și să mă ridic în genunchi. Dar asta a fost tot; mă sprijineam, gâfâind, de scaunul gol al lui Roboam.

— Haide, Suky! Curaj, fata mea! mă îndeamnă Ismail. Uite, lângă mine e un cuțit, dar nu-l pot apuca! adăugă el, cuprins de-un acces de furie... Ah, l-aș ucide fără milă, mizerabilul!... Ba nu, Suky, oh, nu, n-am să mai omor pe nimeni dacă ai să mă eliberezi... Știu că ții la Roboam: am să-i redau libertatea!... Știi, fata mea... am să-ți dau casa de la țară, unde-ai petrecut odinioară câteva luni, și-acolo ai să-l găsești pe Brian de Lancaster... O să-l vezi mereu... la orice oră, Suky... și Brian are să te iubească!

— Brian! am repetat c-un glas atât de slab, încât fără îndoială nu m-a auzit.

Atunci și-a dat seama că nu eram în stare să-l salvez, și-o expresie de amărăciune colerică îi înlocui blândețea prefăcută cu care-și mascase chipul. Cred, milord, că Ismail cunoștea din clipa aceea pericolul care-l amenința, căci din minut în minut privirea lui se îndrepta tot mai îngrijorată spre ușă. Încercă să mă sperie.

— Nu știi ce ne-așteaptă aici, Susannah — continuă el, cu acel aer serios și afectat pe care-l folosești ca să convingi copiii. E-un lucru fioros, fata mea... Roboam anchis ambele uși... De-aici nu ne poate auzi nimeni... Ne va lăsa să murim de foame.

Această idee îngrozitoare nu avu nici un efect asupra mea. Pe scara dosnică se auzeau pași.

— Ascultă, Suky — spuse el, schimbând brusc tonul. Faptul e consumat! Sunt un om pierdut... Mizerabilul

ăsta s-a răzbunat, cum n-ar fi putut-o face decât un om civilizat... Ascultă! Vor veni niște oameni... niște judecători... Oameni înțelepți, fata mea, care învățesc legea ca pe-o funie și se slujesc de ea pentru a strânge de gât din când în când pe vreunul din semenii lor... Să nu le spui că sunt tatăl tău; te vor băga la închisoare și nu-mi vei mai putea fi de folos... Căci știu că ești bună, Suky, și când ai să-ți recapeți forțele, ai să faci tot ce-ți va sta în putință pentru a împiedica moartea mea.

— Oh, da, tată! i-am răspuns eu.

— Iată-i c-au venit!... Păcat, Suky, că nu ți-ai revenit mai devreme... dar e mult de-aici până la Newgate și sper...

Ușa care se deschise îi întrerupse șirul vorbelor. Roboam năvăli în cameră și arătă gesticulând frenetic toate obiectele suspecte despre care ți-am vorbit, milord. Iuțeala, care dovedea că mânia mutului nu se potolise câtuși de puțin, fu egalată doar de repeziciunea cu care omul din urmă lui străbătu camera cu privirea. Individul era mic și slab. Purta pe nas niște ochelari cu rame de metal, iar părul lui lins, lipit de frunte, părea obișnuit să fie acoperit de o perucă. În spatele său veneau doi bărbați vânjoși, îmbrăcați în costumele acelea ciudate, jumătate civile, jumătate militare, ale polițiștilor.

Omulețul era comisar de poliție. Se pare că o singură privire îi fusese de ajuns, căci își luă un scaun și se așeză lângă Ismail, pe care Roboam îl târâse triumfător în mijlocul odăii.

— Domnule Ismail Spencer — spuse omulețul, cu o evidentă mulțumire de sine — sunt Robert Plound, adjunct al comisarului de poliție din White-Chapel... Cunoașteți biroul lui Lambert Street, domnule Spencer... Ah, ah! Ciudată oficină, domnule... ciudată... Jem Wood — adăugă el, întorcându-se spre polițist... — foarte ciudată, Peter Beloughby!... Nu?... Ați avut grijă, domnule Spencer, s-adunați aici niște probe atât de convingătoare, niște probe atât de frumoase, aș îndrăzni să spun, încât,

pentru moment, nu mai e nevoie să întocmesc nici un act... voi pune pur și simplu un sigiliu la ușa acestui cabinet. Un cabinet foarte surprinzător, nu, Jem?... Surprinzător la maximum, nu, Beloughby? Și-am să vă conduc la închisoare, domnule Spencer, vă rog.

Tata nu răspunse nimic la acest straniu discurs, dar Roboam, care stătea în picioare în spatele lui și a cărui atitudine exprima bucuria sălbatică a răzbunării satisfăcute, întâmpină concluzia cu strigătul acela răgușit și îngrozitor care era surâsul lui.

— Ciudat băiat, pe legea mea! spuse Robert Plound, uitându-se la el pe deasupra ochelarilor. Ciudat băiat, Jem Wood, nu?... Dacă n-ar fi o stupiditate patentă să-i spui unui mut să tacă, m-aș socoti obligat să-i impun tăcerea, Peter Beloughby... Haideți! Aranjați-l pe Mr. Spencer, ca să ne poată urma, dragii mei... Omul ăsta fără limbă l-a legat atât de strașnic, de parcă n-ar fi făcut nimic altceva toată viața.

Îi dezlegară picioarele lui Ismail. Numai încheieturile mâinilor rămaseră în starea în care le priponise Roboam.

— Amice — îi spuse acestuia din urmă comisarul — am să te găsesc fără nici o dificultate la momentul potrivit. Ceea ce-ai făcut dumneata, denotă că ești un om de caracter și dovedește că ne vei ajuta, cu prilejul instrucției, să punem funia în jurul gâtului domnului Spencer... Ascultă, Jem Wood, și dumneata, Peter Beloughby, cine-i domnișoara?

Cei doi polițiști se uitară la mine.

— Trebuie să fie fiică domnului Spencer — continuă Plound. Are tot dreptul să se mândrească cu o fată atât de frumoasă... O s-o conducem la închisoare.

Cei doi polițiști făcură un pas spre mine, dar Roboam se repezi în fața lor și mă luă în brațe.

— Cum? spuse comisarul. Omul ăsta fără limbă îndrăznește să înfrunte justiția regatului?!...

Roboam își înmulți gesturile expresive. Nutrind sentimente total diferite de-ale tatălui meu, se întâlnea cu

el în aceeași idee, iar gesturile-i voiau să spună că sunt fiica lui.

Comisarul și polițiștii nu pricepeau nimic.

— Ce vrea omul ăsta, Jem Wood?... întrebă Robert Plound. Ce vrea, Peter Beloughby, spune-mi, te rog?... Omul ăsta se-agită ca un posedat de diavol și, în ce mă privește, a-nceput să mă cam plictisească... Faceți-vă datoria, dragii mei!

Figura lui Roboam exprima în momentul acela o hotărâre sălbatică. Se așază, cu pumnii strânși, în fața mea și, evident, milord, cel care, fără a dispune de vreo armă, reușise să-i vină de hac lui Ismail înarmat, nu era un adversar de disprețuit, chiar pentru doi polițiști și un comisar adjunct. Robert Plound simți acest lucru, căci își anunță intenția de a sta de vorbă.

— În fond — continuă el — gesturile acestea trebuie să-nsemne ceva... Hai, amice, explică-te mai clar.

Roboam îmi luă mâna și o duse în dreptul inimii sale.

— Ei, fir-ar să fie!... exclamă omulețul. Nu-nțeleg nimic.

Atunci, tatăl meu deschise gura pentru prima și ultima oară în cursul scenei.

— Nu pricepi că fata-i fiica lui? rosti el, ridicând din umeri.

— Îți mulțumesc, domnule Spencer, îți mulțumesc! Ai tăiat, dacă pot să mă exprim astfel, nodul dificultăților... Trebuie să recunosc că omul fără limbă pare să aibă dreptatea de partea lui... Bine, Jem Wood... foarte bine, Peter Beloughby!... Hai să mergem!

Eu și Roboam am ieșit primii, apoi tata, între cei doi polițiști, a trecut pentru cea din urmă oară pragul cabinetului secret. Comisarul aplică pe broasca ușii o fâșie de pergament pe care-o sigilă.

Am coborât scara și-am ajuns în dreptul camerei pe care tata o numea budoarul lui.

— Nu stăteai deloc rău, domnule Spencer — spuse Robert Plound. Dar cine dracu o să pună mâna pe toate

mobilele astea frumoase când ai să fii spânzurat?...

Tata devenise parcă de marmură. Străbătu budoarul cu pas ferm și dispăru prin ușa din față. Roboam și cu mine am rămas în budoar. Încă nu-mi dădeam bine seama, Brian, care va fi soarta tatei. Calmul și mai cu seamă starea de spirit cu desăvârșire indiferentă a omului care-l arestase nu-mi permiteau să presupun c-ar putea fi vorba de viață și de moarte. Singurul lucru sigur pentru mine era că pe Ismail îl pândeau o mare nenorocire, pricina ei fiind Roboam.

N-aveam deloc puterea să aprofundez această idee și, încă mai puțin, să-l învinuiesc pe Roboam. Sfârșeala mea, însuflețită o clipă de rugămințile lui Ismail și de prezența neașteptată a celor trei străini, revenise și mai copleșitoare. Stăteam întinsă într-un fotoliu și nu simțeam nimic. Cred că trecuse mai bine de-o oră. Când am redeschis ochii, l-am văzut pe Roboam plimbându-se prin cameră, pradă unei agitații neobișnuite. Era complet schimbat, milord; o expresie de profundă căință luase locul triumfului sălbatic care-i însuflețise mai înainte fizionomia. Se bătea cu pumnii în piept și plângea ca un copil. După cum ți-am spus, între el și tata exista o legătură misterioasă pe care numai teribila exaltare a mâniei putuse s-o frângă. Odată furia potolită, își analiza greșeala și plângea.

Când a văzut că mi-am revenit puțin, s-a repezit la mine, mi-a căzut la picioare și-a început să-mi sărute bezmetic mâinile. Apoi, lovindu-și buzunarele în care avea aur, mă trase după el spre ușă. Am înțeles că voia să mă scoată afară din casă și n-am opus nici o rezistență. Nu-mi păsa de nimic în clipa aceea. În afară de scurte perioade, în care o suferință prea mare avea să mă scoată din toropeală, aceasta mi-a fost starea de spirit un an de zile. În tot acest timp am fost de piatră, milord, și mulțumesc lui Dumnezeu, căci dacă mi-ar fi rămas o fărâmbă de simțire, aș fi murit. Acum, de opt zile, viața mi-a devenit nespus de dragă!...

Se întunecase de-a binelea când Susannah ajunsese la această parte a povestirii. Vorbea de multă vreme și fu silită să se oprească, atât din cauza oboselii cât și din pricina dureroasei amărăciuni a emoțiilor rețrăite. Camera nu era complet în întuneric, deoarece lumina de afară izbea suprafața albă a tavanului și trimitea obiectelor reflexe vagi, nesigure.

Între timp, ducesa de Gêvres se trezi tresărind. Se frecă la ochi și începu să-și facă ordine în gânduri. Adormise când era încă zi. Cei doi îndrăgostiți se aflau împreună. Dar acum? Ce-și spusese?

Aceasta era întrebarea, o întrebare înspăimântătoare.

— Proasta de mine! murmură bătrânică, regretând sincer Am adormit! Am dormit mai bine de două ceasuri!... În timpul ăsta, scumpa mea nepoată putea să-i spună tot ce nu trebuie să știe... Ah, Doamne! de-ar afla ticălosul de Tyrrel.

În timp ce rostea aceste cuvinte, o mână din beznă îi apucă brațul și i-l strânse puternic. Scoase un țipăt de spaimă.

— Erai aici, milord! — spuse ea.

— Ticălosul de Tyrrel era aici, doamnă ducesă, după cum vezi — răspunse orbul.

— Îți jur că...

— Tacil... Foarte bine c-ai dormit, Maudlin, dar spunând că-s un ticălos, n-ai făcut nici o descoperire, gaită caraghioasă!... Numai că, pe viitor, asigură-te mai întâi dacă sunt sau nu de față înainte de a o spune...

— Milord...

— Gura, Maudlin!... Să nu crezi că-ți port pică, nătângo!... Îți repet: ai făcut bine c-ai dormit... Dacă ai fi fost trează. Maudlin, ai fi auzit niște lucruri pe care, poate, le-ai fi înțeles, căci te pricepi să-ți vâri nasul în lucruri ce nu te privesc, și-atunci aș fi fost nevoit să-ți închid gura, trimițându-te pe lumea aialaltă...

De obicei, Tyrrel Orbul nu se arăta atât de comunicativ. Micuța franțuzoaică găsi, de asemenea, în

cuvintele lui un ton de voioșie, amestecat cu amărăciune, pe care nu-l observase niciodată până atunci la el.

— Da — continuă orbul, cu un soi de umor sarcastic — prințesa a vorbit, Maudlin, a vorbit mult... A fost adeseori vorba despre un om pe care l-am cunoscut destul de bine odinioară... între mine și-acest om s-a făcut o comparație care ar putea să aibă, pe cuvântul meu, urmări foarte neplăcute, dacă nu ne grăbim să punem ordine în această chestiune... Ce-și spuneau înainte ca tu să adormi, Maudlin?

Bătrânica povesti isprava romantică a lui Brian în grădinile regale ale castelului din Kew.

— Ah, el era! exclamă Tyrrel. Smintitul a făcut ispravă!... Tot orașul nu vorbește decât despre asta, zău așa!... Ah, ah! Iată o întâmplare fericită; această veste bună te absolvă complet, Maudlin...

Între timp, în camera unde se aflau Susannah și Lancaster se făcuse lumină. Un valet adusese niște luminări.

— Ascultă, Maudlin, ascultă!... Iată că doamna continuă, și sfârșitul povestirii te va interesa, nereprezentând nici un pericol pentru mine... pentru organizație vreau să spun, după cum îți închipui... E vorba de-o execuție capitală... Știi, spânzurătoarea lui Spencer... Eram acolo, Maudlin, dar plasat în așa fel, încât nu mă bucuram deloc de spectacol... tare aş vrea să aflu ce mutră făcea osânditul atunci.

Tyrrel rosti aceste cuvinte pe un ton de fanfaronadă cinică, dar sub îngâmfarea lui palpita o tainică oroare, iar micuța franțuzoaică avu impresia că vede, la lumina slabă a luminărilor de alături ce pătrundea prin orificiile geamului opac, broboane de sudoare strălucind pe fruntea palidă a orbului.

Un lucru o uimea nespus pe ducesa le Gêvres. Ușurința cu care orbul, de obicei atât de sever, îi ierta astăzi neglijența.

— Nu crezi, milord — întrebă ea, cu acea curiozitate sinuoasă, care nu merge niciodată drept la țintă, ocolind ca o corabie prinsă de vânturi — nu crezi c-ar fi mai bine să punem capăt acestei întrevederi?...

— Nu, Maudlin, nu. El știe acum ceea ce n-ar fi trebuit să știe, și nu mai are nici o importanță dacă află mai mult sau mai puțin... De altfel, în timp ce dormeai, mi-am făcut un plan, așa încât cutezătorul cavaler va fi dezumflat înainte de-a putea întreprinde ceva... Dar ascultă, guralivă de nelecuit!... Ascultă sau culcă-te iar!... Sunt lucruri pe care nu le-ar comunica altcuiva decât iubitului ei și-i bine să le cunosc, vreau să zic să le cunoaștem...

De îndată ce Tyrrel tăcu, glasul frumoasei fete se auzi deslușit în cabinetul obscur.

— Nu mai am multe lucruri de spus. Acum mă cunoști, și dacă-ți povestesc mai departe, o fac fiindcă vreau să fie totul limpede în istorisirea mea.

Roboam închirie un mic apartament în Faringdon Street, nu departe de închisoarea Newgate, unde tata a fost transportat după două zile. Părăsind casa din Goodman's-Fields, luase cu el mult aur; dar trăiam foarte modest deoarece aurul era folosit de Roboam mai mult spre a ușura întemnițarea tatălui meu. Fostul sclav se căia amarnic. Liber, era mai nefericit decât în timpul robiei sale. Ii părea rău că-și pierduse lanțurile. Numai Ismail singur ar fi putut spune ce pact ciudat există între el și mut. Fapt e că Roboam ținea la el. Roboam și-ar fi dat viața acum ca s-o salveze pe cea a stăpânului nemilos, care, timp de douăzeci de ani, îl urgisise cu-atâtea chinuri. Dar nu stătea în puterea lui să schimbe ceva.

N-aș putea spune exact câte zile s-au scurs între

arestarea lui Ismail și procesul lui. Într-o dimineață au venit niște oameni de la tribunal și ne-au luat, pe Roboam și pe mine, la Old'Bailey. Am fost puși să sărutăm o carte pe care n-o văzusem niciodată în casa din Goodman's-Fields, Biblia, milord, și ni s-a cerut să jurăm, după care un grefier a rostit formula unui jurământ. Am jurat. Roboam a făcut un semn echivalent unei afirmații. Grefierul ne-a interogat. Roboam a răspuns negativ, prin semne, la toate întrebările care i s-au pus. Eu, dimpotrivă, n-am ascuns adevărul. În felul acesta, milord, desăvârșeam opera lui Roboam.

Marele juriu s-a adunat într-o marți, în sala joasă din Old-Bailey, pentru a decide în prealabil dacă era sau nu cazul să continue acuzația intentată împotriva tatălui meu. Deliberarea n-a durat mult și un verdict unanim îl trimitea pe tata în fața judecătorilor regelui din Old-Court. Am fost de față cu prilejul deliberării marelui juriu, însă nu l-am văzut pe tata în sală; dar când am ieșit, protejată de Roboam, am auzit chiar lângă mine o voce care-mi spunea:

— Ce mai faci, Susannah?

M-am întors. Era Ismail.

Purta uniforma deținuților de la Newgate și avea cătușe la mâini. Era foarte palid; dar ochii lui obosiți își păstrau expresia de ironie amară și necruțătoare...

— Oh, tată... tată!... am strigat.

— Taci, Suky! spuse tatăl meu. Roboam se căiește probabil pentru ceea ce a făcut, nu-i așa, și-mi trimite ajutoare?

— Da, tată.

— Biet nebun!... murmură el.

Îl împinse cu cotul pe Roboam, care nu-l zărise încă. Am crezut că Roboam se va prosterna în fața lui, într-atât de respectuoasă îi devenise înfățișarea. Tata îl opri din priviri și-i spuse în șoaptă:

— Mi-ai făcut-o, dar știu c-ai vrea să m-ajuti... Aranjează în așa fel ca doctorul Moore să vină la

închisoare să mă vadă și spune-i să-mi aducă un pumnal.

Paznicii lui Ismail, evident mituiți, nu interziseră această scurtă conversație; dar în clipa aceea, unul dintre ei, temându-se desigur de muștrările șefilor, îi porunci cu asprime s-o ia din loc. Ismail îmi făcu din cap un mic semn protector, exact ca pe vremea lui de glorie, apoi păși, cu fruntea sus, înaintea paznicilor săi.

Roboam mă trase după el, silindu-mă să merg mult pe jos și nelăsându-mă să-mi trag sufletul pentru a se achita numaidecât de misiunea primită. Am scris cu creionul pe o filă de carnet ce dorea tatăl meu, iar Roboam s-a dus la doctor acasă. Cred, milord, că locuința acelui doctor Moore se află chiar pe această stradă și foarte aproape de aici, deoarece prima oară când am intrat în locuința asta, mi s-a părut că recunosc împrejurimile...

— Ei bine — l-am întrebat pe Roboam când a coborât — ce-a spus doctorul, se va duce la tata, la închisoare?

Îmi făcu semn că doctorul Moore se îmbrăca tocmai să plece. Era fără îndoială medicul de casă al lui Ismail; căci pe urmă am aflat că, în ciuda ordinelor severe care ne interziceau, lui Roboam și mie, intrarea în închisoarea lui Ismail, doctorul Moore. reușise să pătrundă acolo.

Sosi ziua procesului. Încă de dimineată, Roboam și cu mine ne-am îndreptat spre Old-Bailey. Mi-am pus pe față un vâl gros, deoarece știam că voi fi silită să vorbesc în fața multor oameni și fiindcă timiditatea de odinioară nu mă părăsise. Totuși timiditatea nu mă tulbura deloc în perioada despre care-ți vorbesc, milord Știam acum ce primejdie îl amenința pe Ismail și descurajarea lui Roboam mă câștigase de partea tatei.

Am străbătut mai întâi vestibulul în care se îmbulzea o mulțime compactă de solicitanți, avocați, martori și slujitori mărunți ai justiției. Apoi am urcat o scară îngustă de lemn în spirală ce ducea direct spre Old-Court.

În sala tribunalului era un judecător, un asesor, un grefier, iar la dreapta judecătorului, pe un scaun, la mare

distanță, un bătrân gras, membru al consiliului municipal, care moțăia.

După cum probabil știi, milord, Old-Court n-are nimic impunător sau teribil în sine. Este o sală de mărime mijlocie, dreptunghiulară, lipsită de orice măreție. Totuși, intrând acolo, am început să tremur, deoarece știam că oamenii aceia care se aflau în fața mea aveau să hotărască soarta tatei. Tot ceea ce am văzut în împrejurarea aceea a rămas adânc întipărit în amintirea mea.

Am fost instalată de cealaltă parte a băncii judecătorilor. În mijloc, sub un baldachin, ședea magistratul principal, în spatele căruia, fixată de-o pânză roșie, atârna o spadă. La dreapta magistraților, dincolo de consilierul care moțăia, o duzină de gentlemen discutau veseli despre afacerile lor. Erau jurații. La stânga, avocații. În spatele băncii lor se deschise o ușă prin care fu introdus tata. În spatele meu se afla publicul, în rândurile căruia, milord, am recunoscut cu uimire, ascunși sub veșminte obișnuite, pe mai toți nobilii ce frecventau Golden-Club.

Îi vine foarte greu unui mut să explice, cu ajutorul gesturilor, idei abstracte. De câteva zile, Roboam se străduia, în fața mea, făcând risipă de gesturi, dar cărora nu reușeam să le prind sensul. Mai târziu mi-am dat seama că mă sfătuia să răspund negativ la toate întrebările magistratului, însă atunci habar n-aveam ce voia să spună. Bietul Roboam era disperat. Putea să falsifice cu o meticulozitate scrupuloasă o bancnotă sau să copieze o iscălitură, dar nu știa deloc să scrie, iar atunci când imita polițele nu făcea decât să deseneze un model, fără a se preocupa de sensul cuvintelor.

Am ajuns deci la Old-Court, fără nici o pregătire. Mi s-a spus să iau loc pe-un scăunel, să-mi scot vâlul și să sărut biblia. Apoi judecătorul, procurorul regal și avocații m-au încolțit, rând pe rând, cu întrebări șiret puse. Am răspuns respectând adevărul, iar Roboam n-a fost

interogat decât foarte puțin. Spusesem de ajuns pentru a determina condamnarea tatălui meu. Când am terminat, înainte de a-mi trage iar vâlul pe față, mi-am întors instinctiv privirea spre el. Mi-a făcut un semn amical cu capul, semn pe care l-a însoțit de un zâmbet. Fața lui exprima calmul cel mai desăvârșit.

Procurorul se ridică și ceru unui aprod să ridice o cuvertură ale cărei cute vaste acopereau o masă plină cu diverse obiecte. Erau toate uneltele din laboratorul lui Roboam, măsuța de toaletă, cheile false, armele, daltele, matrițele. Procurorul îl întrebă pe Ismail dacă recunoștea acele obiecte.

— Le recunosc, domnule — răspunse tata, trecându-și neglijent un pieptene mic prin valurile mătăsoase ale bărbii sale lungi și negre. Vă rog să credeți că sunt niște instrumente excelente, care m-au costat o avere... mai cu seamă armele ar decora foarte bine cabinetul unui sportman... și, după câte am auzit, vă place sportul, domnule... îmi pare nespus de rău că legea mă împiedică să dispun de aceste fleacuri... m-aș fi simțit foarte onorat să vi le pot oferi.

Ismail se așează din nou pe scaun. Procurorul își îndreptă peruca cenușie și-i aruncă o privire mânioasă la care Ismail răspunse printr-un salut adânc și ironic. Gentlemenii jurați începură să râdă. Aprodul bătu cu bastonul de ceremonii în podea, strigând c-un glas fornăit și adormit:

— Liniște!

Nu știu, milord, care era gândul tainic al tatălui meu, dar sunt sigură că o nădejde misterioasă îl susținea, căci, în tot cursul procesului, nici măcar o singură dată nu manifestă dorința de a fi achitat sau teamă de a se vedea osândit. Dimpotrivă, în mai multe rânduri, își ironiză judecătorii, provocă juriul și nici chiar pe apărătorul lui nu-l scuti de amărăciunea mușcătoare a sarcasmelor sale. Poate că întocmise un plan de evadare, poate se biziua pe intervenția unor oameni influenți care

frecventaseră atât de mult timp *infernul* lui. Dar se mai bizuia pe ceva, căci chiar când ajunsese în dreptul eșafodului, își păstrase seninătatea. Nu credea în nimic. A muri însemna pentru el a trece pragul neantului. Cred, milord, că, învins și demascat, Ismail prefera să se odihnească în moarte, decât să reînceapă cu șanse scăzute lupta lui înverșunată împotriva lumii.

Își făcuse un dușman din procuror care, în ciuda vârstei și a funcției sale publice, trecea drept un om frivol, ducând o viață foarte puțin exemplară. Acest magistrat susținu acuizarea cu o patimă nemaipomenită; nemulțumit să demonstreze ceea ce era adevărat și suficient pentru a-l pierde pe tata, construi niște ipoteze nebunești și alunecă alături de crimă reală spre a combate monstruoziități himerice. Ori de câte ori procurorul se oprea pentru a-și trage sufletul, Ismail dădea din cap în semn de aprobare. Consilierul municipal sforăia, judecătorii căscau, jurații vorbeau despre opium, bumbac și prețuri consolidate; aprodul rostea din când în când:

— Liniște!

Toate dovezile de acuzare au fost trecute rând pe rând în revistă, și-atunci mi-am dat bine seama despre ce era vorba. Piese de la dosar dovedeau, milord, că Ismail, pe lângă afacerile lui culpabile, practica, de asemenea, furtul, folosindu-se de chei false și, poate, la nevoie, de asasinat. Dar aceste fapte nu puteau fi invocate, deoarece, după expresia unui dintre judecători, lipsea *corpul delict*.

În încheiere, avocatul Coroanei somă juriul să-l declare pe acuzat vinovat, amenințându-l, în caz contrar, cu toate răzbunările cerului. Apoi se ridică apărătorul tatălui meu. Era un tânăr îmbujorat la față, a cărui perucă albă părea un travesti de carnaval.

— Tinere gentleman — îi spuse tata — cred c-ai de gând să vorbești pentru propria dumitale satisfacție. În ce mă privește, m-aș lipsi bucuros de ajutorul dumitale

convingător, tinere gentleman.

— Oh, oh! murmură juriul.

— Liniște! rosti aprodul, care dormea de-a-npicioarele.

Consilierul protestă împotriva acestui ordin printr-un sforăit sonor.

Apărătorul rămase neclintit. Făcu un semn protector tatălui meu și își începu pledoaria, afirmând pe cuvânt de onoare că vă scoate la iveală, mai limpede ca lumina zilei, nevinovăția clientului său. Anunță aceasta cu atâta siguranță, milord, încât mi-am simțit sufletul năpădit de bucurie, gândind că tatăl meu va fi salvat. Dar această speranță a avut o viață scurtă. Tânărul a vorbit timp de două ceasuri, fără a spune un singur cuvânt în legătură cu procesul. După ce tânărul avocat și-a terminat pledoaria, un murmur măgulitor s-a iscat în rândurile auditoriului. Era un început. Lumea îl declară un pledant strălucit. Iar familia tânărului *pleading counsellor*, prezentă în sală, ca să-i sărbătorească primele succese, aplaudă vărsând lacrimi de bucurie.

Aprodul a fost silit să strige de cinci sau șase or, "liniște" spre a potoli veselia acelor oameni cumsecade care nu vedeau în tatăl meu decât un *subiect* de pledoarie, de care eroul sărbătorit de familie profitase în chip glorios...

Exista perspectiva unor guinee, milord, iar familia aceea era Londra reprezentată la scară redusă.

Spectacolul se apropia de sfârșit. Magistratul care ședea sub sabia dreptății vorbi timp de câteva minute, cu o voce nepăsătoare și plictisită, apoi îl întrebă pe tatăl meu dacă mai avea ceva de adăugat. Tata nu răspunse decât printr-un salut cavaleresc, însoțit de o mișcare a buzelor plină de bravadă.

Jurații își părăsiră locurile, se grupară și începură o conversație activă. Ar fi odios să credem, milord, că nu discutau chestiunea gravă pe care trebuiau s-o soluționeze. Și totuși, Doamne, cita indiferență se putea citi pe toate chipurile acelea. După zece minute, unul

dintre ei se răsuci pe călcâie și se așeză din nou pe scaun. Aproape numaidecât un altul îl imită, apoi încă unul, astfel încât în curând toți jurații își reluaseră locurile și stăteau picior peste picior, cu privirile plictisite ațintite spre tavan. Numai șeful juriului rămăsese în picioare. La cererea președintelui, rosti verdictul, cu o mână în buzunarul de la pantaloni și cu cealaltă la gușă. Tatăl meu era declarat vinovat, în unanimitate.

Atunci, milord, s-au încins noi dezbateri. Procurorul și apărătorul au deschis niște cărți groase și și-au aruncat în față citate latinești, după care magistratul i-a chemat la ordine. Consilierul a fost trezit din somn și a început să se frece la ochi, iar judecătorii au deliberat la rândul lor. În clipa când pronunțau sentința, care hotăra pedeapsa cu moartea pentru tata, zgomotul plin de voieșie al felicitărilor prezentate tânărului avocat deveni atât de scandalos, încât aprodul fu silit să adreseze sălii monotonul său apel: "Liniște".

Tata ascultă sentința, fără să arate cea mai mică emoție. Roboam, dimpotrivă, scoase un strigăt surd și se bătu în piept cu disperare. Tata îi adresă o privire compătimitoare.

— Biet nebun! spuse el. La revedere, Suky!

Gardienii îl luară cu ei.

Ne-am întors în locuința noastră din Faringdon Street. Moleșeala mea ajunsese la culme. Aveam o stare de insensibilitate absolută și generală. Tot ceea ce ți-am povestit, milord, n-a reușit să mă facă a vărsa măcar o lacrimă. Două zile mai târziu, am primit o scrisoare printr-un mesager necunoscut.

"Am vrut să fac din tine o lady, Susannah; dacă n-ar fi fost idiotul acela nenorocit de Roboam, aristocrația Londrei ar fi înălțat un tron *Sirenei*, un tron cu trepte de aur.

Acum totul s-a sfârșit. Și totuși, cine știe ce ne rezervă viitorul, ție și mie, Suky?... îți mai aduci aminte?... Odată ți-am făgăduit că într-o bună zi îți voi arăta ce înseamnă

să fii spânzurat: vino joi în Old-Bailey, înainte de răsăritul soarelui... vino! Este dorința mea — ultima mea dorință! Am să-mi îndeplinesc făgăduiala, Susannah.

Să nu lipsească nici Roboam și să-mi urmărească toate mișcările. Voi avea nevoie de el.

La revedere, Suky! Nu cred în Dumnezeu; altminteri, ți-aș spune: «Dumnezeu să te binecuvânteze!» Vei fi bogată ori când vei vrea, fiindcă ești frumoasă... încearcă să vrei."

Capitolul XXII - Poarta datoriei

— Firește, milord — spuse, adresându-se lui Tyrrel, bătrâna franțuzoaică, care de câteva clipe abia își mai putea ține gura — am auzit vorbindu-se despre execuția necredinciosului Ismail Spencer, dar nu mi-aș fi închipuit că era atât de nesimțitor!... Să scrii o astfel de scrisoare, în pragul morții, fiicei tale!... în ce mă privește, când o să-mi simt sfârșitul aproape, o să mă gândesc puțin și la veșnicie.

— Ismail a făcut cum l-a tăiat capul lui, Maudlin — răspunse Tyrrel, care părea să acorde un interes extraordinar povestirii Susannei. Tu ai să procedezi cum o să te taie capul tău... Până atunci, ascultă!

Frumoasă fată își reîncepuse povestirea.

— Scrisoarea tatei — rosti ea, cu un glas a cărui oboseală începuse să-i slăbească timbrul sonor și pur — mi-a pricinuit un sentiment penibil. Era tot ce puteam simți, milord. Vremea emoțiilor sfâșietoare trecuse. Acum totul aluneca peste învelișul de insensibilitate în care se înfășură sufletul meu.

I-am citit lui Roboam partea care îl privea. O lumină de bucurie însenină fruntea mohorâtă a sârmanului mut. Cred că spera să găsească o ocazie de a-l servi pe Ismail și să repare, pe cât posibil, opera fatală a mâniei sale.

Era aproximativ unsprezece seara. Ajunul zilei fixate în scrisoarea tatălui meu. Adormisem, dar aveam un somn agitat și tresăream întruna, ceea ce făcea din nopțile mele o lungă oboseală, când Roboam a năvălit în odaia mea. Prin gesturi m-a făcut să înțeleg că era timpul să plecăm. M-am îmbrăcat în grabă. Am ieșit.

În Faringdon Street, ca și în Fleet-Lane, nu era nici un om pe stradă când am pornit-o la drum să ajungem în Old-Bailey, peste drum de poarta tribunalului. În clipa când am zărit zidurile negre ale temniței Newgate, în Skinner Street bătut biezul nopții. Totul era adormit pe strada aceea largă și cu aspect atât de sinistru, care se numește Old-Bailey. Se auzeau, doar ca un murmur, niște discuții vesele de-a lungul caselor din fața tribunalului și închisorii, ca și în primele clădiri de pe Newgate Street ce dădeau în Old-Bailey. Am ridicat privirea să văd de unde pornea acel murmur voios care contrasta în chip atât de crud cu locul evenimentului anunțat. La început n-am zărit nimic; dar, curând, privirile mele, deprinse cu întunericul, au deslușit la toate ferestrele bărbați și femei, iar în preajma prăvăliilor se îmbulzeau câțiva copii. Toți oamenii aceia așteptau, milord. Își reținuseră locuri. Lumea se plânge dacă-i nevoită să stea la codă, vreme de-un ceas, la Italian-Opera-House, dar poate să aștepte răbdătoare o noapte întreagă, să vadă cum e spânzurat un om.

Se spune că așa se întâmpla la fiecare execuție. O fereastră cu vedere bună se plătește până la zece guinee, iar prețul se triplează atunci când e cazul unor condamnați de vază. Lumea râdea. Câțiva gentlemeni fluierau, câteva ladies fredonau arii la modă: fiecare își omora timpul cum putea.

Roboam și cu mine ședeam pe o grindă mică culcată în mijlocul străzii, peste drum de Debt's-Gate (Poarta Datoriei). Roboam își pusese capul pe genunchi. Eu mă țineam dreaptă, nemișcată, fără să mă strădui a-mi analiza gândurile întunecate. Nu sufeream; eram amortită

moralmente; numai că mi-era tare frig și ceața pătrunzătoare a nopților Londrei îmi stârnea o tuse cumplită. Era singurul zgomot care răspundea șușotelilor animate de la răspântii.

Pe la douăsprezece și jumătate, o ceată de lucrători, condusă de polițiști și urmată de trei sau patru căruță, o coti pe Ludgate-Hill, intrând în Old-Bailey. Grupul înainta liniștit și se opri chiar în fața Porții Datoriei. Roboam și cu mine am fost împinși înspre casele situate de cealaltă parte a închisorii. Grinda pe care ne așezasem era stâlpul de susținere al spânzurătorii.

Lucrătorii începură să descarce numaidecât căruțele care conțineau bârne, scânduri și pari. Curând se auzi în toate direcțiile zgomotul ciocanului. Unii ridicau planșeul mobil al eșafodului, alții înfingeau pari în pământ, legându-i cu bârne care constituiau barierele menite să oprească mulțimea.

Totul se făcea în mare grabă. Oamenii se temeau să nu-i prindă zorile, iar șefii zoreau neconținut pe cei ce rămâneau în urmă. La fiecare lovitură de ciocan, milord, îl vedeam pe bietul Roboam tresărind. Parcă îl lovea în inimă. Eu ascultam, nu indiferentă, dar toropită; începeam să simt în suflet o durere înăbușită, fără zvâcniri, una din acele dureri care amorfesc și pot duce apatia până la nepăsare.

Lucrul înainta rapid. Lucrătorii n-aveau pentru a se orienta decât lumina șovăielnică a lămpilor cu gaz răspândite în piață; dar erau obișnuiți cu această muncă și loviturile lor de ciocan trezeau neconținut ecoul profund al bătrânelor ziduri de la Newgate.

Pesemne că Ismail auzea zgomotul acelor pregătiri. Culcat pe rogojină întinsă pe pământul gol, care servește drept pat condamnaților la moarte, putea să numere, una câte una, scândurile care, odată fixate, aveau să alcătuiască platforma eșafodului său.

Atunci nu simțeam nimic, milord, dar azi mi se strânge inima. Era cutremurător spectacolul oferit de toți oamenii

acea mișcându-se în umbră, grăbiți să înalțe scena pe care unul din semenii lor avea să moară. De asemenea, era un lucru respingător, un contrast hidos, o rușine, să auzi, peste drum de unealtă morții, vocile acelea blânde de femei ce vorbeau despre nimicuri, poate despre dragoste!...

Pe la vreo două dimineața, primele valuri ale mulțimii au apărut nedeslușit la cele două capete ale străzii Old-Bailey. În Ludgate-Hill, o barieră puternică stăvilea apropierea de eșafod. Dinspre Newgate puteai înainta până aproape de piciorul parilor. Vreme de-un ceas, mulțimea spori neconținut. Barierele, supuse unei presiuni ce devenea din minut în minut mai puternică, trosneau și amenințau să se prăbușească. De peste tot se auzeau ocări, glume brutale, țipete de nerăbdare.

Încă șase ore de așteptare! Costa scump plăcerea făgăduită, dar nu exagerat. Plăcerea avea să fie mai completă ca de obicei, iar drama rezerva spectatorilor o peripeție neprevăzută.

Eu și Roboam eram, între două bariere, aproape lipiți de zidul casei din fața Porții Datoriei. Doar o duzină de persoane reușiseră să pătrundă până acolo. Un spațiu de câteva picioare, și bariere care se clătinau ne despărțeau de grosul mulțimii. Locul în care ne aflam era invidiat teribil, milord, și, în jur, mulți se întrebau cum de picase atâta fericire pe capul nostru!...

Susannah se opri și-și duse mâna la frunte. De câteva clipe, glasul îi devenise tărăgănat și greoi.

— Suferi, draga mea — spuse Lancaster, îngrijorat — lasă pe altă dată urmarea acestei povestiri care-ți trezește amintiri prea dureroase.

— Nu, milord, — răspunse Susannah. — Trebuie să știi totul astăzi, să pot rupe cu trecutul acesta lugubru ce-mi apare ca o viziune de coșmar... Sufăr... Oh, ai dreptate!... Astăzi sufăr mai mult decât în noaptea aceea oribilă; dar sunt tare, milord... Orele nopții trecură și primele licăriri ale zilei, ale unei sumbre zile de iarnă, iluminară scena.

Ceea ce am zărit la început, chiar în fața mea, a fost o masă neagră, pătrată, deasupra căreia se înălța brațul amenințător al spânzurătorii; era eșafodul pe care lucrătorii abia îl terminaseră, acoperit în întregime cu o pânză neagră. Spațiul dintre noi și eșafod rămase gol până în jurul orei opt, când un grup de polițiști înarmați cu bastoane veni să-l ocupe.

La dreapta și la stânga, cât vedeai cu ochii, o mulțime imensă unduia, se agită, tremura din cauza ceții geroase a dimineții. Pe măsură ce miile de chipuri ale uriașei gloate ieșeau la lumină, îți dădeai seama de sentimentul ei comun, nerăbdarea, o nerăbdare cinică, brutală, de a urmări îngrozitorul spectacol.

Glasurile blajine de la ferestrele deschise deasupra noastră tăcuseră. Aici, respectul uman era înlocuit de pudoare. Când am ridicat întâmplător ochii, să-i văd pe cei ale căror cuvinte frivole sau vesele le auzisem în timpul nopții, n-am zărit nici un chip de femeie. Toate purtau elegante pălării italiene de pai și văluri de dantelă. Ici și colo, cele mai îndrăznețe își ascundeau fața în spatele unor evantaie. Gentlemanii aveau gulerele redingotelor ridicate sau se ascundeau îndărătul lornioanelor.

Dar mulțimea se răzbuna pe această pudoare ipocrită și tardivă. O ploaie de insulte urca din stradă, improșcând cealaltă gloată, care nu se deosebea de prima decât prin veșminte și care, la adăpostul catifelelor, ascundea, ca și cealaltă sub zdrențele ei, o sete nemărginită de emoții sângeroase și dorința nesăbuită de a surprinde moartea în ultimele zbateri ale unui om în agonie. Erau văluri prea străvezii și evantaie prea înguste.

De câteva minute sunase orele șapte și jumătate. Se apropia clipa. O tăcere profundă domnea în mijlocul mulțimii. Gloata era cuprinsă de neliniștea care precede orice spectacol așteptat, neliniște ce nu reprezintă decât paroxismul nerăbdării. Nu se mai auzea nici o șoaptă pe stradă, la ferestre, pe acoperișuri, unde se îmbulzea o altă

mulțime, aproape tot atât de numeroasă ca și cea din stradă.

La orele opt fără un sfert, un vuiet lent și sinistru răsună din clopotnița de la Saint-Sépulcre. În același timp, doi oameni îmbrăcați în negru urcară treptele eșafodului și depuseră pe estradă o ladă lungă din lemn de brad. Clopotul bătea, vestind, funebru, sfârșitul tatii, iar lada adusă de oamenii îmbrăcați în negru era sicriul lui... Un freamăt străbătu mulțimea.

— În sfârșit! În sfârșit! se auzea de pretutindeni.

Clopotul bătea de zece minute când se deschise Poarta Datoriei. De la această poartă și până la platforma eșafodului se aruncase un fel de pod mobil înclinat. Toată lumea se ridică în vârful picioarelor. La ferestre, capetele se aplecaseră. Toate privirile erau îndreptate cu lăcomie spre poarta care se deschisese.

Primul personaj care-și făcu apariția fu un preot protestant, cu o biblie în mână. Acest preot era *the ordinary* din Newgate, însărcinat să-i asiste pe condamnați în ultimele lor clipe. Pășea drept spre platformă, fără să întoarcă un moment capul. După el venea Ismail. Tatăl meu era nespus de palid, milord, dar nici o tulburare nu se citea pe chipul lui, care-și păstra expresia de ironie amară și sarcastică. Străbătu podul mobil cu pas hotărât și se opri în mijlocul estradei. Avea cătușe de oțel la încheietura mâinilor, iar o funie groasă, care-i lega coatele la spate, împiedica orice mișcare a brațelor. De coatele astfel legate atârna o altă funie, al cărei capăt cu nod era petrecut în jurul gâtului său gol.

— Uite-! Uite-! șopti lumea în jurul nostru.

— Un scelerat nerușinat!

— Se hrănea cu carne de om, într-o cameră fără ferestre și fără uși, păgânul!

— Ah! Slavă Domnului! Asta merită să fie spânzurat de două ori!

Tatăl meu se opri la câțiva pași de stâlpul spânzurătorii, lângă sicriul deschis. Se aplecă să-l vadă

mai de aproape, apoi îl împinse cu dispreț, lovindu-l cu piciorul. Sicriul alunecă pe rumegușul de lemn, care era presărat pe estradă, până la marginea platformei. Tata se ridică apoi și aruncă mulțimii o privire calmă.

— Ce ticălos fără simțire! se auzi în mulțime.

— Are ceva romantic în privire! murmură o voce de la fereastră. E bărbat frumos!

— Ei, milady, urât sau frumos — replică vocea dojenitoare și spartă a unui bătrân — în curând n-o să mai fie decât cadavrul unui spânzurat!

Între timp, preotul din Newgate își deschisese biblia și citea, plictisit, câteva pasaje. Ismail nu-l asculta. După câteva secunde, încruntă din sprâncene și porunci preotului să se îndepărteze. Acesta, care nu punea prea mult suflet în predica sa, își luă biblia sub braț și se retrase prin stânga spânzurătorii.

Nu ți-aș putea spune, milord, de unde răsăriseră executorii, dar i-am văzut deodată în spatele condamnatului.

Clopotul continua să bată la biserica Saint-Sépulcre. Am auzit în jurul meu că peste un minut totul va fi gata!

Mulțimea era străbătută de-un freamăt de nerăbdare. Toate fețele acelor englezi, de obicei atât de flegmatici, aveau mușchii agitați de contorsiuni bizare. Unii își mișcau fălcile, fără să vorbească. Alții aveau gura larg deschisă și un zâmbet stupid pe buze; alții, cu sprâncenele încruntate, cu nările fremătând, păreau să-și savureze metodic satisfacția. Oh, milord, nu exagerez cu nimic, amărăciunea amintirilor mele nu înlocuiește aici realitatea: în toți ochii aceia aprinși se putea citi fericirea. Old-Bailey era în sărbătoare. Nicăieri în altă parte a Londrei nu există atâția oameni fericiți ca în fața închisorii Newgate în ziua unei execuții!

Între timp, tata, după ce cercetase din ochi mulțimea dinspre Ludgate-Hill, își înălță privirea spre ferestrele în care erau încadrate mii de capete avide și părea să caute pe cineva. Privirea lui se opri în colțul cu Fleet-Lane și am

avut impresia că-i văd fruntea înclinându-se într-un salut imperceptibil. Își îndreptă apoi imediat ochii spre stradă și, în sfârșit, ne zări în fața lui. Un licăr de bucurie sălbatică îi ilumină pe dată trăsăturile palide la vederea lui Roboam, care plângea cu brațele întinse spre el. Tata îmi făcu, ca de obicei, un semn prietenos cu capul și-mi zâmbi blând.

Roboam era într-o stare de deznădejde care-ți stârnea mila. Toată noaptea, durerea se manifestase în chip violent, dar de la apariția lui Ismail, sărmanul mut părea într-un fel de agonie. Horcăia înăbușit, lacrimi fierbinți îi curgeau din ochi, iar cu mâna crispată încerca să-și sfâșie pieptul.

Executorul spuse ceva cu glas tare. Se aduse o scară pe care o sprijini de brațul ce susținea spânzurătoarea. Scara, ale cărei trepte le urcă, îi servi la fixarea capătului funiei ce lega coatele lui Ismail. După aceea, executorul coborî, iar scara îi luată de acolo.

Funia atârna acum de gâtul lui Ismail; un simplu gest al călăului, care se instalase lângă resortul ce ținea trapă în poziție orizontală, avea să fie de ajuns pentru a-l trimite în eternitate, i în clipa aceea supremă când conversațiile încetaseră peste tot, când nu se mai auzea decât zgomotul a trei mii de respirații gâfâite, soarele, înălțându-și discul voalat prin ceața din spatele lui Old-Bailey, aruncă un reflex roșietic în ferestrele înalte ale caselor situate de cealaltă parte a temniței Newgate. Ismail tresări. Privi mai întâi raza aceea de soare cu melancolie, apoi, vrând, fără îndoială, să vadă astrul pentru ultima oară, se întoarse brusc; dar Newgate ridica în spatele lui zidurile sale sumbre. Tata își lăsă capul în piept. Dârzenia lui părea pe punctul de-a slăbi.

— *Cheer up!* (curaj) strigă în clipa aceea o voce gravă și răsunătoare care pornea de la o fereastră din colțul lui Fleet-Lane.

Toate privirile se îndreptau într-acolo. Tata se înclină ușor, apoi își înălță mândru capul și, îndreptându-se spre

noi, îi făcu lui Roboam un semn prin care-i cerea ajutor.

Ora fatală avea să sune peste două sau trei secunde. Dar lui Roboam nu-i trebui decât una singură ca să treacă, dintr-un salt, peste bariera din fața lui, să trântască la pământ polițiștii aflați în drumul său și să sară pe platformă. Mulțimea, stupefiată și viu impresionată de acest eveniment neașteptat, îl văzu curând alături de Ismail, ale cărui cătușe, pilitे dinainte, cedară la o mișcare bruscă. Uitându-și ura, gloata strigă bravo, deoarece incidentul promitea să devină dramatic. Batistele fluturară la ferestre, iar vocea din Fleet-Lane repetă:

— *Cheer up!*

Capitolul XXIII - The launch into eternity^[22]

— Mișcarea lui Roboam fusese atât de rapidă, încât nimănui nu-i dădu prin cap să i se opună. Executorul, împietrit, îl privea cu niște ochi stupizi și nu făcea nici o mișcare. Ajutoarele sale coborâseră de pe eșafod.

Nu știu, milord, dacă tata ar fi avut vreo șansă încercând să fugă. Mulțimea, care părea să creadă posibil acest lucru, izbucni în aclamații frenetice. Proiectile de tot soiul se abătură asupra poliției. Exista amenințarea unei răzmerițe. Dar tata nici nu se gândea să fugă. Nu pentru asta îl chemase pe Roboam. În clipa când acesta puse mâna pe funie ca să-i desfacă nodul, Ismail, care-și vârâse mâna în sân, scoase un pumnal scurt, pumnalul adus desigur de doctorul Moore, și-l împlânta furios în pieptul lui Roboam. Roboam căzu mort, între taică-meu și călău. Ismail se întoarse spre fereastra din Fleet-Lane, învârti pumnalul însângerat cu un aer triumfător și strigă:

— *Thank you* (mulțumesc), milord!

Mulțimea scoase un țipăt prelung de spaimă.

În clipa aceea, clopotul din turnul de la Saint-Sépulcre bătu orele opt. Executorul, mai mult din obișnuința meseriei decât în mod conștient, căci părea înmărmurit de stupoare, apăsă resortul cu piciorul. Trapa se clătină, funia se întinse, jumătate din corpul lui Ismail dispăru în gol. Chipul lui se contractă, apoi rămase imobil. Funia întinsă se dezrăsucea încet, imprimând corpului, care nu mai era decât un cadavru, o mișcare de rotație imposibil de privit.

Am închis ochii, milord, simțeam că nu mă mai țin picioarele. O mână de gheață îmi strângea inima. După aceea n-am mai văzut, n-am mai simțit nimic...

Susannah se opri. Brian, profund emoționat de povestea acestei oribile drame, rămase tăcut.

În cabinetul obscur, micuța franțuzoaică tremura din toate măduarele. Tyrrel însuși părea emoționat peste măsură și, la un moment dat, când se clătina, părând că e gata-gata să se prăbușească, Maudlin simți cum i se prelinge pe mâna, de pe fruntea orbului, o picătură de sudoare rece.

— Da — murmură el în cele din urmă, după o tăcere — așa a fost!... N-a uitat nimic... nici măcar lovitura de pumnal... Roboam nu merita lovitura de pumnal, dar diavolul de doctor Moore... Mă ascuți, Maudlin?... De ce-mi spionezi cuvintele, mizerabilo?!... Știi că uneori te poți otrăvi ascultând spusele altora, și sunt oameni care și-au pierdut viața fiindcă au aflat prea multe?

— Milord!... — bâigui franțuzoaica.

— Tac!... N-a spus ea că funia s-a-nvârtit, Maudlin?... S-a-nvârtit încet!... Trebuia să fi văzut cadavru urmărind, neînsuflețit, răsucirea funiei ăleia afurisite... Trebuie să fi fost îngrozitor... îngrozitor!

Își trecu mâna pe sub cravată, ca și cum și-ar și pierdut deodată răsuflarea.

— O funie în jurul gâtului, Maudlin — continuă el, cu glas sugrumat — îți poți închipui răul pe care e-n stare să-l facă?

— Pe cinstea mea — răspunse ea, râzând — n-am fost niciodată spânzurată, milord, dar dumneata?

Tyrrel se ridică și se îndreptă de șale.

— Eu? — rosti el încurcat. — Eu?... Oh! Maudlin, trebuie să fi fost hidos cadavru învârtindu-se astfel...

Aceste cuvinte stranii contrastau atât de mult cu nepăsarea obișnuită a orbului, încât micuța franțuzoaică se gândi o clipă că el înnebunise subit. Dar, chiar în clipa când această idee îi trecea prin minte, Tyrrel se așeză din nou liniștit și spuse pe tonul cel mai firesc:

— Pe cinstea mea, Maudlin, Ismail Spencer se-nvârtea ca un titirez... Și ori de câte ori am văzut pe cineva spânzurat, pirueta aceea postumă mi-a sugerat întotdeauna o imagine infernală... Atenție la piruetă, Maudlin, cu viitorul prilej!

— Când mi-am venit în fire, milord — continuă Susannah — soarele se afla deasupra bisericii. Funebrul decor dispăruse cu desăvârșire; mulțimea se scursese, iar căruțele negustorilor urcau și coborau ca de obicei trista văgăună din Old-Bailey.

M-am trezit, deoarece un polițist care observase că încurcam circulația mă scutura brutal. De două ore zăceam acolo. Mai bine de-o mie de persoane trecuseră pe lângă mine, dar, după cum știi, milord, la Londra caritatea se mărginește la a nu-l călca pe nenorocitul care zace pe caldarâm. A face un pas în afara drumului lor reprezintă ceva extraordinar pentru acești oameni aferați, vasali ai avariției, la care egoismul a luat proporții atât de monstruoase, încât întreg universul se găsește în ei, iar sufletul lor miop nu vede nici la doi pași!... Ah, cunosc Londra, milord! Am suferit atâta în acest oraș!

Mi se părea că avusesem un vis fantastic prin oroarea lui. Instinctiv m-am îndreptat spre locuința noastră din Faringdon Street, dar, înainte de-a ajunge acolo, am redevenit conștientă de ceea ce se petrecuse. Tata și Roboam! Eram singură pe lume, singură, milord, eu care continuam să fiu un copil și nu știam nimic, în afara

câtorva lucruri infame sau uşurateice...

— M-am gândit adesea la dumneata după plecarea noastră din Goodman's-Fields, dar în clipa aceea faptul că eram părăsită mă copleşea. Ca şi bietul Roboam, regretam zilele de sclavie...

Am petrecut două zile închisă în cameră. Mi-era teamă de lumea de-afară. Totul pentru mine era necunoscut şi necunoscutul îţi inspiră teamă. După aceea, o speranţă nesăbuită mi-a trecut prin minte. O asemenea speranţă nu putea fi concepută decât de mine, milord, care eram ignorată şi lipsită de orice noţiune despre viaţă. M-am hotărât să te caut, milord, spre a-ţi mărturisi dragostea mea...

Brian îi luă mâna, strângându-i-o încet.

— De ce n-ai venit, Susannah? o opri el.

— Te-am căutat timp de şase luni, milord. Londra-i nemaipomenit de mare, iar dumneata te ascundeai fiindcă cei ce-ţi împrumutaseră bani voiau să te-arunce în închisoare.

— E-adevărat — murmură Brian — e-adevărat! Mâna misterioasă care-mi umple acum buzunarele nu apăruse încă între mine şi creditorii mei.

Tyrrel începu să râdă.

— Ai auzit, Maudlin, de ticăloşii care au curajul să încheie un pact cu diavolul? zise el.

— De ce mă întrebi, milord?

— Afurisită să-ţi fie curiozitatea asta de netămăduit, Maudlin... Cavalerul acesta chipeş mă face să cuget la vechea poveste... Mâna misterioasă despre care vorbeşte e ceva în genul diavolului, şi, după cum ştii, diavolul îşi gătuie întotdeauna clienţii, mai devreme sau mai târziu...

— Mi s-a spus că locuiau în Clifford Street, Brian — continuă Susannah — altceva n-am reuşit să aflu. Timp de şase luni am venit în fiecare zi în Clifford Street. Dar nu te-am întâlnit niciodată. Nu răbdarea era ceea ce-mi lipsea, milord; n-am mai venit fiindcă n-am mai putut.

Într-o seară, când m-ara întors în odaia mea

singuratică, mi s-a cerut să plătesc chiria. Nu mai aveam un ban. Am fost alungată.

Londra este strălucitoare și splendidă la căderea nopții. La început nu mi-a fost teamă. Somnolența nepăsătoare ce mă cuprindea de îndată ce nu mă mai gândeam la dumneata, a constituit atunci un sprijin pentru mine, așa cum a fost în atâtea rânduri după aceea. Mergeam prin fața magazinelor puternic luminate de pe Fleet Street, mergeam fără să gândesc și fără să-mi fie teamă. Când ești atât de aproape de opulență, ceva te împiedică să-ți fie frică de ultimele limite ale mizeriei.

Mergeam la întâmplare, gândindu-mă desigur la dumneata. Era târziu. Ceasurile treceau unul după altul... După ce-am depășit Church-Yard, am văzut magazinele închizându-se pe rând.

Pentru întâia oară m-am întrebat unde voi găsi un adăpost. În colțul străzii Cornhill, un bărbat intră în vorbă cu mine; îmi spuse că sunt frumoasă și mă-ntreba dacă voiam să-l urmez la el acasă. Am acceptat fără să șovăi, manifestându-mi fățiș bucuria. Dar, pe drum, individul mi-a vorbit în așa fel, încât a trebuit să-l părăsesc. Aveam în mine ceva care-mi suplinea ignoranța, milord: dragostea mea. Ideea de a mă vinde altuia nu mă scârbea decât în legătură cu dumneata. Rușinea vagă și. confuză care sălășluia în sufletul meu nu m-ar fi împiedicat să fac pasul. Dar dumneata erai acolo, mereu, între mine și prăpastie. O voce îmi striga neconținut în adâncul inimii: "Mai bine să mori"...

Veni miezul nopții. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Mi-era foame și mă simțeam frântă de oboseală: m-am culcat lângă grilajul bisericii Saint-Paul și-am adormit. Înainte de-a se ivi zorile, m-am trezit înghețată, paralizată, incapabilă să mă mișc. Un *watchman*^[23] trecu pe lângă mine: l-am strigat și i-am spus că mi-e foame.

— Oh, oh! exclamă acesta, târându-mă după el sub un felinar. Dar ești frumoasă foc, draga mea... Cum dracu-i cu puțință să-ți fie foame?

Mă clătinam și capul ca de plumb îmi cădea când pe un umăr când pe celălalt.

— Dar — continuă paznicul — poate că, la urma urmei, ești o fată cinstită, deși asemenea exemplare se găsesc greu la Londra: am să te duc la un azil.

Mă luă de braț și, sprijinindu-mă din răspuțeri, mă duse într-adevăr la un azil pentru săraci, unde-am fost primită fără nici o dificultate. Mi s-au dat numaidecât îngrijiri. Mă credeam salvată. Ah, cum mă mai căiam pentru faptul de-a fi gândit că la Londra nimănui nu-i i-e milă de cei ce se află în suferință. Acolo aveam de-a face cu compasiunea organizată, caritatea supusă regulilor unei vaste administrații și exercitată pe o scară imensă. Iată ce-mi spuneam, milord, și inima mi-era plină de o recunoștință nemărginită.

Dar a doua zi, exact după douăzeci și patru de ore de la momentul intrării mele acolo, unul din funcționarii azilului mi-a deschis ușa și m-a poftit să ies. Douăzeci și patru de ore! Acesta-i răstimpul pe care caritatea Londrei îl oferă nenorociților ce vor muri. Douăzeci și patru de ore! Timpul necesar pentru a recăpăta puțină viață, pentru a-ți aduna în grabă ceva forțe spre a lupta din nou și a mai suferi câteva zile în plus!

Asta-i legea.

— Ești tânără și voinică — mi s-a spus — muncește!

Cât de mult aș fi vrut să muncesc. Ignorăm însă până și semnificația precisă a cuvântului muncă. Muncisem ca să învăț limbi străine, muncisem în fața pianului și a harpei... Despre asta îmi vorbea oare funcționarul de la azil?

Trecu o zi, apoi două. Foamea reveni și mai îngrozitoare... Oh, milord, printre întâmplările triste ale acelei perioade, a fost și una căreia îi păstrez o amintire neștersă. În seara celei de-a două zile, mergeam sfârșită pe trotuarul din Cheapside, căci nu mă îndepărtam niciodată de centrul metropolei. Foamea începuse să-și arate asupră-mi efectele obișnuite — efecte pe care le-am

îndurat în atâtea rânduri! Îmi simţeam capul greu, ochii tulburi nu mai vedeau lumină decât printr-o ceaţă colorată în mii de nuanţe schimbătoare; aveam o durere groaznică de cap. Simţeam că mă voi prăbuşi; de altfel, mai căzusem de două ori. În momentul când mă clătinam, nemaivăzând în jurul meu decât un vârtej luminos şi turbure, o mână mă apucă de braţ şi mă susţinu.

— Ce are biata fată? întrebă în aceeaşi clipă o voce blajină.

În astfel de momente, orice şoc, moral sau fizic, restabileşte pentru o clipă echilibrul simţurilor. Uimirea mi-a redat facultatea de a vedea. Am zărit în jurul meu două tinere domnişoare la braţul unui bărbat ceva mai în vârstă decât ele. Chipurile suave ale celor două încântătoare fete îmi apar şi acum în faţa ochilor, milord. Câtă bunătate în privirile lor! Câtă compasiune blinda în zâmbetele lor! Cât de bune şi frumoase erau!

— Biata fată moare de foame! spuse gentlemanul după ce m-a examinat cu atenţie.

— De foame?! repetară tresărind cele două copile.

Fata cea mai mare îşi petrecu de îndată braţul în jurul mijlocului meu; am văzut lacrimi în frumoşii ochi ai celei mai tinere.

— Oh, Stephen! exclamă aceasta din urmă. Trebuie s-o ducem la mama dumitale acasă.

— Imediat — adăugă cea mare, care mă şi luă cu ea.

Cel căruia îi spuneau Stephen le opri şi continuă să mă examineze cu răceală. Şi trăsăturile sale exprimau bunătate, dar o bunătate prudentă, chibzuită, care contrasta cu tinereţea lui.

— Nu se poate, Clary — spuse el în cele din urmă — nu insista, Anna, nu se poate! N-o putem duce pe doamna în casa mamei mele... dar putem, trebuie s-o ajutăm.

Scoase din buzunar o pungă cu bani şi-mi puse în mână două monede de aur.

— Nu-i de ajuns, Stephen, nu-i de ajuns! strigară în

același timp cele două tinere. Poftim, poftim, domnișoară.

Pungile lor cu bani alunecară laolaltă în buzunarul rochiei mele. I-am sărutat mâna celei mici, iar cea mare mi-a spus:

— Casa noastră-i acolo, în colț, în Cornhill; când ți-o fi foame, vino!

— Da, da, vino! repetă cealaltă. Stephen e-un rău, dar mama lui e bună și te va primi...

Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi îngeri, milord. Mai târziu, când suferința s-a abătut din nou asupra mea, am căutat casa lor în Cornhill, dar n-am izbutit s-o găsesc. Dar numele lor dulci și chipurile lor fermecătoare au rămas în inima mea și rog cerul să-mi ofere prilejul de-a le înapoia tot binele pe care mi l-au făcut. Deoarece faptul c-am întâlnit întâmplător în drumul meu puțină bunătate a reprezentat pentru mine o consolare supremă. Astfel am căpătat forță și speranță; am început să văd viitorul și lumea sub un aspect mai puțin sinistru.

Cu banii fetelor am cumpărat pâine. Când nu mi-a mai rămas nimic, am început să cânt în Cheapside, seara, în fața unei taverne unde se adunau tot felul de negustori. Am primit la început mai mult decât îmi trebuia; dar mulțimea se strângea în jurul meu... Și-atunci polițiștii mi-au interzis să cânt.

În vremea aceea, Brian, mi-a trecut întâia oară prin minte ideea unei morți voluntare. Nu voiam s-accept ofertele acelor bărbați care speculează nenorocirea unei femei, pentru că-ți aparțineam și nimic altceva nu mai putea să existe între mine și deznodământ. Or, știind acum cât înduri înainte de-a muri de foame, teama mă împingea spre sinucidere. Văzusem odinioară un copil înecându-se în lacul pe marginea căruia fusesem fericită timp de câteva luni; m-am îndreptat spre Tamisa. În drum, pe-o străduță numită Water Street, m-am oprit, obosită, și m-am așezat pe treptele unei cârciumi. Patroana localului mă zări și ieși să mă izgonească, dar avea nevoie de-o slujnică; mă găsi frumoasă, și slujnicele

drăguțe sunt un lucru prețios pentru un local ca *Armele Coroanei*.

Aici Susannah își povestește viața din timpul celor trei luni petrecute la *Armele Coroanei*, muncile înjositoare la care fusese supusă, insolențele obișnuiților salonului, brutalele insulte ale băutorilor de la *tap*, tirania hărțuitoare, arțăgoasă și tenace a doamnei Burnett însăși, care, pentru bucățica de pâine pe care i-o dădea, se socotea în drept s-o trateze ca pe-o sclavă. Ajunse, în sfârșit, la seara aceea de duminică când Mrs. Burnett, exasperată, o pălmuieste.

— Mi-am reluat drumul spre Tamisa, Brian — continuă ea — și în clipa când eram pe cale de-a săvârși o crimă, iertată poate de Dumnezeu datorită ignoranței și nenorocirii mele, în clipa aceea l-am întâlnit pe Tyrrel Orbul.

— Ah, ah! exclamă în surdină micuța franțuzoaică, devenind și mai atentă.

Tyrrel nu scoase un cuvânt.

— Pe vremea aceea, milord — continuă Susannah — după cum ți-am mai spus, nu observam nimic; parcă aveam un vâl pe față; nu eram sensibilă la nimic altceva decât la amintirea duminicilor care constituia în același timp unica mea consolare și cea mai amară suferință; totuși, figura orbului, care venea din când în când în local, mă izbise oarecum. Mi se părea uneori că ochii săi, lipsiți de lumină, se aținteau stăruitori asupra-mi... Dar, în seara aceea, pe malul Tamisei, am avut o halucinație ciudată și îngrozitoare. În timp ce Tyrrel mă ținea de braț, lumina unei lumânări aprinse într-o casă vecină a trecut fulgerător pe chipul său și mi s-a părut că-l văd pe...

Frumoasă fată ezită.

— Continuă, draga mea — spuse Lancaster, curios.

Micuța franțuzoaică își plecă înainte capul, să audă mai bine, dar în clipa aceea mâinile orbului se lipiră de urechile ei, lăsând-o surdă.

— Mi s-a părut că văd spectrul tatălui meu, milord!

spuse Susannah, fremătând.

Brian schiță un gest de uimire.

— Ciudat — murmură el — ciudat!... Oh, aici se-ascunde un mister tenebros... îl voi dezlega, scumpă copilă!

Tyrrel ridică din umeri cu dispreț și-și retrase mâinile, redând astfel ducesei de Gêvres auzul. Continuându-și povestirea, Susannah istorisi sosirea ei în Wimpole Street, luxul de care fusese înconjurată deodată și amenințările ce-i fuseseră adresate. Vorbi despre scena jucată la căpătâiul lui Perceval și rosti chiar faimoasa parolă: *Gentleman of the night*. Când isprăvi, se întoarse spre Lancaster, ațintindu-și asupra lui ochii mari, negri, ale căror pleoape coborâră curând; adăugă pe un ton blând:

— Acum știi totul, milord: nu ți-am ascuns nimic; ți-am deschis larg poarta sufletului meu și rămâne să-mi spui dacă mai sunt vrednică să te iubesc. Brian nu răspunse numaidecât. Două lacrimi se prelingeau printre genele mătăsoase ale frumoasei fete. Milord, aștept — murmură ea — aștept și sufăr...

Brian tresări și sărută pătimaș mâna Susannei.

— Draga mea — zise el, cu tandrețe și respect — omul pe care-l iubești îți este îndatorat; dacă are vreun drept la orgoliu, îl are față de restul lumii, nu față de dumneata care ești mândria lui. Ai suferit mult... ai suferit cu demnitate. Aurul pur al inimii dumitale a rămas neatins în ciuda atâtor încercări de întinare... Oh! Cerul ți-a zămislit un suflet la fel de frumos ca și chipul, Susannah!... Îngenunche pe covor: Vrei să porți numele de Lancaster, draga mea?

— Dacă vreau, milord?! bâigui Susannah. Dacă vreau să fiu soția dumitale?!...

Se aplecă tulburată, negăsind cuvinte să-și exprime bucuria.

— Vino cu mine — izbucni Brian — oh, vino cu mine! Nu trebuie să mai rămâi o clipă sub acest acoperiș necurat... Contesa de Derby ți-e prietenă; casa ei îți va fi

un adăpost potrivit până în ziua când mi se va acorda dreptul de a te ocroti eu însumi... Vino!

Susannah se ridică, radioasă.

— Sunt gata să te urmez, Brian — spuse ea.

Se îndreptară spre ușa. Dar în clipa în care Lancaster punea mâna pe clanță, ușa se deschise singură și Tyrrel Orbul apăru în prag. În spatele lui se aflau patru indivizi viguroși, cu aer hotărât.

— Ai intrat singur în casa aceasta, domnule de Lancaster — spuse orbul — vei ieși în același fel.

Susannah, înspăimântată, se agățase de brațul lui Brian. Acesta se desprinsese ușor. O clipă, se gândise pare-se să lupte. Privirea lui aruncă fulgere și lăsă impresia că-și alege dintre adversari pe cel pe care va fi doborât primul. Dar se răzgândi și răspunse cu glas reținut:

— Fie, Sir Edmund, voi ieși singur... Pe curând, draga mea — adăugă, aplecându-se iute la urechea Susannei — îți jur că nu mă vei aștepta mult timp!

Trecu repede prin fața lui Tyrrel și a acoliților săi, coborî scara și ieși afară. O luă în grabă pe Wimpole Street și intră în Marylebone. Ajuns în High Street, nu se opri decât în fața comisariatului de poliție. Introdus imediat în biroul comisarului, Brian avu cu el o scurtă discuție, în urma căreia magistratul îi puse la dispoziție un ofițer de poliție și un pluton de polițiști. Stimulați de Brian, aceștia o porniră în pas alergător spre Wimpole Street. Trecuse cel mult o jumătate de oră de la plecarea lui Brian și sosirea plutonului de polițiști în fața clădirii cu numărul 9.

Ofițerul bătu și ceru, în numele regelui, să i se deschidă.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe preagrațioasa sa Majestate — răspunse o voce batjocoritoare de la una din ferestrele primului etaj.

Fereastra se închise la loc. După o jumătate de minut, ușa se deschise. Poliția năvăli în clădire, luându-și precauțiunile cuvenite. Nimeni nu apăru să opună

rezistență investigațiilor ei.

Locuința fu scotocită din pivniță până la ultimul etaj. Dulapurile deschise și dezordinea arătau o plecare precipitată. De altfel, nici un valet, nici urmă de stăpânul casei. Nici un cal în grajd, nici o trăsură în curte.

Casa era părăsită.

Partea a treia — Marea familie

Capitolul I - Veghe

La primul etaj al magnificei locuințe pe care marchizul de Rio Santo o ocupa în Belgrave-Square se afla, pe lângă apartamentul său particular, o sumedenie de camere mobilate cu același lux risipitor și de bun-gust, făcând din întregul Irish-House un tot omogen într-adevăr minunat. Acele încăperi n-aveau o destinație proprie; totuși nu fuseseră întotdeauna nelocuite de la sosirea lui Rio Santo în Anglia, iar șoaptele care circulau în cercurile elegante din Londra lăsau să planeze un vag mister asupra destinației lor.

Ipotezele cele mai hazardate erau puse în circulație de doamnele din înalta societate. Cea mai puțin îndrăzneată din supoziții a fost emisă de Cicely Kemp, mezina contelui de Drummolon-Castle, oare, dându-și la o parte buclele blonde și lungi ce-i jucau pe obraji de copilă, spuse într-o seară că Rio Santo avea acolo un harem ale cărei pensionare fuseseră culese cu grijă din cele cinci colțuri ale lumii.

Onorabila Cicely Kemp urma să împlinească peste unsprezece luni șaptesprezece ani. Ipoteza s-a bucurat de oarecare succes, un succes de stimă, dar a fost detronată de strălucita născocire lansată de Lady Margaret Wawerbembilwoodie, care pretindea că marchizul posedă douăsprezece camere la același etaj, ornate fiecare cu câte douăzeci și patru de portrete de femei. Cele două sute optzeci și opt de portrete erau, după părerea isteței Lady Wawerbembilwoodie, ale principalelor iubite din galeria lui Rio Santo.

Cuvântul *principale* a fost socotit sublim. Într-adevăr, cuvântul respectiv dădea calculului Lady-ei Margaret

proporții gigantice.

Oricum, într-una din acele camere, în care nici unul din nobilii prieteni ai lui Rio Santo nu pătrunsese vreodată, îl vom regăsi pe eroul nostru. Camera n-avea nici o legătură cu ideea pe care și-o făceau despre ea imaginațiile exaltate ale doamnelor. Nu exista acolo decât un singur portret de femeie; celelalte douăzeci și trei nici n-ar fi încăput, deoarece odaia nu era prea lungă, iar două oglinzi mari încadrate de tapiseria de catifea închisă la culoare ocupau aproape toată lățimea.

Portretul femeii era atârnat între două ferestre ale căror perdele groase își coborau faldurile până la pământ. În fața portretului se afla un pat. În spatele perdelelor patului se auzea răsuflarea șuierătoare a unei ființe chinuite de febră. O lampă, acoperită de un abajur, ardea pe masă și lumina ei voalată se lupta cu primele raze ale zorilor. Rio Santo ședea într-un fotoliu, la căpătâiul patului.

Cea al cărei portret apărea vag în luminile lămpii ce se estompau și ale zilei ce lua naștere era o femeie frumoasă și blândă. Expresia de bunătate evidentă ce-i domina trăsăturile nu excludea nici noblețea, nici chiar acea atracție nedefinită și invidiată pe care experții o numesc picanterie. Părea foarte tânără și purta îmbrăcămintea domnișoarelor aparținând micii aristocrații, din epoca ultimelor bătălii împotriva Franței. Tânăra fată din portret ar fi fost poate și mai frumoasă dacă ar fi purtat un costum modern, dar veșmântul ei din 1815 îi ședea bine. Părul, de un castaniu limpede și nehotărât acoperea în bucle ușoare, aproape străvezii, cea mai armonioasă frunte cu puțință. Ochii, gura și zâmbetul ei erau cele ale unui copil, dar ale unui copil pe care primă adiere de dragoste îl face să viseze. Există finețe, înțelepciune și ingenuitate în privirea care dădea în vileag o fire hotărâtă și blândă totodată, și un întreg ansamblu fermecător de puritate, supunere feminină, sinceritate și reflexiune.

De cealaltă parte a portretului, cum am spus, se afla

un pat ale cărui perdele întredeschise lăsau să răzbată gemetele unui bolnav chinuit de febră. Când flacăra ce pâlpâia în lampă se întetea brusc, se putea zări, în fundul alcovului, fața slabă și palidă a unui bărbat. Omul nu dormea, dar suferința îl ținea legat de pat. Ochii i se deschideau în răstimpuri, când strălucitori și roșii, când abătuți, stinși, lipsiți de viață. Ar fi fost foarte greu să-i deslușești trăsăturile, căci, pe lângă întunericul în care-i era cufundat chipul răvășit, o barbă deasă i-l acoperea aproape în întregime.

Marchizul de Rio Santo, așezat într-un fotoliu, privea îngrijorat bolnavul și părea cuprins de-o febră la fel de mistuitoare. Era livid și într-o stare de totală epuizare. Respira greu, iar chipul lui exprima o amară tristețe.

Pendula din camera vecină bătu orele șapte. Rio Santo făcu un efort să se întoarcă și privi spre fereastră.

— Încă o noapte de veghe, după o zi de trândăvie — murmură el — omul acesta are dreptate: mă va ucide!

O convulsie neașteptată a bolnavului agită brusc cuverturile.

— Amândouă!... Amândouă! strigă el, cu o voce cavernoasă.

Rio Santo se ridică și trecu peste fruntea bolnavului o batistă muiată în apă rece și oțet.

— Amândouă!... Amândouă!... spuse iar bolnavul, a cărui voce se stinse într-un murmur nedeslușit.

— Amândouă! repetă Rio Santo, de parcă ar fi vrut să surprindă pe chipul bolnavului o explicație a acestui cuvânt. De șase zile repetă neconținut același cuvânt... Nu sunt în stare să-mi dau seama ce semnificație are...

Își împreună mâinile și pe trăsăturile lui apăru deodată o descurajare și mai amară.

— Oh, când mă gândesc — continuă el — când mă gândesc!... Eu care, de cincisprezece ani, n-am irosit o oră, iată c-am pierdut șase zile tocmai într-un moment când fiecare din zilele mele poate însemna un an!... Sărmanul Angus! Suferă, și e fratele ei, al aceleia pe care

atâtea obstacole nu m-au putut face s-o dau uitării!... Trebuie să-l îngrijesc eu însumi, deoarece interesul securității mele îmi cere să îndepărtez toate ajutoarele de patul lui de suferință... Ah, ceea ce fac e necesar, dar aș da un an din viață să am dreptul de a părăsi acest pat douăzeci și patru de ore!... Douăzeci și patru de ore! în timpul acesta ar putea muri de douăsprezece ori!

Se prăbuși în fotoliu.

— Doamne! continuă el după câteva secunde de tăcere, cu glasul înfiorat de emoția care-l făcea să tremure. Ferice de cei care, spre a îndeplini o nobilă misiune, se străduiesc la lumina zilei și nu folosesc decât mijloace ce pot fi mărturisite... țelul meu e măreț... măreț și sublim! adăugă, ridicând deodată capul. Dar am fost atât de slab! Între mine și țelul meu au existat atâtea obstacole imposibil de trecut... Oh, am greșit... și, odată ce m-am abătut din calea cea dreaptă, m-am lăsat pradă pasiunilor mele nesăbuite... După o muncă uriașă, m-am odihnit în orgii uriașe... Nu îndrăznesc să privesc înapoi la viața mea... Ca să rămân puternic, trebuie să-mi îndrept mereu privirea înainte... trebuie ca, fugind de trecutul meu, să mă refugiez în viitor... trebuie să merg mai departe... Și iată, mă opresc, Doamne, și iată un om punându-mi-se de-a curmezișul!... Un om care mi-e frate și-a cărui stare îmi răzvrătește conștiința... un om care-mi cunoaște îndeajuns secretele ca să mă ducă la pieire!...

— L-am văzut, l-am văzut! șopti Angus Mac-Farlane în clipa aceea. I-am văzut pieptul străpuns de o gaură rotundă și roșie... și vocea visurilor mi-a spus: "Sângele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire!"

Rio, Santo îl privi pe bolnav cu o vagă spaimă.

— Să mă ducă la pieire — repetă el încet. Ar fi o pedeapsă îngrozitoare să mor de mâna ta, Mac-Farlane!... Dar n-aș avea dreptul să mă plâng...

După cuvintele acelea urmă o lungă tăcere. Rio Santo, cu fața ascunsă în mâini, părea absorbit de gânduri

sfâșietoare.

Între timp, se lumina de ziuă.

— Pune șaua pe Billy, calul meu cel negru, Duncan de Leed! spuse deodată moșierul, cu glas răsunător. Trebuie să trec râul chiar astăzi, să ajung la Londra, unde-l voi uide pe Fergus O'Breane, asasinul fratelui meu Mac-Nab!

Rio Santo își descoperi fața și făcu un gest de resemnare mută.

— Am să-l înșeuez pe Billy, Mac-Farlane — răspunse el — dar Fergus O'Breane e și fratele tău... După ce-l vei uide, nu vei mai avea nici un frate.

— Adevărat — murmură moșierul, cutremurându-se dureros sub plapumă — adevărat!... Apoi adăugă c-un glas atât de neclar, încât Rio Santo nu reuși să-l înțeleagă. Nici frate, nici fiice! Le-am văzut!... Pe amândouă! Amândouă!...

Capul îi căzu greoi pe pernă.

Rio Santo se ridică și-și întinse brațele obosite; apoi se îndreptă spre fereastră și trase perdelele.

Camera în care se afla dădea spre un drum îngust ce ducea de la grajdurile casei sale la Belgrave-Lane. Drumul forfotea de rândași și de groomi. Rio Santo se uită la ei, cu o expresie de invidie în privire.

— Ce fericiți sunt! murmură el, în sfârșit. Ei nu cunosc altă oboseală decât cea a trupului... Au prieteni care i-ar înlocui la nevoie și și-ar continua misiunea întreruptă fortuit... în vreme ce eu! Oh! eu sunt singur! Opera mea este în mine, numai în mine! Iată singurul om căruia i-am dezvăluit un colț din sufletul meu; și-acest om delirează... îmi epuizează forțele în lupte nesăbuite. Mă asasinează treptat înainte de-a mă uide dintr-o singură lovitură, cum o va face într-o bună zi în nebunia lui.

Își suflecă mânecile halatului.

— Mi-a învinețit brațele — continuă el — și-a înfipt unghiile în pieptul meu!... Febra i-a dat putere... Ieri îmi pierdusem răsuflarea și eram convins că voi muri gătit...

Doamne, fie-ți milă! Nu de mine, ci de atâția nenorociți care suferă și-al căror salvator am vrut să fiu...

— Rio Santo! reluă Angus, pe un ton batjocoritor, îl cheamă Rio Santos acum... Dar eu știu cine-i acest Rio Santo... E Fergus, banditul de la Teviot-Dale, Fergus asasinul... Fergus, pe care nu-l omor, fiindcă inima-mi se dovedește lașă în fața unui om pe care l-am iubit... Dar am să-mi fac curaj pentru a da ascultare visurilor mele. Pune șaua pe cal, Duncan de Leed!

Rio Santo îl asculta mâhnit. Tocmai delirul indiscret al lui Angus îl țintuia pe marchiz la căpătâiul lui. Rio Santo n-avea nici un confident și nici o ureche nu trebuia să audă aceste secrete. El, a cărui luptă; începută cu cincisprezece ani în urmă și purtată de atunci cu, o încăpățănare neobosită se apropia de lovitură decisivă, stătea acolo cu riscul de a eșua în clipa în care ajunsese la liman.

Îl iubea pe Angus; iar la Rio Santo toate sentimentele erau puternice; doar dragostea lui, care de asemenea era puternică, avea momente de nehotărâre.

După ce rosti ultimele cuvinte, Angus se răsuci în pat, ca și cum ar fi încercat să adoarmă. Rio Santo răsufă ușurat. Dar aproape numaidecât un freamăt convulsiv îi cuprinse tot corpul. Moșierul se ridicase pe jumătate și stătea sprijinit într-un cot. Rio Santo se apropie încet de pat, își suflecă mânecile și-și strânse cordonul halatului, de parcă s-ar fi pregătit pentru o încăierare disperată.

Între timp, moșierul, zâmbind în barbă, își duse mâna pâlnie la gură și se prefăcu a bea un pahar de whisky. Apoi, cu o voce veselă și răsunătoare, intonă:

Moșierul din Killarwan

Avea două fete;

Nicicând n-au existat mai iubitoare

Mai seducătoare

În Glen-Girvan.

Se opri; pleoapele îi tremurau; continuă mai încet:

*Într-o dimineață, moșierul
Văzu, de la fereastra sa,
În pădurea vecină,
Îndărătul unui fag,
Zburdând un căprior.*

În timp ce rostea a doua strofă, vocea i se stinse; avea o privire rătăcită. Rio Santo tremura. Angus continuă iar:

*Moșierul, ca un bun vânător ce era,
O luă pe urmele vânatului,
Apoi sună din goarnă
Și spuse: "La vânătoare!"
Din tot sufletul.*

Mac-Farlane găfâia; mâinile-i crispate sfâșiau plapuma; un vâl însângerat cobora peste ochii săi ieșiți din orbite. Rio Santo își adună toate forțele, de parcă s-ar fi pregătit să sară și să atace un dușman primejdios.

Capitolul II - Agonie

Legenda lui Killarwan are multe cântece și orice copil din ținut le cunoaște pe de rost. Este povestea, istorisită cu naivitate, a unui brav gentilom din valea Girvan care pleacă la vânătoare, lăsându-și acasă cele două fiice, cele mai frumoase și mai iubitoare din câte au existat vreodată. Vânătoarea îl mână departe de casă, dincolo de Pasley, în apropiere de Glasgow. Rămâne patru zile pe drum, își omoară frumosul cal roib și, în fond, nu săvârșește nici o ispravă. Dar când se întoarce la castel, află că muntenii i-au nimicit recolta, i-au incendiat hambarele și i-au răpit fiicele.

Cele mai frumoase fete din Glen-Girvan!

Dacă Rio Santo ar fi putut asculta până la capăt această baladă, ar fi ghicit fără îndoială pricina violentei dureri care alimenta neconținut delirul lui Angus! Ar fi înțeles sensul acelei exclamații atât de des repetate:

— Amândouă! Amândouă!

Dar febra nu-i lăsa niciodată nefericitului părinte răgazul de a-și sfârși baladă. După câteva strofe, durerea lui atingea paroxismul; vedea înspăimântătoarea imagine a răpirii celor două biete fete adormite pe fundul bărcii lui Bob și sărea să le salveze. Când ajungea la strofa a patra, făcea spume la gură și tot trupul îi era cutremurat de furie.

Rio Santo cunoștea foarte bine aceste simptome de temut. De șase zile se lupta, seara și dimineața, și uneori chiar mai des, cu moșierul, care, în zbuciumul lui, voia să sară pe fereastră, crezând că-n spatele acesteia se află Tamisa. Iar Rio Santo, epuizat de veghea continuă, ca și de acele bătălii stranii în care moșierul demonstra o vigoare supraomenească a celor cuprinși de febră, simțea că se apropie clipa când îl vor părăsi forțele.

Moșierul intonă cu o voce răgușită, care contrasta cu vigoarea cuvintelor celei de-a patra strofe:

*Moșierul din Killerwan,
Prin bălării,
Alergând ca vântul,
Nu-și cruța deloc
Calul roib.*

Aceste ultime cuvinte, ce răsunau lugubru, fură urmate de un horcăit sfâșietor. Apoi moșierul își aruncă furios plapumă, dezgolindu-și picioarele păroase și slabe.

— Sunt acolo! Sunt acolo! Țipă el. Amândouă... amândouă-s în barcă!... Dar știu să-not bine!...

Încercă să se repeadă la fereastră, ca de obicei, amintindu-și de cealaltă fereastră de la hanul *Regele*

George, care dădea spre Tamisa. Rio Santo îl înșfăcă numaidecât. Atunci, bolnavul scoase un țipăt teribil; ochii i se înroșiră, de parcă ar fi fost scăldați în sânge, răsufierea lui fierbinte ardea chipul marchizului, în timp ce unghiile se înfingeau cu furie în carne. Înсуфletit de un delir care ajunsese la culme, Angus lovea, sfâșia, mușca; parcă era un tigrу scăpat din cușcă. Rio Santo încerca zadarnic să-l potolească. Se auzea doar horcăitul furibund al bolnavului și răsufierea întretăiată a marchizului. Moșierul îl răsturnase pe Rio Santo pe covor și se lăsase cu toată greutatea pe pieptul lui.

În timpul supliciului său, Rio Santo, zărind portretul de pe perete, rosti încet:

— Marie!

Angus Mac-Farlane tresări ușor și-i dădu numaidecât drumul.

— Marie! repetă el. Cine vorbește de Marie?

Își plecă urechea până la gura lui Rio Santo. Rio Santo nu-i rosti numele a doua oară. Nu mai respira. Angus se ridică în picioare. Mintea lui tulburată de febră era dominată de o idee nouă.

— Ce cauт aici? murmură el. Ah, ah! Foarte bine! Am să mă duc în Cornhill, să-rai văd fetele... Trebuie să se fi făcut tare frumoase!

Privirea îi căzu iar asupra lui Rio Santo. Făcu un salt înapoi, care-l aduse până în dreptul portretului.

— Fergus! mormăi el, cu groază și mânie. Fergus O'Breane!... Mereu îmi apare chipul lui Fergus, mort, ucis de mine!... Vocea viselor îmi spunea încă din noaptea aceea... Oh, mi-aduc aminte... vocea viselor, care-i vocea fratelui meu Mac-Nab, îmi spunea: "Sângele tău, sângele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire"...

Doamne, trebuie să fie un lucru groaznic să ucizi un om pe care l-ai iubit... Un om pe care l-ai iubit!

Întoarse capul, îngrozit, de la ceea ce credea a fi o viziune supranaturală. Făcând această mișcare, privirea-i întâlni portretul atârnat între cele două ferestre.

— Mary! murmură el. Știam că ți-am auzit numele rostit de cineva... Iat-o... buna mea surioară Mary!... Nu mă vede pentru că-n curând va veni să-și sărute bătrânul frate... da, sunt bătrân... Iar ea... ea ce tânără-i! Totuși a suferit atât de mult.

Simți deodată o răceală la picioare, fiind desculț, și-și dădu seama că era aproape gol. Pe chipul răvășit, căruia barba zbârlită îi dădea o expresie de sălbatică ferocitate, apăru deodată buimăceala unui copil vinovat de o pozna oarecare și prins de un profesor sever. Întinse brațele descărnate spre portret și zâmbi măgulator.

— Mary, surioara mea dragă, Mary — spuse el, pășind îndărăt spre pat — nu mă dojeni... Am să mă culc la loc... Mi-e tare sete... Am vrut să beau ceva... De ce nu mi s-a înșeuat calul negru, Mary? Voiam să plec la Londra, să-mi vizitez fetele... Și mai voiam... Dar... Mary, tu nu trebuie să știi asta — continuă el, coborând glasul — mai voiam să-l ucid pe Fergus O'Brean, asasinul fratelui meu Mac-Nab...

În timp ce vorbea astfel, continua să meargă de-a-nădăratelea spre pat. Lovi cu piciorul umărul lui Rio Santo, care zăcea nemișcat pe covor. Scoase un țipăt de groază și începu să tremure. Apoi își trecu mâna peste fruntea scăldată de sudoare.

— Mereu nălucirea asta îngrozitoare! îngână el. Mereu...

Se prăbuși ca o masă inertă în pat, cu capul răsturnat pe spate. O tăcere profundă domnea în odaie. Angus dormea istovit de lupta pe care mintea lui bolnavă n-o știa, dar care-i pricinuisese o oboseală ale cărei efecte se făceau simțite din punct de vedere fizic. Rio Santo, întins pe jos, nu mai dădea nici un semn de viață. Ochii îi erau deschiși pe jumătate, iar gura, deschisă și ea, lăsa să i se vadă dinții strânși într-un spasm.

Soarele sângeriu al dimineților cețoase ale Tamisei arunca peste această scenă lugubră o lumină ciudată și înroșea în chip hidos goliciunea păroasă a moșierului

întins pe pat.

Doar portretul părea că-i viu și surâde fericit posedatului și victimei sale.

Se scurseră astfel câteva minute. După aceea, dacă o ureche ar fi ascultat în cameră, ar fi auzit un zgomot vag, nehotărât, continuu, ce părea să pornească din căptușeala de lemn a peretelui din dreapta portretului. Era zgomotul unei chei introduse de-o mână neîndemânatică într-o broască necunoscută. Dar în locul acela nu exista nici urmă de ușă. Cu toate acestea, zgomotul continua. Era într-adevăr o broască sollicitată de o cheie răsucită cu stângăcie.

Peretele rămase nemișcat. După aproximativ un minut, o tăblie a lambrisajului începu să se miște ușor. În spatele acestei tăblii întredeschise se ivi chipul palid al doctorului Moore. Era mai palid ca de obicei și părea speriat de indiscreția îndrăzneată pe care tocmai o săvârșise. De altfel, indiscreția lui nu avu un rezultat prea fericit; căci chiar în clipa când scoase capul din spatele tăbliei, se auzi un zgomot de pași de afară venind din partea opusă a camerei. Doctorul închise încet tăblia, manifestându-și, printr-o clătinare semnificativă a capului, ciuda pentru eșec.

Aproape numaidecât cavalerul Angelo Bembo dădu buzna în cameră, urmat de frumosul său câine Lovely. Lovely făcu un salt până în dreptul tăbliei care se închisese și lătră zgomotos; apoi, întorcându-se lângă stăpânul său, se ghemui lângă el, scoțând gemete tânguitoare.

Capitolul III - În preajma unui cadavru

Cavalerul Angelo Bembo ridică îndată capul marchizului și-l susținu pe genunchi. Îi ascultă inima, care nu mai bătea; îi luă pulsul și totuși respingea

mărturiile morții. Nu putea crede.

— Signore! strigă el. Signore!... Răspunde-mi!... Mi-ai interzis să mă apropii de această parte a casei și totuși am vegheat zi și noapte îndărătul ușii... Nu m-am supus... și fiindcă mi-am părăsit postul doar câteva minute!... Fie-ți milă, răspunde-mi!

Lovely adulmeca, se învârtea și gemea.

— Stai liniștit! strigă Bembo, mânios. Nu te grăbi cu plânsul; n-a murit... Jos, Lovely, vezi bine că doarmel!... Don José, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi, don Jose.

Bembo încercă să ridice trupul marchizului, dar emoția îi răpea orice forță; nu izbuti. Atunci se lungi pe covor și puse capul lui Rio Santo pe pieptul lui.

Cu ochii umeziți, Lovely se culcă la picioarele stăpânului său și-și vârî botul în părul moale al covorului.

Bembo era distrus; în ciuda convingerii lui, ideea morții i se cuibărise în suflet și simțea că se află lângă un cadavru. Bembo avea inima tânără și fierbinte; voința lui slabă, supusă voinței superioare a marchizului, nu avea momente de răzvrătire, precum cele ale unui vasal care protestează din când în când împotriva stăpânului său. Îl iubea pe marchiz, avea încredere în el. Devotamentul lui, poate nechibzuit, era înfocat și absolut. Îl admira, îl respecta peste măsură pe Rio Santo, ale cărui proiecte mărețe și cutezătoare nu-i erau cu totul necunoscute.

De multă vreme, zilele lui se scurgeau în preajma marchizului, și acesta, discutând tot timpul cu el însuși șansele și primejdiile jocului său îndrăzneț, lăsase să-i scape o parte din secret. De altfel, inteligența vie a lui Angelo Bembo n-avusese nevoie de indicii foarte precise ca să înțeleagă: era un spirit poetic și subtil care intuia, pornind de la o fărâmă de realitate; dar, în același timp, era un om timid și cinstit. Nu voise niciodată să depășească ceea ce imaginația sa presupunea fără știrea și parcă în ciuda lui, își astupase urechile și ochii pentru

a nu fi niciodată expus ispitei de a afla mai mult și de a pătrunde în adâncul misterului pe care-l întrevăzuse doar la suprafață.

O confidență a marchizului l-ar fi umplut de bucurie, l-ar fi făcut să se simtă mândru și l-ar fi înălțat poate atât de mult în propria lui stimă, încât ar fi devenit deodată un om puternic. Dar dacă Rio Santo nu vorbea, nu se socotea îndreptățit să-și destăinuie gândul.

Rio Santo îl iubea, Rio Santo era pentru el expresia cea mai aleasă a noțiunii de frumos, de nobil, de măreț, îi aparținea cu totul lui Rio Santo: devotamentul lui n-avea margini.

Din seara aceea, când îl primise în audiență pe prințul Dmitrie Tolstoi, ambasadorul Rusiei, marchizul rămăsese închis în Irish-House. Pricina acestei recluziuni subite și complete nu constituie un mister pentru cititor. Rio Santo, trezindu-se din somnul care-l cuprinsese chiar pe sofaua părăsită de prinț, îl găsisese pe Angus Mac-Farlane, plin de sânge, pe jumătate mort, întins la picioarele sale. Doar împrejurarea aceea poate să aibă nevoie de o scurtă explicație.

După furiosul atac al lui Bob Lantern, care-l azvârlise în apă pe Angus Mac-Farlane, acesta, amețit de loviturile repetate, se scufundă ca o masă neînsuflețită, incapabil de orice efort pentru a se salva. Dar momentul acela de descumpănire n-a durat mult. Instinctul înotătorului a biruit înainte chiar ca Angus să-și poată da seama de situația lui, și câteva mișcări viguroase l-au readus la suprafață. Trase adânc aer în piept și se menținu deasupra apei, ca o focă, fără să-și dea seama că înota. După numai un minut, ochii săi își recăpătară vederea. Luna strălucea încă pe podul Blackfriars, iar curentul Tamisei își arăta în depărtare pânza de apă iluminată. Angus Mac-Farlane privi în jurul lui. Nu știa ce caută, dar căuta ceva.

În clipa aceea, barca lui Bob lunecă fără zgomot pe sub arcadele podului, vâra la babord și atingea pământul în

apropiere de Bridge-Street, la debarcaderul particular al unei mari clădiri de pe Upper-Thames Street.

Aceste debarcadere, care seamănă toate între ele și au o boltă ce le leagă de stradă, nu prea sunt supravegheate de poliția fluvială. Cine ar putea suspecta firmele Coventry and Sons sau Redgow and Co. că se îndeletnicesc cu contrabandă? Datorită neglijenței poliției, întemeiată, de altfel, pe un sentiment lăudabil și adânc întipărit în sufletul oricărui englez, respectul cuvenit milioanei, aceleași debarcadere slujesc uneori celor mai nefaste scopuri.

Sub boltă, printre căruțele care încărcău marfă pentru casa Coventry and Sons se găsea o trăsură cu doi cai puternici. Trăsura îl aștepta pe Bob și îi mai servise în seara aceea la transportarea celor două fiice ale moșierului de la locuința lor din Cornhill până la hanul *Regele George*.

— Hello! strigă Bob. Domnul Pritchard e-acî?

— Nu — răspunseră hamalii.

— Trăsni-l-ar Dumnezeu! mormăi Bob. Cine-mi recepționează baloturile de bumbac?

Mr. Pritchard era unul din principalii funcționari ai casei Coventry.

— *Gee!* (diil!) strigă un hamal, pocnind caii cu biciul.

O căruță mare se puse în mișcare pe șinele care facilitau urcușul gangului.

În timp ce lampagii se ciorovăiau cu căruțașii și copitele cailor, lunecând pe pavajul mîzgos, zvârleau în bezna bolții jerbe de scânteii, vizitiul trăsorii mai sus pomenite coborî încet de pe capră, deschise portiera și-l ajută pe Bob Lantern să debarce cele două baloturi de bumbac. Odată ce surorile fură urcate în trăsură, Bob împinse cu piciorul barca, în largul apei, apoi se trânti pe perne, mormăind:

— Pot spune că mi-am câștigat anevoie banii în seara asta! Hei! strigă el apoi prin portieră în clipa când trăsura trecea pragul bolții. Să-i spuneți lui Mr. Pritchard că-i

stau la dispoziție.

Caii o porniră la galop pe Upper-Thames Street. De aci încolo, Bob era la adăpost, și numai Dumnezeu singur le putea ajuta pe cele două sărmâne fete care constituiau prada lui.

Între timp, moșierul își revenise oarecum. În mintea lui zbugciuită se făcu pentru o clipă lumină. Își aduse aminte; un țipăt sfâșietor izbucni din pieptul lui.

— Anna, Clary! strigă el, ridicându-se deasupra apei.

Astfel, domină timp de câteva secunde curentul Tamisei inundată de lumina lunii, în sfârșit victorioasă în lupta ei împotriva norilor. Nu văzu nimic. Întâmplător, nici un vas nu străbătea în clipa aceea fluviul. Angus se simți din nou zdrobit. Apoi o ceață deasă îi acoperi iar gândurile. Bizuindu-se pe forțele oarbe ale instinctului, înotă spre mal și ajunsese în dreptul țărmului, la o sută de pași de bolta unde debarcase Bob Lantern.

Moșierul venise la Londra să-l vadă pe marchizul de Rio Santo, cu care avea legături strânse și secrete. Trebuie să adăugăm numaidecât că facultățile sale mintale se aflau adesea, de mai mulți ani, într-o stare anormală. Nu era nebun, dar o idee fixă îi stăpânea creierul și-i tiraniza voința. Voia să-l vadă pe Rio Santo pentru că-l iubea și fiindcă o forță invincibilă îl împingea spre el să-l ucidă.

Era pentru a treia oară, de la sosirea marchizului, că părăsea astfel Scoția, fără știrea fiicelor sale, și venea la Londra. Cunoștea drumul spre Belgrave-Square și intrările la Irish-House.

Odată ajuns la mal, înghețat, însângerat, pe jumătate mort, se îndreptă, clătinându-se și sprijinindu-se de zidurile caselor, spre Belgrave-Square. Drumul de la Temple-Gardens la Pimlico e lung. Era trecut de unsprezece noaptea când moșierul, istovit, ajunsese în Grosvenor-Place. Nu o luă spre Belgrave-Square. Fără să-și dea seama, se îndreptă spre *Lane*, care poartă același nume, fiindcă era obișnuit, ca mulți alții, să intre pe acolo

în Irish-House.

Într-adevăr, la mijlocul lui Belgrave-Lane, o coti într-un mic pasaj și se furișă de-a lungul zidului, până ce găsi o ușă închisă. După câteva minute, ușa se deschise și în cadrul ei apăru silueta unui bărbat înalt, înfășurat într-o mantă. Omul care ieșise, mormăind cuvinte de mânie și uitând să închidă ușa la loc, nu era altcineva decât înălțimea sa prințul Dmitri Tolstoi, ambasadorul maiestății sale împăratul tuturor rușilor.

Angus Mac-Farlane intră. Veșmintele ude leoarcă îl înghețau; oboseala îl zdrobea; rana de la cap sângera și-i dădea dureri cumplite. Abia mai răsufla. Totuși se îndreptă, fără să ezite, printr-un labirint de coridoare cunoscute, până la parterul lui Irish-House, și ajunse în dreptul ușii salonului rezervat, unde avusese loc întrevederea dintre prinț și marchiz.

Intră și se târî, împleticindu-se pe covor, până la picioarele lui Rio Santo, care ațipise pe sofa. Acolo, puterile îl părăsiră și se prăbuși murmurând numele Annei și al Claryei.

Restul îl cunoaștem.

Din ziua aceea, după cum am spus, Rio Santo se izolă într-o cameră a locuinței sale, situată în spatele cabinetului, unde obișnuia să se retragă în orele de lucru. Ușa camerei era riguros păzită. În timpul meselor, Rio Santo se afla în cabinetul său; mâncărurile ce i se aduceau erau luate a doua zi aproape neatinse.

Tot din ziua aceea, cavalerul Angelo Bembo dădea tot timpul târcoale încăperii în care se afla culcat moșierul, îl zărise de două sau de trei ori pe Rio Santo, fără să poată sta de vorbă cu el, iar oboseala nesfârșită, expresia de amară descurajare care înlocuia calmul obișnuit pe chipul marchizului îl făcură pe Bembo să încerce o neliniște ce sporea cu fiecare zi.

Un singur om. doctorul Moore, avea uneori acces în cabinetul lui Rio Santo. Tânărul italian încerca să vadă și să asculte prin ușa ce dădea în coridorul interior, ușă

prin care l-am văzut intrând adineauri. Multă vreme nu auzi și nu văzu nimic. În sfârșit, într-o seară, niște zgomote ciudate ajunseră până la el. O voce răgușită și monotonă cânta refrenul popular al unei balade scoțiene. Apoi se făcu o liniște desăvârșită. Puțin după aceea, lui Bembo i se păru că aude din nou un horcăit și niște gemete înăbușite. Neliniștea lui nu mai cunoscua margini; apăsă încet pe clanță și ușa se întredeschise.

Bembo avea impresia că visează. Îl văzu pe don Jose luptându-se cu un soi de fantomă, un cadavru viu ale cărui brațe păroase, negricioase, slăbănoage făceau eforturi disperate să-l strângă de gât. Primul îndemn al tânărului italian fu să sară în ajutorul marchizului; dar acesta opunea fantasticului său adversar o forță atât de superioară, încât finalul acelei stranii încăierări nu putea fi pus la îndoială. Or, Bembo se temea să intervină într-o taină atât de bizară.

Se hotărî să aștepte și închise ușa la loc. Astfel, Bembo fu martor la toate luptele următoare dintre bolnav și Rio Santo. Între timp, îl vedea pe marchiz, ale cărui cunoștințe erau universale, îngrijindu-l pe înfierbântatul adversar cu iscusința unui medic experimentat și cu solitudinea afectuoasă a unui frate. Nu mai înțelegea nimic. Cine era omul acela?

De altfel, pe Bembo nu-l preocupa secretul decât în măsura în care îl privea pe marchiz. Ghicea că sub veghea aceea extraordinară ia căpătâiul unui bolnav se afla ceva grav, dar nu se socotea îndreptățit să pătrundă mai adânc în mister, dacă nu era absolută nevoie.

Între timp, Rio Santo își irosea cu fiecare zi forțele. Devenise mai palid chiar decât omul care zăcea în pat, iar Bembo, cu solitudinea lui atentă, vedea apropiindu-se momentul când luptele acelea reluate mereu vor prezenta un pericol real. De aceea aștepta, gata să sară în ajutor, însă numai atunci când intervenția lui, devenită, indispensabilă, avea să-și justifice încălcarea consemnului dat de marchiz.

Aștepta, petrecându-și zilele și foarte adesea nopțile în preajma ușii închise. Dar nu-i nevoie de cine știe cât timp pentru a pierde, în orice împrejurare, momentul oportun. Cea mai bună santinelă poate adormi în post, și se cunosc cazurile unor soldați disciplinați care au dezertat de la datorie vreme de câteva minute.

Din pricina acestor câteva minute de uitare, Bembo se găsea acum în prezența cadavrului unui om pentru care și-ar fi dat viața...

Capitolul IV - Colțișorul lordului

La capătul coridorului în care cavalerul Angelo Bembo își petrecea de câteva zile aproape tot timpul exista o fereastră joasă care se deschidea într-o curtică împrejmuată de un zid. Dincolo de curte se afla pasajul care răspundea în Belgrave-Lane.

În Belgrave-Lane, chiar în fața ferestrei joase, se ridica o casă din cărămizi roșii, bronzate de cețurile Londrei, impregnate de funinginea neagră a cocsului. Această casă, tristă și părăsită, avea în cartier o proastă reputație. Negustorul de țigări din Grosvenor-Place povestea binevoitor celui ce voia să-l asculte că slujise multă vreme drept *free and easy*^[24] unui nobil lord. Se auzise adesea, acolo, zgomotul nocturn al unor orgii și, uneori, de la ferestrele înguste, strigătele de ajutor ale unor femei ajunseseră până la urechile trecătorilor întârziați pe alea Belgrave.

De câțiva ani nu se mai ridicau jaluzelele aceluia *free and easy* pe care bârfitoarele cartierului Pimlico îl numeau "Lord's Corner" (colțișorul lordului). Casa era nelocuită și, din când în când doar, rareori, în câte o seară, se zărea lumină la ferestre. Fără îndoială, lordul îmbătrânea și excentricitățile sale deveneau din ce în ce mai rare.

De altfel, în Pimlico, nu se cunoștea numele Senioriei Sale, ale cărui vizite erau învăluite totdeauna în cel mai mare mister.

Lord's Corner avea o poziție admirabilă pentru folosința pe care i-o atribuia bârfa oamenilor. Nimic nu se afla deasupra ferestrelor sale, care erau orientate oblic către o parte din spatele lui Irish-House. Numai de-acolo s-ar fi putut arunca o privire indiscretă. Trebuie să presupunem că Senioria Să își dăduse seama de acest inconvenient, căci, cu doisprezece sau cincisprezece ani în urmă, fuseseră plantați niște arbori în curticica strâmtă ce despărțea Irish-House de pasaj.

Se spunea că numai pentru sădirea acelor pomi, Senioria Sa plătise trei mii de guinee fostului proprietar al lui Irish-House.

În timp ce veghea asupra lui Rio Santo, mai cu seamă în primele zile, cavalerul Bembo pleca și venea, petrecea uneori câteva ceasuri în camera sa situată la etajul superior și ieșea chiar din casă pentru câteva clipe. Deși nu locuia la Irish-House, era o figură atât de familiară pentru anturajul marchizului, încât oamenii din casă nu se mai mirau de prezența lui permanentă. Pe de altă parte, dat fiind că nimeni n-ar fi avut curajul să pătrundă până în coridor, încălcând astfel interdicția marchizului, nimeni nu-l putea surprinde pe Bembo, spionând.

Altminteri, bucătarii și grăjdarii de la Irish-House ar fi clevetit, în ultimele opt zile, pe seama bizarei fantezii a lui signor Bembo de a-și stabili domiciliul, în cursul iernii, într-o galerie neîncălzită. Trebuie spus totuși că bucătarii și grăjdarii de la Irish-House nu duceau lipsă de subiecte pentru bârfeala. Oricât de distanți ar fi stăpânii față de valeți în Anglia, servitorii cu urechea lungă se pricep să prindă câteva cuvinte din zbor, și nici pereții cei mai groși n-au puterea de-a le stăvili privirea curioasă. Astfel, la Irish-House, valeții și groomii, fără a cunoaște exact marea și misterioasa dramă al cărei erou principal era stăpânul lor, flecăreau despre o mulțime de lucruri care li

se păreau neobișnuite.

Într-o dimineață — era a treia zi de veghe a lui Bembo — soarele se ridicase mai limpede ca de obicei și lupta victorios împotriva valului opac pe care i-l opunea aburul dens, suspendat neconținut deasupra locuitorilor orașului Bembo stătea sprijinit în coate la fereastra de pe coridor și urmărea distrat liniile nehotărâte ale profilului clădirii Irish-House, a cărui siluetă elegantă era proiectată de soare în partea cealaltă a lui Belgrave-Lane.

Privirea lui era ațintită, aproape fără să-și dea seama, asupra fațadei cenușii a lui Lord's Corner. Arborele care se ridica între el și *free and easy* atinge literalmente fereastra și, prin urmare, nu-i putea stăvilii privirea.

Bembo asistase tocmai la una din acele încăierări tăcute și teribile, precedate totdeauna de cântecul răgușit al bolnavului, după care urmau pentru cei doi combatanți câteva ore de odihnă, consecință a unei oboseli cumplite. Bembo era nespus de trist. Deodată, tristețea lui făcu loc unei expresii de uimire. Pătrunzând în una din încăperile lui Lord's Corner, soarele îi înfățișase o tânără fată dormind într-un fotoliu.

Trecuse un an de când Bembo venea aproape în fiecare zi la Irish-House. Observase adesea singurătatea și starea de părăsire a căsuței, din Belgrave-Lane, a cărei destinație nefastă nu-i era deloc necunoscută. Dar niciodată, în cursul acestui an, nu văzuse jaluzele ridicate.

Ce fată minunată!... Soarele o luminează din plin și Bembo își spuse că niciodată soarele n-a mângâiat o frunte mai neprihănită și un chip mai fermecător. Fata părea să aibă un somn agitat. De două sau de trei ori întinse mâinile, de parcă ar fi încercat să respingă un dușman invizibil. Poate că o tulburau razele soarelui ce-i cădeau pe obraz; totuși, chiar de la distanța aceea, se putea vedea pe trăsăturile ei frumoase și palide o expresie de oboseală și descurajare. Fata se mai agită vreo câteva clipe, apoi se trezi tresărind. Când ridică pleoapele, ochii

blânzi ai Annei Mac-Farlane străluceau în lumina soarelui.

Anna, credem că nu mai e nevoie s-o spunem cititorului, se afla acolo prin grija lui Bob Lantern, plătit de intendentul Paterson, iar Lord's Corner aparținea Senioriei Sale contele de White-Manor.

Trecuseră două zile de când, într-o dimineată, biata fată se trezise în camera aceea necunoscută, de la ferestrele căreia nu se zărea nimic, în afară de acoperișul clădirii Irish-House și crengile înnegrite ale câtorva copaci desfrunziți; trecuseră două zile de când n-o văzuse pe Clary, surioara ei iubită, două zile de când nu-l văzuse pe Stephen. Camera în care se afla era frumoasă, ornată cu oglinzi mari și tablouri cu rame aurite. Patul era îmbrăcat cu o mătase ale cărei reflexe îi luau ochii. Pe canapele se aflau rochii din stofe scumpe, iar pe măsuța de toaletă bijuterii de mare preț. Dar sărmana Anna nu avea decât priviri dezolate pentru toate lucrurile acelea prețioase. Îi era teamă. Femeile care o slujeau o înspăimântau, iar rând erau absente, se simțea și mai speriată de singurătatea ei.

De două zile nu contenise să plângă, gândindu-se la Clary și la Stephen. De fapt, nu știa încă în ce scop fusese răpită. În afară de cele două slujnice, nimeni nu intrase în odaia ei. Noaptea, nu îndrăznea să se întindă în patul acela vast cu coloane sculptate, având în apropierea lui o oglindă în care propria ei imagine reflectată o înghețase de spaimă de la început. Instinctul de conservare îi spunea că, dacă nu stătea culcată, era mai puțin expusă primejdiei necunoscute care-o amenința. De aceea dormea în fotoliul în care o zărise Bembo. Era culcușul ei.

Cât de lungi îi păreau nopțile! Biata fată tremura la cel mai mic zgomot al vântului ce șuiera: la lumina pâlpâitoare a lămpii i se părea că vede pereții mișcându-se încet, ușile ieșind din țâțâni și perdelele patului solitar agitându-și faldurile.

Trezindu-se în dimineata aceea, se simțea fericită;

soarele o mângâia adesea în diminețile frumoaselor zile petrecute în Cornhill; se credea în cămăruța ei și-și spunea că avusese un coșmar.

Apoi cavalerul Angelo Bembo, care o devora din priviri, o văzu deodată tresărind și ridicându-se cu teamă. Trăia din nou în plină realitate. Clary nu se afla lângă ea.

— Oh, Doamne, Doamne! murmură ea, căzând în genunchi. Nu vrei să mi-l trimiți pe Stephen în ajutor?

Angelo Bembo își dădu seama că ochii fetei erau scâldați de lacrimi. Anna rămase multă vreme îngenuncheată. Biata fată, pentru care viața fusese o înșiruire de zile liniștite, surâzătoare, fericite, nu știa să lupte împotriva nenorocirii și se încovoia, zdrobită, la primă adiere a suferinței.

Din dimineața aceea, cavalerul Angelo Bembo veni adeseori să-și petreacă timpul la fereastra joasă. Visător și poet, având prin firea lui cavaleriească unele asemănări cu Rio Santo, Bembo nu știa să se ferească de impresiile neașteptate care-ți pătrund întâmplător în suflet. Nu iubise încă niciodată cu adevărat, iar legăturile acelea trecătoare, în care frumusețea lui fizică și mintea strălucită îl târâseră prin saloanele din West End, fuseseră pentru el o petrecere a timpului său chiar mai puțin decât atât.

În dimineața aceea simțea că începe să se îndrăgostească. În zilele următoare, sentimentul deveni din ce în ce mai puternic. De altfel, starea în care se afla se potrivea de minune: era trist și singur.

Într-o dimineață, Bembo văzu ceva ciudat. Ziua nu se desprinsese încă bine de ultimele umbre ale nopții; Anna dormea în fotoliul ei. O ușă se deschise în fundul camerei și doi bărbați își făcură apariția. Unul dintre ei ținea în mână un sfeșnic; celălalt, înfășurat într-o mantă îmblănită, îl urma pășind indolent. Bembo deschise ochii mari. Primul bărbat înaintă încet și schimbă un gest de uimire văzând-o pe Anna în fotoliu. Fără îndoială o credea în pat, iar chipul său, în timp ce se întorcea zâmbind

servii spre însoțitor, voia să spună:

— Doarme... ce importanță are că doarme într-un fotoliu!

Omul cu mantaua îmblănită nu găsi de cuviință să-i răspundă, iar celălalt, care părea să-i fie un fel de valet, dacă nu ceva mai rău, ridică sfeșnicul astfel încât lumina să cadă asupra chipului Annei. Bembo îi urmărea cu atenție pe cei doi, dintre care unul se numea Gilbert Paterson, iar celălalt Godfrey de Lancaster, conte de White-Manor.

Capitolul V - Prin fereastră

Cavalerul Angelo Bembo era numai ochi și simțea cum îi fierbe sângele în vine, gândindu-se la presupusul plan al celor doi bărbați care violau în ascuns refugiul iubitei lui. Căci era iubita lui. Cel puțin așa credea cavalerul Angelo Bembo.

Între timp, contele se oprise, nemișcat, la trei sau patru pași de Anna și, în timp ce Peterson vorbea gesticulând cu emfază, White-Manor își plimba încet privirea stinsă în jurul camerei. Lui Bembo nu-i fu greu să interpreteze această scenă. Evident, valetul lăuda farmecele tinerei fete, fără îndoială o achiziție nouă, în timp ce pașa — vrem să spunem lordul — reflecta melancolic la fragilitatea voluptăților omenești.

Angelo simți o dorință neînfrânată să-i spargă capul. De altfel, nici nu-l recunoscuse. Când Gilbert Paterson își termină tirada convingătoare, contele scoase un lung oftat și clătină din cap, spunând:

— Aș vrea ca la fiecare fereastră să existe opt bare de fier solide...

— Mi-aș putea îngădui s-o întreb pe Senioria Voastră de ce?... întrebă Paterson, uimit.

— Patru culcate și patru în picioare — continuă lordul

— aș vrea, Gilbert, să-l țin aici, în locul prostuței ăsteia, pe fratele meu, care, o jur în fața lui Dumnezeu, nu va mai ieși din încăperea asta înainte de ziua morții sale!

Contele rosti ultimele cuvinte cu o hotărâre înspăimântătoare. Ochii lui posomorâți se aprinseră deodată, aruncând o lumină sinistră.

Paterson își plecă privirea.

— Iar diavolul ăla de Brian! mormăi el. Milord nu-l poate uita o clipă.

— Se face ziuă! strigă deodată White-Manor. Oricât aș fi de bine travestit, știu un demon care m-ar recunoaște dintr-o singură privire... Haide!... Haide, Gilbert... Brian de Lancaster mă pândește poate în pasaj, să-mi străpungă inima c-un vârf de lance... Aici nu sunt în siguranță. Contele era palid și tremura. Oh, am să mor, o simt! continuă el, cu glas înăbușit. Iar Brian va deveni conte de White-Manor.

Contele se îndreaptă spre ușă.

— Dar măcar uitați-vă o clipă la ea, milord! spuse Paterson, deznădăjduit. Priviți ce mâini, ce păr!... Există pe lume o talie mai frumoasă ca asta?! Sprâncene atât de frumos arcuite, un ten mai alb, o frunte mai nevinovată?!...

Neguțătorii de sclave care aprovizionează haremurile trebuie să fie mari poeți!

Contele se întoarse mașinal spre Anna, care dormea, își puse ochelarii pe nas și contemplă o clipă, cu răceala stupidă a unui eunuc de o sută de ani, pe fermecătoarea fată care se afla în fața lui. Privirea lui trecu de la piciorul încântător la talia mlădie, de la talie la gât, de la gât la păr; apoi își scoase ochelarii.

— Pasabilă — murmură el, plictisit. Altă dată, meștere Gilbert... Am să revin.

Lordul și intendentul său ieșiră.

Angelo Bembo era mai mult mort decât viu. Se sufoca. Plecarea celor doi intruși îi luă o piatră de pe inimă. Imaginația lui întocmi numaidecât niște planuri

minunate pentru eliberarea bieteii prizoniere, căci nu se mai îndoia de faptul că era închisă împotriva voinței ei, fiind victima vreunei mașinații infernale.

Dar Rio Santo...

Gândul acesta îi seceră deodată toate elanurile cavaleresti și căzu ca o bucată de gheață peste fierbințele frumosului cavaler Angelo Bembo. Deși nu cerea niciodată ajutor, marchizul avea nevoie de el; or, mai mult decât frumoasei necunoscute, aparținea marchizului.

White-Manor spusese: "Altă dată!" Desigur că o spusese într-o doară și nu se gândea să-și pună planul, de altfel vag, în aplicare, dar lângă el se afla Gilbert Paterson. Intendentul îl manevră atât de viclean pe conte, încât îl făcu să-și uite pentru o clipă ideea lui fixă. Pasiunile amorțite i se treziră, solicitate de abilele descrieri ale intendentului. Își aminti de Anna și imaginea ei îl stimula.

Astfel, în noaptea următoare, tulburat de insomnia lui cronică, porunci să se înhame caii la trăsură și se duse în Belgrave-Lane. Începeau să mijească zorile când trecu pragul lui Lord's Corner. Era în aceeași dimineață, și aproape în aceeași clipă în care l-am regăsit pe marchizul de Rio Santo la căpătâiul lui Angus Mac-Farlane.

Anna adormise și visa poate — fără îndoială visa — pe Stephen sau pe Clary, sau pe amândoi deodată.

Dimpotrivă, cavalerul Angelo Bembo se trezise și părăsea, zdrobit, covorașul întins în fața ușii de la odaia lui Angus, pe care obișnuia să se odihnească din când în când. Își lipi un ochi de gaura cheii. Bolnavul stătea nemișcat în pat, iar Rio Santo, de asemenea nemișcat, în fotoliu. Nimic nu anunța o nouă criză. Bembo se duse la fereastră. Străjuia și acest loc, căci plănuise s-o ocrotească din toate puterile pe biata prizonieră.

Venise clipa. În momentul când își sprijinea coatele de bara ferestrei joase, Bembo văzu, ea și data trecută, o ușă deschizându-se în fundul camerei și doi bărbați făcându-

și apariția. Erau aceiași: valetul și stăpânul. Fără să scoată o vorbă, Paterson trase perdelele patului și ridică plapuma. Apoi se apropie de Anna, care dormea, de parcă ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o răpească. Bembo avea fruntea scăldată de o sudoare rece. Dar contele făcu un gest și Paterson ieși, salutând respectuos. În loc să se îndrepte spre tânăra fată, contele se aplecă și luă de pe jos o hârtie ce căzuse de pe plapuma patului. Gestul acesta nu-l liniști deloc pe Bembo căruia-i fierbeau creierii în cap. Sacrificiul avea să se săvârșească; o clipă de întârziere și orice protecție avea să fie ineficace.

Bembo începu să-și frece tâmplele. Un impuls irezistibil îl împingea spre casa aceea blestemată unde avea să se înfăptuiască o crimă infamă, dar gândul de a-l părăsi pe marchiz, fie chiar și pentru o clipă, îl oprea. Într-adevăr, în ajun i se păruse că Rio Santo își pierduse forțele în ultima încăierare cu bolnavul și-și dădea seama că niciodată prezența lui nu fusese mai necesară. Se întoarse la ușă și se uită din nou pe gaura cheii. Marchizul și bolnavul stăteau amândoi nemișcați. Nefericită inspirație. Într-adevăr, dacă Bembo ar mai fi rămas o clipă la fereastră, n-ar mai fi găsit necesar să-și abandoneze postul de observație.

Iată ce se petrecea în camera din Lord's Corner.

Contele se așezase lângă masa pe care se afla lampa. Pusese pe masă hârtia căzută din pat și nu se mai gândea la ea. O contemplă pe Anna, care dormea, și o găsea frumoasă.

— Aș vrea să mă iubească și pe mine cineva — gândi el, cu glas tare, după câteva secunde. Apoi continuă cu o amărăciune stranie: Să mă iubească cineva... și pe mine!... Sunt bogat și puternic... Am fost și eu tânăr; se spunea despre mine că eram frumos... dar cine m-a iubit vreodată?... Singura femeie pe care am iubit-o, pe care am adorat-o, femeia căreia i-am dat numele, inima, totul... femeia aceea nu mă iubea și mă-nșela... într-o zi, aplecat deasupra leagănului copilului pe care-l numeam

fetița mea... Cât de frumoasă era fetița mea!... Am putut să gândesc că un altul!... Oh, am izgonit-o pe mamă, am izgonit copilul... Am avut dreptate!... Am făcut bine!... Astăzi așa face la fel.

Se opri și un zâmbet crud îi apăru pe buzele crispate.

— Au trecut șaisprezece ani de atunci — continuă el — trebuie să fi suferit mult, căci am dat copilul pe mâna unui om nemilos... Era în stare să se ridice ca un zid de piatră între mamă și fiică... Cu-atât mai bine!... Cu-atât mai bine dacă a murit din pricina lacrimilor vărsate!... Cu-atât mai bine dacă mai trăiește, să plângă și să suferi!

Obrazul congestionat și împietrit al lui White-Manor exprima o cruzime fără margini. Deodată privirea lui se împlânzi atunci când se opri asupra Annei, care zâmbea în somn.

— Așa era și ea — murmură el — frumoasă și fericită, când am văzut-o pentru întâia oară... Am răpit-o... Nu-i un lucru obișnuit, s-o răpești pe femeia care ți-e dragă; dar oare n-am făcut un gest caritabil, oferindu-mi mâna fiicei unui mic moșier din Scoția... Cu toate acestea nu m-a iubit... Iubea pe-un nenorocit de irlandez! Un cerșetor catolic... Ah, n-am putut niciodată să pun mâna pe individ și să-l strivesc ca pe o gănganie!... Dar ce importanță mai au acum toate astea?... Au trecut de-atunci șaisprezece ani!

Se ridică brusc.

— Să uităm! strigă el, umplându-și un pahar eu sherry din sticla pe care Gilbert Paterson o pusese pe masă. Haide, să uităm trecutul și prezentul pentru un ceas... Fetișcana-i frumoasă... și, slavă Domnului, fratele meu n-are cum să mi-o răpească!

Trânti cu zgomot paharul pe masă. Anna se trezi tresărind și era cât pe-acți să moară de spaimă. Dar contele nu mai prezenta nici o primejdie pentru ea. În momentul când pusese la loc paharul pe masă, hârtia căzută de pe plapuma patului îi izbi privirea. O desfăcu

mașinal și deveni mai palid ca un cadavru. Dinții începură să-i clănțâne, figura i se schimonosi în chip hidos, iar pumnii strânși amenințau nebunește vidul.

— Iarăși el! Veșnic el! horcăia contele.

Hârtia conținea următoarele cuvinte scrise cu creionul:

"Curaj, milord, fratele meu; îți veghez iubirile!

BRIAN DE LANCESTER"

După cum știm, în ultimele opt zile, Brian avea altceva de făcut decât să-l tulbure pe conte, dar trecuse multă vreme de când acesta nu-și mai folosisese misteriosul refugiu Lord's-Corner. Biletul se afla acolo poate de peste un an. Dar contele nu-și dădea seama de acest lucru. El credea că Brian, invizibil, îl pândea, îl aștepta în pasaj să-i dezvăluie mârșăviile și să-l acopere de rușine! Credea că vaeții îl trădau, că Paterson îl trăgea pe sfoară, că era înconjurat numai de dușmani și primejdii. Căzu sleit pe scaun.

Anna, îngrozită, nu îndrăznea să se miște și privea la conte cu ochii holbați de spaimă, că bietele păsări imobilizate de privirea hipnotizatoare a unui șarpe. Nu avea nici măcar puterea să se roage.

Contele mototolea hârtia, furios, bâiguia cuvinte nedeslușite și-și amenința zadarnic dușmanul pe care nu-l putea atinge. După un minut, îl chemă pe Paterson cu glas tunător. Anna se făcu mică în fotoliul ei. Paterson apăru.

— Apropie-te! spuse contele, apucând de gât sticla de sherry.

Sticlă era din cristal; putea deveni o armă redutabilă. Paterson își citi destinul în privirea cumplită a stăpânului. În loc să înainteze, se dădu repede îndărăt. În clipa când atinse din nou pragul, sticla de cristal îi şuiera prin dreptul urechii și se zdrobi în mii de bucățele de canatul ușii la câteva degete de capul lui. Anna închise

ochii.

"Mai e paharul! gânde Gilbert Paterson, care nu se hotăra să intre din nou. Dar Senioria Să o să cadă ca un bivol sugrumat în cel mult trei secunde... Al naibii să fiu dacă știu cum să-l iau acum!"

Paterson nu se înșela. Când Anna deschise iar ochii, îl văzu pe omul care o înspăimântase atât de tare întins pe parchet și agitându-se în spasme. Paterson și un groom încercară să-l ridice pentru a-l duce la trăsură.

Cavalerul Angelo Bembo nu văzuse nimic din toate acestea. După ce constatase că marchizul și misteriosul său bolnav se odihneau amândoi, se repezi în apartamentul său și-și încărcă în grabă pistoalele. Operația îi lua câteva minute. Înainte de a ieși, vru să mai arunce o privire în camera în care veghea Rio Santo. Marchizul era acum în picioare și părea că se uită neliniștit la bolnav. Bembo simți că hotărârea lui slăbește, căci se apropia o criză: cunoștea simptomele. Dar imaginea sârmanei Anna îi trecu prin fața ochilor. Sângele îi clocotea. Își spuse: "Am destul timp, să mă întorc la momentul potrivit".

Coborî în grabă scara. În clipa când se afla pe ultimele trepte, ar fi putut auzi vocea răgușită a lui Angus MacFarlane intonând prima strofă din balada moșierului din Killarwan. Era un semn sigur. Luptă avea să înceapă. Angelo se afla în pasajul care ducea spre Belgrave-Lane. Ajunse în stradă alergând, dar intervenția lui devenise printr-un hazard providențial, de prisos.

Poarta lui Lord's-Corner era deschisă. O trăsură fără blazon staționa în dreptul intrării. În clipa când Bembo ajunse în stradă, înarmat și hotărât să pătrundă în casă, eventual folosind forța, văzu doi valeți coborând și purtându-l pe brațe pe omul cu mantaua îmblănită. Acesta nu mai dădea nici un semn de viață. Cei doi valeți îl săltară cu mare greutate în trăsură, unde unul din ei urcă împreună cu el. Aproape numaidecât caii o porniră la galop.

Poarta de la Lord's-Corner se închise.

Bembo se întoarse în grabă la postul său. Absența lui durase cu totul câteva minute. Când reintră în coridor, zări de departe pe frumosul câine Lovely, care râcăia la ușa bolnavului, chelălăind și gemând. Un fior de gheață se strecură în inima lui Bembo, care ajunsese dintr-un salt la ușa și-și lipi urechea de ea. Înăuntru domnea o tăcere desăvârșită. Lovely continua să scheaune.

Bembo deschise ușa. Cele câteva minute de absență fuseseră de ajuns să facă inutile șase zile nesfârșite de veghe. Rio Santo sucombese...

Trecuse aproximativ un sfert de oră de când cavalerul Angelo Bembo stătea în poziția pe care am descris-o într-una din paginile precedente, ținând la piept capul îngreunat al marchizului. Lovely, întins lângă stăpânul său, își pusese botul pe umărul lui și îl privea. Deodată câinele tresări brusc și începu să latre. În același timp, Bembo simți pe dosul palmei sale un suflu cald dar extrem de slab!... Rio Santo trăia. Cavalerul Bembo sărută mâna care simțise suflul. Era cât pe-acți să leșine de bucurie. Lovely, ridicat în patru labe, continua să se uite la stăpânul lui și să scheaune ușor.

Când Bembo voi să simtă din nou suflul acela binecuvântat care-i adusese atâta veselie în suflet, Rio Santo nu mai respira. Bembo îi puse mâna pe inimă, inima nu mai bătea.

"Trăiește, Doamne, trăiește! gândi tânărul, frecându-și fruntea. Dar are nevoie de ajutor... Numai decît... Ce-i de făcut?"

Chiar în clipa aceea supremă, Bembo nu îndrăznea să-i aducă pe valeți într-un loc unde, conform consemnului lui Rio Santo, n-aveau voie să intre. Încercă să-i ridice singur trupul, dar emoția îl irita: se simți prea slab pentru această acțiune. Și totuși trebuia să facă ceva.

Lovely, nobilul și puternicul animal, era tot acolo. Privirea lui Bembo căzu asupra animalului; nu mai ezită.

Îl ridică pe Rio Santo și-i sprijini coapsele de crupa lui

Lovely. Greutatea astfel împărțită devenea suportabilă, iar frumosul Lovely începu să-l târască încet spre ușă, ca și cum ar fi înțeles importanța misiunii încredințate. Ajuns afară, Bembo încuie ușa de două ori. Valeții, strigați, alergară.

— Chemați repede un medic! le spuse Bembo. Numaidecât un medic!

Valeții erau prea obișnuiți să vadă lucruri stranii petrecându-se în Irish-House pentru a se mai miră.

— Doctorul Moore se află în cabinetul marchizului — spuse unul dintre ei.

Bembo își încruntă sprâncenele. Doctorul Moore îi inspira de multă vreme o repulsie instinctivă, dar nu era momentul potrivit să șovăie și, la porunca lui Bembo, marchizul fu transportat în cabinetul său și întins pe o canapea.

Într-adevăr, doctorul Moore se afla acolo. Câteva hârtii răvășite pe birou și însăși indolența afectată a lui Moore, instalat cu un aer plictisit într-un fotoliu depărtat de birou, ar fi determinat pe un observator neîncrezător să-l suspecteze că tocmai săvârșise un examen indiscret; dar Bembo, în tulburarea lui, nu putea să observe asemenea lucruri.

La vederea lui Rio Santo, care avea aspectul unui adevărat cadavru, doctorul nu manifestă nici grabă, nici surpriză. Se ridică, își apropie scaunul de canapea și apucă brațul marchizului, să-i ia pulsul. Apoi îl palpă încet în jurul gâtului și-i apăsă stomacul.

— Ieșiți! le porunci el valeților, care așteptau, curioși și avizi, să afle vești.

Valeții se supuseră.

— Signore — continuă doctorul, adresându-se lui Bembo — prefer să fiu singur cu bolnavii mei.

— Bine, dar, domnule doctor!...

— Vă rog să nu vă opuneți, signore!... Timpul e prețios... chiar foarte prețios... Și eu nu operez decât atunci când sunt singur.

— Cel puțin spuneți-mi — exclamă Bembo — dacă e vreo speranță?!

— Nu-ți spun nimic, signore.

Bembo simți impulsul unei mâini violente, dar se stăpâni și se îndreptă spre ușă.

— Signore! continuă doctorul în clipa când Bembo trecea pragul. Tânărul se întoarse. Ia dinele de aici, te rog — adăugă doctorul Moore — mă stingherește.

Bembo îl apucă pe Lovely de zgardă și-l trase, în ciuda refuzului bietului animal, care se uita când la stăpânul lui, când la medic, chelălăind jalnic. Ai fi zis că bănuiește ceva.

Ușa se închise în urma lui Bembo. Doctorul Moore trase zăvorul și astfel rămase singur cu Rio Santo.

Capitolul VI - Argou

Doctorul Moore se așeză lângă canapeaua pe care Rio Santo zăcea nemișcat. Îi ridică mâna, care, lăsată brusc, căzu la loc, inertă, săltând de două ori pe perna elastică. Un surâs straniu, plin de orgoliu triumfător, apăru pe buzele palide ale doctorului. Se ridică, își încrucișă brațele pe piept și-l privi îndelung pe marchiz, fără să spună un cuvânt.

— Frumos specimen! murmură el apoi. Când îi bate inima, e multă forță în ochii lui, acum stinși și fără viață... De câte ori nu m-a silit să-mi plec privirea!...

Doctorul își încruntă sprâncenele.

— De câte ori — continuă el, cu amărăciune și mânie — n-a trebuit să-mi plec fruntea sub voința lui inflexibilă... Dacă n-ar fi el, aș fi primul printre egalii mei; dacă n-ar fi el, eu aș ține în mână sceptrul ocult și redutabil care, mai bine decât pârghia lui Arhimede, ar putea pune în mișcare lumea, deoarece domină Londra, iar Londra-i centrul universului... Da... Omul acesta îmi stă în cale;

superioritatea lui mă strivește; în comparație cu vigoarea lui, par prăpădit și nenorocit... și iată că, astăzi, omul acesta pe care-l urăsc și care mă umilește se află la discreția mea!... Ca să-l ucid, n-ar trebui să fac nimic altceva decât să-l las să moară!

Surâse în tăcere și, pentru a doua oară, fruntea lui radia nimbul unui orgoliu sinistru.

— Da, milord — continuă el, batjocoritor — ești al meu. Acum sunt Dumnezeuul tău... Clemența mea, iată unica-ți speranță... clemența mea!

Ridică din umeri și făcu câțiva pași prin cameră.

— Cred e-am să-l las să moară! spuse el, după câteva minute, oprindu-se în fața marchizului. Apoi adăugă pe-un ton aspru: M-auzi, marchize, te condamn!... Măine, lorzii nopții se vor întruni să aleagă un nou șef... Edward, fantasticul Edward, părintele marii familii... Edward nu va mai fi decât un cadavru... Înălțimea Sa, cum îi spun soldații de rând ai imensei noastre armate, va avea o grădiniță pe piept... Vai, milord, ce greu e să suporti pământul pe piept... — adăugă el, rânjind... Oh, casa Edward and Co. n-o să moară din cauza asta; Senioria Voastră poate fi liniștită. Ea va continua să-și aibă birourile în Cornhill, miile de depozite în Londra și invalizii în purgatoriile din White Chapel și Saint Giles... A existat un Edward înainte de dumneata, milord, va exista și un Edward după dumneata... Edward e-un nume regesc, ca odinioară Faraon în Egipt... Măine, marchize, mă va chema pe mine Edward... Ce părere ai?

Puse mâna în dreptul inimii lui Rio Santo și o cută îi încreți adânc pielea întinsă a frunții.

"Credeam c-a fost sugrumat ca lumea — continuă el, fără să-și rostească cuvintele, deoarece tocmai descoperise că Rio Santo era plin de viață — va trebui să-l ucid, dacă vreau să moară... Peste zece minute va respira... Omul ăsta-i tare ca și sufletul lui... M-am cam grăbit să jubilez... Ce-i de făcut?... Iată că inima a-nctat iarăși să bată... Un organism atât de perfect nu se predă

fără luptă... Dar, până la urmă, tot moare"...

Doctorul scoase din buzunar o trusă de piele și alese de acolo o lanțetă ascuțită. Tăie cu bisturiul mâneca halatului marchizului și se prefăcu că-i înțepă vina.

— Atâta ar fi de ajuns! murmură el.

Dar instrumentul își relua locul în trusă și doctorul se așează pe scaun, cu capul între mâini.

"Șovăi să-l salvez, așa cum ezit să-l ucid! gândi el. Are o mână puternică... Cine știe dacă a mea ar putea ține în frâu neastâmpăratul cal care poartă în spinare averea noastră?... Dar, la urma urmei, principalul nu este să parvii?"

Lanțeta fu scoasă pentru a doua oară din trusă și curățată cu grijă. Atingând peticul de pânză care servea la ștergerea lui, instrumentul lăsă o urmă ruginie, ca și cum ar fi fost atacat de un coroziv extrem de violent.

"Dar secretul lui?! continuă iar Moore, a cărui privire strălucea de o dorință aprigă. Dacă moare, cine-mi va dezvălui secretul lui?!... Omul ăsta nu urmărește ceea ce urmărim și noi... el țintește mai sus... atât de sus, încât închipuirea mea nici nu poate visa ce încearcă el să obțină... Și totuși va obține, căci nu există obstacol să-i poată sta în cale. Vreau să știu ce urmărește! continuă Moore, încălzindu-se treptat. Ceea ce pentru noi reprezintă țelul suprem, pentru el nu-i decât un mijloc; noi ne vom opri la punctul lui de plecare: urmărim să adunăm aur pentru aur, în vreme ce el... Jur că-i voi cunoaște gândul... Și-atunci, viața lui nu-mi va aparține pentru totdeauna, așa cum îmi aparține astăzi?... N-am vreme?... Ce nebun am fost! Era să procedez întocmai ca și copiii prostuți care-și strică jucăriile pentru a afla ce ascund în ele... Secretul unui mort e prea bine păstrat Marchize... îți amânăm sentința!"

Se auzi un ciocănit ușor în ușă.

— Sunt foarte nerăbdători! mormăi doctorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fie-vă milă de neliniștea mea — se auzi prin ușă glasul cavalerului

Bembo. Aștept!

— Așteaptă! răspunse cu răceală doctorul Moore.

— Un cuvânt, vă rog, un singur cuvânt, domnule!

În loc să răspundă, de data aceasta doctorul se îndreptă cu pași de lup spre acea parte a cabinetului opusă ușii în spatele căreia aștepta Bembo și vâri o cheiță în broască unui sertar.

— Era să uit motivul vizitei mele — murmură el — ar fi prea de tot dacă domnul marchiz nu m-ar mai aștepta încă vreo câteva minute.

Înainte de-a trece mai departe, socotim oportun să spunem aici cititorului că imensa organizație căreia i se spune la Londra *Familia* (*The Family*) e constituită aproximativ, pe-aceleași baze ca și societatea pe care-o jupoaie. Numai că-i mai bine organizată. Are și public, și gentry și nobilime, oameni de rând, cavaleri și Senat. Are și un șef, care-i suveran în toată splendoarea termenului.

În afară de gradele distincte ale unei ierarhii fără pereche în lumea întreagă, și teribil de complicate, *Familia* se compune din trei corpuri constituite: *oamenii de rând*, *gentlemenii* și *lorzii*. Probabil că titlul de gentleman se obține prin forța lucrurilor; cel de lord este supus unui soi de alegeri. Deasupra tuturor se află *părintele*, pe care *oamenii de rând* îl numesc *Înălțimea Sa*, sau îl desemnează printr-un nume propriu care este supus schimbării, dar nu prin moartea titularului. Numele e dat din când în când la reformă, ca un costum uzat. Pe la 1811, *Înălțimea Sa* se numea Jack și unii susțineau chiar că-i Jack Ketch, călăul Londrei; mai târziu a început dinastia Edward.

În 183..., Edward domnea, foarte probabil, mai degrabă prin dreptul de cucerire decât prin dreptul de naștere. Sub domnia lui, *Familia* a făcut progrese de temut. S-au furat diamante ale coroanei, s-au săvârșit furturi eroice... Dar s-a aflat întâmplător că *Înălțimea Sa* era un om croit cu totul altfel decât supușii săi iubiți. *Lorzii* nopții, consiliul privat au descoperit cu stupefacție, într-o bună

zi, că șeful lor nu era deloc un hoț. S-ar fi răspândit un straniu val de zvonuri în sânul *Familiei*, dacă această revelație ar fi coborât de la lorzi la gentlemeni și de la gentlemeni la ostași de rând ai armatei. Dar milorzii nopții erau niște sclerați discreți. De altfel, aveau motive să tacă: în definitiv nu știau nimic.

Rio Santo era pentru ei o problemă, atâta tot. Descoperiseră că între ei și marchiz se afla o prăpastie. Înălțimea Sa vedea mai departe și mai sus decât ei; ambiția lor sordidă nu era deloc ambiția lui. Încotro mergea Rio Santo? Evident, Rio Santo se sprijinea pe ei, așa cum te rezemi într-un baston; își dădeau seama că sunt în mâinile lui niște instrumente vulgare. Care era scopul eforturilor lui? Nimeni nu știa, nimeni nici nu putea măcar bănuî, deoarece Rio Santo ținea sceptrul cu mână-i puternică și de la el până la primul dintre supușii săi se aflau toate treptele tronului.

N-avea nici un favorit, nici confident. În principiu, n-ar — fi trebuit să fie decât primul dintre egali, dar voința lui viguroasă și împrejurările conferiseră puterii sale o amploare uriașă. Din rege constituțional, se transformase singur în suveran absolut. De altfel, faptul nu constituia o raritate.

Câțiva dintre patricienii *Familiei* erau foarte puțin preocupați de această stare de lucruri. Aceștia primeau niște dividende excelente: scopul lor era atins. Dar existau și alții — printre care ar trebui să-i numărăm pe doctorul Moore și pe Tyrrel Orbul — care nu se-nvoiau atât de lesne cu faptul împlinit.

Tyrrel fusese însărcinat de marchiz cu câteva misiuni secrete care-i tulburaseră mintea, într-atât de mult se străduise să descopere scopul urmărit. Una din aceste misiuni consta în a remite o sută de lire sterline, în fiecare lună, lui Brian de Lancaster, care, în mod cert, nu făcea parte din organizație. Tyrrel avusese, de altfel, prilejul să se convingă că Rio Santo nu-l cunoștea îndeaproape pe fratele mai mic al contelui de White-

Manor. Își frământa zilnic creierii să ghicească motivul acelei mărinimii al cărei scop îi scăpa. Își pierdea timpul degeaba, deoarece rațiunile marchizului erau prea în afara cercului de idei în care gravitau de obicei gândurile lui Tyrrel, pentru ca acesta să descopere întâmplător adevărul.

Cât despre doctorul Moore, el avea mai multe mijloace să ridice vâlul. Rio Santo îi acceptase nu intimitatea, sau măcar ceva asemănător, ci stabilirea unor legături favorabile dorințelor sale curioase. Doctorul avea dreptul să intre în Irish-House: era medicul Maryei Trevor și juca, oarecum, între marchiz și tenebrosul lui senat, rolul pe care miniștrii îl joacă între rege și parlament. Numai că doctorul nu-l iubea pe marchiz. În ciuda relațiilor care existau între Rio Santo și Moore, inima marchizului era o carte închisă pentru doctor. Moore, spirit subtil, îndrăzneț, dar rece în îndrăzneala să, răbdător, orgolios și abil în a-și ascunde orgoliul sub supunere, excesiv de practic, lacom mai degrabă decât ambițios și capabil să comită orice crimă fără să se emoționeze sau să se înflăcăreze, nu semăna deloc cu Tyrrel Orbul, a cărui fire, de asemenea plină de răutate și la fel de puternică, se mișca împinsă de alte resorturi și mergea pe alte cărări; dar, ca și Tyrrel, doctorul Moore căuta secretele lui Rio Santo într-o sferă prea restrânsă sau prea josnică; îl cobora pe marchiz la dimensiunile lui, iar disprețul sistematic pe care-l manifesta față de om în general îl făcea pur și simplu incapabil să înțeleagă planurile marchizului.

El își închipuia că Rio Santo, a cărui superioritate era silit s-o recunoască, urmărea un alt țel, mai măreț decât al lui, dar în fond de aceeași natură. Invidia acest țel, fără să-l cunoască, și voia să-l descopere pentru a și-l însuși, să profite singur de această cucerire pe care o întrezărea minunată și atingând ultimele limite ale lăcomiei umane. Odată secretul descoperit, plănuia să-l înlăture pe Rio Santo, cu mijloacele facile și sigure pe care un savant ca

doctorul Moore le are totdeauna la dispoziție.

De șase zile de când Rio Santo nu se mai arăta deloc, dorința aprigă a lui Moore sporise în chip ciudat; absența aceasta trebuia să aibă motive serioase și ascundea, poate, niște uneltiri ciudate. Moore venea în fiecare zi la Irish-House. Dar în zadar: Rio Santo nu se arăta deloc. Totuși doctorul nu-și pierduse vremea degeaba în cursul celor șase zile. Introdus în cabinetul marchizului, spionă, scotoci, violă secretul dosarelor închise și-și vâri nasul în toate hârtiile. Dar hârtiile erau, în majoritatea cazurilor, scrise în cifre a căror cheie Moore n-o deținea. Altele erau acoperite cu caractere chinezești, iar pe unele doctorul recunoscuse idiomul folosit în Afganistan.

Moore nu știa ce să mai creadă! Rio Santo avea înclinații literare? Se ocupa de întocmirea unei istorii generale a călătoriilor? Sau avea în China și în India agenți însărcinați să devalizeze, în contul lui, pe oamenii avuți ai celor două bogate țări?

Ideea aceasta i se păru doctorului că fiind cea mai rezonabilă, iar Rio Santo crescuse în stima lui. O clipă, îi trecu prin gând că Rio Santo încerca să pună bazele unei întreprinderi comerciale gigantice, dar, după ce se gândi bine, renunță la ea. Nu există comerț mai rentabil decât furtul, pur și simplu, de vreme ce, la drept vorbind, comerțul nu-i decât un furt camuflat.

În cele din urmă, Moore trebui să-și mărturisească, fără voia lui, că nu știa mai mult decât la început. Pentru a se consola, își spuse că, în sertarele închise cu cheia, ar fi găsit fără îndoială dovezi mai precise. Lucrul nu era deloc imposibil. După ce scotoci prin hârtii, cotrobăi prin cabinet, sperând să descopere vreo ascunzătoare. De la prima cercetare fu convins c-a găsit-o. Aceasta se întâmpla chiar în dimineața zilei când reîncepe povestirea noastră.

Cititorul își amintește că, în clipa când cavalerul Angelo Bembo, întors din expediția lui cavaleriească, deschidea ușa să sară în ajutorul lui Rio Santo, una din

tăbliile lambrisajului camerei lui Angus Mac-Farlane, care se mișcase lăsând să se zărească mutra curioasă a doctorului Moore, se închisese brusc la loc. Această tăblie dădea în cabinetul marchizului. Deschizându-l, Moore era convins că descoperise un dulap secret. Ceea ce zărise îi stârnise uimirea și nu mai avea decât o dorință: să vadă mai bine și mai mult.

Vârâse o cheiță în broască tăbliei tocmai în clipa când vocea rugătoare a cavalerului Angelo Bembo cerea un cuvânt de consolare pentru a-și potoli neliniștea. Am auzit cum i-a răspuns doctorul Moore. Apoi a împins ușor tăblia. După care a băgat capul prin deschizătură, tot atât de timid ca prima oară, de parcă s-ar fi temut să nu se trezească față-n față cu o umbră amenințătoare. Dar camera moșierului era goală și cufundată în tăcere: nu se auzea nici măcar respirația lui Angus Mac-Farlane, înăbușită de perdelele baldachinului de la pat.

Moore aruncă o ultimă privire asupra lui Rio Santo, care continua să zacă nemișcat, și trecu pragul. Primul obiect care-i atrase atenția fu portretul agățat între cele două ferestre. Pe chipul lui apăru o expresie de uimire extraordinară. Îl privi din mai multe unghiuri, închizând o clipă ochii, apoi deschizându-i din nou, să vadă mai bine. Pe măsură ce privea astfel, urma de îndoială întipărită pe fizionomia lui se risipi treptat.

— Ea e! murmură Moore în cele din urmă. După cum arată, nu-i de mirare c-a sucit capul moștenitorului prezumtiv al unui conte... Minunată femeie!... Oh, nu, nu mă-nșel, ea e!... Dar ce caută aici portretul contesei de White-Manor?...

Capitolul VII - Delir

Doctorul Moore rămase încă vreo câteva clipe cufundat într-o uimire stranie în fața portretului grațioasei femei,

îmbrăcată după moda din 1815, despre care am vorbit într-unul din capitolele precedente.

— Nu mai înțeleg nimic! murmură el apoi. Portretul contesei de White-Manor aici!... În casa lui Rio Santo! E ceva fabulos, diabolic... îmi amintesc de pata aceea drăgălașă pe care o avea sub buze... Rio Santo nu-i aici decât de-un an... Totuși nu se poate ca el... Pe cinstea mea că-nnebunesc!

Se învârti pe loc și aruncă în treacăt o privire distrată pe fereastră.

— Ia te uită! exclamă el, râzând mai sincer ca de obicei. Hazardul este uneori nemaipomenit de spiritual!... Dacă nu mă-nșel, peste drum se află *free and easy* al lui White Manor... Lord's-Corner... Ehei, White-Manor a fost mare crai la vremea lui!... Dar aș jura că portretul acesta frumos n-a fost pictat pentru Senioria Sa... și dacă privirea lui ar fi putut trece prin zid... ehei!... e nostim, pe cuvântul meu!... Cred că n-ar mai fi păcătuیت acolo, peste drum, atât de des și cu-atâta plăcere.

Aruncă o ultimă privire portretului, făcu un nou gest de uimire și se îndreptă spre pat.

— Åsta e un secret — își spuse el — și încă unul din cele mai afurisit de misterioase... Nu mă așteptam deloc... dar, în definitiv, ce mă privește pe mine?... Oh, oh! adăugă el, oprindu-se deodată la doi pași de pat. Aici e-un bărbat!

Zărise piciorul slăbănog și păros al lui Angus Mac-Farlane, ieșind pe jumătate din cuverturi.

Doctorul intrase în camera aceea, cu speranța atât de fermă că va descoperi niște lucruri ciudate, imposibil de bănuیت, încât șovăi o clipă, cuprins parcă de o teamă copilărească. Îi treceau tot felul de idei nebunești prin creierul surescitat. El, care de obicei era atât de stăpân pe sine, atât de nepăsător, se simți deodată transportat în lumea necunoscută a închipuirii. Cine era omul întins în pat?

La prima vedere, faptul nu părea să aibă nici o legătură

directă cu obiectul cercetărilor doctorului. Dar își imaginează că se află pe marginea unei trame circulare și, după părerea lui, fiecare fir putea să-l conducă spre centru.

Se apropie de pat în vârful picioarelor și ridică perdeaua, cu un fel de solemnitate. Avea impresia că dincolo de draperie trebuia să aibă revelația neașteptată a secretului dorit cu atâta ardoare.

Angus era cu spatele întors. Fruntea îi atinge peretele. Fără îndoială că, înnebunit de febră, capul căutase acolo puțină răcoare.

Moore nu putea deci să-i vadă chipul. Își întrerupse o clipă investigațiile. Instinctul de medic îi birui curiozitatea. Luă brațul lui Angus și-i pipăi pulsul.

— Febră cerebrală! murmură el. Congestie iminentă. De ce m-au chemat atât de târziu?

Atât de mare este puterea obișnuinței, încât fraza consacrată îi scăpase fără să-și dea seama. Începu să zâmbească.

— Dar nu m-a chemat nimeni! continuă el. Și nu mi s-a cerut să-l salvez pe-acest om... Aș vrea să-i văd fața.

Puse un genunchi pe pat și își lipi, la rândul lui, capul de perete. În această poziție reuși să distingă trăsăturile lui Angus. Examinarea dură două sau trei secunde.

— Nu-l cunosc! spuse el, decepționat. Apoi, răzgândindu-se deodată, adăugă: Ba da!... Cred că-mi aduc aminte... Dar e mult schimbat!... Este țăranul din Scoția, pe care Rio Santo ni l-a adus odată la întrunire... Moșierul... i-am uitat numele... în sfârșit, moșierul care ține castelul nostru de la Crewe... De ce dracu îl lasă Rio Santo să moară ca un câine?... Mie mi-e totuna.

Doctorul se ridică și clătină din cap, indispus.

— Ce prost sunt! murmură el. Oricât aș căuta, n-aș găsi nimic. Secretul marchizului ăsta infernal se află cuibărit în creierul lui, și nu în altă parte... Am întâlnit ici-colo câteva pagini răzlețe din cartea conștiinței sale... destul pentru a-mi da seama că viața lui n-a fost decât un lung mister; prea puțin ca să ghicesc primul cuvânt al

secretului său... Atâta tot: restul e-n capul lui.

În clipa aceea se auzi vocea îndepărtată a lui Bembo, care continua să vorbească afară, la ușa cabinetului.

Moore nici nu se întoarse.

— Domnișorul este grăbit — spuse el, râzând — să mergem! N-am altceva mai bun de făcut decât să-l satisfac. Să-l repunem pe picioare pe domnul marchiz de Rio Santo.

În timp ce intenționa să se întoarcă în cabinet, moșierul făcu o mișcare, Era nevoie de foarte puțin pentru a trezi curiozitatea decepționată a doctorului. Acesta rămase pe loc. Angus se întoarse anevoie în culcușul său.

— Mă frige apa! spuse el încet. Ce tare arde fluviul ăsta! Izvorul lui e-n iad!... Luna Londrei e roșie... Pretutindeni numai foc...

— Omul ăsta se va însănătoși singur! murmură doctorul Moore, cu un fel de ciudă profesională. Febra-i un rău sucit și bizar. Când o combați, se îndârjește; când o lași de capul ei, se stinge de la sine... Evident, individul a depășit perioada critică... Măine va fi în convalescență.

— Ah, dacă aș fi fost în apele-mi dragi ale Solwayului — continuă Angus — ticălosul nu mi-ar fi scăpat... Dar Tamisa asta-i fierbinte și grea ca plumbul topit... Ah, ah, ah!... Au dispărut... amândouă... amândouă!...

Își înfundă fruntea în perne.

Moore îi puse mâna pe puls și-o ținu mai mult de un minut.

"O criză — gândi el — poate două și gata... Nenorociții ăștia de scoțieni au capul atât de bine crăpat, încât febra le iese prin fisuri..."

— Pune șaua pe calul meu cel negru, Duncan de Leed! strigă moșierul, a cărui voce deveni deodată puternică. Am să trec apa și mă voi duce la Londra să-l ucid!

— Pe cine să ucizi? întrebă involuntar doctorul.

Angus se ridicase pe jumătate, ațintind asupra lui Moore niște ochi holbați, înspăimântători. Dar Moore era

medic. Privirea aceea sălbatică nu reuși să-l impresioneze.

— Calul meu! Calul meu! repetă poruncitor moșierul, lăsându-și picioarele desculțe pe covor.

Moore nu-l împiedică.

— Vocea visurilor nu poate să mintă — continuă el încet — și porunca Domnului este sânge pentru sânge, orice-ar spune preoții... Mi se pare că l-am văzut pe Fergus O'Breane în noaptea asta... De ce nu l-am ucis?... O să-mi vină greu să-l omor, din pricina soră-mi Mary... Dar am să-l omor.

Își așează cu familiaritate mâinile pe umerii doctorului, care nu păru deloc încântat de această dovadă de încredere.

— Ți-am spus, prietene Duncan? continuă iar Angus, cu o solemnitate plină de groază. Când l-am văzut pentru a doua oară, avea în mijlocul pieptului o gaură rotundă și roșie... Stătea pe iarbă, la marginea unui drum, și era foarte palid, Duncan de Leed!... Palid ca fratele meu Mac-Nab, asasinat de el... Atunci vocea visurilor străpunge noaptea și-mi spune la ureche: "Sângele tău, sângele din vinele tale îl va răzbuna pe Mac-Nab!"

— Mac-Nab! repetă doctorul în sine. Mi-e cunoscut numele... Mi se pare... Eh, da!... Tânărul acela pretențios pe care l-am găsit la căpătâiul lui Perceval... Stephen Mac-Nab; dar scoțienii ăștia n-au nici unul un nume propriu... Poate că există un întreg clan Nac-Nab?!

— Cine mi-a spus că se numește acum Rio Santo? strigă pe neașteptate moșierul. Marchizul de Rio Santo... tu mi-ai spus, Duncan?

Moore tresări auzind numele marchizului și era numai urechi.

— Nu eu — spuse el, sperând să lege prin acest răspuns ideile împrăstiate ale bolnavului și să-l îndemne să facă destăinuiri mai puțin neclare.

— Rio Santo! repetă Angus. Pune șaua pe cal, Duncan de Leed! Înșeuează-mi-l pe bunul meu Billy!... Am să trec

granița, să mă supun vocii visurilor.

— După părerea Înălțimii Voastre — spuse doctorul, încercând să imite accentul și expresiile scoțiene — Rio Santo e deci un asasin?

Moșierul își luă mâinile de pe umerii doctorului și privi la el, bănuitor.

— Cei care susțin asta — răspunse el — mint... Ce vrei de la mine?

Privirea moșierului își pierduse expresia de rătăcire. Trăia, evident, o clipă de luciditate. Dar nu ținu mult. Își vântura pumnul pe sub nasul doctorului, bombăni cuvinte de mânie și se trânti la loc, zgâlțâit de friguri, între pleduri.

— Ce rece-i Tamisa — băigui el, tremurând. Luna-î verde la Londra, iar razele ei te-ngheață... Oh, de-aș fi în Solway!

Apoi cântă cu glas adormit:

Moșierul din Killarwan

Avea două fete;

Nicicând n-au existat

Mai seducătoare

În Glen-Girvan...

— Două fete! repetă el, plângând înăbușit. Două fete... Dumnezeu n-a vrut să am două fete!...

Doctorul Moore se aplecă să audă restul, dar vocea bolnavului se stinse cu desăvârșire într-un murmur de neînțeles. Moore așteptă încă vreo câteva clipe, apoi se lovi cu palma peste frunte și spuse:

— Ce-o fi cu marchizul?

În clipa când se întorcea pentru a ajunge cât mai degrabă în cabinetul lui Rio Santo, simți apăsarea unei mâini pe brațul său; privi repede îndărăt, crezând că fusese surprins de cavalerul Bembo. Dar n-apucă să se uite bine la omul a cărui mână îi strângea brațul căci scoase un strigăt de groază și se clătină de parcă ar fi fost

gata să leșine. O spaimă fără margini i se putea citi în privire. Încercă să vorbească, dar gâttejul lui, sugrumat de stupoare, nu lăasă să treacă nici un sunet. În sfârșit, genunchii începură să-i tremure și căzu, prosternat, pe covor, ca un învins care imploră îndurare.

Sfârșitul volumului 1

{1} O tavernă poate avea mai mult, dar niciodată mai puțin, de trei încăperi: *the parlour*, pentru gentlemen; *the bar*, teigheaua; și *the tap*, sala comună în care beau oamenii de rând. (n.a.)

{2} Gin de calitate inferioară care te îmbată repede. (n.a.)

{3} Londonez din East-End (expresie dialectală). (n.t.)

{4} Luleaua și oala. (n.t.)

{5} Distracție. (n.t.)

{6} *Fun și lark*, în argou, au aceeași semnificație; dar *lark*, care propriu-zis înseamnă ciocârlie este mult mai des folosit de gentlemanii din înalta societate. (n.a.)

{7} *Flash house* — cabaret în care se găsesc femei de moravuri ușoare.

{8} *Spirit shop* — debit de rom, vin și whisky. (n.a.)

{9} *Station house* — secție de poliție. (n.a.)

{10} Bătaie cruntă, cu ghearele și cu dinții. (n.t.)

{11} Aristocratele nopții. (n.t.)

{12} Formulă englezească, un fel de vivat: *petrecere veșnică!* (n.a.)

{13} Doamna nopții, scumpul meu. (în limba italiană în text).

{14} O mică neplăcere. (în limba italiană în text). (n.t.)

{15} Fiică a diavolului (în limba italiană în text). (n.t.)

{16} Scandalos. (n.t.)

{17} Tutun irlandez renumit pentru tăria și mirosul lui diabolic. (n.a.)

{18} Om bun, tovarăș. (n.t.)

{19} Cursă cu obstacole. (n.t.)

{20} Peluză, rond de flori. (n.t.)

{21} *Hell* (iad), nume dat de obicei tripourilor. (n.t.)

{22} Saltul în eternitate (în limba engleză în text). (n.t.)

{23} Watchman — paznic, gardian. (n.t.)

{24} Garsonieră, hodgeag, rezidență secundară, pentru evitarea contactului cu lumea cunoscută. (n.t.)